

Dũng Sĩ Giác Đấu - Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn

Contents

Dũng Sĩ Giác Đấu - Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn	2
1. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 1: Sống Lại	2
2. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 2: Con Dấu Nhấn	5
3. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 3: Lễ Tang	9
4. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 4: Lần Thứ Hai Sơ Ngộ	14
5. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 5: Trong Lòng Dấu Ấn	19
6. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 6: Đỏ	25
7. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 7: Diễn Kịch	29
8. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 8: Hoa Hồng Ấu Thơ	36
9. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 9: Oan Gia Lên Sàn	42
10. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 10: Trong Nháy Mắt	47
11. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 11: Không Nên Có	53
12. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 12: Nguyệt Đánh Nhau	59
13. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 13: Đặc Thù Nô Lệ	65
14. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 14: Đặt Bẫy	70
15. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 15: Con Bọ Cạp Có Nọc Ở Đuôi	75
16. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 16	81
17. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 17: Lời Thề Của Lucas	85
18. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 18: Heron Ngốc Nghếch	89
19. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 19	92
20. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 20	95
21. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 21: Vụ Hợp Tác Kỳ Quái	98
22. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 22: Tái Ngộ	101
23. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 23: Cảm Tạ	106
24. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 24: Cứng Rắn Ôn Nhu	109
25. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 25	113
26. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 26	116
27. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 27: Nga Định Phổ Tư Tình Kết	132
28. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 28: Cảm Tình Người Mù	138
29. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 29: Yêu Lỗi Lớn Muốn	143
30. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 30: Năng Lực Nhận Biết Tình Yêu	149
31. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 31: Đồ Ngốc Đây	154
32. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 32: Thiếu Một Chiếc Nhẫn	160
33. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 33: Y Là Của Ta!	166
34. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 34: Hộp Vàng Trong Quan Tài	171
35. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 35: Giả Tạo Di Chúc	178
36. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 36: Khả Nghi Hồng Bảo Thạch	183

37. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 37: Hai Đôi Mẹ Con	196
38. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 38: Thư Tình	201
39. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 39: Thay Đổi Vận Mệnh	205
40. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 40: Lam Mã Náo Kim Nhãn	211
41. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 41: Ta Đổi Ý Rồi	215
42. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 42: Chân Chính Sống Lại	220
43. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 43: Quá Khứ Của Lucas	225
44. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 44: Nụ Hôn Đầu	229
45. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 45: Đá Kê Chân Hộ Dân Quan	234
46. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 46: Cái Chết Của Gurneya	240
47. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 47: Mượn Dao Giết Người	247
48. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 48: Trưởng Thành Ái Tình	252
49. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 49: Lucas Cắt Thịt	256
50. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 50: Giải Cứu Seneca	260
51. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 51: Yêu Lucas Nháy Mắt	265
52. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 52	269
53. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 53: Lời Mời Của Darling	274
54. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 54: Phục Sinh	279
55. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 55: Nhân Sinh Bất Ngờ	283
56. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 56	288
57. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 57: Yêu	291
58. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 58: Quý Phụ Sa Đọa	296
59. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 59: Diên Đảo Chủ Nô	302
60. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 60: Không Nói Gì Hiểu Ngầm	306
61. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 61: Gặp Lại	310
62. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 62: Chung Khúc	316

Dũng Sĩ Giác Đấu - Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc

Giới thiệu

Độ dài: 62 chương + 0 phiên ngoại Thể loại: La Mã cổ đại, tình cảm trì độn quý tộc mỹ thụ x Trung khuyến đấu sĩ công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-si-giac-dau-ta-suoi-am-dong-mau-lanh-cua-han>

1. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 1: Sống Lại

Dưới sức nóng của mặt trời, đá cẩm thạch bị nung đến bỏng tay.

Khán giả nhảy nhót trên ghế lô, vung vẩy nắm đấm. Tiếng gào thét như một cây đại thụ khổng lồ, cảm rẽ từ kịch trường hình cầu, vươn cành lá xanh tốt chọc thủng tầng mây.

Heron ngồi trên đài, tay cầm một ly rượu vang. Xa xa phía đối diện là dân thường đứng chen chúc nhau như cá mòi, sau lưng là tiếng cười cợt nhả của đám quý tộc, xen lẫn trong tiếng của những thớ thịt bị xé nát.

Hắn sống lại. Một khắc trước hắn vừa tắt thở, hiện tại đã sống sờ sờ, còn ngồi trong sân đấu.

Huyệt thái dương của hắn giật thành thạch - đau nhói, lá phổi như bị phủ một lớp Dương Chi cao, hô hấp trở nên khó khăn gấp bội.

Dưới đài, một trận giác đấu vừa kết thúc.

Giác đấu sĩ quỳ trên mặt cát, dùng đoản kiếm đâm xuyên qua yết hầu đối thủ. Giáp da màu nâu đỏ trông thật tàn tạ, lớp da thuộc đã bị xé rách. Mặt y được mũ giáp bao bọc, chặt chẽ che khuất đôi mắt vằn đầy tơ máu, chỉ chừa lại một cái khe bé xíu.

Đối thủ ngã xuống, miệng vết thương trí mạng dữ tợn vắt ngang qua bụng, máu rỉ ra, đọng thành một vũng đỏ tươi trên mặt cát.

Y tháo mũ giáp, nhìn về phía khán đài. Khán giả mặt đỏ tận mang tai, điên cuồng la hét, dồn dập ra hiệu cho y mau kết liễu.

Y bị ai, đôi môi khô nứt giật giật như đang đọc thầm một lời cầu siêu. Lưỡi kiếm vung lên, y cho đối thủ một cái chết thống khoái.

Máu tươi bắn tung toé lên mặt y, y cau mày dùng tay lau đi.

“Germanic... Germanic...” Xuất thân của y được xướng lên.

Heron dùng bàn tay run rẩy nắm chặt ly rượu, hắn nhận ra người này.

Cũng nhớ tới khoảng khắc y nằm thoi thóp trên nền đất lạnh lẽo, khuôn mặt đầy máu và bùn, môi khô nứt, trắng bệch, đôi đồng tử màu lam nóng rực chăm chú nhìn hắn. Mà giờ khắc này, y vẫn còn sống, vẫn mạnh mẽ như trước đây. Y không chết, cũng không có bất kỳ dấu hiệu tử vong nào.

Sự khởi tử hoàn sinh kỳ lạ khiến Heron dường như không cách nào tin được. Rượu trong ly bị đổ ra một ít do động tác kịch liệt của hắn, dấy vào áo bào của hắn, ướt đầm.

Nữ nô bên cạnh nhanh tay ngồi xổm xuống, dùng khăn lau đi vết rượu kia.

Heron gương mặt nhìn. Ắ đeo một sợi dây chuyền phỉ thúy màu xanh lục, nổi bật lên giữa mái tóc vàng và làn da trắng, rất diễm lệ. Đó là phần thưởng hắn đã thưởng cho ả.

Ánh sáng xanh lục khiến mắt hắn đau nhức, một đoạn hồi ức thống khổ kéo tới...

Hắn cuộn mình trong một góc tường dơ bẩn, những sợi tóc màu xám mất đi sinh khí rơi tán loạn. Hắn như một con cá mắc cạn, thở dốc không ngừng, thanh âm khô khè như tiếng bánh răng của một cái máy đã lỗi thời. Sốt cao kéo dài khiến hắn mất hẳn nhòe nhoẹt, nước chua rỉ ra từ các khớp xương, cả người đau đến chết lặng, một con nhện bò trên người hắn nỗ lực kết tơ.

Nữ nô cầm cây đuốc đến gần hắn,

“Thì ra ngài trốn ở đây. Thật là, bệnh một trận liền xuống sức thể này đây. Chủ nhân đáng thương của tôi... Ngài có biết bây giờ trông ngài giống thứ gì không, là chuột đấy, một con chuột dơ dáy, hôi hám và ti tiện...”

Ả cười, tiếng cười như ma âm xuyên thủng màng nhĩ Heron, “Chắc chắc, có ai ngờ rằng một gã bản thủ thế này lại là cự gia chủ gia tộc Polio chứ.”

Ả lột nhẫn vàng của hắn xuống, đeo vào tay mình.

Ánh sáng nhờ nhờ hắt lên ngực ả, sợi dây chuyền phỉ thúy thượng hạng lóe lên tia sáng lạnh lẽo. Tầm nhìn của hắn dần mơ hồ...

Heron bỗng phát điên giật lấy dây chuyền trên cổ nữ nô đang ngồi chồm hổm bên cạnh, quăng xuống đài. Nữ nô cả kinh hét lên, dáng vẻ trầm tĩnh ả tận lực duy trì biến mất.

“Bán ả cho khu mỏ quặng đi, ả không còn gia nô của ta nữa!” Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Tràng nô bộc nhận lệnh tiến lên, bắt lấy hai cánh tay của ả, ả cố gắng giãy dụa, khóc lóc cầu xin. Đại an toàn vì giằng co mà trượt xuống khuỷu tay, lộ ra hơn một nửa bầu ngực trắng như tuyết. Cuối cùng ả cũng bị kéo đi.

“Tiểu Polio tâm tình có vẻ không tốt. Cho dù là dung mạo mỹ lệ động lòng người, nhưng khi giận lên cũng thật đáng sợ quá đi.” Tư Lan phu nhân cầm một cây quạt nhỏ, tóc đỏ diễm lệ uốn thành từng lọn, buông xuống vai. Cơ thể nàng toát ra mùi dầu vùng quý giá của phương Đông, thơm nức mũi.

Chồng nàng có mũi ưng, tóc đen chỉnh tề ép sát trán. “Đúng là hiếm thấy. Nó vốn không phải là loại người đối xử tàn nhẫn với nô lệ như thế.”

“Chồng yêu, đã là người thì sẽ có lúc thay đổi, không thể nào nhất thành bất biến mãi được.” Tư Lan phu nhân lắc lắc cây quạt nhỏ, cười nói.

Sau khi giấc đầu kết thúc, Heron không ngồi kiệu về nhà như thường ngày. Hắn đi bộ dưới ánh mặt trời chói chang, xung quanh là bụi bặm bay tán loạn đặc trưng của đường phố La Mã. Cuối cùng hắn cũng về đến nơi trước lúc mặt trời lặn.

Vết rượu ở vạt áo ngoài bị nhiệt độ hong khô, lưu lại một vết ố sẫm màu. Tuy mới là đầu hạ, khí trời đã khô nóng không chịu nổi. Hấn đi bộ khá lâu nên toàn thân dính đầy mồ hôi, như phủ lên người một lớp da thuộc. Hấn lau thái dương đầm nước, lúc này mới tìm lại được một chút cảm giác của nhân gian.

Khung đỉnh nguyên do cột đá cẩm thạch chống đỡ, như khối thạch nhũ trôi nổi giữa không trung. Ánh mặt trời cuối ngày xuyên qua khung đỉnh trống rỗng, rọi xuống đất mấy vết lốm đốm. Sân nhà có đặt mấy am chứa nước mưa, trên vách tường là bức họa màu sắc rực rỡ. Tòa kiến trúc như một toà thần miếu, hạc giữa bầy gà nổi bật giữa một đám nhà tranh vách đất.

Đây là nhà hấn, nhà của gia tộc Polio.

Hấn hoảng hốt sờ sờ cột đá cẩm thạch, gấp gáp nhìn cánh cửa chính to lóc gắn gương đồng.

Người trong gương mất đen trầm tĩnh, da dễ nhăn nhui, lọn tóc nâu nhu thuận rủ xuống vai. Hấn vẫn là hấn, tuấn mỹ xuất chúng, sống mũi cao thẳng, cổ trắng nõn tào nhã như cổ thiên nga, hai vai bằng phẳng hơi rụt lại. Hấn luôn được mọi người xưng tụng, nhưng thật lòng hấn không ưa cái vẻ ngoài nữ tính này.

Hấn nhìn kỹ bản thân trong gương, trong lòng dâng niềm vui sướng khó nói thành lời.

Thời gian không hiểu sau lại tua về nửa năm trước, hấn vẫn giàu có vẫn khỏe mạnh, khuôn mặt xinh đẹp vô số người ước ao cùng gia thế hiển hách tựa như chưa bao giờ thay đổi.

Đối với vị thần linh mà trước giờ luôn bị hấn khịt mũi xem thường, giờ khắc này hấn lại âm thầm kính nể. Nếu không có thần linh che chở, làm sao một kẻ tim đã ngừng đập như hấn có thể nghịch thiên trở lại nhân gian?

2. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hấn - Chương 2: Con Dấu Nhấn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đem, trong sân thấp một hàng đuốc. Hôm nay trăng thật tròn, ánh sáng màu trắng nhạt dịu dàng phủ khắp không gian.

Heron ngồi ở trên bậc thềm, cái bóng màu đen trải dài xuống dưới những nấc thang, áo bào trắng khiến hấn như hòa tan vào ánh trăng. Hai nô lệ cầm quạt lông vũ màu sắc sặc sỡ đứng phía sau chậm rãi giúp hấn xua muỗi.

Hấn cầm một bát cháo lúa mạch, không nhanh không chậm khuấy cháo trong bát, nhếch môi, mắt nhìn đăm đăm ra ngoài cổng như đang chờ đợi điều gì đó.

Không lâu sau có một nô lệ hốt hải chạy tới, vạt áo sau lưng ướt đầm mồ hôi.

“Chủ nhân, Pliny đại nhân đã tạ thế rồi ạ.” Gã quỳ trên mặt đất, “Nô lệ của đại nhân trở về sau kỳ nghỉ, phát hiện ra thi thể ngài ấy đang trong tình trạng thối rữa vô cùng nghiêm trọng.”

“Thi thể đâu?”

“Đang trên đường chuyển từ mộ khu La Mã đến ạ.”

Hắn đặt bát xuống, vuốt vuốt trường bào nhăn nheo cho thẳng rồi đứng dậy.

Tính ra thì đã hơn hai mươi năm hắn không gặp cha rồi. Ấn tượng cuối cùng của hắn với người mà hắn gọi là cha, dừng lại vào một ngày kia –

Sáng hôm đó, hắn đang vui vẻ chơi với cái còi bằng ngà voi trong vườn. Cái còi này hắn nắn nỉ mãi mẹ hắn mới chịu mua cho.

Cái còi màu trắng sữa, bóng loáng như đá quý, phía trên có khắc hoa văn tinh tế, quen thuộc đến mức hắn nhắm mắt lại cũng có thể miêu tả ra.

Tay hắn lúc đó rất nhỏ, thành ra trông cái còi hơi quá khổ. Hắn thổi cái còi nhảy nhót từ đầu nhà đến cuối nhà, sau đó chạy ra sân sau.

Trong sân rất ồn ào, hắn thấy cha đang xô mẹ. Hai mắt mẹ sưng đỏ, nước mắt lã chã, tóc bù xù xổ ra lung tung. Sau đó cha hung hăng đi đến trước mặt hắn, giằng lấy cái còi quý giá của hắn thẳng tay quăng xuống đất. Mảnh vỡ bắn ra cắt qua cánh tay ngắn ngủn của hắn, chảy máu.

Hôm sau, cha biến mất...

Một mùi thối gay mũi theo gió truyền đến khiến hắn lợm lợm. Heron chưa bao giờ ngửi mùi nào kinh tởm như thế, trong lúc nhất thời hoa mắt váng đầu, nước mắt sinh lý túa ra.

Ngoài cửa xuất hiện bốn nô lệ tập tễnh đi vào. Bọn họ một tay dùng khăn che mặt, trên tay nâng một cái cạm, miếng vải đen dày nặng đắp ở trên cũng không che hết được cái xác bên dưới.

Bọn nô lệ loạng chà loạng choạng đặt cạm xuống.

Heron dùng khăn lụa che mũi, đi qua xốc miếng vải trùm lên, lộ ra thi thể đã trương phình.

Đó là một khuôn mặt ma quỷ. Hai nhãn cầu như miếng pho mát để lâu ngày lỏng lẻo bám vào hốc mắt, bên trong còn có giòi bọt; đầu lưỡi sưng to lòi ra khỏi miệng, vo ve xung quanh toàn ruồi cùng sâu bọ.

Một chiếc nhẫn lấp ló trên ngón tay thi thể, nằm ở vị trí rất khó thấy. Đây là thứ duy nhất không bị dính thi ban, miễn cưỡng cho thấy khi còn sống chủ nhân của nó là nhân vật cao quý nhường nào.

Hắn mạnh bạo kéo chiếc nhẫn kia xuống, vô tình khiến đồng da tay mục nát rơi đầy đất, lộ ra xương trắng bên trong.

Heron đầu hàng, khom người nôn thốc nôn tháo, lục phủ ngũ tạng như muốn trào hết ra ngoài, mãi đến khi dạ dày trống rỗng chẳng còn gì ngoài ít dịch vị mới thôi.

Hắn vịn trụ đá đứng dậy, phân phó cho hạ nhân: “Khiêng xuống đi, đặt vào quan tài đá, nhớ khử mùi với lau chùi một chút, ta không muốn ngày mai phải vừa nôn vừa rải hoa cho ông ta đâu.”

Nô lệ tuân lệnh đem thi thể đi.

Trên chiếc nhẫn có dính niêm dịch, Heron phải ngâm nó trong dương dầu và tro rất lâu mới có thể khôi phục nguyên trạng.

Heron nâng nhẫn trên tay, đưa lên ngang tầm mắt.

Chiếc nhẫn vô cùng nhỏ, chỉ người nào có ngón tay thon dài mới đeo vừa. Toàn thân nhẫn phủ màu đen đặc trưng của mã não, trên khảm kim cương và khắc dấu hiệu tượng trưng cho thân phận của cha hắn, mơ hồ lộ ra khí thể hiên ngang khi còn tại thế.

Đây là một con dấu nhẫn.

Ở La Mã, áo bào không có túi. Vì thế, để tiện mang theo bên mình, những con dấu thường được chế thành nhẫn.

Đời trước, hấn không cho thi thể vào cửa, mà lập tức hạ táng luôn. Sau khi táng xong, ty táng mới đem ản giới (con dấu nhấn) này giao cho hấn, bởi vì theo luật, ản giới là chế phẩm kim loại, không thể làm vật bồi táng.

Heron siết chặt chiếc nhấn, mã não khảm sâu vào tay, dấy lên chút đau đớn. Tình cảm phụ tử nhạt như nước ốc, nên dù thi thể kia từng là cha hấn, hấn cũng không thêm nhỏ một giọt nước mắt, đến về mặt tiếc nuối cũng lười trưng ra.

Hấn lo lắng chuyện khác –

Cha hấn có đến hai chiếc ản giới, một đen một đỏ. Mà hấn mới chỉ kiếm được chiếc màu đen.

Năm đó, chính chiếc ản giới đỏ kia đã dồn hấn từ tầng lớp thượng lưu xuống tận đáy xã hội, sau đó chết không nhắm mắt vì bạo bệnh.

Bởi vì trên di chúc viết rõ, người thừa kế gia tộc Polio không phải hấn...

Một nô lệ bẩm báo: “Chủ nhân, Fanny phu nhân tới ạ.”

Hấn nhìn về phía cửa, đường nhìn chạm phải một bóng người nhỏ bé âm u. Đó là mẹ hấn.

Fanny đi đứng khó khăn, phải nhờ một nữ nô diu mới di chuyển được.

Bà mặc hắc bào, đầu đội hắc sa, hai mắt sưng húp, cả người toả ra một loại bệnh trạng như người mới dạo một vòng Quỷ Môn Quan về.

Bà đeo một viên Hắc Diệu thạch hình giọt nước trên trán, viền ngoài là những gợn sóng tinh xảo thêu bằng chỉ bạc. Món trang sức lóe sáng dưới ánh trắng bàng bạc, tinh xảo và đáng yêu, phần nào giúp chủ nhân nó che đi dung mạo tiêu tụy vì bị bệnh tật hành hạ.

Bà đã đeo nó hơn hai mươi năm, một ngày cũng chưa từng lấy xuống. Giống như nếu không có viên Hắc Diệu thạch này, bà sẽ không còn là Fanny phu nhân nữa.

“Hermia của mẹ...” Bà thổn thức gọi, “Hermia” là nhũ danh* của Heron, “Cha con chết rồi...” Thân thể gầy yếu của bà run lấy lấy, hai chân mềm nhũn phải dựa vào lực tay của nữ nô bên cạnh mới có thể đứng vững.

*Nhũ danh: Tên đặt lúc mới sinh.

“Con đã sắp xếp việc mai táng của ông ta rồi.” Heron bình tĩnh nói, “Ngày mai cử hành tang lễ.”

“Mẹ vẫn chưa gặp cha con lần cuối mà! Pliny đáng thương... Tại sao con không cho mẹ gặp ông ấy?!”

“Tử trạng của ông ta đáng sợ lắm, mẹ đừng gặp thì hơn. Thi thể toàn dòi là dòi.” Heron nhớ tới thứ miễn cưỡng nhìn ra hình dạng con người kia, dạ dày lại nôn nao một trận.

“Con không thể nói như thế!” Fanny tái mặt, “Đó là cha của con đấy...”

“Chẳng lẽ mẹ quên rồi sao, là ai đã vứt bỏ mẹ con chúng ta những hai mươi năm, bỏ nhà đi chim chuột với ả đàn bà khác, hả?! Là ông ta, cái người mà mẹ gọi là chồng, con gọi là cha đấy! Ha, đến tận bây giờ con mới biết ông ta vẫn sống ở La Mã...”

“Nhưng... Nhưng tốt xấu gì Pliny cũng đã để lại gia sản cho con, Hermia...”

“Đúng, để lại gia sản, và kèm theo một tờ di chúc chết tiệt, giấy trắng mực đen ghi rõ rằng người thừa kế không phải là con!”

“Cái gì?! Không thể nào...” Fanny bàng hoàng, “Con là con trai duy nhất của Pliny cơ mà...”

“Ai biết được.” Heron than nhẹ, “Ả nhân tình nhân kia vẫn sống sờ sờ kia mà.”

Fanny thương tâm rơi lệ, bà che miệng, cố ngăn tiếng nức nở đang chực chờ thoát ra. Nữ nô bên cạnh theo bà đã lâu, đồng thời cũng là tri kỷ của bà, thay bà lau nước mắt.

“Hermia...” Bà đi đến trước mặt con trai, theo thói quen nắm lấy tay hấn, cẩn thận lần sờ theo từng khớp xương, “Con gầy quá. Mẹ nhớ lần trước con vẫn còn chút da thịt mà...”

Con người của bà phủ đầy hơi nước, nếp nhăn nhọt nhọt nơi khóe mắt dẫn ra, khiến bà trông vừa từ ái vừa nhuốm vẻ tang thương. Heron nhìn bà, lòng ấm áp, đồng thời cũng chứa đầy phiền muộn. Trong ký ức của hắn, dương thọ của bà sắp tận rồi. Hắn nhớ sau khi mẹ hắn từ trần không lâu, bản di chúc kia liền được công bố, hắn bị tuyên án là “Người thừa kế phi pháp”, trở thành kẻ trắng tay.

Heron nâng tay mẹ lên, thành kính hôn lên đó, “Mẹ... Con xin lỗi. Lúc này con có kích động quá, con không nên nói với mẹ như thế...”

Fanny trườ miến xoa xoa tóc hắn, “Không trách con, Hermia. Là do cha mẹ không tốt, đã kéo con vào cuộc phân tranh này. Người nên nói xin lỗi phải là mẹ mới đúng.”

Bà vuốt ve hai gò má Heron, “Mẹ dưỡng bệnh ở DeGeneres, lâu rồi không đến thăm con. Mẹ nhớ con lắm, Hermia.”

Heron cúi đầu để bà có thể hôn trán mình.

“Con đang giữ di vật của Pliny phải không?” Bà hỏi.

“Dạ.” Heron mở lòng bàn tay, lộ ra ấn giới màu đen bên trong.

Fanny cẩn thận cầm chiếc nhẫn lên, nặng nề buông một tiếng thở dài. Bà cầm lấy tay Heron, đeo nhẫn vào ngón áp út của hắn, mỉm cười nói: “Từ bây giờ, con chính thức là gia chủ gia tộc Polio, Hermia. Mẹ mừng cho con. Gia sản của cha con sẽ do con quản lý, gồm một vườn hồng, còn có một toà kiến trúc cùng một nửa số bãi tắm công cộng.”

Heron gật đầu, cái này hắn đã sớm biết. Rất nhiều quý tộc vì để nâng cao danh vọng nên bỏ vốn xây dựng bãi tắm cùng thư viện, sau đó lấy tên gia tộc đặt cho những nơi đó.

Kiếp trước hắn sống xa hoa, liên tục xây dựng bãi tắm, tiền tài gần như đổ hết vào đó. Cuối cùng phải dựa vào người kia lấy mạng ra đổi, nợ nần của hắn mới có thể giải quyết hết...

Hắn kéo tâm tư đang lơ lửng tận đâu tận đâu về, nắm chặt tay mẹ, nói: “Sau khi tang lễ kết thúc, con sẽ đi khảo sát một vòng. Mẹ cứ yên tâm đi.”

“Mẹ tin con, con trai.” Fanny cười, con người của bà nhấp nháy, tựa như dưới đáy mắt chứa hàng vạn vì tinh tú, làm cho khuôn mặt bệnh trạng của bà bỗng chốc bừng sáng, “Con đói bụng không, để mẹ nấu gì cho con ăn nhé? Xem nào, bánh mì nướng trứng cá muối, phủ lòng đỏ trứng, rắc thêm hạt thông được không? Mẹ nhớ con rất thích món này.”

Con dấu nhẫn là cái này này ^^

3. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 3: Lễ Tang

Tang lễ của cựu chủ nhân gia tộc Polio được cử hành vào giữa trưa ngày thứ hai.

Tấu nhạc giả tay cầm sáo, thổi ra giai điệu tang thương nhưng không kém phần long trọng. Bọn đầy tớ ở trong đình viện dâng hương, đem nước dội trên đất cho sạch sẽ, sau đó quét hết bụi bẩn. Ánh mặt trời gay gắt bao phủ bức tượng đầu đội vòng hoa rực rỡ của Pliny. Bên chân tượng, vài nữ tử khóc thuê mặc áo đen phủ phục khóc lóc thảm thiết. Khuôn mặt các nàng giàn giụa nước mắt, cơ thịt gần như co giật. Chỉ cần tiền bạc sông phẳng, dù người chết không có chút quan hệ máu mủ nào với mình, các nàng cũng có thể khóc như thật.

Khi còn sống Pliny luôn ở riêng, vì thế khách đến phúng viếng hơn nửa đều là người xa lạ. Họ cũng không nấn ná lâu, chỉ tiếc nuối nở nụ cười, nhấp chén rượu vang liền rời đi.

Heron lười biếng ngồi trên xích đu, hai chân tùy ý bắt chéo. Hắn bị ánh mặt trời sưởi đến không mở mắt ra được, nhàn nhã ngủ gật.

“Em họ thân ái, người làm như thế là không lễ phép đâu.” Âm thanh sang sảng hữu lực, như mũi tên đâm thủng giấc ngủ của Heron.

Hắn giương đôi mắt nhấp nhèm nhìn kẻ vừa nói nhìn, huyết Thái Dương bỗng thành thạch nhảy lên.

Là Gattuso cùng thê tử đang mang thai của gã.

Gã khoác áo choàng đen, khoe miệng hơi nứt. Mặt gã mập tròn, cái bụng đầy mỡ nhô ra một khúc, tóc cùng móng tay đều bị nhuộm thành màu đen, vừa nhìn là thấy ngay không phải người tốt.

Cha của gã là ca ca của Fanny. Heron với gã lớn lên cùng nhau, ấn tượng sâu sắc nhất là cảnh lúc nhỏ gã lừa hắn ăn nến, còn bản thân thì đứng một bên che miệng cười trộm.

“Ta biết người không thích cha người.” Gattuso lấy áo choàng xuống, lộ ra một thân đen tuyền, “Nhưng tốt xấu gì người cũng phải khóc vài tiếng chứ, nếu không người khác sẽ nói người là kẻ vô ơn bạc nghĩa đó.”

“Người quen giáo phó đã dạy cái gì rồi à? Một quý tộc chân chính là phải biết kiềm chế cảm xúc, nhớ không?” Heron ần ần huyết Thái Dương, đứng lên, nhường chỗ cho thê tử Surah của gã.

Surah xinh xắn lạnh lùng, cho dù đang mang thai nhưng bụng nàng thoát nhìn cũng không lớn lắm. Nàng dịu dàng mỉm cười, nhu hòa tựa ôn tuyền.

“Cảm ơn người, Heron. Ta có nướng bánh mật ong cho người đó, còn bỏ thêm sữa dê nữa nhé.” Nàng đưa một cái túi giấy cho Heron, vác bụng định ngồi xuống.

Gattuso kéo vai thê tử lại, nhếch miệng cười với nàng, sau đó đem áo choàng lột trên xích đu, tỉ mỉ vuốt cho thẳng.

Surah ngượng ngùng nắm lấy tay gã, ngồi lên. Dù cử động không tiện, nàng vẫn quy củ đặt hai tay lên đầu gối, sống lưng thẳng tắp.

Heron cúi đầu, ngửi vị ngọt từ túi bay ra một chút, khẽ trách cứ: “Gattuso, đây là lễ tang, người không nên đem thai phụ đến.”

“Ngu xuẩn!” Gattuso cười khẩy, “Mấy thứ mê tín chó má kia mà người cũng tin à?”

Heron nhướn mày, “Thật sao? Không hở là nguyên lão trẻ nhất, tự tin ghê cơ.”

“Pliny đại nhân đã giúp ta không ít việc.” Gattuso thành kính, “Nếu không nhờ cha của người, ta đã không thể chen chân vào Viện Nguyên Lão rồi. Bây giờ tuy người vẫn còn nhỏ, nhưng cũng nên bắt đầu lo cho tương lai đi, em họ.”

Khóe miệng Heron giật giật, “Để có thể bảo vệ gia tộc Polio, ta đã học đủ rồi.”

Gattuso liếc hần một cái, không để ý đến câu nói có phần quái đản này.

“Buổi tối có lễ đưa tang, sau đó còn tổ chức tiệc nữa. Người không phải đã quên chứ?” Gã nhắc nhở.

Sắc mặt Heron hơi ngưng trọng, túi giấy trong tay bị hần bóp chặt, “Ta chưa quên.” Hần trầm giọng trả lời.

Hần cúi đầu, khuôn cằm thanh tú bị che khuất bởi mái tóc dài.

...

Trong lễ tang của quý tộc, thân xác người đã khuất sẽ được đưa vào quan tài, sau đó đội ngũ ty táng sẽ khiêng nó diễu hành qua đường phố, cuối cùng đến quảng trường.

Đường phố La Mã có thể nói là khá chật hẹp, đội ngũ đưa tang cũng không phải ít, chen chúc nhau như thủy triều. Nhạc buồn cất lên, hòa với tiếng khóc tang vang vọng cả một góc, khiến vô số kẻ tò mò đứng lại vây xem.

Lễ tang này vừa tiễn người chết xuống Hoàng Tuyền, vừa phô trương sức mạnh của gia tộc Polio.

Heron mặc tang phục màu đen, đi ở phía trước đội ngũ. Đêm hè đã vốn ngột ngạt rồi, lại thêm tiếng khóc và tiếng sáo dễ chọc người phát điên đằng sau, khiến hần cực kỳ khó chịu. Hần kéo kéo cổ áo, mồ hôi nhễ nhại đua nhau chảy xuống.

Một nữ nô lách qua dòng người, cung kính đưa cho hần một cái ấm nước nhỏ bằng vàng, “Đại nhân, chủ nhân bảo ta đưa cho ngài.”

Heron nhận lấy. Ấm nước hắt lại ánh sáng chiếu đến từ tứ phía, chữ “Fanny” tinh tế khắc bên trên. Hần ngẩng đầu liếc nữ nô một cái.

Nữ nô này dáng người thấp bé nhưng rắn chắc, nước da đen sạm. Khuôn mặt nàng bẹp, mắt một mí, con mắt hình tam giác, khiến nàng trông thiếu sức sống mà một người trẻ tuổi nên có.

Thành thật mà nói, bề ngoài của nữ nhân này rất không thuận mắt, điểm nổi bật duy nhất chỉ có chuỗi hoa tai bằng đá Hồng Bảo.

Heron mở ấm nước kê lên miệng. Động tác hần hơi gấp, khiến nước bên trong rơi ra, theo cảm trượt vào cổ áo.

“Người là nữ nô đi cùng với mẫu thân ta hôm qua phải không?” Hấn hỏi.

“Vâng, thưa đại nhân.” Nữ nô kính cẩn cúi đầu, lộ ra gia ấn xăm trên lưng.

“Người tên gì?”

“Foley Tina.”

Heron đem ấm nước trả lại nàng. Foley Tina cúi đầu hành lễ, hoa tai nặng nề bỗng rơi xuống. Nàng nhanh tay đón lấy, lại như u ảnh luồn lách rồi biến mất giữa đám đông.

Rốt cuộc đội ngũ cũng đến được quảng trường. Quan tài được đặt trên đỉnh một đồng củi, hết như một chiếc thuyền lẻ loi, sắp khởi hành đi về Thiên Quốc.

Một người cầm cây đuốc đang hùng hực cháy, châm vào củi. Ngọn lửa như bàn tay lớn, từng chút từng chút bò lên quan tài, ánh sáng phát ra xé toạc màn đêm. Tỳ táng bắt đầu ném vào đồng lửa châu báu, tia bào cùng vũ khí.

Tất cả dân thường vây xem cuộc hỏa táng long trọng, không ai biết rằng, thi thể thực sự đã sớm được đưa vào quan tài đá, đang lặng lẽ nằm trong tộc lăng ngoài thành.

Mọi chuyện đều tiến hành một cách thuận lợi. Tro tàn sau khi hỏa táng được gom vào một hộp nhỏ, để lúc sau sẽ đem đi chôn.

Lễ tang kết thúc, Heron hộ tống mẫu thân lên kiệu đi tới khu vực tổ chức tiệc.

Nơi này cũng thuộc đất của quảng trường, nằm lộ thiên, xung quanh là những bức tường làm từ hoa. Một đài thi đấu được dựng lên, ở giữa có tháp đuốc, nhìn như một cột sáng trời lên từ mặt đất. Tân khách nối đuôi nhau bước vào, đám nô lệ bưng mỹ thực qua lại như mắc cửi. Một nữ tử diễm lệ ngồi ngoài rìa, chiếc đàn trong lòng ngực phát ra âm thanh lạnh lút.

Theo thông lệ, sau lễ tang, gia chủ sẽ tổ chức tiệc tối, mời các đấu sĩ tiến hành tranh đấu, đồng thời cung cấp rượu và đồ ăn. Đây là phần được yêu thích nhất trong một tang lễ, vì chỉ vào lúc này mới có thể thoải mái vui cười mà không bị người khác trách cứ.

Mọi người đều tin tưởng rằng, máu tươi của các đấu sĩ có thể dùng để tế tự vong linh người đã khuất. Các quý tộc sau một trận kêu khóc thảm thiết, bắt đầu cởi bỏ tang phục, chuẩn bị xem giác đấu, đắm chìm trong hưởng lạc.

Đối với Heron, những điều này đều không quan trọng. Thứ hắn mong chờ, chính là...

Người kia.

Hắn ngồi trên vị trí gia chủ, đối diện đài thi đấu.

Những quý tộc trên người mặc trang phục tơ lụa thượng hạng, mồ hôi đầm đìa, thỏa mãn đánh chén, bên chân chất đầy xương động vật bị nhổ ra; thỉnh thoảng lại nâng chén rượu, ra hiệu cho nô lệ châm đầy. Trong hoa viên hơi nóng bốc lên hừng hực, mùi rượu thối vô cùng nồng nặc.

Heron không có tâm tình tán gẫu cùng người khác. Hắn chăm chú quan sát đài thi đấu, thưởng thức mấy viên đậu phụ trong tay.

Không bao lâu sau, hai đấu sĩ tay cầm vũ khí bước đến trước mặt hắn, quỳ xuống hành lễ.

Heron nheo mắt lại, động tác đình trệ, đậu phụ rơi hết xuống đất.

Hắn chìm vào hồi ức.

...

“Ngài cược tôi thua đi, đặt hết tiền vào!” Giác đấu sĩ ôm mũ giáp sắt, găng tay dài bao phủ cánh tay, thu hồi hai chân, “Gần đây ngài ghi nợ không ít nhỉ.”

Những cuộc cá cược thắng thua như thế từ lâu đã trở thành chuyện hết sức bình thường. Xung quanh sân đấu, tiếng gào thét như muốn đâm thủng màng nhĩ, nhưng từng từ từng từ của y Heron đều nghe rõ ràng.

“Người muốn chết sao?” Hắn ngạc nhiên.

“Đúng, tôi sẽ thay ngài trả nợ.”

Đấu sĩ vỗ vỗ đôi vai cứng ngắc của hắn, sau đó cạch một tiếng, đem nón sắt đội lên đầu. Khóe mắt sắc bén lộ ra sau lớp kim loại, bên trong ánh lửa lóe lên mãnh liệt.

Heron vội tóm lấy giáp da của y, “Ta là chủ nhân của người, ép người thua không phải là chuyện nên làm.”

“Không!” Người kia lắc đầu, khóe miệng nhếch lên. Dù cách một lớp kim loại dày, tiếng cười của y vẫn phát ra rất rõ ràng.

“Tôi không đảm bảo được mình có thể nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng thua thì ngược lại. Nếu ngài cực tôi thua, chắc chắn sẽ trúng to!”

Heron vô thức buông tay ra, đứng như trời trồng.

Người kia tựa hồ phì cười một tiếng. Y rút đoản kiếm, đoạn chính hướng cúi đầu hành lễ với Heron.

“Được làm đầy tớ của ngài, tôi đã rất thỏa mãn rồi. Duyệt chỉ có một thỉnh cầu...”

“Nói đi.”

“Tôi gọi là Lucas, xin ngài hãy nhớ kỹ tên tôi.”

4. Ta Suối Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 4: Lần Thứ Hai Sơ Ngộ

Giác đấu đã bắt đầu.

Đối thủ của Lucas là một đấu sĩ da đen tay cầm tam xoa kích và lưới sắt. Gã quay mạnh lưới sắt trên không, tạo ra tiếng vù vù.

Bầu không khí dần nóng lên. Đột nhiên, gã đấu sĩ kia nhảy một cái, lưới sắt dữ tợn xé gió mà đi.

Giữa tiếng reo hò nhiệt liệt, Lucas nâng khiên chặn lại, kim loại va chạm đến tóe lửa, phát ra âm thanh chói tai. Mũi kiếm của y vươn ra khỏi khiên, nhắm thẳng đến đối thủ.

Gã đấu sĩ vung tay thu lưới về, khiến nó vẽ lên một đường cong hoàn mỹ trên không trung. Gã gầm nhẹ cầm tam xoa kích, cũng bắt đầu tấn công Lucas. Lucas đột ngột tách ra trong đường tơ kẽ tóc, cát bụi xung quanh bị hất tung lên.

Giữa một trời mịt mờ cát bụi, gã đấu sĩ kia hạ thấp người tung ra tấm lưới. Lucas nhanh như chớp áp sát lại, khoảng cách giữa hai người đột nhiên rút ngắn.

Đoản kiếm trong lòng bàn tay y xoay một vòng, dứt khoát chém vào cổ tay trái của gã. Máu văng tung tóe, lộ cả lớp thịt bên trong, nhưng đau đớn mãnh liệt cũng không khiến gã đầu hàng. Tấm lưới theo đà bay mất, rơi vào ngọn đuốc ở rìa sân. Gã tiên hạ thủ vi cường, rút tam xoa kích lần thứ hai tấn công.

Bọn họ đứng quá gần nhau, nên cái khiên trên tay Lucas trở nên vô tác dụng. Y nhanh tay rút đoản kiếm ra phòng thủ, máu tươi vẩy lên ngưng kết thành những hạt châu đỏ thẫm.

Hai người đánh giáp lá cà, gắt gao giằng co. Kim loại va chạm cùng kim loại, phát ra âm thanh sắc nhọn xuyên thẳng qua màng nhĩ người nghe.

Đột nhiên, Lucas rút tay trái ra, sức mạnh chống đỡ mất đi một nửa, tam xoa kích lập tức thừa thắng xông lên. Giữa cảnh ngàn cân treo sợi tóc, y dùng khiên đánh mạnh vào vai đối thủ. Gã đấu sĩ tức khắc gấp cong cơ thể lùi về sau. Y nhân cơ hội vung kiếm, nháy mắt đã chặn ngang yết hầu của gã.

Thắng bại đã rõ. Đấu sĩ không còn cách nào khác, đành đưa ngón trở ra. Đây là dấu hiệu nhận thua.

Tiếng hoan hô mãnh liệt vang lên, mọi người vừa thích thú vừa có chút không cam lòng. Nữ tử đánh đàn không e dè lộ đầu ra, lia mắt đánh giá cơ thể hai đấu sĩ.

Lucas thở hổn hển, trận đấu vừa rồi khiến máu y như sôi trào. Y gỡ mũ giáp xuống, hơi nghiêng đầu, tầm mắt hướng về phái Heron ở đằng xa. Tóc y ẩm mồ hôi, hai bên gò má ửng hồng vì hưng phấn. Trên thôn cầm thon gọn của y còn treo lơ lửng một giọt nước, dưới lửa trại trông diễm lệ hệt như một kim cương.

Y đang đợi mệnh lệnh của gia chủ.

Heron hơi nhích người điều chỉnh tư thế ngồi, nhìn thẳng vào cặp mắt màu lam kia, nói: “Giữ y lại. Y là đấu sĩ ưu tú đấy.”

Dưới đài vang lên âm thanh mất hứng. Trận giác đấu này quá nhẹ. Ít nhất cũng phải đổ máu này nọ chứ.

Kiếp trước, hắn từng ra lệnh cho Lucas giết chết gã đấu sĩ kia, chỉ vì muốn thỏa mãn quan khách. Nhưng hiện tại, hắn lại muốn cho người kia sống tiếp.

Hắn có chút kinh ngạc vì sự thay đổi của bản thân: Hình như sau khi dạo một vòng Quỷ Môn Quan, hắn đã biết quý trọng sinh mạng hơn thì phải.

Lucas thu kiếm, đưa tay cho kẻ vừa rồi còn muốn quyết tử với y. Đấu Sĩ có nước ngăm đen, đôi môi dày của gã giật giật, đôi con ngươi đen như mực liếc qua liếc lại. Cuối cùng gã dừng tầm mắt ở nơi Heron đang

ngồi, mạnh mẽ quỳ lên, lạy hấn một cái.

Lucas lúng túng thu tay về, xoay người lên nhìn Heron

Heron thưởng cho bọn họ tiền và đồ trang sức, cùng một chén rượu. Hai người nhanh chóng uống sạch rượu trong chén, sau đó hành lễ lui ra.

Ngón tay cầm nữ duyên dáng gảy trên đàn, tạo nên một đoạn giai điệu tinh tế. Tân khách trên mặt mang theo hồng quang, ngón tay dính đầy dầu mỡ bóng nhẫy. Có kẻ tâm tình tốt còn ban cho nô lệ một ly rượu vang.

Đồ ăn càng ngày càng ít, người ra về càng ngày càng nhiều.

Cuối cùng, chỉ có Gattuso cùng Surah ở lại.

Heron chếch choáng, yết hầu nóng lên vì men rượu.

“Hứ! Viện nguyên lão chết tiệt! Hoàng đế chết tiệt!” Gattuso say bí tỉ, bắt đầu nói năng lung tung, cực kỳ giống mấy gã hành khất say rượu ngoài đầu đường.

“Dám đem nhân dân ra đùa bỡn... Làm ô nhiễm đất thần linh...” Gã dần mạnh chén rượu, âm cuối kéo dài.

Surah cuống quýt vội đi pha sữa bò giải rượu cho Gattuso.

Heron miễn cưỡng liếc gã một cái: “Người say rồi.”

“Bọn chúng tưởng mình cao quý lắm chắc, chẳng qua chỉ là một đám khỉ ngu ngốc không hơn không kém... Hức... Suốt ngày chỉ biết... phí nước bọt, chỉ giỏi mỗi cái miệng... Một đám đốt nát...”

Heron nhận sữa bò từ tay Surah, hấn vụn bung miệng Gattuso ra, không chút lưu tình dốc hết vào trong.

“Giỏi thì nói nữa đi. Ngoan ngoãn một chút, nếu không ta đem người cho chó ăn!”

Gattuso bị sắc ôm họng ho sù sụ, mặt đỏ đến tận mang tai. Nhưng gã vẫn chưa chịu thôi, vỗ đùi cái đét, nhún chân nhảy thẳng lên bàn.

“Kiếp trước chắc chắn ta đã tạo nghiệt rất lớn, nên kiếp này mới phải làm việc với một đám khỉ già mặt trắng...”

Gã cúi đầu, ngơ ngác nhìn Heron, đột nhiên lên cơn động kinh, cười như điên: “Đúng rồi, em họ! Người biết không, đáng về người ăn nết so với bọn chúng nhìn còn ngu hơn! Chắc chắc, lúc đó khóe miệng người toàn là nết, còn tròn mắt hỏi ta tâm nết có phải là hạt giống của nó hay không... Ha ha ha...”

Heron mặc kệ gã nói nhăng nói cuội, lẳng lặng giơ chân đạp gã ngã xuống bàn.

Surah cuống quýt chạy lại đỡ, còn dịu dàng giúp gã lau đi vết sữa dính bên miệng.

“À... Nhắc đến nết...” Ngữ điệu Gattuso bỗng nhiên chậm lại, “Ta đã nhập một lô hàng từ Capua, đến giờ vẫn chưa bán ra nữa...”

“Người lén lút kinh doanh?” Heron ngạc nhiên, “Nguyên lão không thể dính vào mấy thứ như thương nghiệp này được! Gattuso, người điên rồi sao?!”

Trả lời hần là một trận nôn mửa.

“Xin lỗi... Heron.” Surah vỗ vỗ sau lưng giúp gã thuận khí, “Người đừng bận tâm, chúng ta cho nô lệ dọn sạch chỗ này mà.”

Heron liếc nhìn mặt đất dơ bẩn đầy uế vật cùng gã anh họ say đến không biết trời trăng, thở dài quay người ra khỏi hoa viên.

Gió mát khẽ lướt qua hai gò má nóng nóng của hần, mang lại cho hần một chút thư thái. Bầu trời đêm quang đãng, không mây không sao, đến chòm Liên Vân cũng không có, khiến cho trăng càng thêm tinh khiết, ánh sáng nhẹ nhẹ chiếu rọi cả quảng trường, trụ đá cùng cây cối xung quanh.

Thế giới yên tĩnh thế này khiến Heron cảm thấy như bản thân đã hoàn toàn hòa làm một với thiên nhiên. Hần từng đi qua nơi này vô số lần, nhưng chưa lần nào có thể cảm nhận được vẻ đẹp của nó rõ ràng như bây giờ.

Hần đi tới dưới một gốc cây. Trên cây bỗng vang lên tiếng sần sật.

“Tôi đã đợi ngài rất lâu, Polio đại nhân.” Thanh âm khàn khàn này khiến Heron bất giác liên tưởng đến một sân đấu trải đầy cát vàng.

Heron hồi hộp ngẩng đầu nhìn lên. Giữa tàn cây u ám mơ hồ hiện lên một bóng người.

Cho dù y vẫn chưa lộ diện, nhưng Heron vẫn biết y là ai.

Lucas từ trên cây nhảy xuống. Y quỳ một chân trên đất, cả người bại lộ dưới ánh trăng.

Y cung kính giơ hai tay lên, “Tôi nhặt được thứ này ở kịch trường.”

Dây chuyền ngọc phỉ thúy an tĩnh nằm trong tay y. Heron chỉ thờ ơ liếc qua một cái, không nhận.

Kiếp trước, hai người vốn không có lần gặp mặt này, chính sợi giây chuyền đã làm mọi chuyện chệch khỏi quỹ đạo.

“Không phải người đã bị người ở sàn đấu bắt về à?”

“Tôi tấn công bọn họ, trốn ra, nãy giờ vẫn trốn trên cây đợi ngài.”

“Thứ này coi như ta thưởng cho người đi, cứ giữ nó lại.”

Lucas hạ tay xuống, đồng thời ngẩng đầu. Hai người mặt đối mặt.

Đôi con ngươi lam sắc của Lucas được nguyệt quang chiếu rọi, trong suốt lóng lánh như pha lê. Ngũ quan của y sắc bén, trên thân toát khí chất sát phạt có thể dễ dàng khiến người ta thuần phục. Cơ thể y cường tráng mà kiêu mỹ, hai bên xương bả vai xinh đẹp cân đối.

Heron chưa bao giờ thấy qua một Lucas như thế. Một Lucas uy nghiêm nhưng nguy hiểm tựa chúa sơn lâm.

Kiếp trước, hắn chỉ đắm chìm trong mê loạn, không để ý đến lời khuyên nhủ của mẫu thân, vung tiền mua lại rất nhiều đấu sĩ ưu tú, Lucas là một trong số đó. Vì thế, những lần tiếp xúc giữa hai người chỉ vồn vện là vài cái liếc mắt vội vàng.

Lúc đó, trong ấn tượng của hắn, Lucas chỉ là một đấu sĩ giỏi quen dùng kiếm mà thôi.

“Lucas.” Heron nhẹ giọng gọi, “Người là Lucas.”

“Ngài biết tên tôi?” Lucas kích động, vẻ mặt vui mừng như tiểu hài tử vừa tìm được món đồ chơi mới.

“Ta biết, hơn nữa còn nhớ rất rõ ràng.” Heron nói, “Tại sao người lại tìm ta? Chắc không phải chỉ vì trả lại sợi dây chuyền kia chứ?”

“Đúng thế.” Lucas thoải mái thừa nhận, “Tôi muốn làm đầy tớ của ngài. Nói cách khác, tôi hi vọng ngài sẽ trở thành chủ nhân của tôi.”

“Nếu như ta từ chối, sau khi trở về người sẽ bị phạt đánh bằng roi ngựa, nhỉ?”

“Đó là đương nhiên. Có điều...” Lucas cười, “So với việc được gặp ngài, mấy thứ nhỏ nhất này không tính là gì cả.”

“Được lắm, rất dũng cảm.” Heron trêu chọc, “Lại nói, sao ngươi lại chọn ta?”

“Bởi vì tôi muốn bán mạng vì dòng máu Polio cao quý...”

“Câm miệng!” Heron ngắt lời y, “Ta muốn nghe lời nói thật.”

Lucas trầm mặc một lát, “Bởi vì ngài là quý tộc nhân từ nhất, cũng xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy. Làm thủ hạ của ngài nhất định sẽ không phải chịu thiệt!” Y nói.

Heron bĩu môi, “Ta không thích từ ”xinh đẹp“.”

“Nếu vậy thì... ”Ưa nhìn!“ Ngài còn đẹp hơn so với bích hoạ Venus nữa kìa!” Lucas cười rạng rỡ, “Rất xin lỗi, tôi không được học hành, nên...”

Heron mặc kệ lời tăng bốc của y, gật đầu, “Được. Từ nay về sau, ta chính là chủ nhân duy nhất của ngươi. Ta muốn ngươi vĩnh viễn trung thành với ta, phục tùng ta vô điều kiện, đặc biệt phải tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của ta, dù đúng hay sai, không được ý kiến hay phản đối gì hết.”

Lucas sách một tiếng, mắt chớp chớp, khuôn mặt kiệt mỹ hơi nhăn lại: “Cái này... E là hơi khó. Ngài cũng biết đấy, con người không thể khống chế được suy nghĩ của mình. Suy nghĩ hết như xà phòng bỏ vào nước ấy, thích lúc nào thì chui ra lúc ấy...”

Heron nhìn Lucas có chút kinh dị. Hắn thân là quý tộc mà lại bị một nô lệ thân phận thấp kém chặn họng. Thiệt là... Mất mặt quá đi.

“Ngươi muốn nghĩ gì thì nghĩ, đừng để ta biết là được!” Hắn tăng hắng một tiếng, giả vờ nghiêm nghị nhắc nhở.

Lucas im lặng cười, không phản bác.

5. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 5: Trong Lòng Dấu Ấn

Heron bảo lãnh cho Lucas, sau khi về đến nhà liền dặn dò y đi tắm rửa rồi ăn tối.

Hắn rửa tay trong chậu đồng, mùi bạc hà thoát ra từ lư hương bên cạnh khiến cơn đau đầu vì say rượu của

hắn giảm đi không ít.

Một nô lệ đi sau giúp hắn cầm đèn soi đường. Cái đèn bằng pha lê khắc hoa văn hình cánh hoa viền vàng tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt, ở giữa hành lang u ám nổi bật lên như một viên bảo thạch di động.

Heron đi thẳng tới thư phòng, buông mình nằm xuống xích đu. Một nô lệ tiến lên thấp nển, một kẻ khác thì bưng sữa hầu hắn, trước đó còn cẩn thận dùng khăn lau sạch sẽ thành chén.

Bọn họ thực hiện mọi việc trong im lặng, xong xuôi liền lặng lẽ rời đi.

Heron uống cạn sữa bò, lưỡi biếng nhèo mắt lại, cảm xúc thoải mái dâng lên trong lòng.

Hắn duỗi thẳng hai chân, chiếc xích đu vì thế nên bị đẩy về sau, đụng vào bức tường phía sau, vang lên một tiếng trầm đục.

Phía trên bức tường là cửa sổ. Hắn tựa lưng vào tường, gáy đặt lên bệ cửa sổ. Góc độ này khiến hắn có thể thu hết bầu trời đêm bên ngoài vào đáy mắt.

Lúc Lucas đến gặp hắn, chính là nhìn thấy cảnh này.

“Polio đại nhân.” Y khẽ gọi.

Màn lụa hai bên bị gió thổi, phát phơ đáp lên mặt hắn.

Hắn đưa ngón trở vén màn lụa ra, ngũ quan tuần mỹ lập tức xuất hiện.

Lucas đang quỳ, y phục trên người đã đổi thành đoản bào màu nâu đỏ, bên hông có buộc một cái dây lưng. Vì mới tắm xong nên y vẫn chưa buộc tóc, khiến những sợi vàng xoã tung trong không khí.

“Xong rồi?” Heron nhìn chăm chăm tóc y, hỏi.

“Vâng.” Lucas trả lời, “Đây là lần đầu tiên tôi có thể tắm bằng nước sạch đây.”

“Chẳng lẽ lúc trước ngươi toàn tắm ở bãi tắm công cộng à?”

“Còn tệ hơn nữa kia. Tôi chỉ có thể ngâm mình trong chậu gỗ ở sân huấn luyện, còn phải xếp hàng đợi rất lâu. Nước bên trong cũng chẳng ra gì, vì có trộn lẫn với máu nên lúc nào cũng nhờ nhờ một màu hồng nhạt, phía trên còn nổi một tầng dầu mỡ...”

Heron bật cười. Hắn không phải cười vì lời nói của Lucas, mà là cười vì dáng vẻ bĩu môi nghiêng đầu của y. Biểu tình đáng yêu như thế mà đem đặt trên mặt một đầu sĩ chém sắt như chém bùn rất dễ chọc cười người xem.

“Ta cam đoan với ngươi, sau này ngươi sẽ không phải tắm trong máu đâu.” Hắn cười nói, “Ngươi sẽ có phòng riêng, quần áo được cung cấp định kỳ, mỗi ngày đều có một phần cá hoặc thịt, thậm chí nếu muốn, sau này còn có thể kết hôn, sinh con nữa.”

“Gặp được chủ nhân như ngài thật sự là phước chín đời của tôi. Ngay ngày mai tôi sẽ lập tức đi xăm ấn, khẳng định rõ lòng trung thành của mình.”

“Ta tin ngươi, Lucas.” Heron thu lại lên nụ cười trên mặt, “Ta luôn tin tưởng ngươi.”

Một tên đầy tớ cung kính bước vào, ngắt ngang cuộc nói chuyện của hai người

“Chủ nhân, Cessy đến ạ.”

“Rất tốt, cho lão vào đây.” Heron ngồi thẳng lưng, hắng giọng một cái.

Lucas phát hiện ra thái độ nghiêm túc của hắn, tinh ý lui ra.

Cessy là lão nô của Pliny, theo hầu cha hắn đã gần ba mươi năm. Lúc Pliny chuyển ngoài sống riêng, chỉ đem theo duy nhất lão đầy tớ này.

Lão cũng không còn trẻ nữa, hai bên vành tai đã lởm đóm xuất hiện tóc bạc, khi đứng theo thói quen hơi nghiêng về phía trước.

Heron nhìn lão, cảm thán: “Ngươi già đi rất nhiều, Cessy. Từ khi cha ta chuyển đi, ta chưa được gặp lại ngươi lần nào.”

“Là người đều phải tuân theo quy luật sinh lão bệnh tử, thưa chủ nhân.” Cessy cúi đầu trả lời.

“Ngươi theo cha ta đã lâu, chắc hẳn ngươi rất hiểu hắn nhỉ?”

“Được ngài ủy thác nhiệm vụ, đó là vinh hạnh của tôi.”

“Ta tìm ngươi, là muốn hỏi một chuyện.” Heron đứng lên, hai tay chống lên bàn, “Chuyện đó có liên quan đến cha ta, hi vọng ngươi có thể hợp tác.”

Hắn dừng một chút, “Và đừng nghĩ đến chuyện nói dối.”

“Thần linh chứng giám. Chỉ cần là thứ tôi biết, tôi nhất định sẽ nói với ngài.” Cessy đảm bảo.

Heron trầm mặc một lúc, ánh mắt dõi theo nhất cử nhất động của lão: “Đầu tiên, hắn chết như thế nào?”

“Thưa, lúc phát hiện thì thi thể ngài ấy đã mục nát nghiêm trọng, không tra được nguyên nhân tử vong.” Cessy thở dài, “Tim ngài ấy vốn không khỏe, lại không thêm chạy chữa chu đáo, tôi nghĩ có lẽ ngài ấy đột tử là bởi căn bệnh này.”

“Vậy hắn có lập di chúc hay không?”

“Đây là vấn đề nội bộ của gia tộc Polio, tôi không rõ lắm. Ngài cũng biết đấy, nô lệ bị cấm tham dự vào việc gia đình chủ nhân. Cứ coi như ngài ấy có lập di chúc, thì với thân phận của mình, tôi cũng không có tư cách được biết.”

“Vậy người có biết, hắn còn có một con dấu nhẫn bằng mã não đỏ...” Chiếc nhẫn trên ngón áp út Heron lóe lên dưới ánh đèn, “Giống cái này?”

Cessy nheo mắt lại trầm tư, “Đúng là ngài ấy từng có, nhưng đó là chuyện rất lâu đây rồi...”

Heron có chút kích động, câu trả lời của lão nô như sét đánh giữa trời quang.

“Người biết chiếc nhẫn kia ở nơi nào không?”

“Rất xin lỗi, tôi không biết. Lúc trước ngài ấy vẫn thường đeo nó để tiện xử lý công văn. Thế nhưng... Một ngày nọ, ngài ấy không đeo nữa, mà tìm thợ thủ công làm thêm một cái màu đen. Tôi chỉ là nô lệ thấp hèn, không rõ chiếc nhẫn ngài nhắc đến hiện đang ở nơi nào.”

“Khi nào hắn bắt đầu đeo nhẫn đen?”

“Đại khái là... Hai mươi mấy năm trước.” Lão nô khó khăn hồi tưởng, “Tôi nhớ hình như sau khi ngài ấy đeo được mấy ngày, liền chuyển ra ngoài sống.”

Tuy rằng không có manh mối quan trọng, nhưng tốt xấu gì vẫn coi như là có thu hoạch. Heron thở phào ngồi xuống, xích đu nhẹ nhàng phát ra âm thanh.

“Nói một chút về cha ta đi, Cessy...” Ánh mắt hắn dán lên nóc nhà, có chút thất thần, chậm rì rì mở miệng, “Hắn là người như thế nào?”

“Theo tôi thấy, ngài ấy rất ít nói chuyện, cũng không thích cười.” Cessy nói, “Lúc nào ngài ấy cũng công sự bề bộn, khi rảnh thì lại nhốt mình trong phòng, không cho tôi quấy rầy. Ngài ấy đối xử với tôi rất tốt, thỉnh thoảng còn cho tôi nghỉ phép. Thê tử của tôi cũng là nhờ ngài ấy mai mối giúp...”

“Cessy, người không cần tăng bốc quá một người trước mặt con trai của hắc đầu.” Heron hạ tầm mắt, “Ta biết hắc mê luyện một quả phụ, từ trước đến giờ vẫn cùng nàng ta vụng trộm sau lưng mẹ.”

Cessy lúng túng cúi đầu, “Kỳ thực... Ngài ấy rất ít gặp ả đàn bà đó...”

Heron nhìn thoáng qua vẻ khổ sở của lão nô, chuyển đề tài: “Sở thích của hắc là gì?”

“Đại nhân không đặc biệt để tâm đến thứ gì. Trừ một cái hộp con bằng vàng ròng. Ngài ấy mỗi ngày luôn nhắc tôi dùng chổi lông dê phủi bụi cho nó. Cái hộp kia rất nhỏ, chỉ dài khoảng ngón út thôi.” Lão giơ tay lên miêu tả.

Heron bắt đầu cảm thấy có hứng thú. Hắc ngồi thẳng người dậy: “Thế, bên trong chứa thứ gì?”

“Tôi không biết. Đại nhân không cho phép tôi mở ra.”

Heron khẽ nhú mào, vuốt cằm nghĩ một hồi, lại hỏi: “Hắc... Có hay nhắc đến mẹ và ta không?”

“Cái này...” Cessy ấp úng, “Ngài ấy...”

“Có sao nói vậy, Cessy. Người biết ta ghét nhất là nói dối mà.”

Cessy do dự một chút, trả lời: “... Chưa bao giờ nhắc.”

“A.” Heron cười tự giễu, “Đúng như ta nghĩ. Hắc đúng là một người cha tốt nhỉ!”

Lúc Cessy sắp rời đi, Heron đã hạ lệnh phóng thích lão. Cả đời này lão đã hiến hết cho gia tộc Polio rồi, bây giờ nên nghỉ ngơi thôi.

...

Mưa dai dẳng từ tối đến sáng, đến trưa mới bớt được một chút. Thời tiết hiếm khi được mát mẻ thế này, như thế không khí khô nóng đều bị nước mưa cuốn đi mất. Heron thoải mái ngủ tận khi mặt trời lơ lửng trên đỉnh đầu mới chịu rời giường. Hắc tùy ý khoác một kiện trang phục đơn giản, phủ thêm áo choàng, sau đó lên đài cao hóng gió.

Đài cao sừng sững phía cuối của tòa nhà, hướng ra một mảnh đất trống. Kiếp trước, khu đất đó đã được cải tạo thành sân huấn luyện. Lúc đó hấn cũng đứng trên đài này, nhàn nhã ăn thịt khô hoặc thưởng thức rượu vang, cân nhắc xem nên mua đấu sĩ nào.

Nhưng sau khi chết đi sống lại, hấn không còn hứng thú nữa.

Đột nhiên hấn nghe thấy tiếng kiếm sắc cắt vào không khí lẫn trong âm thanh tí tách của những hạt mưa. Hấn hạ mắt nhìn xuống dưới, đúng là nam nhân người Đức tóc vàng mắt xanh kia đang luyện kiếm.

Hai người dường như có thần giao cách cảm. Ngay lúc ánh mắt Heron quét qua, Lucas cũng dừng động tác, dừng kiếm làm gãy, thở dốc nhìn về phía đài cao.

Y để trần thân trên, phía dưới là quần vải đen dài đến đầu gối.

Tóc y dính nước mưa,бет lại buông xuống trán. Y mắt đối mắt với Heron, khóe môi như có như không nhếch.

Y mỉm cười vẫy vẫy tay với hấn.

Dưới màn mưa bụi pháp phối, Heron thong thả bước xuống đài cao, đi tới bên cạnh y.

Lucas quỳ xuống.

“Polio đại nhân.” Y khàn khàn gọi.

Heron liếc tấm lưng bóng loáng của y: “Người chưa xăm gia ấn à?”

Lucas đột nhiên bật cười. Y không thềm kiêng kị, cười đến hai vai rần chắc run cả lên, giống như đã quên mất người trước mắt vốn là chủ nhân nắm trong tay quyền sinh sát.

Cuối cùng y cũng ngừng, duỗi ngón cái, chỉ chỉ ngực mình: “Ta xăm ở đây.”

Ở vị trí trái tim, gia ấn vừa khắc vẫn còn sưng đỏ. Ký tự “P” trong “Polio” như một con trùn bám lên lồng ngực y, vùng da xung quanh vẫn chưa hết nhẵn nhéo vì nhiệt, nước da trắng xám càng khiến nó thêm chói mắt.

Heron tựa hồ nghe thấy mùi cát đá cùng máu tanh phảng phất quanh mũi. Cái mùi đó rất mãnh liệt và phức tạp, khiến hấn bất giác sinh ra một loại khiếp sợ quen thuộc.

Mà lần gần đây nhất hẳn trải qua loại cảm giác này, là trong cái đêm Lucas chết.

“Người nơi này không nhận ra ta, bọn họ không giúp ta xăm lên lưng.” Lucas giải thích. Y đang cúi đầu nên Heron không thấy rõ vẻ mặt y, “Ta đành xăm trên ngực vậy.”

Heron cởi áo choàng, khoát lên phần lưng trần trụi của y.

“Đến hôn mu bàn chân ta, Lucas.” Heron ra lệnh, “Và nhớ gọi ta hai tiếng ”chủ nhân“.”

Lucas cúi thấp người, thấp đến nỗi đầu y sắp chạm đến đất.

“Chủ nhân.” Tiếng nói của y nhỏ như muỗi kêu.

Y thành kính nâng mắt cá chân Heron lên, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn chân hắn.

Như mọi nô lệ khác.

6. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 6: Đỏ

Vết bóng của Lucas lành lại rất nhanh, chẳng mấy chốc đã sắp lảng bóng như lúc đầu.

Y đứng trước gương đồng, áo vắt trên khuỷu tay, vặn nắp hộp thuốc mỡ, quệt một đồng, bôi lên vết bóng chỗ ngực.

Nhìn vào gương, y bỗng nhiên nở nụ cười.

Heron mở cửa bước vào, thấy ngay nụ cười phản chiếu trên gương của y.

“Cười cái gì?” Hắn đi tới.

Lucas mặc lại áo, cung kính trả lời: “Tôi chưa bao giờ được soi gương, đặc biệt là loại gương đồng sang trọng này.”

“Ta nói rồi, về sau sẽ cho ngươi một cuộc sống tốt nhất.” Heron nói, “Ta sẽ tận lực giúp ngươi.”

Lucas đáp lại: “Tôi cũng vậy.”

Heron ngồi xuống, hơi ngửa đầu nhìn về phía y. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ nhỏ, phủ lên bờ môi hắn, khiến sắc môi vốn hồng hào trở nên có chút trắng bệch.

Màu sắc này khiến hắn vô thức nhớ đến tử trạng của bản thân.

Như một loại phản xạ có điều kiện.

“Lucas,” hắn trầm giọng, “Ta muốn dẫn người ra ngoài.”

“Ngay bây giờ à?”

“Ừ. Chúng ta sẽ đến khu vực lúc trước phụ thân ta sống.” Hắn dừng một chút, “Ta chỉ mang theo một mình người.”

...

Xe ngựa xóc nảy trên đường cái La Mã toàn ổ gà ổ vịt. Heron bán nằm trong xe, nhàn nhã ăn chút mớ muối.

Con đường càng ngày càng gồ ghề, bên ngoài cũng huyền ảo hơn, thỉnh thoảng lại chen vào vài tiếng la hét. Mấy con cá nhảy bành bạch rớt khỏi giỏ trúc, quẫy quẫy thân đuôi trong đám nước bắn tích dưới mặt đường; mùi bánh mì thơm nức mũi hòa cùng mùi cá tanh tươi, còn có mùi thịt tươi ngầy ngấy phơi lâu dưới ánh mặt trời.

Ngựa kéo đột nhiên bị ghìm lại, hí lên vài tiếng bất mãn. Heron động dậy, chậm rãi liếc mắt ra phía trước.

Lucas tay cầm cương, một chân dẫm trên khung xe, một chân tùy ý buông thả. Trong miệng y ngậm một thứ trông như cọng cỏ, cả người toát lên khí chất cuồng dã.

“Chuyện gì?” Heron chậm chạp mở miệng.

“Ở đây đông qua, e là xe ngựa sẽ khó chen qua.” Lucas nghiêng đầu đáp.

Ở góc độ này, Heron chỉ có thể nhìn thấy gò má góc cạnh anh tuấn, nên không phát hiện ra ánh mắt dò xét của y.

Hắn tiện tay lấy một miếng mớ muối rồi ném cho Lucas.

“Chụp lấy.”

Lucas tiếp được, cánh tay hoa lên một đường đẹp mắt, phần bắp thịt rắn chắc hơi săn lại.

“Cho người.” Heron ngồi dậy, “Ta muốn xuống xe. Chỗ này nhìn có vẻ thú vị.”

Xe ngựa đậu ở ven đường, hai người đi vào chợ. Từng xâu lạp xương được tỉ mỉ treo trên dây cước, mấy chủ sạp nhỏ múc nước tưới rau. Vài nam nhân cường tráng thay nhau khiêng rượu, một thiếu phụ nào đó đang dệt vải trong phòng, phát ra tiếng leng keng. Hài đồng mặt mũi nhếch nhác chạy khắp đường, miệng cười toe toét khiến khuôn mặt tí hon nhăn tít cả lại trông như tiểu quái vật.

Quả thật Heron rất ít khi tiếp xúc với cuộc sống như thế này.

Hắn mua một xâu thịt Khổng Tước đắt tiền, dùng tư thế cực kỳ tao nhã chậm rãi ăn.

Cái này hắn định mua cho Lucas cơ.

“Dạ dày của nô lệ chúng tôi không chứa nổi đồ ăn quý tộc.” Lucas đã nói như thế.

“Tự biết thân biết phận, rất tốt.” Heron nhai thịt, môi hắn bóng loáng một mảnh.

“Làm người phải hiểu rõ vị trí của mình, thưa chủ nhân.” Y cười.

Qua khỏi trung tâm náo nhiệt của khu chợ là vô số cổng vòm của đài đấu ở phía xa, tường đá cẩm thạch khúc xạ lại ánh tà dương, nhìn từ xa như một vị anh hùng trầm mặc giữ ải biên cương.

Ven đường chỉ có vài cửa hàng nhỏ buôn bán lật vặt, cũng yên tĩnh hơn nhiều.

Tam xoa kích, đoản đao, kiếm sắc, tất cả đều được phỏng chế thành bản thu nhỏ, kích cỡ chỉ bằng ngón tay cái như đồ chơi con nít, bày đầy trên sạp.

Heron chỉ chỉ mấy thứ vũ khí nọ, hờ hững nói: “Người rất quen với mấy thứ kia đi?”

Lucas cười khê, không hề trả lời chủ nhân, chỉ đứng trước một gian hàng.

“Không ngờ lại bị chế thành như vậy...” Lucas cầm lấy một đoản kiếm nho nhỏ.

Tay cầm của tiểu kiếm được quấn nhiều vòng bằng dây thừng, một phần buồng xuống có thể quấn quanh cổ tay cố định vũ khí, vừa có thẩm mỹ vừa rất tiện lợi.

Y dùng ngón tay vuốt nhẹ hoa văn phía trên, khóe môi câu lên nụ cười không rõ.

Y lại giơ nó lên cao, hướng về phía mặt trời.

“Có điều... Vẫn sắc bén như xưa.” Y cảm thán.

“Người rất thích thứ này?”

“Không, ta chẳng qua là cảm thấy có chút kỳ quái...” Lucas cười nói, “Nó đã từng tẩm qua máu biết bao nhiêu kẻ, vốn phải là một vũ khí hung mãnh. Có điều, hiện tại lại trở nên đáng yêu như vậy, không quen lắm.”

Y nâng tay phải Heron lên, giúp hắn đeo đoạn kiếm vào cổ tay, “Cái này có thể phòng thân.” Y nói, “Ngài mặc tía bào, trên giày nạm mã não, ngón tay còn đeo nhẫn vàng, e sẽ có kẻ dòm ngó.”

“Cái này dùng được?” Y kề mặt nhìn chằm chằm thứ “đáng yêu” ngoan ngoãn quăn quanh cổ tay mình.

“Được. Nó có thể cắt rách yết hầu đó.”

Heron thử vung vài đường, suy nghĩ trong chốc lát, liền mua lại.

Dòng người đã vắng bớt, hai người lập tức gấp rút lên đường. Cuối cùng, trước khi mặt trời lặn cũng đến nơi.

Chỗ ở của Pliny cũng tương tự như nhà chính của gia tộc Polio, đơn giản mà khí khái, nhưng đá cẩm thạch óng ánh sắc hoàng hôn lại khiến nơi này trở nên vừa hiu quạnh vừa quý dị. Heron cảm thấy có chút không thoải mái.

Hắn không biết loại cảm giác này bắt nguồn từ màu sắc ảm đạm kia, hay là vì thứ tình cảm phức tạp hắn dành cho “cha”. Nhưng, cái gọi là “tình phụ tử” vốn đâu có tồn tại, phải chăng chỉ là cùng chung chuỗi huyết mạch chảy trong cơ thể mà thôi.

Người mất, nhà cũng điêu tàn. Nước mưa đọng lại thành từng vũng trong sân, bên trong, điện thờ, bàn ăn, giá cắm nến, tất cả đều được bày biện ngăn nắp mà tĩnh mịch. Như một thi thể được bảo tồn hoàn hảo, da thịt còn nguyên, nhưng nội tạng thì đã hỏng rồi.

Lucas dẫn ngựa ra đằng sau, múc một chậu nước trong khạp đổ lên lưng nó, dùng lược chải chuốt gọn gàng. Con ngựa phải đi suốt trong thời tiết khô nóng, dĩ nhiên đã rất mệt rồi. Nó nheo mắt hưởng thụ, sáng khoái nằm xuống ngủ. Thường ngày nó chỉ ngủ đứng thôi.

Lucas cười cười vỗ đầu nó, sau đó vào bên trong.

Ánh tà dương nhẹ nhàng phủ lên đỉnh đầu Heron, nhìn từ xa cứ như hắt đang được bao bởi cột sáng vậy. Y phục của hắt được nhuộm thành màu cam nhạt, làn da nhẵn nhụi ánh lên vẻ hồng hào. Hắt đẹp như một bức tượng điêu khắc, đến từng hạt bụi lửng lơ trong không khí trước mặt hắt cũng trở nên rất dễ nhìn.

Lucas thấy như khắp nơi đều là màu đỏ, ngay cả lông mi của hắt cũng thế. Kỳ thực, bốn phía xung quanh còn có Hải Lam bích hoạ, sắc pha lê cùng màu vàng sang trọng của giá cắm nến. Thế nhưng những thứ ấy đều chỉ làm nền cho màu sắc rực rỡ kia, khiến nó trở nên quá chói mắt, chói đến nỗi chỉ nhìn thôi cũng khiến con người y nhưc nhối.

“Lucas, ta cần người tìm giúp ta một thứ.”

“Là gì ạ, thưa chủ nhân?”

“Một cái hộp bằng vàng, dài chừng ngón út.”

7. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắt - Chương 7: Diễn Kịch

Cả tòa nhà gần như bị xối tung lên.

Vải trải giường, bình gốm, giá cắm nến đều chung số phận. Thậm chí Heron còn lệnh cho Lucas phá hết tường, nhưng chỉ tìm được mấy thứ tạp nham.

Thứ may mắn thoát khỏi tay họ, đại khái chỉ có mấy cái mạng nhện.

Heron mệt mỏi thả mình trên giường, tay chân đang thành hình chữ đại thật lớn. Còn Lucas thì ngủ ở sát vách.

Giờ đã trễ rồi, nên hai người họ quyết định sẽ qua đêm ở đây.

Heron nặng nề buông tiếng thở dài.

Hắt nhất định phải tìm cho ra con dấu nhẫn còn lại và di chúc trước Brutus. Đó là điều kiện tiên quyết để bảo đảm cho cái ghế gia chủ sẽ nằm chắc trong tay hắt.

Nhớ năm đó, khi hắt vừa xem xong giác đấu về, cơn khoái cảm do gió tanh mưa máu mang lại còn chưa kịp tan đi, thì trông thấy một người đang đứng đợi hắt, tay cầm di chúc và chiếc nhẫn đỏ, hai chữ khinh

bỏ viết rõ trên mặt.

Hắn nhận di chúc, thấy rõ trên đó có ghi, người thừa kế gia tộc là Brutus, chính con dấu đỏ đến chói mắt của Pliny ở cuối trang đã xác nhận rõ ràng.

Brutus là nhi tử của Pliny và ả tình nhân. Từ nhỏ hắn đã nghe phong phanh chuyện đáng xấu hổ của hai người kia, nhưng lại không buồn quan tâm. Kỳ thực hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc phụ thân hắn sẽ đem tất cả gia sản đáng lẽ ra phải là của hắn, giao cho người ngoài.

Hắn chỉ nghĩ phụ thân hắn chỉ đơn giản là không thích hắn thôi, ai ngờ lại tàn nhẫn đến mức độ này.

Pliny đột nhiên tử vong, nhưng di chúc đã viết xong từ lâu. Mà đến tận nửa năm sau lễ tang, Brutus mới đến tranh giành của cải. Điều này chứng tỏ rằng, đến gã cũng không biết di chúc ở chỗ nào.

Hắn chỉ còn nửa năm.

Heron chậm rãi nhắm mắt. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, hắn có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của Lucas. Tuy âm thanh không đến mức kinh thiên động địa, nhưng ở trong ngôi nhà âm u đầy tử khí này thì có vẻ đặc biệt vang dội.

Ý thức Heron bắt đầu trở nên mờ lung...

Không lâu sau đó hắn bị một trận thô bạo đánh thức.

Nền đã được thấp lên. Hắn dựa vào ánh nến lúc sáng lúc tối, nhận rõ tình cảnh xung quanh.

Hắn đang bị ba nam nhân bao vây. Bọn họ mặc vải thô, không phải nô lệ, càng không phải quý tộc.

Bọn họ không tính là cường tráng, nhưng nét mặt lại toát lên vẻ dữ tợn thái quá, khiến người ta cảm thấy rất kích.

“Nằm im! Nếu không tao sẽ giết mày!” Một gã đàn ông hươ hươ dao trước mặt hắn.

Nhưng Heron không phải loại người chỉ bằng vài câu uy hiếp đã run cầm cập. Hắn đột nhiên nhảy lên, đập mạnh vào cán dao.

Thanh dao bay một vòng đẹp mắt, cách một tiếng rơi xuống đất.

Ba gã không kịp trở tay, vội vã xông tới đè chặt hắn. Heron bị tập kích tới tấp mặt mày, trong lúc vô tình

lại ngửi thấy một mùi cá nồng nặc.

Vì thế hắn đoán rằng những người này hẳn là ngư dân, lầm tưởng đây nhà hắn, thừa dịp tối lửa tắt đèn xông vào cướp của.

Điều hắn suy đoán cũng chính là sự thực.

Ba gã đàn ông như bạch tuộc quấn chặt tay chân Heron. Hắn cũng không vừa, há miệng cắn phập lên bắp tay một kẻ, nhân lúc gã bị đau rút tay về, liền như con thoi xông ra.

Không may, hắn vừa nhảy xuống giường đã giẫm hụt một bước, ngã lăn quay ra đất.

Chỉ một phút sơ sẩy, hắn lại bị tóm lại. Một gã nắm chặt tóc hắn, hung bạo kéo lên. Lúc bị ép ngẩng đầu, hắn thấy Lucas đã bị trói gô cạnh trụ đá.

Hai người liếc mắt, Heron lập tức phát hiện ánh mắt phức tạp của y.

Trong lòng hắn dâng một tiếng, ý thức được tình thế đã sắp ngoài tầm kiểm soát.

Gã ngư dân giữ chặt đầu hắn, động vào tường, mạnh đến nỗi hai mắt hắn nổ đom đóm, vùng trán đau rát đến mất cảm giác.

“Nhẹ chút đi! Nó là quý tộc đó, mày muốn bị tử hình à?!” Một ngư dân kinh hoàng quát.

“Biết rồi! Mẹ nó! Ai bảo nó cắn tao!”

Heron mềm nhũn ngã ngồi trên đất, góc độ khiến hắn có thể trực tiếp mắt đối mắt với Lucas.

Lucas chứng kiến toàn bộ quá trình phản kháng từ nãy đến giờ của hắn, không nói lời nào.

“Vĩnh tai lên nghe cho rõ đây. Thứ chúng tao muốn chính là tiền!” Gã ngư dân kéo tóc hắn, “Chắc trong nhà mày tàng trữ không ít tiền đi! Đám quý tộc kẻ nào cũng như kẻ nào!”

Một trận cười to đột nhiên vang lên.

Lucas ngẩng đầu, giễu cợt châm chọc: “Quý tộc? Bọn chúng gọi người là quý tộc đấy. Buồn cười chết mất.”

Heron nhú mày nhìn Lucas, lại chạm phải tia giảo hoạt trong mắt y.

Lucas cười ám muội, cằm nhếch cao, lộ ra cần cổ thon dài.

Heron suy nghĩ một chút liền hiểu, cũng bắt đầu tung ra mảnh lời: “Câm miệng cho ta, cái tên khốn kiếp này! Nếu ngươi không tham lam, ta có thảm như vậy không hả!”

“Bảo bối!” Lucas mỉa mai, “Lúc ở trên giường ngươi còn ”tham lam” hơn gấp bội đấy chứ. Ngươi phản bội Tứ phu nhân, không phải vì mê luyện thân thể của ta hay sao?”

Các ngư dân nghe xong mặt mày xám ngoét. Mấy chuyện dâm loạn chốn vàng son họ chỉ mới nghe mấy lời bàn tán đầu đường cuối chợ, chứ chưa bao giờ được thấy tận mắt như lúc này.

“Hừ.” Heron hất cằm lên, “Thân thể của ngươi chưa quý đến độ khiến ta phải bán cả mạng mình.”

“Vậy sao? À mà đối với ta, ngươi cũng chỉ là một gã nam sủng thấp hèn thôi.”

Rồi Lucas nói với gã ngư dân: “Nơi này không phải nhà hắc. Ta với hắc chỉ là nô lệ, một xu cũng chẳng có.”

“Mày nghĩ chúng tao sẽ tin à?” Một ngư dân khác giật lông tóc của Heron, hít một hơi.

“Tóc nó có loại hương liệu chỉ có đám quý tộc mới dùng đây này!”

Lucas ung dung trả lời: “Chắc, cái đó chỉ vô tình dính phải lúc hắc cùng ta hoan ái trong phòng tắm của chủ nhân thôi...”

“Câm! Câm ngay! Cái tên vô liêm sỉ này!” Heron lúng túng quát.

“Chúng ta tình cờ đi ngang qua chỗ này, nghe nói ở đây mới có người chết, nên hắc muốn vào kiểm chút đỉnh ấy mà...” Lucas nói, “Các ngươi không nhìn thấy vải báo tang treo trước cửa à?”

“Kia rõ ràng là chủ ý của ngươi mà, thế quái nào lại đổ hết lên đầu ta?!” Heron biến sắc.

“Dắt ngươi vào là ta, nhưng ngươi nổi hứng đòi làm tình ở cái này chỗ quỷ quái này lại là ngươi đó. Đói khát đến nỗi ta phải tách ra ngủ riêng...”

“Im miệng!”

Lucas cười cười, nghiêm chỉnh hơn một chút.

“Trần nhà bằng ngà voi đều bị ta phá, định đem ra ngoài bán. Các người nghĩ xem, có loại quý tộc nào thích tự phá nhà mình không?” Y nói.

Các ngư dân quét mắt qua mặt sần tàn tạ, bắt đầu do dự.

“Nếu không thì các người có thể giữ hẩn lại, thả ta về.” Lucas nhướn mày, “Ta sẽ thuyết phục tứ phu nhân. Gã nam sủng này đẹp như vậy, chắc chắn nàng sẽ không tiếc vung ít tiền chuộc đấy. Chỉ cần các người chia cho ta chút thôi...”

“Người điên à! Đồ vô lại!” Heron quắc mắt mắng.

Lucas chỉ cười.

Các ngư dân nghe xong liền chụm đầu vào thảo luận, sau đó một gã lớn tuổi nhất cầm thanh đao lại gần Lucas.

“Ý kiến của mày rất hay, nhưng chúng tao cũng không muốn phải chia tiền chuộc. Mày đã thấy mặt mũi chúng tao rồi, tốt nhất nên im lặng cút xuống địa ngục đi.” Rồi gã chỉ chỉ Heron, “Tiểu nam sủng kia tạm thời còn có chút công dụng.”

“Ha, chẳng phải cuối cùng ta cũng phải chết sao...” Heron cười lạnh, “Hay là trước khi các người giết hẩn, để ta tấn cho tên khốn kiếp này một trận, được không? Nói cho cùng tất cả là do hẩn! Ta thề, nếu các người cho ta đánh hẩn, sau khi chết rồi ta sẽ không hóa thành quỷ đi tính sổ với các người!”

Ngư dân kia do dự một chút, sau đó gật đầu đáp ứng.

Tóc Heron được buông ra, hẩn đứng dậy, lão đảo đi về hướng Lucas.

Lucas nhúu mày, nhưng trên mặt lại thoáng nở nụ cười ám muội.

“Thú vị nha.” Giọng y khàn khàn, ản chút ý tứ sâu xa, “Có đánh thì đánh vào cổ ta ấy. Người biết chỗ đó là nơi mẫn cảm nhất mà.”

Y cố ý kéo dài từng tiếng, đặc biệt là âm cuối.

Heron nhếch miệng, “Ta cũng nghĩ vậy.”

Hẩn ngồi xổm xuống, đối diện với y.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, Lucas có thể cảm nhận được khí tức thoang thoảng như mùi tường vi của Heron vẫn vút quanh mình.

Heron ra quyền không chút do dự, nhưng mục tiêu không phải ở cổ, mà là dây thừng đang trói Lucas. Món vũ khí thoát nhìn như đồ chơi lúc chiều hắt mưa cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Dây thừng nhanh chóng bị cắt đứt, Lucas được giải phóng.

Y bật dậy, húc mạnh vào gã ngư dân cầm đao đứng gần nhất, nhân lúc gã choáng váng, y liền trở tay cướp đao, cắt hết mớ dây thừng còn lại. Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong một cái nháy mắt.

Hai gã đồng phạm vội vã nhào tới.

Lucas tóm lấy gã ngư dân còn chưa nhận rõ tình hình, một đao xọc vào cổ gã.

Ngư dân kinh hãi, hai mắt lồi ra. Lưỡi xuyên qua cổ gã xoay nửa vòng, cắt ngọt yết hầu. Máu tươi từ vết cắt phun mạnh thành tia, bắn lên hai mắt vốn đã nhắm từ trước của Lucas.

Lucas mở mắt, im lặng đối mặt với hai ngư dân còn chưa hết cơn bàng hoàng. Y không buồn lau đi máu, con ngươi lam sắc như xuyên qua màn máu, khảm chặt vào cơ thể con mồi.

Y buông thi thể ra, chậm chậm tiến về phía trước, đem Heron bảo vệ sau lưng.

“Ngài đứng đằng sau tôi là được rồi.” Y nói.

“Giết chúng.”

“Tôi cũng có ý đó. Tốt nhất ngài nên nhắm mắt lại.”

Heron nghe theo.

Âm thanh chém giết khốc liệt truyền đến, quanh quẩn bên tai hắn, khiến từng cái lông tơ của hắn thi nhau dựng ngược lên.

Mãi đến khi xung quanh chỉ còn lại sự im lặng chết chóc, hắn mới chậm rãi mở mắt.

Lucas không nhanh không chậm dùng vải trải giường lau đi máu dính trên người.

Từ đầu đến chân y đều phủ một màu đỏ sền sệt gay mắt, cứ như vừa mới bị đổ một thùng máu tươi.

Heron nhìn đến ngây người.

Lucas liếc sang hắn, “Sao ngài mở mắt sớm thế?”

Y lại cúi đầu, “Lúc này tôi đã nói những lời bất kính, thành thật xin lỗi. Tôi chỉ muốn tạo lý do để ngài tiếp cận tôi, giúp tôi xử lý đồng dây thừng chết tiệt kia thôi. Lúc cấp bách mới nghĩ ra hạ sách như thế.”

“Không sao.” Heron lắc đầu một cái, “Nếu người không làm vậy, chúng ta đã xuống mồ từ khuya rồi. Người rất lanh trí...”

Lucas cười lấy lòng, “Không không, đều nhờ ngài cả, mới nghe thôi đã có thể nhìn thấu dụng ý của tôi. Ngài như nữ thần Minerva ấy. Không gì có thể qua mắt được ngài.”

“Đủ rồi!” Heron gằn giọng.

“Ta có đem một bộ quần áo, để trong xe ngựa. Người đi tắm đi rồi thay ra đi. Ta đợi. Còn nữa...” Hắn chỉ chỉ chân phải, “Chân ta.”

Lucas ném tấm vải đã thấm đỏ máu, đi đến trước mặt Heron. Hắn xoay người lại, bán khụy, đưa lưng về phía Heron.

“Mời ngài lên.”

Heron nhú mày, nghi hoặc.

“Ta công ngài lưng vào xe ngựa ngồi, rồi sẽ đi tắm.” Lucas bĩu môi, “Biết đâu trong lúc tôi không có ở đây, mấy gã này lại vùng dậy bắt trói ngài. Vậy thì kệt cho tôi lắm.”

“Tẻ nhạt.” Heron mắng một tiếng, nhưng vẫn khập khễnh leo lên lưng y.

Lucas vòng hai tay qua đùi Heron, vừa nâng hắn lên, vừa giả bộ vấp vả kẻ: “Hồi trước tôi có giết một con lợn rừng, nó cũng nặng gần bằng ngài đó.”

Heron không hề sinh khí, còn bật cười.

Đây là lần đầu tiên Lucas nghe thấy tiếng cười của Heron gần như thế. Khí tức của hắn cứ vờn bên tai khiến y cảm thấy khó thở, bàn tay đặt bên bắp đùi cũng vô thức siết chặt lại. Y chú ý đến từng cử động

nhỏ của người trên lưng, thậm chí đến tiếng thở hơi gấp vì cười nhiều cũng không bỏ qua.

Lucas trở nên trầm mặc, chỉ chăm chăm vào con đường dưới chân.

Đột nhiên, y nghĩ tới điều gì, sốt sắng hỏi: “Chúng ta giết bọn kia có sao không ạ? Phía tòa án thì...”

“Yên tâm đi. Là tại bọn chúng uy hiếp chúng ta trước, chúng ta chỉ tự vệ thôi. Nhưng mà, người là giác đầu sĩ mà lại bị một đám ngư dân chỉ biết vài món võ mèo cào trói lại, là sao nhỉ?”

“Ừ thì, ngài cũng biết đấy...” Lucas thở dài, “Cho dù là dũng sĩ Spartacus thì lúc bất tỉnh cũng chỉ có thể mặc người ta xâu xé thôi. Lúc ta tỉnh lại thì đã bị bọn họ trói thành một đồng rôi.”

Y đặt Heron vào xe ngựa, sau đó nhanh chóng đi gột hết vết máu trên người.

Không lâu sau y trở lại, cũng thay một bộ y phục mới. Heron trông thấy, nghiêng đầu đánh giá:

“Hừm, người mặc thứ này rất đẹp đó, cơ mà có vẻ hơi chật nhỉ...”

Lucas ho nhẹ một tiếng, “Ta...Ta không quen mặc loại y phục này. Trơn quá, cảm giác lúc nào cũng có thể rớt xuống ấy.”

“Kệ đi. Chúng ta suýt nữa đã đi đời rồi, quan tâm mấy thứ cỏn con làm gì.” Hấn giơ cổ tay lên, “May mà có thanh đoản kiếm này...”

“Nhưng cuối cùng chúng ta vẫn sống đó thôi.” Lucas cười.

Chuyện lúc nãy đã khiến hai người tỉnh cả ngủ, vó ngựa không ngừng, chạy suốt đêm về nhà.

8. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hấn - Chương 8: Hoa Hồng Ấu Thơ

Quý tộc rất thích hoa hồng. Bằng chứng là món nào cũng rải hoa hồng, đài phun cũng có hoa hồng, mũ cũng gắn hoa hồng, trên bàn trang điểm lại càng không thể thiếu hoa hồng. Thậm chí, lúc quốc vương mở tiệc còn cho người leo lên trần nhà rải hoa xuống, làm khách mời ở dưới như đang bơi trong bể hoa.

Vì thế, hoa hồng trở thành đối tượng kinh doanh chính của gia tộc Polio, nguồn lợi thu về rất lớn, nhất là vào kỳ thu hoạch như hiện nay. Còn mấy việc như chăm sóc cắt tỉa hoa thì đều giao cho hạ nhân làm.

Hai người chạy đến vườn hồng, một trong những sản nghiệp của gia tộc Polio, lúc trời vừa tảng sáng.

Heron đang mơ màng được Lucas công xuống. Bấy giờ đương đầu hạ, hoa hồng đua nhau nở nộ, chen chúc khắp tầm mắt.

Cầm của Heron gác lên vai sau của Lucas, vì thế chỉ nhìn thấy nửa trên của vầng thái dương đỏ ối lúc bình minh.

Hắn bắt mãi ôm lấy cổ Lucas, nỗ lực rướn mình lên phía trước, cuối cùng cũng thu được toàn cảnh hoa viên vào trong mắt.

Động tác của hắn làm Lucas hơi chững lại, nhưng rất nhanh y lại đi tiếp, làm như không có gì xảy ra.

Chân trời xanh thẫm dần nhuộm màu phớt hồng. Mặt Trời bị kẹp giữa biển hoa đỏ thắm và bầu trời đêm còn nhuốm hơi sương, trông giống như nó đang hấp thụ màu sắc của cánh hoa, sau đó phun lên nền trời vậy.

Đêm tối từng chút một bị ban mai thôn tính, màu sắc của hi vọng theo đó hiện ra.

Heron cũng tỉnh hẳn.

Hắn vươn tay hái một nhánh hồng, ngắm nghía tỉ mỉ.

Giọt sương đọng lên cánh hoa có tác dụng như một chiếc kính lúp, khiến từng đường vân hiện ra rõ ràng trước mắt Heron.

“Lucas, đi chậm chút nào.” Heron vỗ vai Lucas, “Ta muốn hái hoa.”

Lucas dừng bước, “Ngài không đem túi, để hoa ở đâu đây?”

“Nhét trong tay áo hay trong ngoại bào.”

“Như thế y phục của ngài sẽ bị bẩn đấy.” Lucas cười, “Trên cánh hoa có sương với bụi, ngài lại mặc đồ trắng nữa.”

“Đây là lệnh, Lucas. Đi chậm lại.” Heron trầm giọng, “Ta thích hoa hồng. Bắn một chút cũng chẳng sao.”

Lucas cúi đầu, như đang suy nghĩ gì đó.

“Tôi hiểu rồi.”

Khu vườn này rất lớn, hai người mới đi đến giữa vườn thì trời đã sáng tỏ.

Có một nô lệ đi đến, quỳ xuống hành lễ trước Heron, sau đó dẫn hai người vào nhà.

Heron ngồi dựa vào giường, lấy ra một quyển trục, viết rõ mọi chuyện xảy ra tối qua, sau đó đưa cho một nô lệ, bảo gã đem đến tòa án.

Heron nằm trên giường, mắt cá chân đã được đắp thảo dược chu đáo, phía dưới còn lót thêm một cái gối mềm.

Hắn đã nằm đây tầm một canh giờ rồi.

Qua cửa sổ lớn đầu giường, hắn có thể thấy đám nô lệ đang hối hả qua lại giữa các luống hoa, khung cảnh trông rất náo nhiệt, đối lập hoàn toàn với trong này.

Hắn chỉnh lại tư thế nằm, mặt hướng lên trần nhà. Hắn ngắt một cánh hoa hồng, đưa lên miệng thổi một cái, cánh hoa liền bị thổi bay đến cuối giường.

Heron nhàm chán cười cười, lại ngắt một cánh hoa khác, điều chỉnh sức thổi, cánh hoa chênh chếch bay vào trong cổ áo.

Lại ngắt thêm một cánh hoa khác, lại thổi, sau đó ngắt tiếp, thổi tiếp... Hắn lặp lại việc này rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào cánh hoa rơi đúng vị trí hắn muốn.

Cuối cùng, hắn cẩn thận điều chỉnh phương hướng kết hợp với sức gió, cánh hoa xoay tròn trên không trung, nhẹ nhàng đáp xuống khoe miệng hắn.

Tương đối thành công.

Hắn duỗi đầu lưỡi, cuốn cánh hoa vào trong miệng, nhắm nháp chút hương vị.

Cùng lúc đó có người vào. Heron hơi nghiêng đầu nhìn, hóa ra là Lucas.

Lucas đã đổi lại loại trang phục vải bố thô sơ của nô lệ, một tay còn đặt trên tay nắm cửa, hai mắt tròn tròn, cả người cứng đờ như bức tượng.

“Lucas, sao ngươi lại đến đây?” Heron biếng nhác hỏi, cánh hoa đỏ thắm lấp ló giữa đôi môi.

Yết hầu Lucas lăn một vòng, khẽ xoay mặt không dám nhìn thẳng, “Có vẻ ngài đang cao hứng nhỉ?”

“Hừ! Bác sĩ không cho ta cử động, bắt ta nằm mãi trên giường, sắp chết vì chán rồi đây này!”

Lucas lập tức đề nghị: “Hay là để tôi công ngài đi dạo một chút? Hôm nay đúng dịp hội Hoa Thần, trên đường náo nhiệt lắm. Ta thấy rất nhiều người mang theo vòng hoa, đang xếp hàng lĩnh rượu vang đấy.”

“Lucas”, Heron ai oán, “Người cảm thấy việc một nam nhân phải để người khác công vì đau chân vẻ vang lắm sao? Mấy người kia thích nhất là bối móc việc xấu của cánh quý tộc đấy.”

Lucas suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói: “Vậy tôi ra vườn xem xem phụ được gì không, buổi tối lại đến thăm ngài nhé.”

Không khí tẻ nhạt làm Heron buồn ngủ chết đi được. Hắn chỉ ăn qua loa miếng bánh, sau đó cầm bánh ngủ luôn, vụn bánh dính đầy trên miệng cũng mặc kệ. Nếu là lúc bình thường, hành động này đã bị hắn lên án là “Sỉ nhục huyết thống cao quý”, thì bây giờ nó chẳng là gì, so với thảm cảnh hiện tại.

Lúc Heron bị Lucas lay tỉnh thì Mặt Trời đã ngả về Tây.

Hắn theo bản năng lấy mu bàn tay che mắt, xuyên qua khe hở giữa các ngón tay lơ mơ thấy được hình dáng của Lucas. Ngoài trời là một mảng đỏ ối đặc trưng cho hoàng hôn.

“Lucas”, âm thanh mơ hồ phát ra từ cổ họng Heron, “Bữa tối cứ để một bên đi.”

“Tôi không phải đến đưa cơm. Ngài đang chán phải không, tôi đưa ngài ra ngoài chơi.” Y cười.

“Chắc! Ta đã bảo ta không muốn ra đường mà.”

“Tôi biết, chúng ta chỉ ra vườn đi dạo thôi.”

“Vườn?”

Lucas cười không nói. Y nâng Heron dậy, để hắn trèo lên lưng mình, sau đó công hắn ra vườn.

Lucas công Heron đến một góc hẻo lánh. Chỗ này có một dốc núi nhỏ, trông khá là bằng phẳng.

Điểm đặc biệt là dốc núi này đã được rải sẵn một lớp hoa hồng, dưới ánh tà dương càng toát lên vẻ lãng mạn.

Trên dốc là vô số cổng vòm nhỏ cao ngang người.

Từ xa nhìn lại, những cổng vòm đó dường như hợp với nhau thành hình một đóa hồng khổng lồ.

“Oa, cái gì thế?” Heron trợn mắt kinh ngạc.

Lucas hơi nghiêng mặt nhìn Heron, trong mắt là ý cười thần bí: “Lát nữa sẽ rõ. Nhưng chúng ta phải nhanh lên, nếu trời tối hẳn là xong luôn đấy.”

Lucas công Heron đến cái cổng vòm đầu tiên, sau đó cẩn thận đặt hẳn lên một cái xe nhỏ, chậm rãi đẩy hẳn lên dốc.

Heron chạm vào những đóa hoa trên thân cổng vòm, trước mắt như mở ra một chân trời mới.

Ánh mặt trời yếu ớt lúc hoàng hôn rải trên lớp cánh hoa dày đặc, như mạ thêm một lớp vàng, chiếu sáng cả một trời hoa hồng.

Hương hoa nồng nàn mạnh mẽ xộc vào cánh mũi, men theo các dây thần kinh, xông đến mức hẳn cảm thấy có chút khó thở, cổ họng nghẹn ứ nói không nên lời. Trong mắt hẳn chỉ còn màu đỏ của hoa hồng cùng màu vàng kim ấm áp của ánh Mặt Trời, màu sắc đậm đặc đến nỗi, hẳn tưởng như chỉ cần vươn tay một cái là có thể tóm được.

“Chưa hết đâu.” Lucas cười cười. Hơi thở của y hơi gấp, mồ hôi túa ra phủ khắp tấm lưng rắn chắc của y. Đẩy một đại nam nhân lên dốc đúng là tốn không ít sức.

Rốt cuộc hai người đã lên đến đỉnh.

Lucas chỉ về phía chân dốc: “Tôi sẽ xuống dưới đỡ ngài. Sau khi thấy tôi đã sẵn sàng, ngài hãy nghiêng người về phía trước để xe trượt xuống.”

Heron gật đầu.

Rất nhanh Lucas đã ở cuối dốc.

Bởi vì góc độ, nên cái cổng vòm nơi Heron đang ngồi trong mắt Lucas nhỏ như một viên pha lê. Ánh nắng vừa vắn chiếu xuống gương mặt Heron, như một bức tượng hoàn mỹ nổi bật giữa một rừng đỏ thắm.

Lucas cười, mở rộng hai tay chờ Heron lao xuống.

Heron nắm lấy một gốc cây nhỏ, đẩy người về phía trước, chiếc xe cũng trượt theo. May mà độ dốc không quá cao, nên độ nguy hiểm cũng giảm xuống đáng kể.

Heron thấy như mình đã hóa thành một cánh hoa hồng, đang theo gió bay đến Hoa Hồng quốc, bên thân là hàng ngàn hàng vạn huynh đệ tỷ muội vui vẻ hát ca. Lòng hắn dâng lên một trận kích động khó diễn tả bằng lời, vui sướng đến mức toàn thân đều run rẩy, tóc gáy thì nhau dựng đứng, bất chấp hình tượng hét toáng lên cho thỏa nỗi lòng. Cảm giác sắp điên vì hạnh phúc này khiến hắn tưởng rằng mình đã trở lại làm một thằng nhóc vô lo vô nghĩ, mỗi khi được mẫu thân mua cho món đồ chơi yêu thích lại mừng đến quên ăn quên ngủ.

Sau đó Heron rơi vào lòng ngực vững chãi của Lucas.

“Lucas!” Heron nhồm dậy ôm lấy Lucas, nói năng lộn xộn cả lên, “Tên đáng chết này... Người... Người... Trời ạ!”

Lucas bị tâm trạng của hắn ảnh hưởng, môi run run. Y đẩy Heron ra, nhìn sâu vào đôi mắt tràn ngập sung sướng của hắn: “Chủ nhân, ngài hài lòng không?”

“Mẹ nó, vui cực kỳ!” Heron đâm lên vai y, phát ngôn xong mới nhận ra mình nói hớ: “Không không, không được nói tục... Nhưng vui thiệt đó, vui chết ta rồi.”

Lucas cười, lại đẩy Heron lên đỉnh dốc theo một con đường khác, chơi thêm mấy lần nữa, đến khi Heron thỏa mãn mới thôi.

Bọn họ còn chơi thêm rất nhiều thứ, chơi mãi đến lúc Mặt Trời hoàn toàn bị Mặt Trăng thay thế.

Lucas mệt đến thở không ra hơi, nằm dài trên đỉnh dốc, thế nhưng vẫn nở nụ cười hạnh phúc. Heron ngồi bên cạnh y, có vẻ vẫn chưa chơi đủ, nhưng vì thảm cảnh của Lucas nên đành thôi.

“Người lấy mấy cái cống vòm này ở đâu thế?” Heron hít sâu một hơi, sau khi bình tĩnh lại mới chú ý tới mấy thứ kia.

“À, lúc sáng tôi vô tình gặp đoàn kịch đang diễn vở ”Hoa thần Phlora” ngoài đường, nên tôi trao đổi với bọn họ, chờ họ diễn xong liền chuyển hết đạo cụ sang đây. Nhưng mà cố định cống vòm cần tốn chút công sức, tôi phải dùng rất nhiều keo và đinh mới làm xong đấy. May mà đây là đất cát pha, chứ không phải là khoáng thạch.”

“Trao đổi? Người dùng thứ gì để trao đổi?”

“Là bộ y phục hôm trước ngài cho tôi.” Lucas cười.

Heron sững sờ, sau đó giả bộ nhúm mày: “Tự ý đem quà của chủ nhân cho đi trao đổi khắp nơi, phạt người tối nay không được ăn cơm!”

“Được được được...” Lucas cười càng tươi, “Tôi nguyện ý chịu phạt.”

Lucas nghỉ ngơi một lúc, sau đó công Heron quay về. Tối giờ chủ nhân y ăn tối rồi.

Một bàn ăn thịnh soạn nhanh chóng được dọn lên. Khai vị là vài khúc Lạp Xưởng bóng loáng, ăn kèm với bánh rán Hồi Hương và cá tuyết nướng dầu ôliu. Từng miếng cá được lọc xương kỹ càng xếp trong khay bạc, bên cạnh là một tô cháo yến mạch cùng rau dứa. Ngoài ra còn có rượu vang và bánh mì trắng mềm.

Lucas đỡ Heron ngồi xuống, khuôn mặt vẫn nhể nhại mồ hôi, dưới ánh nến, mặt y như tỏa ra một vàng hào quang. Sau khi Heron an tọa, y định lui xuống.

“Này”, Heron kéo cái ghế bên cạnh, vỗ vỗ vài cái, “Ngồi xuống ăn với ta, coi như ta thưởng cho người.”

Nô lệ xung quanh nghe xong liền há hốc mồm, không thể tin nhìn chằm chằm Lucas, khiến mặt y phút chốc đỏ bừng.

9. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 9: Oan Gia Lên Sàn

Dù tối đó Heron đã thể hiện rõ sự ưu ái của mình, Lucas vẫn trước sau như một, cứ đến bữa lại cùng các nô lệ khác đợi ăn cơm thừa của chủ nhân. Dường như sự mối quan hệ đã có phần sâu sắc giữa y và chủ nhân chẳng mấy ảnh hưởng đến y.

Thời gian nghỉ tạm ở vườn hoa cũng không quá dài. Sau khi chân Heron lành rồi, chủ tớ hai người lập tức trở một đường trở lại nhà chính.

Heron mệt mỏi xuống xe ngựa, tiện tay vốc ít nước đựng trong cái khạp nhỏ trước sân lên rửa mặt.

Mắt hắc xon xot, tiêu cự vì làn nước nên có chút không rõ, chỉ lơ mơ trông thấy mẫu thân mình đang vội vàng xách váy chạy đến đây.

“Hermia!” Fanny lo lắng lay lay vai hắc: “Ta nghe nói con suýt bị giết! Trời ạ, làm ta lo chết đi được...”

Heron bị bà lay đến hoa mắt chóng mặt, vội vã ngăn bà lại, nếu không lát nữa sẽ xảy ra án mạng thật đó: “Mẹ, con vẫn sống đây mà...”

Khuôn mặt vốn luôn tái nhợt của Fanny đỏ bừng lên như đánh một tảng phấn má, viên Hắc Diệu trên trán bà im lặng tỏa ra ánh sáng dịu dịu:

“Hermia à, cha con đi rồi, ta không thể mất thêm con nữa...”

Heron thấy bà như thế cũng chẳng thoải mái gì cho cam. Hắn lùi ra sau mấy bước, đoạn nhảy nhẩy như một con chuột túi: “Mẹ xem, con vẫn khỏe phây phây, có mất lạng thịt nào đâu.”

“Ta thấy rồi, tiểu Hermia của ta.” Fanny bị động tác của con mình chọc cười, tâm trạng lo lắng đã vơi đi quá nửa.

“Đúng rồi, con còn có thể đứng ở đây với mẹ là nhờ nô lệ của con đó.” Heron chỉ chỉ Lucas, người nãy giờ vẫn ngoan ngoãn đứng phía sau hắn, “Y vừa dửng cảm vừa trung thành, lại còn là một giác đấu sĩ nữa.”

Sắc mặt Fanny âm thầm thay đổi, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường. Bà liếc Lucas một cái.

“Mẹ, con muốn hỏi người chuyện này.” Heron không chú ý đến hành động kì lạ kia của bà, hắn hỏi: “Cha có một chiếc ấn giới (*con dấu làm thành hình một chiếc nhẫn*) màu đỏ, phải không? Ngoài ra, mẹ có biết một cái hộp bằng vàng mà cha luôn đem bên mình không? ”

“Hộp gì đó thì ta không rõ lắm. Còn chiếc ấn giới mà con nói thì...” Fanny nhú mày, “Nó đã theo Pliny rất nhiều năm, nhưng sau đó, hắn nói rằng hắn đã tặng nó cho người mà hắn yêu nhất. Sau đó hắn đổi sang đeo chiếc màu đen.”

“Người hắn yêu nhất ư?! Nhưng rõ ràng lúc ấy hắn đã kết hôn với người, còn sinh con ra rồi còn gì?!”

“Hermia, ta với hắn đến với nhau vì lợi ích của gia tộc, thế nên ta không thể quản được trái tim hắn...” Khóe mắt Fanny lộ chút u sầu.

“Người có yêu hắn không?” Về mặt Heron hết sức phức tạp.

Hàng mi dài của Fanny run nhẹ. Bà trầm mặc một lúc lâu, sau đó nặng nề gật đầu.

“Thế... Người mà hắn yêu nhất là ai?”

“Chị họ hắn, chính miệng hắn đã nói với ta. Theo ta biết, trước khi ta với Pliny kết hôn, nàng ta đã chết rồi. Đến giờ ta vẫn không hiểu, tại sao hắn lại đem một thứ quan trọng như chiếc ấn giới kia cho một người đã chết.”

“Chị họ? Cũng là người trong gia tộc ạ?”

“Ừ. Mộ của nàng được chôn trong khu mộ của gia tộc.”

“Nàng tên gì ạ?”

“Kapella.”

Lại thêm một điều khó hiểu nữa.

Dựa theo lời Fanny, chiếc ản giới còn lại có lẽ đang ở trong mộ của Kapella. Điều này cũng không khó thực hiện, khi còn sống, Pliny là gia chủ, nên hắn có quyền đào mộ của các thành viên lên. Nhưng nếu vậy thì Brutus sao có thể lấy nó ra được chứ? Lẽ nào Pliny đã nói dối, người hắn yêu nhất không phải là Kapella? Hay là hắn đã tặng nó cho quả phụ kia? Thế tại sao lúc Pliny chết, Brutus không đến đòi lại gia sản luôn, mà phải đợi đến tận nửa năm sau?

Sức khỏe Fanny vốn không tốt, sau khi kích động xong, sắc mặt bà liền trắng bệch như sắp ngất đến nơi.

Foley Tina dùng nước bạc hà giúp bà lau mặt và tay, ân cần đỡ bà về phòng.

Đúng lúc này, vài nô lệ bước ra từ chiếc xe ngựa vừa đỗ trước cổng, tay cầm mấy cái lồng chim.

Họ xách lồng chim vào trong sân, đặt ngay hàng thẳng lối. Tiếng chim non nót lập tức lấp đầy không gian.

“Chủ nhân, đây là bồ câu, sẽ rất có lợi cho công việc của ngài sau này.” Một nô lệ cúi đầu báo cáo, “Tất cả đều là chim non mới nở ạ.”

Heron nhìn đám chim đang gân mỏ kêu gào này lại nhớ đến kiếp trước. Năm đó, vì để tiện cho việc đưa thư, hắn đã bỏ biết bao công sức nuôi một đàn bồ câu. Nhưng không biết là vì hắn chăm sóc chưa đủ tốt, hay do đám chim kia quen thói “qua cầu rút ván”, bỗng ra một cái là rủ nhau bay mất dạng, một đi không trở lại.

“Đẹp.” Heron lườm đám chim kia đến cháy mắt, “Lú ra lú rú, phiền chết.”

Gã nô lệ kia như không hiểu được tâm tình của chủ nhân, vẫn ương ngạnh đứng đó.

Lucas đi tới trước một cái lồng, luồn ngón tay qua khung gỗ, vuốt ve con bồ câu lông còn chưa mọc đủ.

“Hay là để tôi nuôi chúng giúp ngài?” Y gõ nhẹ cái đầu trụi lủi của chim non: “Tôi biết cách chăm sóc chúng.”

“Người biết nuôi mấy thứ này à?”

“Thật ra thì tôi đã từng nuôi rất nhiều động vật, như là bò câu này, chó này, nhím này, cả sư tử nữa. À, có lần tôi còn nuôi nguyên một con tinh tinh Ai Cập luôn đó. Tôi cũng học qua tiếng kêu của chúng.”

Heron hoài nghi nhìn y.

Lucas buông thông hai tay như bị trật khớp, đấm đấm lồng ngực rộng lớn mấy cái, hai chân khuỳnh ra, nhe răng cười với Heron đang sững sờ nhìn mình, tập tễnh bước vài bước.

Mấy nô lệ đứng một bên thấy thế liền bùm miệng nín cười, hai vai run run không ngớt.

“Bộ dáng của tinh tinh Ai Cập đại khái như vậy đó.” Y khôi phục lại tư thế bình thường, trịnh trọng nói.

“Và...” Y bậm môi, mũi phát ra tiếng “ục ục”, “Đây là tiếng gọi bầy của bò câu.”

Y đưa hai ngón út lên miệng, âm thanh liền thay đổi, vừa lạnh lạnh vừa sắc nhọn, khác hoàn toàn với chất giọng thường ngày của y, nghe giống tiếng bò câu đến độ có thể lấy giả tráo thật.

Thậm chí Heron còn có cảm giác, chút nữa thôi sẽ có nguyên một bầy chim bị y dụ đến.

Mấy nô lệ kinh ngạc nhìn Lucas, không ngờ y có thể bắt chước một cách hoàn hảo như thế.

“Không thể tin được! Không ngờ người có thể... Mặc dù cũng có người làm được giống người, nhưng rất ít ỏi, ta mới gặp có vài kẻ thôi.” Heron bị Lucas làm cho choáng váng, “Người học bao lâu rồi?”

“Tôi không nhớ rõ nữa.” Lucas nhú mày suy nghĩ, “Cha mẹ tôi vốn là nô lệ chăm nuôi động vật, nên tôi đã được tiếp xúc với chúng từ khi tóc còn chưa mọc đủ.”

Hai mắt Heron dán chặt lên lồng ngực Lucas, như muốn xuyên hai cái lỗ nhỏ qua người y. Hắn như được thấy thêm một mặt khác của Lucas, thú vị nhưng cũng rất xa lạ, như thể đây mới là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

“Lucas, cứ có cảm giác như ta vừa mới quen người ấy.”

“Ngài không cần tốn công sức để hiểu rõ một tên nô lệ đâu, thưa chủ nhân yêu quý.” Lucas cười nói, “Ngài cứ làm những việc mà quý tộc cần làm là được rồi.”

Tháng ngày cứ thế bình yên trôi qua. Trong thời gian đó, Heron từng đi đến khu lăng mộ gia tộc xem mấy

lần, chọn cơ hội đào mộ của Kapella lên. Đúng như hần nghĩ, bên trong quan tài chỉ có một bộ xương trắng mục nát. Dù không ôm mấy hi vọng, nhưng hần cũng cảm thấy thất vọng một phen.

Đám bồ câu được nuôi ở sân sau cuối cùng cũng trưởng thành. Con nào con nấy lông vũ xám trắng óng mượt, móng vuốt vàng cam chắc khỏe. Quan trọng hơn, không có con nào chạy trốn cả. Tất cả đều nhờ công chăm nom và huấn luyện của Lucas.

Heron ngồi sát mép đài cao, hai chân buông thõng trong không khí, nhàn nhã ném hạt ngô cho bồ câu ăn.

Lucas định ra xem tình hình lũ bồ câu, vừa nhác thấy Heron ngồi chệnh vênh như thế liền biến sắc: “Chủ nhân, ngồi kiểu đó dễ ngã, nguy hiểm lắm!”

Heron không thèm để ý vào mắt, ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục ném hạt ngô.

Lucas bất đắc dĩ thở dài, vừa chăm sóc bồ câu vừa để mắt đến Heron.

Bỗng một đầy tớ đến bẩm báo với Heron: “Chủ nhân, có hai mẹ con muốn gặp ngài.”

Heron hơi khựng lại, sau đó thấy hết số hạt ngô còn lại xuống đất, chống tay lấy đà nhảy lại vào trong sân thượng, dọa Lucas mồ hôi lạnh chảy đầy đầu.

“Bọn họ tên gì?” Heron vừa phủi bụi trên áo vừa hỏi nô lệ kia.

“Bẩm chủ nhân, đứa con trai tên là Brutus, còn bà mẹ là Gurneya ạ.”

Đúng hẹn thật. Kiếp trước hai người kia cũng đến vào ngày này tháng này.

“Ta sẽ tự mình đón tiếp bọn họ.” Heron gắng từng chữ.

Heron cố ý dẫn họ đi một vòng, phô rõ sự giàu sang của gia tộc, sau đó mới mời họ vào phòng tiếp khách.

Lần này hần muốn tìm hiểu thêm về hai mẹ con kia.

Kiếp trước, khi hần nghe nói có hai mẹ con đến tìm, liền làm lớn chuyện, sai nô lệ đuổi người ngay lập tức. Hần không tài nào chấp nhận được tình nhân của phụ thân hần. Lần thứ hai gặp lại, là lúc hần bị tuyên án là “Người thừa kế không hợp pháp”.

Cái quần đồ hồng của Gurneya nổi bật trên nền đá cẩm thạch lạnh băng. Heron công nhận, nàng ta rất xinh đẹp, đến mức có chút yêu dị. Môi và móng tay nàng sơn màu đỏ thắm, khóe mắt phong tình được

dặm thêm chút phấn cũng màu đỏ nốt. Thế nhưng đôi con người cứ láo liên, không dám nhìn thẳng khiến nàng trông có chút không được tự nhiên.

“Ta là bằng hữu lúc sinh thời của phụ thân ngài.” Nàng nói, “Ta nghe tin hắt gặp chuyện, không biết giờ mới đến chia buồn, có còn kịp không?”

Theo lễ tiết, nàng đáng lẽ phải đi sau con trai mình, nhưng nàng lại giành đi trước.

“Đúng là...” Một bên chân mày thanh mảnh của nàng khẽ nhướng lên, “Ngài giống cha ngài thật.”

Heron ngoài cười trong không cười, ánh mắt vô tình chạm phải Brutus.

Brutus không được kế thừa khuôn mặt xinh đẹp của mẹ. Tướng mạo gã thường thường, không có lấy một điểm nổi bật. Gã vừa gầy yếu vừa thấp bé, đầu tóc rối tung rối mù, cằm hơi nhọn, môi mỏng như lưỡi dao. Khuôn mặt gã đem lại cho người ta một cảm giác âm u không thoải mái.

Heron chú ý đến thứ đeo trên tay gã, là một chuỗi đá quý màu đỏ.

Gã y như con gái, chậm rì rì kéo kéo tay Gurneya.

Heron thấy động tác này của gã, trong lòng dấy lên một trận ngạt nhiên.

10. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắt - Chương 10: Trong Nháy Mắt

Ở La Mã, địa vị xã hội của một người được quyết định dựa trên số tài sản mà người đó có. Chẳng hạn, nếu một người bình thường sở hữu mười vạn đồng Nail sẽ có thể trở thành kỵ sĩ, nếu trên hai mươi lăm vạn đồng, thì được thăng lên hàng nguyên lão.

Brutus thuộc lớp kỵ sĩ, cũng được xem là một quý tộc cấp thấp, dưới nguyên lão một chút.

Heron lệnh cho nô lệ chuẩn bị một bữa tiệc tối long trọng để chiêu đãi hai mẹ con Brutus.

Một loạt món ăn đầy đủ sắc hương vị bày đầy trên bàn, các quý tộc được mời tới vừa nằm trên giường nhỏ lót bông mềm mại vừa thưởng thức mỹ vị, thỉnh thoảng lại giờ giờ chiếc ly bạc rỗng, ra hiệu cho nô lệ lại rót rượu, cực kỳ náo nhiệt.

Nằm trong lúc ăn là một cách thể hiện thân phận cao quý, vì tầng lớp bình dân chỉ được phép ngồi trên ghế ăn cơm.

Rất nhiều nô lệ cầm bình rượu nhanh nhẹn đi tới đi lui, trên vai vắt một cái khăn lông, sẵn sàng phục vụ các thượng khách.

Heron nằm giữa hai người, vươn tay múc một miếng tương cá, khê liếc sang Gurneya đang vui vẻ càn quét hết đồng tương trong đĩa nàng.

Nàng uống rất nhiều rượu, hai gò má đỏ hồng lên vì men say: “Pliny giỏi thật, để lại cho ngài nhiều tiền như vậy. Ta chưa bao giờ được ăn loại tương cá ngon đến thế đấy!”

Heron không để ý câu nịnh nọt này của nàng, chỉ cười một cái xem trả lời.

Gurneya bấu môi, lại dùng rau diếp cuộn một miếng thịt nướng, bỏ vào miệng.

Brutus nhìn qua đĩa tương rồng không của mẫu thân, liền lặng lẽ múc tương của mình bỏ qua cho nàng. Nãy giờ gã chưa ăn miếng nào, đồ ăn trước mặt vẫn còn y nguyên.

Heron thấy thế liền nhú mày nhìn nô lệ. Nô lệ hiểu ý, vội vàng thêm đồ ăn cho Gurneya.

“Phụ thân để lại cho ta rất nhiều thứ, nhưng ta sắp không nhớ rõ được hình dáng của hấn rồi. Lúc nhỏ ta sống với mẫu thân, sau khi lớn mới về đây ở.”

Gurneya nghe Heron nhắc đến từ “mẫu thân”, sắc mặt nàng đột nhiên không tốt lắm.

Nàng mút ngón tay, vờ lơ lửng hỏi: “Ta nghe nói phu nhân bị bệnh, thực đáng tiếc. Y sanh (bác sĩ) nói sao?”

Heron cũng giả ngốc: “Ta cũng không rõ, mẫu thân ta chưa bao giờ nhắc đến bệnh tình của người trước mặt ta. Từ ngày phụ thân chết, nàng luôn mặc tang phục, mỗi ngày đều cầu nguyện cho phụ thân ở trên trời được hạnh phúc. Nàng đúng là một thê tử tốt, phu nhân đây nói có đúng không?”

Gurneya lòng bực bội ăn thịt nướng, lại uống thêm một ngụm rượu: “Ừ, Pliny được như ngày hôm nay là nhờ có phu nhân giúp đỡ. Nhưng...” Nàng xoa xoa miệng chén, hạ giọng: “Phần lớn đều là do tài năng của chính bản thân hấn thôi.”

Heron nhận ra tâm tình của nàng. Hấn giả vờ khinh bỉ: “Thứ nam nhân vô trách nhiệm như hấn, dù có tài năng thì sao chứ. Hấn lấy của hồi môn bên nhà vợ đã dành, đến con trai ruột hấn còn không để vào mắt. Ngoài mặt thì dát vàng dát ngọc, nhưng bên trong thì máu lạnh vô tình chẳng khác gì rắn rết.”

“Thì... Hấn chỉ là mưa nắng thất thường thôi mà. Ta hiểu hấn, hấn rất giỏi, cả chính trị lẫn kiếm tiền, hơn nữa còn rất anh tuấn...”

Ngón tay thon dài của nàng khẽ run rẩy: “Gần như hoàn mỹ...”

Bỗng “xoảng” một tiếng, ly rượu của Brutus rơi xuống sàn, cắt ngang lời nói của Gurneya. Gã ngượng ngùng thu tay về, đầu cúi thấp làm Heron không thể trông rõ nét mặt.

Heron nhìn thấy một vết máu nhỏ chọt lóe lên trên cổ tay gã.

Nô lệ vội vàng thay ly mới cho gã, sau đó lau sạch rượu vãi trên sàn.

“Không nói đến nhân phẩm của phụ thân ta nữa. Điều khiến ta đau đầu nhất là, hấn để lại nhiều gia sản quá, khó tránh khỏi có kẻ dòm ngó.”

Sắc mặt Gurneya âm thầm biến đổi, chợt dạ ho khan một tiếng: “Khụ, sao ngài lại nói thế. Ngài là con trai độc nhất của Pliny, có ai xứng với vị trí gia chủ gia tộc Polio hơn ngài chứ.”

Nàng nở nụ cười gượng gạo, uống một hớp rượu nhằm che đi sự lúng túng.

Lúc này, nô lệ lại bưng ra món mới, là bánh bao nướng, mùi lúa mạch hòa cùng mùi sữa thơm lừng vương vấn trong phòng.

Nô lệ chia nhỏ bánh bao, cung kính dâng cho ba người.

Brutus bưng đĩa bánh bao lên mũi, hít một hơi thật sâu.

Gurneya thấy thế liền nghiêm mặt: “Brutus, không được làm như thế, rất vô lễ.”

Brutus bị mắng vội đặt đĩa bánh bao xuống, cúi đầu: “Xin lỗi, mẫu thân.”

“Thật là... Chẳng có phong thái quý tộc gì hết.” Gurneya không thềm chừa cho gã chút mặt mũi nào: “Con không nhớ lúc trước Pliny dạy thế nào à?”

Đầu Brutus sắp gục đến tận cổ, trông rất đáng thương.

Lúc bữa tiệc kết thúc trời cũng đã về khuya. Heron tiễn hai mẹ con họ ra xe ngựa.

Gurneya chân nam đá chân chiêu, loạng choạng như sắp ngã đến nơi, Brutus đành đi bên cạnh đỡ nàng.

Nàng sờ soạng cột đá cẩm thạch to trước hiên, mơ mơ màng màng nói: “Khó chịu quá...”

Heron nhìn nàng, sau đó quay sang nháy mắt với một nô lệ. Nô lệ nhanh trí cầm một chiếc lông chim và một cái bình gốm đến. Gurneya phối hợp há miệng, cho lông chim đảo qua vòm họng mình, đến mùi tanh tươi ập lên khoang miệng.

Vắt vả lẩm mới nôn xong. Gurneya chùi miệng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Heron chăm chú.

Khóe môi đỏ tươi kiêu mị nhếch lên, nàng bầu lấy mặt Heron, móng tay sơn đỏ như có như không lướt qua môi hắn.

Brutus hoảng hốt kéo tay mẫu thân gã ra, vội đỡ nàng lên xe.

“Nhớ kỹ nơi bọn họ sống.” Heron nhỏ giọng dặn dò người đánh xe.

Người đánh xe gật đầu, chiếc roi trong tay nhẹ nhàng vung lên. Tiếng bánh xe lộc cộc xa dần.

Heron chán ghét dùng sức chùi chỗ lúc nãy bị Gurneya chạm vào, đến khi cả khuôn mặt đỏ ửng mới thôi.

Hắn thở dài, định quay lại phòng, phía sau bất thành linh xuất hiện một bát sữa bò.

“Lucas?” Heron ngạc nhiên đỡ lấy bát sữa trong tay y.

“Ngài mới uống rượu xong, tôi nghĩ ngài muốn uống chút sữa. Hừm, biểu tình này của ngài...” Lucas nở nụ cười thiếu đánh: “Nhìn như núi lửa sắp phun trào ấy.”

“Cút.” Heron lườm y đến cháy mắt, cúi đầu uống một ngụm rồi trả lại bát cho Lucas, lướt qua y đi vào nhà.

Hắn mới đi vài bước đã dừng chân, nghiêng mặt nói với Lucas: “Ta muốn đi thăm đám bò câu.”

Lucas nghe vậy liền hớn hở chạy theo, hai người sóng vai đi tới hậu viện, tìm chỗ ngồi xuống.

Lucas để một nhúm thóc trong lòng bàn tay, để bò câu tự đến ăn. Heron thì quăng thóc tứ tung, quăng lên cả người đám bò câu.

Bò câu tự dưng được hưởng một “cơn mưa thóc”, sợ đến chạy tán loạn, vừa chạy vừa kêu.

Lucas nhìn đám bò câu bị đồ ăn “hành hạ”, lại quay sang nhìn Heron. Chỉ nhìn, không nói gì.

“Tại sao chúng không bay?” Heron hỏi.

“Tôi đã buộc hai cánh chúng lại rồi. Nhưng mà chúng nó ở đây cũng lâu, đã xem nơi này là nhà, có thả ra thì cũng không bay mất.”

Heron vung hết thóc ra, phủi phủi tay, chuyển sang ngồi bó gối, trông có chút cô đơn.

Lucas có thể nghe thấy nhịp hô hấp vừa chậm vừa dài của hắn, còn ngửi thấy mùi rượu nho thoang thoảng trên quần áo.

“Hôm nay ngài không giống như bình thường.” Lucas nhận xét.

“Vẫn như vậy thôi.” Heron uống một hớp sữa bò, không thèm nhìn Lucas.

Lucas nhìn hắn một hồi mới chuyển mắt sang đám bồ câu.

“Có gì đó sai sai...”, Lucas im lặng một lúc: “Sao lại thiếu một con rồi?”

“Kệ đi.” Heron thờ ơ: “Chắc là người buộc lỏng, nó bay mất rồi.”

“Kỳ lạ.” Lucas sờ sờ cằm: “Chúng bị trời trong thời gian rất dài, đáng lẽ đã thuần phục rồi chứ, sao lại bay mất được...”

“Động vật đâu giống như con người, chúng chỉ tuân theo bản năng của mình thôi.” Heron đứng dậy.

“Nhưng nếu nuôi lâu, động vật cũng sẽ có tình cảm với con người mà.”

Heron từ trên cao nhìn xuống y: “Người muốn nghĩ sao thì nghĩ.”

Hắn cúi ngoại bào, vò thành một đống, ném lên người Lucas: “Đem đi giặt sạch cho ta.”

Ngoại bào hơi lớn, che khuất cả người Lucas. Y xuyên qua một tầng vải mỏng lung, nhìn Heron vò vò tóc, lắc đầu rời đi.

Lucas lấy ngoại bào xuống, đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, dịu dàng vuốt ve, tỉ mỉ dùng tay miêu tả hoa văn trên vải dệt, cứ như đang cầm tay người yêu.

Y phát hiện một mảnh dầu nhỏ lúc nãy Heron bắt cần làm dây lên áo, liền dời ngón tay sang, vừa xoa xoa vị trí đó, vừa thả cho trí tưởng tượng bay xa.

Lucas vui vẻ cầm theo kiện ngoại bào, lăm nhăm một giai điệu nào đó, đi đến phòng giặt ủi.

“Bobana, có thể dạy ta giặt đồ không?” Y vỗ vai nữ nô phụ trách việc giặt là, “Còn cách xông hương cho quần áo nữa.”

Nữ nô vẫy đôi tay ướt nước, kỳ quái nhìn y.

...

Thoắt cái đã đến giữa hè, tia mát mẻ cuối cùng đã bị cái nóng gay gắt cuốn đi mất. Nô lệ phải chuyển băng dưới hầm ra để làm dịu không khí.

Dân chúng không chịu nổi nắng nóng, đều trốn tịt trong nhà, dù sáng sớm cũng chẳng có mấy ai lộ mặt ra đường. Cả tòa thành rơi vào tịch mịch.

Có lẽ vị trên ngai vàng kia thấy con dân của mình uể oải quá, nên lấy tiền thuế làm một buổi giác đấu long trọng, lệnh cho tất cả giác đấu sĩ phải tham gia, lấy máu tanh kích thích mọi người. Và kết quả đúng như ý muốn của ngài.

Theo lệnh Hoàng Đế, Lucas dĩ nhiên cũng phải xuất chiến.

Y đang đứng trước gương chỉnh trang y phục.

Các bắp thịt đều được bảo vệ bởi lớp giáp da màu đen, từ cẳng chân đến đầu gối đeo giáp sắt. Y chậm rãi quần từ giữa bắp tay trở xuống bằng băng quần, một đầu băng cắn chặt trong miệng, kéo căng ra. Vũ khí sắc bén giắt bên hông được lau chùi kỹ càng, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, cùng khí tức sát phạt trên người y tạo thành một bức tranh tuyệt vời đậm mùi máu tươi.

Heron biết y sắp phải ra trận, nên hấn cổ ý đến cổ vũ.

Đã lâu rồi Heron chưa được thấy Lucas mặc trang phục chiến đấu, suýt nữa đã quên mất cái hung tàn đã ngấm vào trong máu của người này.

“Chà, nhìn ngẫu nhi? Đẹp hơn thứ đồ người thường mặc.”

Heron khoanh tay dựa vào khung cửa trêu chọc y. Một nửa khuôn mặt hấn khuất sau bóng tối, hàng mi dài khê buông, trông như một mỹ nhân u sầu.

“Thật ra mấy trang bị này chẳng thoải mái tí nào.”

Lucas hàm hồ nói.

Heron đi tới, hồ hững nhìn cánh tay rắn chắc bị y quấn chặt đến nổi gân xanh. Sau đó hắn vươn tay kéo dải băng trong miệng y ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của y, thông thả thay y quần băng.

“Không được chết, nghe chưa?”

Heron chuyển tầm mắt lên mặt y, khóe môi nhếch lên, trên mặt không có một chút căng thẳng nào. Hắn đã biết trước trận đấu này. Kiếp trước, chính trong trận đấu này, vì khả năng cao hơn người của Lucas nên hắn mới vùng một món tiền lớn mua y về, để y trở thành người của mình.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Lucas có thể thấy được hình ảnh phản chiếu của mình trong đôi mắt đẹp như bảo thạch của hắn. Hắn khẽ chớp hàng mi cong dài đen như mực, lưu lại một mặt ảnh trên võng mạc. Dù hắn đang ngẩng lên nhìn Lucas, đôi mắt cũng không lộ nhiều trông trắng.

Lucas chợt nhận ra chủ nhận của mình rất đẹp, đẹp hơn lúc bình thường nhiều. Y bỗng cảm thấy cổ họng khô khốc, giống như có một ngọn lửa thiêu từ lồng ngực thiêu lên.

11. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 11: Không Nên Có

Cả đấu trường sôi trào, nhiệt độ không thua gì ánh mặt trời trên đỉnh đầu.

Hoàng Đế ngồi ở vị trí tốt nhất, có thể xem rõ từng giác đấu sĩ trong sân. Ngài đội vòng nguyệt quế, tay ôm thê tử, quét mắt qua đám đông khán giả đang vô cùng phấn khích, gật đầu hài lòng.

Heron cũng là quý tộc, dù chỗ ngồi kém Hoàng Đế một chút, nhưng vẫn có thể xem rõ tình hình ở dưới.

Hắn lười biếng dựa vào ghế dài, chậm chạp bóc vỏ nho.

Chợt một ly rượu vang được đưa tới trước mặt, cánh tay trắng nõn cầm ly rượu hơi run, khiến cho chất lỏng trong ly gợn lên.

Hắn liếc mắt nhìn sang, một nữ nhân tóc đỏ mắt xanh ngồi vào vị trí bên cạnh hắn.

“Có... có bỏ thêm băng đấy.” Nàng lí nhí nói, hai gò má phúng phính đỏ ửng.

Tên nàng là Phoebe. Tuy ngũ quan không tính là đẹp, nhưng da dẻ lại nõn nà, cơ thể rất cân xứng, không những chỗ cần nhô, cả người toát lên khí chất ôn nhu như một viên ngọc trai. Gia cảnh của nàng cũng

không phải dạng tầm thường, mẫu thân nàng là em ruột của Hoàng Đế, phụ thân giữ chức vị cao, vì thế nàng được rất nhiều quý tộc săn đón.

“Rất vinh hạnh.” Heron cười, lễ phép tiếp nhận ly rượu.

Phoebe nhìn nụ cười của hắn, mặt lại càng thêm đỏ. Nàng nắm chặt vạt áo, vừa len lén thăm dò sắc mặt hắn vừa thận trọng nhích lại gần thêm xíu nữa.

Heron nhấp một ngụm rượu, khen: “Rượu ngon.”

“Ngài thích là tốt rồi.” Phoebe căng thẳng đan hai tay vào nhau, mười ngón tay bấu chặt, “Rượu này đem từ Gaul về, ta còn bỏ thêm mật ong nữa...”

Heron nhìn nàng, nàng vội vàng cúi đầu, không dám đối diện với hắn.

Trận đấu trên sân cũng kết thúc, một chết một bị thương. Kẻ chiến thắng mang theo cánh tay đầm đìa máu tươi của mình, vác thanh đại đao đi vòng quanh sân đấu, vừa đi vừa gào thét, hưởng thụ sự tán dương của khán giả. Còn đối thủ của gã đã bị người ta lôi đi, chỉ còn một bãi máu đỏ sẫm trên mặt đất.

Trên khán đài, để gây ấn tượng tốt cho Heron, Phoebe chủ động gọt táo, việc mà ngày thường nàng hầu như không bao giờ làm.

Dưới sân, một trận đấu mới sắp bắt đầu.

Lucas bước ra, một tay cầm khiên một tay cầm kiếm, phát hiện Heron đang nhìn mình, y liền gật đầu một cái.

Heron mân mê ly rượu, đáp lại bằng một nụ cười.

Đối với Heron, đây là một trận đấu đã rõ thắng thua.

Đối thủ của Lucas là một giác đấu sĩ tên Salem, nổi danh với tốc độ và kỹ xảo, vũ khí là một cái khiên và thanh gươm ngắn.

Thân hình Salem nhoáng lên như bóng ma, định tập kích khuỷu tay dưới của Lucas. Lucas dùng kiếm đỡ đòn, một đoản đao bất ngờ đâm đến ngực y. Lucas nhanh như chớp dùng khiên đỡ, kim loại ma sát vang lên tiếng chói tai. Salem ra tay quá mạnh, vị trí giao nhau giữa khiên và đao rơi ra bột sắt.

Lucas trở tay cầm kiếm, hoa lên một đường vòng cung, tập kích sau cổ Salem. Salem khom người tránh né, chưa kịp ổn định thân thể đã bị Lucas lên gối giáng một đòn vào xương sườn.

Salem bị đá lăn một vòng, phun ra một búng máu.

Hiệp một đã phân rõ thắng bại.

Khán giả ồ lên, không tiếc lời khen ngợi Lucas.

“Y là giác đấu sĩ của ngài à?” Phoebe lau quả táo được gọt trơn nhẵn rồi cắt thành từng miếng, sau đó đặt lên khay bạc.

“Giỏi thật đấy.” Nàng lấy tấm khăn một miếng táo, đưa cho Heron.

Heron đang mải mê nhìn xuống sân đấu, không chú ý đến động tác của nàng.

Phoebe bị bơ liên đồ mắt, trong lòng có chút không cam tâm. Nàng run rẩy, đưa luôn miếng táo đến bên miệng Heron.

Heron liếc nàng, cảm thấy nếu không nhận thì quá thất lễ, liền mở miệng cắn xuống.

Lucas thấy hết những cảnh này.

Hiệp hai bắt đầu.

Lần này Lucas giành ra chiêu trước. Y đâm liên tiếp vào ngực trái của Salem, nhưng y quá vội vàng, kiếm pháp không ổn định, vì thế cánh tay lộ ra sơ hở, Salem chớp lấy thời cơ đâm thẳng cùi chỏ của y.

Heron nhú mày.

Hắn không hiểu tại sao lại xảy ra tình huống này. Kiếp trước rõ ràng Lucas giành chiến thắng rất nhanh, hơn nữa lông tóc vô thương.

Lucas trúng đòn, cánh tay phải coi như bị phế, đoản kiếm rớt xuống đất. Salem theo sát, nhiều lần ra đòn chí mạng.

Lucas bị ép lui về phía sau, mũi đao của đối thủ chỉ cách tim y một chút xíu xiu, y có thể cảm nhận được cái lạnh buốt của đao phong.

“Lucas!” Heron vọt ra ban công, lớn tiếng kêu tên hắn.

Lucas khựng lại, mũi đao cứ thế đâm vào. Y nhin đau vung khiên lên, đánh bay đoản đao, vì thế trên ngực cũng bị rạch một đường, máu túa ra.

Hai người đều mất vũ khí.

Họ ném khiên, lao vào vật lộn. Đây là thế mạnh của Lucas, y nhanh chóng chiếm thượng phong, nắm lấy sơ hở, đâm mạnh vào cằm Salem.

Salem bị đâm đến đầu vầng mắt hoa, tạm thời không có sức phản kháng. Lucas nhân cơ hội nhặt lại vũ khí, vút ra sau đầu, “phập” một tiếng, thanh kiếm ghim sâu vào yết hầu đối phương.

Bấy giờ Heron mới thở phào, tay nắm lan can cũng yên tâm thả lỏng.

Lucas lấy mũi sắt bảo vệ xuống, lộ ra tóc vàng dính bết trên trán, máu tươi từ vết thương trước ngực theo y phục chảy xuống eo.

Y thở gấp nhìn Heron, khuôn mặt đầm trong mồ hôi.

Lucas chiến thắng, tất nhiên sẽ được thưởng rất nhiều tiền, mà số tiền đó cuối cùng đều được trao hết cho Heron, vì hắn là chủ nhân của y.

Lucas qua loa băng bó vết thương, cùng những giác đấu sĩ thắng cuộc khác diễu hành quanh phố, hưởng thụ sự tung hô của mọi người. Đây cũng là mệnh lệnh của Hoàng Đế.

Giác đấu sĩ vốn cũng bị xem như nô lệ, bình thường đều bị xem thường, chỉ có những lúc thế này mới có thể hưởng được chút vinh quang được đổi bằng máu và sinh mạng.

Lucas đi cùng một đám giác đấu sĩ thân thể cường tráng, mùi mồ hôi và mùi máu thoang thoảng khiến cho bọn họ tràn đầy mị lực.

Có mấy nữ nhân lớn mật, giữa phố xá đông người chạy tới ôm lấy Lucas, hôn lên môi y, còn xoa xoa khuôn ngực vững chắc, khiêu khích thân dưới của y, nhưng đều bị Lucas không kiên nhẫn đẩy ra.

Một cô kiểu sang trọng được nô lệ khiêng đến bên cạnh y.

Lucas nhận ra, quay sang, bắt gặp khuôn mặt xinh đẹp của Heron.

“Chắc chắn, không ngờ giác đấu sĩ của ta lại đào hoa như thế.” Heron cười trêu.

Lucas tự dưng chợt dạ: “Ngài... Ngài đã nhận tiền thưởng chưa?”

“Rồi.” Heron vầy vầy y, “Lên đây đi, coi như ta thưởng cho ngươi.”

Lucas leo lên kiệu giữa ánh mắt khiếp sợ của những người chứng kiến. Chưa có nô lệ nào nhận được đãi ngộ tốt như vậy đâu.

Kiệu hơi nhỏ nên cánh tay Lucas gần như dán vào cánh tay Heron. Mùi hương trên người Heron hòa cùng mùi mồ hôi trên người Lucas, có chút hỗn tạp, bay vào mũi y, khiến y không biết tại sao lại thấy thỏa mãn.

Y len lén liếc sang Heron.

Heron không mặc ngoại bào, trên người chỉ nội bào làm bằng chất liệu thượng hạng, hai cái tay trắng nõn lộ ra ngoài. Ánh sáng trong kiệu không tốt, khiến màu sắc của cánh tay hắn trở nên nhu hòa.

Lucas như bị thôi miên nhìn chằm chằm vào cánh tay hắn, sau đó dần dần di chuyển lên trên, mãi cho đến chiếc cổ thon thon.

Y chợt cảm thấy không tự nhiên, nhích mông ra xa một chút.

Heron lục lọi một hồi, lấy ra một hộp thuốc mỡ. Hắn quét một đồng lên ngón tay, “Cởi băng ra.”

Lucas nghe lệnh tháo băng vải buộc qua loa, lộ ra miệng vết thương đã thôi rỉ máu.

“Gã Salem kia thật sự muốn moi tim ngươi ra.” Heron vừa bôi thuốc vừa nói. Ngón tay hắn chạm vào vết thương mang đến đau đớn, lại có chút ngứa ngáy kỳ lạ.

“Cũng bình thường mà.” Lucas rầu rầu nói, “Tôi với gã vốn phải một mắt một...”

“Hôm nay ngươi vẫn chưa thể hiện hết năng lực của mình.” Heron cắt ngang.

Lucas nghĩ đến điều gì, hai mắt tối sầm.

Heron thoa thuốc xong, nhân tiện sờ sờ ngực y, “Vóc người của ngươi đẹp thật, chẳng trách tại sao nhiều nữ nhân cứ bám theo riết.”

Hắn ngẩng đầu cười với Lucas, bỗng phát hiện chuyện bất thường, “Lucas, sao mặt ngươi đỏ thế?”

Lucas thẳng lưng, quay mặt sang chỗ khác.

“Người ngưng hả? Hồi này nữ nhân kia làm hơi quá rồi...”

Heron đóng nắp hộp, tỏ vẻ ta hiểu mà.

Lucas mím môi, không lên tiếng.

Về đến nhà, hai người cùng xuống kiệu.

Heron đi tới bờ tường phía Đông, đột nhiên nhìn thấy một cọng lông chim màu trắng.

Hắn thấy có chút kỳ lạ, ngồi xổm xuống xem, phát hiện một cái khăn nhiễm máu có gói một cái gì đó. Lòng hắn chợt căng thẳng, mở cái khăn ra.

Bên trong là xác một con bò câu.

Cái bụng nhỏ nhắn của bò câu bị thứ gì đó xé toạt ra, ruột rơi ra ngoài, mở há rộng, hơi mắt trắng dã, ngũ tạng đã thối rữa.

Một luồng khí lạnh buốt men theo sống lưng vọt lên đỉnh đầu Heron, cứ như có quỷ hồn đang đứng đằng sau hắn vậy.

“Đây là con bò câu bị mất tích ngày trước”, Lucas kinh hãi, “Hình như nó bị mổ bụng khi vẫn còn sống...”

Vết máu trên cổ tay Brutus lóe lên trong đầu Heron.

Ngày bò câu biến mất cũng là ngày mẹ con Brutus đến dự tiệc. Khăn bọc xác bò câu này rõ ràng là loại đắt đỏ chỉ có quý tộc mới dùng, với lại, mấy ngày đó chỉ có hai người kia ra vào hậu viện.

Hắn đã đoán được hung thủ, trầm mặc đứng lên, sắc mặt trắng bệch, bước chân không vững.

Lucas vội đỡ lấy hắn: “Ngài không sao chứ?”

“Không sao.” Heron lau mồ hôi lạnh rỉ ra trên trán, “Lucas, bắt đầu từ hôm nay, ngươi hãy dạy ta cách chiến đấu.”

“Sao ngài muốn học thứ đó?” Lucas không hiểu.

“Ta muốn bảo vệ mình...” Hấn chỉ chỉ xác bò câu, “Khỏi những kẻ có linh hồn vắn vẹo như ma quỷ thế này.”

Lucas nhìn thăm trạng của con bò câu, gật đầu.

12. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hấn - Chương 12: Nguyệt Đánh Nhau

Thời điểm nóng nhất trong năm đã kết thúc, cuối cùng mọi người cũng được hưởng chút gió thiên nhiên. Dân chúng bắt đầu bước chân ra đường sau chuỗi ngày dài nằm nhà tránh nóng, phố xá nhộn nhịp hẳn lên.

Lúc Gattuso đến thăm, Heron đang lười biếng nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế, lồng ngực chậm rãi nhấp nhô theo nhịp hô hấp.

Hấn vừa tắm xong, mái tóc dài suông mượt vẫn còn chưa khô, được nột lệ vắt lên thành ghế, nước nhỏ ton ton xuống sàn.

Hấn không cần mở mắt cũng biết người đến là ai. Cũng chỉ có Gattuso lúc di chuyển mới tạo ra âm thanh lạch cạch do mấy thứ kỳ quái gã thường treo bên hông tạo ra thôi. Nhưng hấn cố ý giả vờ ngủ, mặc kệ gã đứng bên cạnh kêu réo.

Gattuso sờ cảm đi xung quanh ghế dài đứng hai vòng, sau đó móc ra một cây bút, cười đều nhìn biểu đồ đang “say giấc chẳng biết gì”. Gã nhin cười tiến lại gần, mấy thớ thịt trên mặt vắn vẹo cả lại, hạ bút định vẽ một con heo con lên trán Heron.

Heron hé mắt nhìn khuôn mặt tức cười của gã, cố gắng không phát ra tiếng, ngửa đầu né được ngòi bút trên mặt.

Gattuso ngỡ ngàng, tay cầm bút cứng đờ, cây bút bị Heron nhanh chóng đoạt lấy.

Một nét bút hoa lên, trên mặt Gattuso lập tức xuất hiện một đường mực xinh đẹp kéo dài từ trán đến tận cằm.

“Thằng nhóc khốn kiếp này, mi dám giả bộ gạt ta?!” Gattuso kinh hoảng che mặt, gân mỗ cáo trạng.

“Chán.” Heron ném bút, “Người sắp lên chức phụ thân rồi đó, đứng đắn chút xem nào.”

“Thế tên nào vừa vẽ mặt ta trả thù nhĩ? Ấu trĩ có kém gì đâu. Hứ!” Gattuso lấy tay áo lau mặt, nhưng càng lau càng nhem nhuốc, chưa kể gã còn mặc đồ đen, trông y như cục than to bụi.

Heron nhìn bộ dạng thảm hại của gã, cười: “Người ra lu nước ngoài sân xem thử bộ dạng mình đi, y chang mấy con sóc chuột Tây Ban Nha bị lửa hun ấy.”

Gattuso tức giận giậm chân bình bịch đi ra xem, gã nhìn vào nước trong lu, sững sờ, đột nhiên nở nụ cười thêm đánh, “Biểu đệ thân yêu, nước trong này bị nhuộm đen hết rồi nè.”

Heron nghe thế liền vội vàng nhảy xuống ghế chạy ra, thấy nước trong lu đúng là đã chuyển đen, nhìn bản bản như nước thải, bên trong còn nổi lên bèo một cây bút lông, đúng là cây bút hắc vừa ném.

“Chắc chắc, người đã nghe câu đó chưa?” Gattuso thần bí nói.

“Câu gì?”

“Cười người hôm trước hôm sau người cười.”

“Không sao, ta chấp nhận. Nước bị đen thì có thể đổi, so với cái mặt người không ra người quỷ không ra quỷ của người thì còn kém xa.”

Gattuso lại bùng nổ, khuôn mặt tròn vừa đỏ vừa đen.

Cuối cùng Heron cũng tốt bụng kêu nô lệ làm sạch mặt cho gã.

Mực dính khá lâu nên không thể dùng nước rửa, nô lệ chỉ còn cách đổ dầu ôliu lên mặt gã, sau đó lấy vải thô chà, đến khi tróc một tầng da mới thôi.

Heron thấy hơi áy náy, dù chút áy náy đó lại chỉ to bằng hạt đậu, nên hắn đã đãi Gattuso lưỡi chim Liệt Hỏa nướng coi như chuộc lỗi. Đây là món vừa mắc vừa quái dị, rất được giới quý tộc ưa chuộng, Gattuso cũng là một trong số đó.

“Sao chị dâu không đến?” Heron nằm nghiêng trên ghế dài, nhìn Gattuso ăn đến dính đầy miệng, đưa cho gã một cái khăn lau.

“Nàng sắp sinh rồi, không được đi lại nhiều.” Gattuso hạnh phúc khoe, “Ngày nào nàng cũng khẩn cầu để sinh được cho ta một đứa con trai khỏe mạnh đó.”

“Thế sao không ở nhà chăm sóc nàng đi, chạy tới nhà thằng nhóc khốn kiếp này làm gì?”

Gattuso lập tức cười cầu tài: “Ha ha, chẳng là... ta gặp chút phiền phức.”

“Không cho mượn.” Heron dứt khoát.

“Ấy, ta có định vay tiền người đâu. Chắc... Có kẻ tung tin cho mấy lão ở viện nguyên lão biết ta đang lén lút kinh doanh.”

Heron ngẩng đầu nhìn gã.

“Thì người cũng biết đó, theo quy tắc thì nguyên lão không được dính vào mấy thứ này. Nhưng có bao nhiêu gã tuân thủ chứ, toàn vụng trộm giống ta thôi. Thế mà cũng có gan đi vạch trần người khác!” Gattuso cau kỉnh.

“Người bị tố giác à? Có sao không đấy?”

“Không quá ảnh hưởng. Ta làm sạch sẽ lắm. Nhưng tạm thời không tiếp tục được. Nên... ta định tặng miếng mỡ lớn này cho biểu đệ thân ái là người.”

“Ta không rảnh.” Heron một mặt thăm thở phào thay gã, một mặt mau miệng từ chối.

Gattuso cười cười ghé lại, bắt đầu công cuộc dụ dỗ: “Từ từ đã, ta còn chưa nói xong mà. Vụ lần này béo bở lắm đó...”

Gã quẹt mỡ dính trên miệng: “Ta vừa thỏa thuận với một nhà buôn ở Sicili, nhập tơ lụa về bán.”

“Tơ lụa? Chẳng phải đó là một trong những loại hàng bị cấm nhập khẩu sao?”

“Cấm thì cấm, ai quan tâm. Lượng tơ lụa trong thành cung không đủ cầu, vì thế có nhiều thương nhân lén lút nhập khẩu, thành công một cái là tha hồ hốt bạc.”

“Hàng nhập về người định sẽ xử lý sao đây? Người lại không thể dùng thân phận của mình nữa.”

“Không lo.” Gattuso tự tin, “Ta có ”bạn“, ta phụ trách nhập hàng, gã giúp ta tuần cho mấy cửa hàng bán lẻ, lợi nhuận chia đôi. Đương nhiên là dùng danh nghĩa của gã.”

Heron ngáp một cái: “Ta không thiếu tiền.”

“Thằng nhóc này thật không có tiền đồ!” Gattuso nhỏ giọng mắng, ” “Bạn” của ta tuy trẻ hơn người nhưng đã biết kiếm tiền lo cho gia đình, lên được hàng kỵ sĩ rồi đó.”

“Lên quan gì tới ta?”

“Trời ơi tên ngốc này! Người biết Brutus không? Gã cũng được xem như tiểu phú hào, đã giao dịch với hơn nửa thương lái ở La Mã...”

Heron nhảy dựng dậy, cắt ngang Gattuso: “Brutus? Người hợp tác với gã?”

“Đúng rồi.” Gattuso gật đầu, “Gã tuổi trẻ tài cao, làm ăn rất có uy tín, có thể nói là tiền đồ vô lượng.”

Heron đăm chiêu, một lúc lâu mới nói: “Vụ làm ăn này, ta nhận.”

Gattuso hài lòng cộng ly với hấn: “Tốt lắm. Người đừng quên biểu ca dễ thương tốt bụng này là được rồi.”

Gattuso ỷ vào cái mặt bị chà đạp thê thảm, dây dưa đến xong cơm tối mới về, còn mặt dày xin luôn lưỡi chim nướng với cá mòi, làm Heron rất có xúc động đập gã xuống đất chà thêm một lượt nữa.

Sau khi uống vài chén rượu với Gattuso, Heron cảm thấy cả người cứ nóng bừng bừng, vì thế hấn thẳng tay cởi ngoại bào, lộ ra áo trong dài đến đầu gối.

Hấn đi chân trần, chọn hai thanh kiếm tốt rồi đến hậu viện.

Hấn được Lucas dạy cách chiến đấu cũng khá lâu rồi. Để tránh gây thương tích, khi luyện tập hai người chỉ dùng kiếm giả.

Nhưng hôm nay có chút đặc biệt.

Hấn chạy bước nhỏ, chân bị vài mảnh đá sắc nhọn cửa qua, chảy máu, nhưng hấn cũng không để ý.

Đám bồ câu đang ngủ nghe tiếng hấn chạy tới, lập tức bay tán loạn như gặp phải kẻ thù.

Bồ câu đã lớn, cánh cũng rộng, một đàn bay rợp trời như một đám mây to, tạo ra bóng in trong mặt đất.

Lucas ngồi dưới bóng cây, miệng đang còn ngậm bánh mì, nghe tiếng liền kinh ngạc quay sang.

Giữa một trời rợp lông chim, hình bóng Heron thoát ẩn thoát hiện.

Hấn đứng dưới ánh trăng, cơ thể như ánh lên ánh sáng bạc, tay áo bị gió thổi tung, hai tay cầm hai kiếm, mũi kiếm sáng loáng chĩa xuống đất.

Vừa mỹ lệ vừa nguy hiểm.

Lucas nhìn đến ngơ ngẩn, miếng bánh mì đang nuốt dở kẹt ngay cổ họng.

“Lucas, đánh với ta một trận nào!” Heron hưng phấn kêu to, ném cho Lucas một thanh kiếm. Lucas cứng đờ chụp lấy.

Heron cầm kiếm lao vút tới như một mũi tên, thổi bay cát bụi trên đường.

Khi tiếp cận được với Lucas rồi, hắn không do dự mà vung kiếm bổ xuống, có điều thế kiếm rất hỗn loạn, không theo một chương pháp nào cả.

Lucas giơ ngang kiếm ngăn thế tiến công của hắn.

Hai đôi con ngươi một lam một hắc đối diện nhau, chỉ cách đối phương nút giao hình chữ thập của hai thanh kiếm. Khí tức cả hai giao hòa, nhiệt khí tỏa ra vội vàng quấn quýt lấy nhau.

Hai người giằng co một hồi, cuối cùng là Lucas bỏ cuộc trước, chủ động tách ra.

Heron lập tức đuổi theo, kiếm vung loạn xạ, sơ hở đẩy mình, không có một lấy một chút phòng thủ.

Lucas bước chân hỗn loạn lùi về sau.

Y có vô số cơ hội phản kích, đem Heron áp xuống, nhưng y không làm, cũng không định làm.

“Lucas...” Heron mĩa mai, “Sao ngươi đánh giống đàn bà thế? Mới bị thiên à?”

Lucas cả người run lên, ánh mắt phát ra hàn quang. Y gầm nhẹ: “Chủ nhân...”

Heron cười, tha tiếng cười trầm thấp đặc biệt vang vọng giữa đêm đen: “Chính là thế, Lucas. Nghiêm túc lên, ta muốn cảm thụ bản lĩnh nam nhân của ngươi!”

Câu nói này lọt vào tai Lucas lại ra một nghĩa khác, nhen nhóm một đốm lửa trong người y, tay siết chặt kiếm không ngừng run. Đốm lửa nhanh chóng bùng nổ, lan ra khắp cơ thể y, thiêu đến miệng đắng lưỡi khô.

Một loại dự cảm cấm kỵ theo đó bốc lên, y có phản ứng. Y cũng hiểu rõ đây là loại phản ứng gì.

Loại phản ứng này, chỉ có thể điên cuồng giao hoan một hồi, hoặc đi giết một ngàn người mới có thể giải tỏa.

Y nuốt một ngụm nước bọt.

Y cần kiếm, lóe một cái liên xuất hiện ngay trước mặt Heron, Heron vung kiếm lên. Y có thể thấy bóng mình trong đôi mắt ngập ý cười của Heron.

Đầu óc của y trống rỗng, xuất phát từ bản năng, y muốn bá đạo chiếm giữ người này, tà hỏa từ thân dưới xông lên khiến cho khuôn mặt tuần mỹ vụn vỡ lại. Đã rất lâu rồi y mới mất khống chế như thế, cơ hồ đã quên luôn thân phận nô lệ của bản thân.

Hai người xông vào đánh giáp lá cà, mũi kiếm giằng co vang lên từng tiếng chói tai. Lucas dễ dàng biến thủ thành công, bạo phát đánh úp về phía Heron.

Lưỡi kiếm kim loại mang theo hơi lạnh nguy hiểm áp sát, Heron không kịp ứng đối, vội lùi ra sau.

Lucas không nhân nhượng, tiếp tục tiến công.

Y muốn chinh phục hắn.

Keng một tiếng, kiếm của Heron bị đánh bay, vung một vòng hoàn hảo trên không, rơi xuống cắm phập xuống đất, dọa đám bò câu, lông chim lập tức bay đầy trời.

Heron chịu không nổi một kích này, lão đảo muốn ngã xuống đất.

Lucas thở dài, ném thanh kiếm, vươn tay ôm lấy hắn.

Y vẫn không thể làm như vậy.

Hai người sóng vai nằm trên đất, lồng ngực kịch liệt nhấp nhô, mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau rơi xuống, máu trong cơ thể như sôi trào.

Heron nhắm chặt mắt, cười: “Ta thua...”

Hai gò má của hắn đỏ ửng lên, làn da đầm mồ hôi như tỏa sáng.

Lucas quay mặt sang nhìn hắn.

“Tôi cũng không thắng.” Y nói.

Heron híp mắt ngăm mặt trắng treo trên cao, mỉm cười: “Lucas, đi cùng ta đến một nơi...”

“Đi đâu?”

“Sicili.”

13. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 13: Đặc Thù Nô Lệ

Mấy ngày sau, Lucas hộ tống Heron lên thuyền xuất phát đến Sicili.

Chiếc thuyền lớn màu đỏ sậm với hai cánh buồm to lớn nổi bật giương rộng đón gió đang lênh đênh trên biển Lam Hải, vẽ ra một đường bọt trắng giữa phong nền xanh biếc.

Trong phòng, Heron vừa tỉnh ngủ, rửa mặt bằng nước lạnh rồi ra boong thuyền.

Boong thuyền đầy ắp người, có một nhóm nô lệ ra sức khua mái chèo, trông đều tăm tắp như được vung cùng một nhịp. Cách đó không xa, một nhóm người đang tụ tập đổ xúc xắc giết thời gian, Lucas cũng ở đó góp vui.

Đoàn người nhanh chóng tản đi, ai làm việc nấy. Lucas thấy Heron, bưng một cái đĩa đi về phía hắn.

Heron cảnh giác nhìn chằm chằm vào mấy miếng đo đỏ trên đĩa: “Lần này lại là thứ gì đây?”

“Cá sống thái lát ạ.” Lucas cười, “Vừa mới bắt được, còn tươi roi rói, là những thuyền viên kia đã cho tôi đó, không phải ai cũng được ăn đâu.”

Heron thận trọng nếm thử một miếng: “Không ngon gì hết.”

“Vì ngài chưa ăn quen thôi.” Lucas nhét cái đĩa vào tay Heron.

Heron liếc y một cái: “Người giỏi thật, ai cũng có thể kết làm huynh đệ, còn lừa được đồ tốt đem về nữa.”

“Tôi làm thế là vì ngài ấy chứ.” Lucas bày ra vẻ mặt đương nhiên, cười hì hì đợi Heron xử hết đĩa cá.

“Sắp cập bến chưa?” Heron đưa cái đĩa không cho Lucas.

“Cũng sắp rồi ạ. Có chấm đen đen đằng kia chính là cảng biển đó.” Lucas chỉ phía trước, “Hôm nay là tiết Tửu Thần, thời tiết có lẽ sẽ khá tốt.”

Thuyền cập bến đúng chính ngo, Mặt Trời chói chang treo cao trên đỉnh đầu. Lucas cẩn thận khoát thêm áo cho Heron, hai người men theo cầu nhỏ nối thuyền với bờ đi lên bãi cát.

Sóng biển hết tiến lại lùi, chậm chạp vỗ vào cát vàng.

Hai người cởi giày, cát ấm áp len qua từng kẽ ngón chân, một con ốc mượn hồn nhỏ bò qua, tro mắt nhìn hai kẻ “khổng lồ”. Phóng tầm mắt ra ngoài khơi, biển và trời như nối lại thành một, mây trắng đủ hình đủ dạng lững lờ trôi về phương xa.

Heron cảm thấy như mình đang bị bao phủ bởi một màu xanh đủ sắc độ - điển hình là màu xanh nhạt của trời và màu xanh thẫm của nước biển, cát vàng và cây xanh chỉ có thể tô điểm cho màu xanh bát ngát này, như tất cả màu xanh trên thế giới đều tập trung hết về đây.

Heron quay sang nhìn Lucas. Hắn phát hiện ra, màu mắt Lucas chưa bao đẹp như thế, một màu xanh biếc vừa âm trầm vừa dịu dàng.

“Lucas,” Heron không nhịn được mở miệng, “Mắt ngươi... đẹp thật.”

Lucas ngày thường oai phong lẫm liệt là thế, giờ mới nghe chủ nhân khen một câu liền mất hình tượng mà thẹn thùng cúi đầu, hai gò má đỏ lên.

Hai người không ngồi xe ngựa mà tự đi bộ vào thành phố.

Vì hôm nay là tiết Tửu Thần nên đường phố rất náo nhiệt, giăng đèn kết hoa khắp nơi. Dòng người tới lui như thủy triều, vòng hoa rực rỡ của trên đầu càng làm nổi bật khuôn mặt vui tươi của họ. Các vũ công hòa mình vào điệu múa sôi động trên sân khấu dựng ở quảng trường, mọi người ở dưới, kẻ thì hoan hô, kẻ lại nốc rượu, có kẻ còn đổ hết vò rượu vào người, tiếng bài hát ca ngợi Tửu Thần Bax, tiếng cầu nguyện phát tài, thêm cả tiếng chửi tục thì nhau vang lên. Huyền náo, phóng túng, như đem tích tụ ngày thường phóng hết ra.

Hai người ít nhiều cũng bị dính rượu, chẳng biết từ lúc nào đã bị nhét vào tay hai túi rượu nhỏ.

Một nữ nhân xinh đẹp quần áo hở hang đi ngang qua thuận tay kéo luôn Lucas lên sân khấu. Cũng khó trách, giác đấu sĩ như y chính là một trong những loại nam nhân nữ nhân thích nhất.

Heron cũng không cản nàg. Hắn muốn nhìn xem Lucas sẽ xử lý thế nào, có chút bộ dạng của kẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Nữ nhân xinh đẹp kia xem Lucas như cái cột, múa vòng vòng quanh y, vừa múa vừa vuốt ve y từ trên xuống dưới một lượt. Theo động tác của nàng, cái váy ngắn chẳng che được bao nhiêu bị tốc lên, lộ hết cảnh đẹp bên dưới. Kết thúc chuỗi động tác có phần gợi dục, nàng ngã vào lồng ngực Lucas. Y vươn tay đỡ lấy vòng eo thanh mảnh của nàng, nàng quyến rũ nhắm mắt lại.

Đám người bên dưới ồ lên.

Lưng Lucas thẳng tắp, chẳng hiểu sao tầm mắt lại vòng về phía Heron, bắt gặp đôi mắt hoa đào cong cong ít nhiều mang theo điểm trên chọc của chủ nhân y.

Tim Lucas chợt nhói.

Y cup mi che đi sự đau khổ dần tuôn trào trong đáy mắt, hạ xuống trán nữ nhân kia một nụ hôn nhẹ.

Lúc y bước xuống sân khấu, trên cổ lại xuất hiện thêm một cái vòng hoa. Heron sờ sờ cái vòng hoa, xấu xa cười: “Chà chà, phản ứng tốt đấy. Nữ nhân kia nhìn cũng được đó.”

Lucas cố gắng nặn ra một nụ cười cứng đờ đáp lại, sau lại tiếp tục cúi đầu.

Heron tưởng y mắc cỡ, cười càng rạng rỡ, huých huých vai y: “Lucas nè, nếu người vừa mắt cô nào thì cứ nói với ta một tiếng, ta sẽ đích thân đem lễ vật qua rước nàng về cho người.”

“Tôi cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt, mỗi ngày bồi ngài đi đây đi đó, rảnh rỗi đi chăm bò câu, lâu lâu lại tham gia đấu vài trận, thực sự không cần cưới vợ làm gì đâu.”

....

Trước khi mặt trời lặn, chủ tớ hai người cũng đến được nhà thương nhân buôn lụa nọ.

Do Gattuso đã gửi tin, nên Hercules, đối tác làm ăn lần này, rất yên tâm về Heron, còn mở một bữa yến tiệc thết đãi hẳn.

Hercules là một thương nhân khôn khéo lão luyện, hẳn đã có tuổi, tóc lấm tấm muối tiêu, đôi con ngươi sâu hoắm kín đáo ánh lên sự toan tính, cái mũi khoằm như mũi ưng.

“Tôi đảm bảo, hàng lần này dù giá hơi cao, nhưng bù lại lại cực kỳ chất lượng!” Hercules cộng ly với Heron.

“Mong là như thế.” Heron bình thản đáp.

Hắn cắt một khối thịt ướp muối lớn, bỏ vào đĩa nhưng không ăn.

“Ha ha, tin tôi đi, ngài sẽ không lỗ đâu mà. Loại tơ lụa có thêu hoa văn này chưa từng xuất hiện ở La Mã, lần này bán ra thế nào cũng sẽ được các tiểu thư tranh mua cho xem.”

Heron không thèm cò kè mặc cả, nhanh chóng đồng ý: “Ta tin tưởng mắt nhìn người của Gattuso. Trước tiên ta sẽ nhập hai mươi lăm ngàn thước lụa về bán thử xem sao, nếu không tệ thì chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác.”

“Tôi hiểu rồi, thưa Polio đại nhân.” Hercules xum xoe rót rượu cho Heron, “Nếu không có ngài Gattuso đề cử, tôi cũng không dám hợp tác với người xa lạ. Ngài cũng biết đấy, gần đây viện nguyên lão tra xét rất gắt gao...”

“Người buôn bán cũng không dễ dàng gì đi.”

“Thật ra thì, chúng tôi có ám hiệu riêng.” Hercules cười giảo hoạt, “Chúng tôi thống nhất gọi những loại hàng bị cấm là ”hồ phách đỏ“, trên hợp đồng giao dịch cũng ghi như thế.”

“Vậy sao các người phân biệt được?” Heron không rõ.

“Mỗi loại hàng đều có giá cả khác nhau. Ví dụ như muối trắng là 48 đồng Nail một cân, tơ lụa là 110 đồng Nail, giá cả khác với giá của hồ phách đỏ cùng khối lượng. Làm như thế nếu có bị kiểm tra cũng sẽ không có ai nghi ngờ.”

Heron trầm mặc, ngón tay xoa xoa thành chén rượu, một lúc lâu sau mới nói: “Ta có một chuyện muốn thương lượng với người, hi vọng người có thể đáp ứng.”

“Đại nhân đừng khách sáo, ngài cần gì cứ nói, tôi sẽ làm hết mình.”

“Người có thể sửa giá trên hợp đồng thành 48 đồng Nail được không, tất nhiên ta vẫn trả tiền theo đúng giá của tơ lụa.” Heron hươ hươ chén rượu.

“Cái này thì đơn giản mà! Chỉ cần sửa giá trên giấy lại thôi phải không ạ? Tôi làm được.”

“Không được giao sai hàng, biết chưa?”

“Ngài yên tâm, tôi sẽ đích thân kiểm tra hàng hóa, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai sót nào.” Hercules đảm bảo.

Hai người bàn xong chuyện làm ăn, Heron dùng giấy bọc khối thịt vẫn còn nguyên trong đĩa, từ chối

Hercules nhiệt tình muốn đưa hấn đến phòng cho khách, một mình đến hậu viện tìm Lucas.

Lucas đang chen chúc với nô lệ ở đây trong một căn phòng ẩm thấp. Hercules đối xử với nô lệ rất bủn xỉn, bao nhiêu người thế kia mà chỉ cho một cái phòng nhỏ xíu.

Trong phòng nóng hừng hực, mùi mồ hôi hòa cùng mùi hơi nước bốc lên nồng nặc, một nhóm nô lệ dùng ánh mắt sùng bái ngồi xung quanh Lucas.

Lucas miệng ngậm cọng cỏ, tùy tiện ngồi một chỗ, tay vờ về một chiếc phi tiêu, trông có chút côn đồ, trên vách tường đối diện là một bảng gỗ rách nát bị ghim không ít phi tiêu.

Y nghe tiếng ngẩng đầu, phát hiện ra Heron, kể từ quần áo đến khí chất hoàn toàn không hợp với nơi dơ bẩn cũ kỹ này, vội bày ra vẻ mặt bé ngoan, lúc lư đứng lên, lắp bắp gọi: “Chủ nhân...”

Heron hơi chun mũi vẩy y: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ. Hercules không cấp bữa tối cho nô lệ.”

“Cho người.” Heron ném bọc thịt ướp muối cho y, y tiếp lấy, ngạc nhiên mở to hai mắt.

“Ngày mai chúng ta trở về.” Heron cười.

Hôm sau, hai người mang theo năm rương đựng đầy tơ lụa lên thuyền trở lại thành La Mã.

Thuyền bọn họ đi là thuyền buôn, điều kiện sinh hoạt cực kỳ không tốt, không nói đến cái sàn nhộp nháp có mùi kỳ lạ, trên thuyền chỉ có các đại hán râu ria xồm xoàm, đồ ăn cũng vừa khô vừa cứng.

May mà sóng yên biển lặng, tốc độ thuyền khá nhanh, nên chẳng bao lâu hai người đã lên được đất liền. Lucas thuê một cỗ xe ngựa, trước giữa trưa hai người cũng về đến nhà.

Nô lệ chuyển năm cái rương vào bên trong, sau đó mở ra theo lệnh của Heron.

Những xấp tơ lụa hồng phấn thêu hoa mẫu đơn được xếp gọn gàng hiện ra dưới ánh đèn, vừa xinh đẹp vừa rực rỡ. Heron sờ thử, cảm nhận được sự nhẵn nhụi lạnh lẽo đặc thù trên đầu ngón tay, hài lòng gật đầu.

Hấn bảo nô lệ đi nhắn với Brutus, mời gã đến nhà làm khách, thuận tiện bàn chuyện làm ăn.

Heron kiểm tra lại, phát hiện trong rương ngoài tơ lụa còn có một mảnh giấy, viết lít nha lít nhít một đồng chữ La Tinh. Hấn liếc sơ qua, đại khái là cách bảo quản tơ lụa.

Hắn ném tờ giấy cho Lucas, nhàn nhả nằm trên ghế, bảo y đọc cho mình nghe.

Lucas nhìn tờ giấy, ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Ngại quá, tôi không biết chữ...”

Heron nghe thế liền nhớ ra hình như chưa từng thấy Lucas đọc sách bao giờ.

Hắn dùng hai ngón tây câu tờ giấy về, hươ hươ: “Muốn làm nô lệ của ta, điều kiện đầu tiên là phải biết đọc biết viết.”

Lucas ngượng chín mặt.

Heron không tiếp tục trách mắng, chỉ cười bảo: “Nhưng không sao, ta có thể dạy người. Nếu người muốn, ta sẽ dạy người chữ tượng hình của Hy Lạp luôn.”

Lucas thụ sủng nhược kinh, y vội vàng quỳ xuống nhằm tỏ rõ lòng biết ơn của mình. Y há miệng muốn nói, nhưng lại không biết nên nói gì, đủ thứ con chữ nghẹn trong cổ họng, mãi một lúc sau mới thốt lên được một câu: “Tại sao... Tại sao ngài lại đối tốt với ta như thế? Ta chỉ là một nô lệ thôi mà.”

Heron đổi tư thế một chút, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào kẻ đang quỳ dưới đất: “Bởi vì, đối với ta, người rất quan trọng.”

Lucas cứng người, cứ tưởng mình mới nghe lầm.

14. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 14: Đặt Bẫy

Brutus đến đúng lúc Heron đang ngồi trên đài cao ném hạt ngô cho bồ câu ăn.

Đám bồ câu bên dưới ục ục mổ lấy mổ để, chen chúc nhau như một cụm mây trắng. Trên đầu là mây, dưới đất cũng là “mây”, hắn ngồi giữa, như trụ trời chống đỡ hai thế giới.

Hắn vô cùng kiên nhẫn, mỗi lần chỉ ném một nhúm nhỏ, thi thoảng lại nhấp một ngụm rượu, hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp.

Brutus được nô lệ dẫn đến.

Heron nghe thấy tiếng bước chân, nghiêng đầu, đôi mắt hoa đào cong cong, mỉm cười gọi gã lại đây ngồi cùng.

Brutus dừng một chút, sau khi cân nhắc liền trưng ra bộ mặt nghiêm túc, mím môi đi đến.

Heron ra hiệu cho Brutus ngồi xuống: “Sao thế, người sợ độ cao à? ”

Brutus không đáp cũng không ngồi, chỉ quét mắt qua đàn bò câu bên dưới, khoe môi giật giật, khẽ chau mày, một giọt mồ hôi lăn xuống từ cánh mũi.

Heron cười đứng dậy: “Ta rất thích đám bò câu kia, đáng yêu như vậy, có ai lại không thích chứ, người nói có phải không?”

Sắc mặt Brutus trở nên trắng bệch, mí mắt sụp xuống, con người đảo loạn xạ. Gã siết chặt nắm tay, gân xanh nổi lên rõ ràng.

“Hôm nay tôi đến đây... là muốn bàn chuyện làm ăn với ngài.”

“Thì bây giờ bàn đây...” Heron hươu hươu chén rượu, “Người thấy đồng tơ lụa kia thế nào? Tốt chứ?”

Brutus buông nắm tay, sờ sờ mũi, bình tĩnh trở lại: “Vâng, chất lượng như thế hẳn là rất mắc ạ?”

“Ừm, người thử đoán xem loại tơ lụa này ta nhập khẩu với giá bao nhiêu?” Heron ra vẻ thần bí.

“Tôi dám cá ít nhất cũng phải 90 đồng Nail một rương.”

“Sai rồi.” Heron giơ ngón trỏ lên, lắc lắc: “Chỉ có 48 đồng Nail thôi. Mà, người đoán không ra là phải, vì chỉ có ta mới có thể được hưởng cái giá này.”

“Không thể nào...” Brutus khiếp sợ, “Giá của tơ lụa bình thường cũng đâu thể nào thấp đến mức đó, huống chi là loại cực phẩm thế này...”

“Người nói không sai. Trên thực tế, tơ lụa ở chỗ khác vốn cũng không mắc, nhưng khi đến La Mã thì giá lại sánh ngang vàng. Nhưng ta có con đường nhập khẩu đặc biệt, thêm nữa gần đây lệnh cấm được thực hiện rất nghiêm, mấy thương lái chỉ dám giao dịch với khách quen thôi.”

“Hình như trước đây ngài chưa từng bước chân vào thương nghiệp thì phải...” Brutus nghi hoặc, “Vụ này... Có phải ngài Gattuso đề cử không ạ?”

“Đúng là ta chưa bao giờ buôn bán, nhưng chí ít, ta cũng là người thừa kế của gia tộc Polio.” Heron mỉm cười đầy ẩn ý, “Phụ thân Pliny của ta đã để lại cho ta không ít của cải, mà một trong số đó là các nguồn hàng đáng tin cậy.”

Brutus im lặng, khóe môi giật giật, khuôn mặt chuyển sang màu xám đen. Một lúc sau, gã mới mở miệng: “Tôi muốn xem hợp đồng đặt hàng của ngài. Không phải là tôi không tin tưởng ngài, chỉ là cẩn thận vẫn hơn.”

Heron ngửa cổ uống sạch rượu trong chén, chậm rãi đẩy tờ hợp đồng qua cho Brutus.

Brutus đọc vô cùng chăm chú, mỗi một hàng phải mất đến vài ba giây, tra xét đến từng con chữ một.

” “Hồ phách đỏ”? ” Brutus nhíu mày khi thấy tên loại hàng ghi trong hợp đồng.

“Đó là ám hiệu. Chúng ta dùng ”hồ phách đỏ” thay cho “tơ lụa”, tránh khi nhập hàng lại xui xẻo bị viện nguyên lão làm khó dễ.” Heron cười cười.

Brutus suy nghĩ một hồi, sau khi cảm thấy không còn gì mờ ám, gã mới gấp lại tờ hợp đồng, trả cho Heron.

“Lách luật khéo đấy.”

“Ừm. Brutus, ta muốn nhắc nhở người điều này. Ta không hy vọng sau này người sẽ bỏ qua ta mà trực tiếp móc nối với thương lái kia. Người biết đấy, ta cũng phải kiếm tiền mà.”

“Xin ngài hãy yên tâm. Tôi sẽ không làm việc gì ảnh hưởng đến uy tín của mình đâu.” Brutus hứa hẹn, sau đó quỳ xuống, đầu chạm sàn, hai tay đặt hai bên đầu, bày ra bộ dáng quy phục.

“Được rồi, ta tin tưởng nhân phẩm của người mà. Nếu không thì ta đâu có ngu mà đem hợp đồng cho người xem.”

Heron vỗ vai gã, cùng gã kiểm kê lại hàng. Sau khi xong việc, Brutus từ chối lời mời ở lại ăn tối của Heron, mang theo năm rương tơ lụa nhanh chóng rời đi.

Heron nằm trên ghế lót vải mềm, khay bạc trước mặt đựng đầy đồ ăn. Tâm trạng của hắn rất tốt, rượu uống hết chén này đến chén khác, gò má hồng hồng vì men say. Hắn xé một miếng bánh mì, ăn kèm rau trộn và trứng cá muối. Hắn ăn rất chậm, tư thế hết sức tao nhã, đúng chất quý tộc.

Lucas cần đèn dầu vào, thổi tắt ngọn nến đang cháy trong chụp đèn.

Heron nhìn y, giơ cao chén rượu: “Lucas, nếm thử một chút nào.”

Hắn dùng chân chỉ chỉ khoảng trống bên cạnh, cằm chân sáng bóng theo động tác của hắn lộ ra trước mắt Lucas.

Lucas cứng đờ đặt đèn xuống, bước đến, cẩn thận nằm xuống chỗ Heron chỉ.

“Ai cho người đưa lưng về phía ta? Xoay lại.” Heron ra lệnh.

Lucas trở mình, đúng lúc bắt được cảnh Heron đưa chén rượu lên môi. Vành mắt y hơi đỏ lên, tim đập hẫng mất một nhịp.

Y cắn răng, buộc bản thân nhìn ra chỗ khác, uống một chén rượu nhằm che đi sự xấu hổ.

“Sao ngài lại lừa Brutus? Tuy trên hợp đồng ghi là 48 đồng Nail, nhưng một nô lệ của Hercules nói với ta là tận 110 đồng lận mà.”

Heron nhướn mày: “Ái chà, người tìm người theo dõi ta sao?”

“Tôi nào dám, nô lệ kia chỉ vô tình nghe được thôi rồi kể cho tôi thôi.” Lucas không vui, “Ngài làm thế chẳng khác nào biểu không cho gã Brutus kia một đồng tiền...”

Y gục đầu, càng nói càng nhỏ, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

“Thì đó là ý định của ta mà.” Heron thản nhiên đáp.

“Một rương lụa ngài lỗ hết 62 đồng, tính ra...” Lucas có chút kích động, “Ngài mất số tiền đủ để tậu một căn biệt thự xây bằng đá cẩm thạch đó!”

Heron cười: “Người đang lo lắng cho ta à?”

“Thì... Ngài là chủ nhân của tôi mà...” Lucas thấp giọng, “Tôi ăn của ngài uống của ngài, dĩ nhiên tôi cũng phải có trách nhiệm cùng ngài gánh vác gia tộc Polio chứ.”

Heron mân mê chén rượu, không nói gì.

Lucas xé một mẩu bánh mì, ăn nhặt nhèo như sáp đèn cầy, nuốt cũng nuốt không trôi, phải uống một ngụm rượu mới đẩy được miếng bánh xuống dạ dày.

“Không ngon hả?” Heron đặt chén rượu xuống, “Nhìn mặt người như dân nữ bị cơn đồ cường gian ấy.”

“Không... không có.” Lucas cúi thấp đầu, “Chỉ là tôi không quen uống loại rượu sang quý này..”

Hai người ăn rất lâu, vụn thức ăn rơi đầy đất.

Căng da bụng chùng da mắt, Heron bắt đầu thấy buồn ngủ, mí mắt càng ngày càng nặng, hần gối đầu lên cánh tay.

Đang lim dim, đột nhiên một giọng nữ cao vút vang lên, khiến hần tỉnh ngay tắp lự.

“Hermia! Sao con lại cho phép nô lệ nằm ăn cùng?!”

Lucas vội vàng nhảy xuống, quỳ xuống nhận sai với Fanny vừa mới tới.

Heron ngồi dậy, biếng nhác nói: “Lucas, lui đi. Ở đây không còn chuyện của ngươi nữa.”

Lucas do dự một chốc, sau đó xin phép cáo lui.

Fanny trông còn gầy hơn lần trước Heron gặp bà.

Mặt bà trắng như thạch cao, môi cũng không có chút huyết sắc nào, ai không biết còn tưởng bà là người bị bệnh nặng sắp qua đời.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Con dung túng như thế sẽ khiến đám nô lệ trở nên lười biếng!” Fanny nghiêm giọng.

Heron đứng lên, cầm một miếng bánh ga tô phô mai. Hần hôn lên tay Fanny, sau đó dứt miếng bánh vào miệng bà, nở nụ cười.

“Cái thằng nhóc này...” Cơn giận Fanny lập tức bay hơn nửa, bà dịu giọng nói, “Thật hết cách với con...”

“Y đã giúp ta kiếm được một khoảng tiền thưởng không nhỏ, lại là một nô lệ trung thành tuyệt đối. Y xứng đáng được thưởng.” Heron giúp bà buộc chặt dây áo khoác lông dê.

Fanny nhú mày: “Nhưng con cũng không được thân cận với loại nô lệ lỗ mãng như vậy. Ngoài mặt thì như thế, ai biết được trong lòng mưu tính cái gì. Ta sợ con phải chịu khổ thôi...”

“Không có đâu.” Heron lắc đầu, “Y tuyệt đối sẽ không làm tổn thương con.”

Fanny muốn nói tiếp nhưng lại thôi.

Heron quay sang Foley Tina đang đứng bên cạnh Fanny: “Đi rót cho mẩu thân ta một ly rượu vang. Loại rượu nhập khẩu từ Gaul này có thể khiến người quên hết mọi muộn phiền.” Câu sau là nói với Fanny.

Foley Tina gật đầu, định đi thì bị Fanny cản lại.

“Không cần đâu, ta không được phép uống rượu. Sắp tới có lẽ ta phải cả kiêng thịt luôn.”

Heron kinh ngạc: “Mẩu thân, bệnh tình của người đã nghiêm trọng như thế rồi sao?”

“Ta không biết mình có thể ráng thêm nữa năm nữa được không...” Fanny đau đớn, “Y sanh nói rằng ta bị yêu nữ yểm bùa... Hermia, dành thời gian cho ta nhiều một chút, được không?”

Heron trầm mặc.

Tuổi thọ của mẹ hần sắp hết, nhưng bây giờ chuyện chẳng đâu vào đâu cả, Brutus cũng chưa có hành động gì.

Heron thở dài, nói với Foley Tina: “Người là tâm phúc của mẩu thân ta, hãy cố gắng chăm sóc bà ấy thật tốt.”

15. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hần - Chương 15: Con Bọ Cạp Có Nọc Ở Đuôi

Mấy ngày nay y sanh được triệu tới như cơm bữa, mỗi lần khám cho Fanny xong là sắc mặt lại u ám thêm một tầng.

Bệnh của Fanny càng lúc càng nặng. Bà chỉ có thể những món thanh đạm như rau dưa, không thể rời giường một bước, cả người nồng nặc mùi thuốc, nói chuyện một tí đã muốn hụt hơi.

Foley Tina vẫn ở bên chăm sóc bà mỗi phút mỗi giây, lo lắng cho bà như chị em ruột.

Trong thư phòng, quyển trục da dê được trải gọn gàng, mùi giấy mới tỏa ra thoang thoảng, đồng hồ nước tí tách đếm thời gian.

Ánh sáng Mặt Trời nhảy múa trên mái tóc vàng kim của Lucas, khí chất vô biên của giác đấu sĩ thu lại không ít, nhường chỗ cho sự tao nhã của văn nhân. Bàn tay phủ đầy sẹo lớn sẹo nhỏ của y cầm chặt thân bút, chăm chú viết từng ký tự một.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng bút lướt soàn soạt.

Heron nói là giữ lời, thực sự tự mình dạy Lucas học.

Lucas vụng về đưa từng nét bút, tư thế cầm bút vô cùng kỳ quái. Trán y đã lấm tấm mồ hôi, môi mím chặt, như một đứa trẻ con gặp phải khó khăn không biết nên xử lý thế nào.

Heron ngồi trên bàn, hai chân bắt chéo, chống một tay phía sau làm trụ, tay còn lại cầm một quả táo cắn dở, nhìn chữ “Polio” xiêu vẹo dần hình thành.

Lucas viết xong chữ đầu tiên, lại thử viết lại thêm vài lần nữa, nhưng kết quả lần nào cũng như lần này, chữ y viết ra xấu đui xấu mù.

“Không tệ.” Heron cắn một miếng táo, “Ít nhất còn nhìn ra người đang viết cái gì.”

Lucas được cổ vũ, quyết tâm viết lại một lần nữa. Lần này đỡ hơn một chút, nét bút không còn cứng đờ như những lần đầu.

Y thở phào thả bút xuống, ngả người dựa vào lưng ghế.

Heron thấy Lucas viết xong, nghiêng đầu nhìn y.

Ánh nắng xuyên qua tầng tầng lá cây ngoài cửa sổ, chiếu lên một góc mặt hần, phần còn lại bị ẩn trong bóng râm. Đôi con ngươi đen láy điềm tĩnh như nước mùa thu thu hết bóng y vào tận sâu bên trong đáy mắt.

Lucas tự hỏi, đôi mắt ấy có thể chứa được cả thế giới chăng?

Tim Lucas bắt đầu loạn nhịp, y đột nhiên nói: “Ngài... Ngài có thể dạy luôn tiếng Hy Lạp cho tôi không?”

“Sao lại không. Nhưng trước tiên người phải học đọc học viết cho rành cái đã.”

Hần lướt ngón tay qua một loạt quyển trục da dê, dừng lại ở một quyển trục. Hần mở quyển trục ra, chỉ vào dòng chữ được viết to trên đầu trang.

“Đọc được không?”

Lucas lắc đầu.

“Đây là ”Thần Phô“, nó sẽ giúp người nhớ chữ nhanh hơn. Năm đó lúc học chữ, ta cũng phải chép cái này đó.”

Đúng lúc đó, một đầy tớ người đầy mồ hôi hoang mang chạy vào: “Chủ nhân, bãi tắm xảy ra chuyện rồi... Xà ngang đột nhiên bị gãy, dề chết tươi ba nô lệ. Chủ nhân của họ bắt chúng ta bồi thường, nếu không sẽ đi kiện!”

“Người đó muốn bao nhiêu?” Mặt Heron lạnh tanh.

“300 đồng Nail ạ! Ngài ấy nói đó là nô lệ lão làng, giá trị hơi cao.”

“Dùng tiền bán hoa hồng đắp vào.”

“Bên mua vẫn chưa đưa tiền đến ạ. Nhà đó chuyên môn khát nợ, ngài cũng biết mà.”

Heron suy nghĩ một lát: “Thế thì đem cầm hết đồng đá quý cùng vàng bạc trong điện thờ đi.”

Nô lệ ngẩng phắt lên nhìn hần, chần chừ không dám nhúc nhích.

“Nhanh đi.” Heron giục, “Mấy thứ đó để trong nhà cũng đâu có lợi gì. Đem đi cầm có khi còn tránh bị trộm viếng thăm đấy chứ.”

Nô lệ len lén đánh giá sắc mặt của hần, sau đó tuân lệnh chạy đi.

Heron có chút nôn nóng. Trong kiếp trước, tai họa từ trên trời rơi xuống này chính là phát súng mở đầu cho khoảng thời gian tăm tối nhất của cuộc đời hần. Sau sự kiện này, hần bị mang một đồng nợ nần, từ đó dần dần bị đập xuống đáy xã hội, mãi mãi không ngóc đầu dậy nổi. Để tránh lịch sử lặp lại, dù có phải thất lưng buộc bụng hần cũng phải bóp chết nguy cơ ngay từ trong trứng.

“Đúng là ngài đang thiếu tiền...” Lucas ủ rũ.

Heron nhìn y: “Lucas, ta dạy ngươi câu này...”, hần cười, ” “Con bọ cạp có nọc ở đuôi”, nhớ đấy.”

Lucas ngớ người chẳng hiểu gì cả.

Heron nhướn mày: “Cứ từ từ rồi ngươi sẽ thông suốt thôi.”

“Tuy tôi không biết sao tự dưng lại có bọ cạp ở đây, nhưng tôi không muốn ngài phải phá sản...”

“Phá sản gì chứ, ngươi nghĩ nhiều quá rồi đó.” Heron thả quả táo xuống, cười với y.

...

Không lâu sau đó, thành La Mã lập tức xảy ra một chuyện chấn động dư luận.

Brutus vì buôn lậu muối mà bị Viện Nguyên Lão bắt, ngoài bị phạt một số tiền lớn, gã còn bị cấm buôn bán. Việc này đã ảnh hưởng rất lớn đến uy tín của gã, trở thành một vết nhơ không thể xóa nhòa, sự nghiệp tuột dốc không phanh. Mà những người đã từng hợp tác với gã cũng bị lôi ra truy xét một lượt.

Cuộc điều tra quy mô lớn này khiến lòng người hoảng loạn, những kẻ có tiền sử buôn lậu vội vàng cắt đứt quan hệ với Brutus, ngoảnh mặt làm ngơ với tình cảnh thảm hại của gã. Chuyện này ầm ĩ suốt một thời gian dài, sau này còn trở thành chuyện phiếm sau khi cơm no rượu say, đôi lúc cũng có người thương tiếc cho gã, nhưng phần nhiều là cười trên sự đau khổ của người khác.

Lucas vui vẻ vừa pha trà hạnh nhân mật ong vừa kể tin y mới nghe được cho Heron.

“Nghe nói chuyện của Brutus là do một người chuyên đầu cơ tơ lụa mật báo cho Viện Nguyên Lão. Brutus lấy tiền của hãn nhưng không giao hàng, hãn liền chạy sang đòi. Nhưng đến nơi thì tơ lụa đâu không thấy, chỉ thấy toàn muối là muối.” Lucas nghỉ một lúc lại nói tiếp, “Kỳ này gã coi như xong đời, khó khăn lắm Viện Nguyên Lão mới bắt được một kẻ buôn lậu muối, bọn họ chỉ hận không thể chiêu cáo cho toàn thiên hạ biết thôi.”

Heron khuấy trà, cười khẩy: “Ta đã cảnh cáo gã đừng có móc nối với Hercules sau lưng ta, ai bảo gã không nghe. Dám làm giả hợp đồng đòi Hercules giao hàng, bị bắt là đúng lắm.”

Lucas cũng hòa theo: “Nhưng mà gã cũng ngu thật, sao lại không trực tiếp đến bàn chuyện với ngài Hercules luôn đi?”

“Không, nguời sai rồi. Gã không ngu. Hợp đồng vốn được ký kết dưới danh nghĩa của gã, với lại gã biết rõ Hercules chỉ hợp tác với khách quen, cho nên cách đơn giản nhất là làm giả thêm một cái hợp đồng nữa. Gã quá thông minh, nhưng cũng chết vì cái thông minh đó. Chắc chắn gã không ngờ rằng, ta thà hi sinh một căn biệt thự, cũng quyết tâm kéo gã xuống mồ.”

” “Con bò cạp có nọc ở đuôi”... Chính là chuyện lần này phải không ạ?” Lucas bỗng ngộ ra chân lý.

“Hiểu rồi à? Ta đặt bẫy gã, mất một khoảng tiền lớn. Gã chặn mối làm ăn của ta, sự nghiệp đi đời. Đó chính là báo ứng. Giống như con bọ cạp vậy, dùng nọc độc giết người, thì một ngày nào đó cũng sẽ bị giết bởi chính nọc độc của mình.”

Lucas nhìn Heron: “Lần này chỉ là mất tiền, nhưng còn lần tới, lần tới nữa thì sao? Lỡ sau này Brutus vực dậy được, gã nhất định sẽ tố cáo ngài!”

“Gã đã bị toà án xếp vào danh sách đen, có tố cáo đi nữa thì tòa án cũng sẽ thiên về phía bị cáo là ta hơn...”

“Ngài đem cầm vàng bạc, nhin ăn thịt cá, đến gia vị cũng đổi sang loại bình thường của Ấn Độ... Ngài hi sinh tất cả những thứ đó chỉ vì khiến Brutus đánh mất quyền lợi?! Thứ tôi nói thẳng...” Lucas cau chặt mày, “Không đáng!”

“Người nhiều chuyện quá đấy. Thứ người thấy chỉ là bề nổi của tảng băng chìm, đừng phán xét như thể người đã hiểu rõ mọi thứ. Ta nói cho người biết, trên đời này có ba kẻ ta ghét nhất, bằng bất cứ giá nào ta cũng phải khiến chúng sống không bằng chết! Hai trong số đó là Brutus và Gurneya...”

“Người còn lại là...?”

Heron cười lạnh: “Vị phụ thân ”đáng kính” của ta, Pliny.”

Lucas âm thầm siết chặt góc bàn, móng tay đâm sâu vào gỗ.

Từ ngày đó, Lucas hoàn toàn dẹp việc học chữ sang một bên, dành hết thời gian cho việc luyện tập.

Lúc y luyện tập, các nữ nô lệ sẽ rủ nhau trốn sau góc tường nhìn lén y, không vắng buổi nào. Vũ khí y dùng là một thanh đoản kiếm, vừa sắc bén vừa gọn nhẹ, kết hợp với các chiêu thức hiểm hóc của y là vừa đẹp. Tay y vì cầm kiếm quá lâu nên bị phồng rộp cả lên, lúc đầu có hơi đau, nhưng sau cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

Lucas ra sức luyện tập, mồ hôi chưa đổ ròng ròng thì chưa chịu thôi. Thỉnh thoảng khi nghỉ giải lao, y sẽ vô thức hướng đôi mắt sáng ngời nhìn lên sân thượng vắng tanh, tìm kiếm một bóng người.

Vì vấn đề tiền bạc, Heron quyết tâm thực hiện chính sách tiết kiệm. Hắn giảm bớt lượng thức ăn mỗi bữa, dùng ít huân hương hơn, cũng không dám tùy tiện mở yến tiệc nữa.

Nhưng sự thật đã chứng minh, số hắn cũng thật “may mắn”, mỗi lần gặp chuyện đều có quý nhân giúp đỡ, dù hắn cực kỳ không muốn nhận sự giúp đỡ này, ít nhất là ở hiện tại.

Lúc hắn đang ngâm mình thư giãn, một nữ nô cầm theo một tờ giấy chạy vào.

Heron nhận tờ giấy, liếc sơ qua, tức thì trước mắt tối sầm.

Trên tờ giấy ghi nguệch ngoạc mấy chữ: “Để giúp ngài có thêm thu nhập, tôi sẽ tham gia một trận giắc đấu ngầm. Xin lỗi vì đã tự ý quyết định.”

Bút tích rõ ràng là của Lucas.

“Khốn nạn!” Heron nổi điên mắng một câu, vội vàng leo ra khỏi bồn ngâm, không thèm lau người đã tùy

tiện khoát đại một kiện quần áo, sau đó lập tức lên xe ngựa ra roi chạy đến đấu trường.

Từ khi bị Viện Nguyên Lão sờ gáy, nhà Brutus trở nên vắng tanh, không ai thềm đến thăm hỏi. Gã càng thêm kiệm lời, cả ngày trốn tịt trong phòng ngủ.

Một nô lệ bưng bữa tối đến cho gã, dè dặt gõ cửa thăm dò, nhưng không nhận được bất kì sự hồi đáp nào. Hắn lo lắng, cân nhắc một hồi liền bất chấp tất cả đẩy cửa đi vào.

Trong phòng chỉ thấp một ngọn nến, hết sức u ám.

Brutus ngồi dựa vào thành giường, lạnh lẽo liếc sang: “Ai cho người vào?! Người muốn chết phải không?!”

“P... Phu nhân sai tôi mang thức ăn đến cho ngài ạ.” Nô lệ nơm nớ lo sợ bưng khay qua, đặt lên bàn nhỏ cạnh đầu giường.

“Quý xuống, ngẩng đầu, mở mắt ra.”

Lòng nô lệ dâng lên một dự cảm xấu, nhưng hắn cũng không dám cãi, đánh phỏ mặc cho số phận.

Brutus bốc một nắm muối trên khay, mạnh bạo dốc hết vào mắt nô lệ nọ.

Muối dính vào nhãn cầu, đau rát kinh khủng lập tức ập đánh. Nô lệ kêu la thảm thiết muốn lui về phía sau, nhưng đã bị Brutus nắm chặt tóc.

Nô lệ đau đến run rẩy cả người, hai chân đá đạp lung tung, tiếng la hét rợn tóc gáy vọng trong đêm khiến lòng người hoảng sợ.

Gurneya nghe tiếng động, thấp một cây đèn dầu đi qua xem. Nàng ta thờ ơ liếc qua thảm trạng của nô lệ nọ, nhặt giọng hỏi: “Lại trút giận lên nô lệ?”

Brutus buông gã nô lệ kia ra, như giáo đồ nhìn thấy thần linh, quỳ sụp xuống bên chân Gurneya, cẩn thận hôn lên tay nàng.

“Mẫu thân, con bị tên Polio kia lừa... Con mất hết tất cả rồi...”

Gã ác ma vừa tàn nhẫn tra tấn nô lệ thoát cái đã trở thành đứa con đáng thương làm nũng cha mẹ.

Gurneya nhíu mày: “Bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó.”

Vai Brutus run rẩy mãnh liệt, hơi thở đứt quãng như người bệnh lao, tưởng chừng như một khắc nữa sẽ lăn đùng ra chết. Gã siết chặt tay, tay Gurneya bị gã siết đến phát đỏ.

“Mẫu thân... Mẫu thân... Người nhất định phải giúp con, nhất định phải giúp thằng con này của người...”
Gã áp mặt lên mu bàn tay Gurneya, “Tòa án không tin con, nếu con đem tờ di chúc kia ra, bọn họ cũng sẽ nghi này nghi nọ...”

“Buông ra coi, đau chết đi được.” Gurneya rút tay về, “Ta đương nhiên sẽ giúp con. Nếu không ngày đó ta thu dưỡng con làm gì.”

“Ta không tin! Trong mắt người chỉ có mỗi tên Pliny lạnh lùng cứng nhắc kia thôi!” Brutus cắn răng, “Hắn lừa dối người, mặc kệ người phòng không gối chiếu! Mẫu thân, hắn chỉ xem người như món đồ chơi thôi!”

“Câm ngay!” Gurneya giận dữ nắm chặt tóc Brutus, hung hăng nhìn chăm chăm vào gã, “Không cho phép con nói Pliny như thế. Hay là con muốn kết cục của mình giống như dưỡng phụ của con?”

Mắt Brutus đỏ lên, mũi miệng vắn vẹo, nước mắt tuôn thành dòng: “Xin lỗi, xin lỗi... Con sai rồi... Làm ơn đừng bỏ rơi con, trên thế giới này ngoài người ra, con không biết nương tựa vào ai cả...”

Brutus ôm chân Gurneya, nước mắt nước mũi chui hết lên vấy nàng.

Sắc mặt Gurneya dịu đi đôi chút, nàng sờ sờ tóc Brutus: “Thôi nào, con của ta. Chỉ cần chờ ả đàn bà Fanny chết đi, gia tộc Polio nhất định sẽ về tay chúng ta.”

16. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 16

Đầu trường người đông, nhiệt khí sôi trào. Kẻ vò đầu bứt tóc, kẻ đấm ngực thùm thụp, tiếng gào thét, tiếng đồng xu rơi xuống bàn cược chói tai như âm thanh của hàng ngàn hạn vạn ác linh dưới ngục A Tỳ.

Từ xa Heron đã ngửi thấy mùi máu tanh, dạ dày nhộn nhạo một trận, cơ thể ẩm ướt bị hong đến khô cong, khó chịu cực điểm.

Một phục vụ viên ôm theo bàn đặt cược chạy tới.

“Đại nhân, ngài muốn cược không? Vui lắm đó.” Gã nâng bảng, cười nịnh.

“Có đấu sĩ nào tên là Lucas không? Y là người của ta.”

“Có ạ. Y sắp lên sàn rồi, đối thủ tiếp theo là một con sư tử đó. Chắc chắn sẽ rất thú vị! Hay là ngài cược cho y nhé?”

Máu Heron như ngừng chảy, toàn thân lạnh toát.

Kiếp trước như một vở kịch chậm chậm tua lại trước mắt hắn...

Hắn tóm chặt cổ áo phục vụ viên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Gọi y ra đây ngay cho ta!”

“Oái oái đại nhân, bình tĩnh bình tĩnh. Tôi đi gọi liền đây ạ!” Phục vụ viên co giò chạy thẳng.

Năm đó, Lucas đã bị sư tử cắn chết, là tự nguyện bị cắn chết...

Lucas cầm kiếm đi tới. Y mặc giáp da, dây buộc ở cổ tay bị lỏng, buông xuống, lắc lư theo từng nhịp chuyển động của y. Tóc vàng dẫm mồ hôi ôm sát vào hai bên thái dương, khuôn mặt cương nghị đỏ bừng vì vận động mạnh.

Y vừa kết thúc hai trận đấu, thắng được rất nhiều tiền.

Y chỉ cần thắng thêm một con sư tử Ai Cập nữa là xong.

Y vui vẻ đứng trước mặt Heron, khoe túi tiền đầy ụ mình vừa kiếm được. Y mở miệng, nhưng chưa kịp nói gì đã bị Heron giáng cho một quyền.

“Mẹ nó! Người không thèm xem ta là chủ nhân nữa phải không?!” Heron tức đến thở hổn hển.

Lucas ngẩng người, kịp thời tóm được cái tay định vung lên lần nữa của Heron.

“Thì tôi đang thực hiện trách nhiệm của mình đây, thưa chủ nhân. Tôi thấy ngài đang thiếu tiền, nên mới đến đây.” Y lại lẩm bẩm, “Tôi cũng không muốn ngài bán tôi cho người khác đâu.”

“Trách nhiệm cái khỉ gì chứ! Trách nhiệm của người là phục tùng ta, hiểu chưa?! Mẹ nó, lăn về nhà ngay lập tức!”

“Chủ nhân, chỗ này có quy định rõ ràng...” Y nhét túi tiền vào tay Heron, “Tôi đã thỏa thuận với chủ sàn đấu, nếu bây giờ đổi ý sẽ phải tự chặt một ngón tay.”

“Chó má!” Heron lại đập y một cú.

Lucas rên một tiếng, ngồi sụp xuống xoa xoa chỗ bị đập, còn không quên ngẩng đầu cười với Heron.

Chủ nhân của y mang một kiểu phong tình khác với ngày thường: tóc mai rủ xuống che khuất vành tai, mồ hôi lấm tấm trên cổ từ từ trượt xuống phía dưới, ánh lửa nhảy nhót trên khuôn mặt chưa nguôi cơn giận của hắn, xinh đẹp lạ thường.

“Ừm, ngài cũng không nhất thiết phải cược tôi thắng đâu. Nếu ngài thật sự cần tiền, tôi có thể...”

“Câm ngay!” Heron điên tiết gầm lên.

Tim hắn đập điên cuồng như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực, lửa giận bùng lên như muốn thiêu cháy cả người hắn. Hắn phải nín nín cổ áo mới dễ chịu được một chút.

Trên sàn đấu, sư tử đã được thả ra. Một tảng thịt tươi được thả xuống, mùi máu kích thích bản tính hung tàn của nó.

Heron liếc một cái sang bên đó, loạng choạng đi vài bước, đột nhiên quay lại, giành lấy kiếm của Lucas, phập một tiếng cắm sâu xuống đất, cúi người ghé sát vào tai y, nói: “Ta sẽ cược người thắng.”

Khoảng cách giữa hai người rất gần, chóp mũi sắp chạm cả vào nhau. Lucas có thể nhìn thấy rõ hàng mi cong vút khê rung động của hắn, thấy cả giọt mồ hôi nóng bỏng lướt qua đôi gò má đỏ ửng.

Lucas nghẹn lời, thấp giọng gọi: “Chủ nhân...”

“Ta muốn người sống, Lucas.” Heron vỗ vai y, đứng thẳng dậy.

Hắn từ trên cao nhìn xuống y, rất có phong thái bề nghệ của bề trên. Đôi mắt đen láy in một mặt vàng kim, là tóc của Lucas.

“Nếu người dám bỏ mạng tại đây, ta cam đoan sẽ đem tất cả tài sản bồi táng cùng.”

Tim Lucas nảy lên.

Y không biết hiện tại mình đang cảm thấy thế nào, trong mắt y, ngoài Heron ra và tiếng tim va bình bịch vào lồng ngực ra, tất cả như đã biến mất.

Người điều khiển vỗ tay, ra hiệu trận đấu sắp bắt đầu.

Lucas nhìn Heron lần cuối, nhổ kiếm lên chạy về phía sàn đấu.

Cuộc chiến giữa người và thú bắt đầu bằng những tiếng hoan hô phấn khích.

Sư tử nhìn thấy vật sống liền theo bản năng lao vào. Một bàn chân của nó còn to hơn cả cái đầu Lucas, cơ thể dẻo dai phủ đầy lông cứng, bờm dựng ngược đầy cảnh giác.

Lucas khụy xuống, trượt dài trên đất tránh cú vồ của sư tử, đầu gối bị ma sát đến tróc da tróc thịt. Y xoay kiếm chém vào chân trước sư tử. Tiếng gầm giận dữ như xé toạt bầu trời, thân thể sư tử uốn cong như một cánh cung. Nó trừng lớn đôi đồng tử khát máu, há miệng lộ ra răng nanh sắc nhọn. Nó đã bị bỏ đói lâu lắm rồi, không thể nào bỏ qua tảng thịt tươi sống kia được.

Sư tử chùng chân lấy đà, xuất hết toàn lực lần thứ hai vồ tới. Lucas giơ khiên lên đỡ, nhưng vuốt nhọn của sư tử xuyên qua cả tấm khiên, đâm thủng một bên vai y.

Lucas nhện đau, vung kiếm chém vào cổ dã thú.

Bên vai bị thương gần như mất cảm giác, máu túa ra mang theo sức lực của y. Nhưng y không có thời gian chần chừ, y nhất định phải thắng.

Sư tử bên kia cũng chật vật không kém, lông bờm đã bị nhuộm thành màu đỏ. Nhưng sức chịu đựng của thú vật tất nhiên là cao hơn con người, nó liên tục tấn công Lucas, lại kéo thêm được một miếng thịt của y xuống.

Heron xem mà muốn đứng tim. Chuyện diễn ra không khác gì kiếp trước, hấn gấp đến vã ra một thân mồ hôi, sự tuyệt vọng bắt đầu nhen nhóm trong lòng.

Trong lúc Heron đứng ngồi không yên, dưới kia sư tử đã thành công đẩy ngã được Lucas, há cái miệng to như chậu máu muốn tấp một cái vào cổ y. Giữa miệng sư tử và cổ Lucas chỉ cách nhau có một thanh kiếm...

Bỗng phát một tiếng, một chiếc tam xoa kích (đinh ba) đâm ngập vào cái cổ đầy lông của sư tử. Nó rú lên một tiếng thê lương, máu văng tung tóe, sau đó gục xuống người Lucas, bất động.

Lucas may mắn lợm về được một cái mạng.

Y đẩy xác sư tử ra, gắng gượng chống cái thân đầm máu ngồi dậy, thở từng hơi nặng nhọc. Y lia mắt một lượt qua khán đài, bắt được vẻ kích động của Heron, cùng một khuôn mặt nói quen cũng không quen, lạ cũng không lạ.

Làn da ngăm đen như củi cháy, tóc ngắn ngắn, hơi bẩn, nổi bật nhất là đôi mắt ánh lên tia linh hoạt.

Người kia đúng là gã giác đấu sĩ từng đấu với y ở lễ tang của cự gia chủ gia tộc Polio.

Khán giả mắt húng ồ lên. Tuy sư tử đã bị giết, nhưng bởi vì có người thứ ba tham gia, thế nên Lucas cũng không được tính là thắng. Cuối cùng trọng tài tuyên bố trận này hòa, dù cược ai thắng cũng chẳng được nhận thưởng.

Heron run rẩy nhìn người vừa cứu Lucas, vui sướng đến nghẹn ngào.

Hắn không ngờ lúc trước mình tiện tay tha chết cho gã kia, hôm nay lại cứu được cái mạng nhỏ của Lucas.

Lucas lê lét tấm thân phủ kín vết thương đi về phía Heron, bước chân y hỗn loạn không vững, cánh tay vô lực rũ xuống, da thịt rách chỗ nọ mất chỗ kia, có nơi còn lộ cả xương trắng. Khuôn mặt y trắng bệch vì mất máu, trông y chang kẻ vừa từ địa ngục trở về.

Heron cùng gã đấu sĩ kia đỡ y ra xe ngựa.

“Cảm tạ thần linh...” Heron thở hắt ra một hơi, “Tự dừng lại chạy đi làm mấy trò nguy hiểm. Sau này ta phải quản người chặt hơn mới được, cái đồ óc bả đậu này.”

“Chủ nhân, xin lỗi...” Lucas run cầm cập. Y không quên quay sang hỏi giác đấu sĩ kia, “Sao người lại cứu ta?”

Gã nghe thấy liền lườm y một cái: “Ta chỉ không muốn người thua thôi. Nếu Polio đại nhân không cược người thắng, giờ người đâu có sống mà đứng đây. Hừ, vô dụng.”

Lucas cười nhẹ một tiếng, hai mắt tối sầm, bất tỉnh.

17. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 17: Lời Thề Của Lucas

Lucas nặng nhọc mở mắt, phát hiện mình đang ngồi trong một cái thùng gỗ, trên trán còn được đắp khăn lông, bên cạnh là một cái xô úp ngược bày đầy kéo với băng vải, còn có một vại dù cách một cái nắp vẫn ngửi được mùi nước thuốc nồng nặc.

Y hạ thấp cơ thể, nước thuốc nhẹ nhàng tràn qua vai, gây nên một cơn đau đốn nho nhỏ.

Một nô lệ bước vào, múc nước thuốc trong vại đổ thêm vào thùng gỗ.

“Tỉnh rồi à?” Hắn xem sơ qua tình trạng của Lucas, “Người biết người đã dùng bao nhiêu thang thuốc rồi không?”

Lucas quay mặt sang chỗ khác: “Bao nhiêu?”

“Những năm mươi thang, 150 đồng Nail đó! Đủ mua thêm một tên giác đấu sĩ trình độ ngang người.”

Hai mắt Lucas trợn to. Y bụm tay vốc một vốc nước thuốc, đưa lên mũi ngửi ngửi, vươn lưỡi liếm liếm, xong lại tự lẩm bẩm: “Chắc... Đúng là loại thượng đẳng.”

“Biết thế thì mau khỏe lại cho ta!” Heron đi tới, nhíu mày, “Lần này được một bài học nhớ đời, để xem sau này người còn dám tự tung tự tác nữa không!”

Lucas ủy khuất cúi đầu: “Vì tôi không nỡ để ngài phải bấm bụng kiêng khem đủ thứ vì gã Brutus kia mà...”

“Chuyện này không cần người lo. Người chỉ là một nô lệ, có thể làm gì được chứ.”

Lucas nhìn hẩn, ngồi thẳng lên, cố ý phô ra vết thương gai người trên vai. Lốp da ngoài bị xé rách, phần thịt lõm chõm đỏ đỏ lộ ra ngoài không khí, nổi bật giữa làn da trắng bệch vì thiếu máu của y. Y còn cố ý ép tay lên vết thương, khiến máu vốn đã ngừng lại tiếp tục rỉ ra, nhỏ tí tách xuống nước thuốc trong thùng.

“Đúng là tôi đã hành động quá phạm... Nhưng... Tôi bị thương thế này, thậm chí xém nữa là xuống mồ cũng là vì ngài...” Lucas mở to hai mắt ra vẻ oan ức, “Chỉ ít tôi cũng đã tỏ rõ được tấm lòng của mình đối với ngài rồi, phải không?”

Heron nhìn y chăm chú, phất tay ra hiệu cho nô lệ kia lui ra, vén vạt áo ngồi xuống vại nước thuốc.

Hơi nước từ trong thùng gỗ đưa nhau bốc lên, lại thêm ánh nến lúc mờ lúc tỏ, khiến Heron trông có vẻ không thực, như chỉ một giây sau là tan biến ngay.

“Người còn nhớ lúc trước chúng ta đã từng đi tìm một cái hộp nhỏ bằng vàng không?” Heron nói, “Ta đoán Pliny giấu di chúc trong đó.”

“Di chúc gì? Chẳng phải ngài là người thừa kế sao?” Lucas bắt giắc nhỏ giọng.

“Thật ra, người thừa kế là Brutus. Không chỉ thế, có khả năng gã biết chiếc ấn giới còn lại của Pliny đang ở đâu.” Heron cười khở.

Lucas cả kinh: “Thế thứ ngài đang đeo là...?”

Heron nhìn chiếc ấn giới màu đen đang yên lặng tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt trên ngón tay phải, thở dài: “Pliny có hai chiếc, ta chỉ mới lấy được một. Một khi di chúc bị tìm ra, lại có thêm ấn giới làm bằng chứng, ta bắt buộc phải trả lại vị trí gia chủ này cho Brutus. Ha, buồn cười thật, dù ta là con ruột mà lúc nào

cũng phải canh cánh trong lòng, sợ bị một đứa con hoang cướp mất mọi thứ vốn thuộc về mình.”

Lucas nhú mày, y đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

“Lúc trước ngài bắt chấp tất cả lời gã xuống cho bằng được, là vì lẽ di chúc có được công bố, tòa án cũng sẽ hoài nghi tính chân thực của nó?”

“Ừ. Đối với mấy người trong tòa án, kẻ nào đã có tiền sử phạm tội rồi, dù làm bất cứ chuyện gì đi chăng nữa thì vẫn là một tên tội phạm.”

Lucas trầm mặc, con người lam biếc không ngừng chuyển động như đang suy nghĩ gì đó.

“Như vậy cũng không phải cách hay.” Lucas nói.

“Ta biết, nhưng đó là cách duy nhất ta có thể làm được.”

Heron cúi đầu, ngón tay khẽ run, hô hấp nặng nề: “Ta không thể mất đi vị trí này. Nói ra sẽ chọc người cười, nhưng ta đã quen với lối sống xa hoa của quý tộc rồi. Nếu bị biếm thành thường dân, ta sẽ giống như cá rời nước, sống không nổi đâu...”

“Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu! Tôi sẽ giúp ngài nghĩ cách! Tôi xin thề!”

Heron nhìn Lucas chăm chú một lúc lâu, sau đó nói: “Lucas, ta đã tin tưởng đem bí mật lớn nhất nói với người, người không được phép phản bội ta, rõ chưa?”

Lucas cũng kiên định nhìn lại hắn, đột nhiên vớ lấy cây kéo trên cái xô, đâm mạnh vào bàn tay trái.

“Tôi lấy máu mình thề với thần linh, tôi, Lucas, nguyện trung thành với chủ nhân Heron cho đến hơi thở cuối cùng!”

Heron hiển nhiên rất hài lòng với lời thề này, hắn khoanh hai tay trước ngực, ngón tay gõ gõ mấy nhịp, cằm cổ trắng nõn kiêu ngạo vươn thẳng, dù tư thế có chút ngạo mạn nhưng cũng không làm người ta chán ghét.

Hắn hắng giọng, ra lệnh: “Nhớ kỹ những gì người đã nói hôm nay! Người là nô lệ của ta, người sống hay chết đều do ta định đoạt, thế nên sau này đừng có tự ý đâm đầu vào nguy hiểm, biết chưa?!”

Cơ thể Lucas căng cứng, nặng nề gật đầu.

Dù Lucas bị thương rất nặng, nhưng nhờ thuốc tốt và nghỉ dưỡng đầy đủ, mấy ngày sau y đã có thể chạy

nhảy bình thường.

Thương tốt rồi, y lại tiếp tục luyện kiếm, lúc rảnh rỗi thì có thể bồi Heron đánh mấy trận. Y cũng bắt đầu chăm chỉ đọc sách luyện chữ, người khác góp ý thì vui vẻ tiếp nhận, rất có tinh thần học hỏi.

Nam nhân người Đức kia lúc đọc sách thì trông như một tên lưu manh giả danh trí thức, gấp quyển sách lại rồi thì biến thành một tên vô lại chính hiệu, thường xuyên treo lên nụ cười tỏ vẻ không ngán một ai. Ấy thế mà khi đối mặt với Heron, y lại như một con mèo lớn suốt ngày bán manh.

Một buổi sáng như mọi ngày, từ sân sau vang lên tiếng đọc bài ngáp ngủ, sai chỗ nọ nhầm chỗ kia.

Lucas vừa đi đi lại lại giữa đàn bò câu vừa ê a phát âm từng chữ như con nít. Y mặc đoản bào màu đỏ sẫm, từ trên cao nhìn xuống như một đạo sấm sét rạch ngang mây trắng.

Y mỗi chân liền cứ thế đứng tại chỗ, mắt chăm chú vào quyển trục da dê, tự hỏi chữ này đọc như thế nào.

Đột nhiên một hạt bắp phóng tới, nện vào quyển trục, rớt xuống, lập tức nằm gọn trong miệng một con bò câu.

Y cũng không để ý, vẫn vùi đầu vào quyển trục, đến khi hạt thứ hai, hạt thứ ba nối tiếp nhau nện ào ào xuống quyển trục, có hạt còn rớt trên đầu y, y mới nhú mày ngẩng đầu nhìn về hướng hạt bắp bay tới.

Heron đứng trên một cái bục cao thấy y rớt cuộc cũng nhìn mình, liền đắc ý nở một nụ cười xấu xa, như một tiểu ác ma vừa phá phách thành công.

Lucas thấy người chọc mình là Heron, ngẩn người vài giây, sau đó vui vẻ hươ hươ quyển trục trên tay, ánh mắt như muốn nói: “Khen tôi đi khen tôi đi~”. Thậm chí Heron hình như còn thấy cả cái đuôi xù lông không biết ở đâu ra của y đang vẫy kịch liệt với hắn nữa chứ.

Heron buồn cười, lòng thầm thỏa mãn vì sự an phận của Lucas.

Nhưng sự thật chứng minh, hắn đã vội mừng. Ngay chiều hôm đó, Lucas lại biến mất lần hai.

“Tôi sẽ trở về, xin đừng xóa tên tôi khỏi gia tịch.”

Heron vò nát tờ giấy y để lại, nghiêng răng trèo treo: “Tên khốn nạn này, chưa bị phạt chưa tổn mà!”

Nô lệ đưa tờ giấy đến cho hắn khép nép đứng một bên, chần chừ một hồi mới lựa lời mà hỏi: “... Thế ngài có muốn xóa tên y trong gia tịch không ạ?”

Heron suy nghĩ, sau đó lại đem tờ giấy nhăn nheo ép cho phẳng lại, thở dài: “Bỏ đi... Đợi y về rồi tính sau.”

18. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hãn - Chương 18: Heron Ngốc Nghếch

Việc Lucas để lại một tờ giấy rồi biến mất tầm suốt một thời gian dài cũng chẳng ảnh hưởng gì đến sinh hoạt của Heron, mỗi ngày cần bỏ câu ăn thì cứ cho bỏ câu ăn, cần nói chuyện phiếm với Fanny thì cứ nói chuyện phiếm, nô lệ phạm sai thì xử phạt nghiêm khắc, nổi hứng lên thì có thể xuống bếp nấu chút đồ ăn.

Tóm lại, ngoại trừ sự trống vắng kỳ lạ trong lòng ra, thì cuộc sống của hãn tạm xem như là sóng yên biển lặng.

Dù đã cho Brutus một vết đau khó gượng dậy nổi, Heron vẫn để tâm đến tình hình của gã. Nhưng theo lời kể của nô lệ, Brutus cả ngày chỉ cắm chốt trong nhà, hết ăn lại ngủ, so với hãn còn an nhàn hơn gấp bội.

Sắp sang đông, con của Gattuso cuối cùng cũng ra đời. Có lẽ thần linh đã nghe được lời cầu nguyện của Surah nên đã ban cho đôi phu thê họ một đứa con trai. Gattuso mừng hết lớn, suốt ngày ngoác miệng cười như bị dở, đặc biệt mở một bữa yến tiệc, mời Heron và Fanny đến chung vui.

Fanny đang ốm liệt giường nên để Heron đi thay, còn chu đáo dặn hãn nhớ mang theo vòng vàng và tơ lụa làm quà tặng.

Ngày tổ chức yến tiệc, sắc trời rất tốt. Đây là thời điểm thoải mái nhất trong năm, không quá nóng cũng không quá lạnh, khiến tâm trạng Heron khá tốt.

Hãn ngồi trong xe ngựa, vén rèm che nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Một hàng cây đại thụ vươn cao những cành nhánh lác đác lá vàng, đan vào cành lá của hàng cây bên kia đường, hợp với thảm lá cây dày bên dưới, vừa khéo tạo nên một đường hầm thiên nhiên. Ánh nắng hiếm hoi xuyên qua kẽ lá, chiếu ra một cái cầu vồng nho nhỏ xinh xinh đắm say lòng người.

Mùi lá úa thoảng qua chóp mũi Heron, hãn có thể nghe tiếng xào xạc khi bánh xe nghiêng qua lớp lá. Nhìn đằng trước, bầu trời co lại chỉ còn một mảnh bé như một viên thủy tinh màu lam nằm trên nền vàng tươi.

Một cảnh tượng lướt qua trong đầu hãn, thật mơ hồ...

Một tia nắng chui vào buồng xe qua khung cửa sổ mở toang, nhắc hãn nhớ về ký ức gần như đã bị phủ bụi.

Một vùng đỏ thắm xen kẽ ánh vàng của hoàng hôn ở một góc của vườn hồng ngày đó.

Màu sắc rực rỡ của hoa hồng nhoáng hiện lên trong mắt hắn. Khóe miệng khẽ cười lên, vẽ nên một nụ cười hạnh phúc.

Nhà của Gattuso rất nổi bật, đứng một mình một cõi. Tường bao khảm vỏ sò, trụ đá trước cổng chạm trổ tinh xảo ánh lên màu sắc rực rỡ. Trong sân xây một cái đài phun nước, ở giữa là bức tượng Venus, nước từ trong tay tượng phun ra.

Heron không khỏi hoài nghi, có khi nào mấy thứ này đều từ đồ ăn xén ăn bớt của Gattuso mà ra hay không.

Surah sau khi sinh xong thì có vẻ yếu ớt. Nàng nằm tựa trên gối mềm, hai tai nhét bông, dịu dàng ôm lấy bé con vừa mới chào đời không lâu đang say sưa giấc nồng, hô hấp nhẹ nhàng như sợ làm thằng bé giật mình.

Heron nhón chân đi tới, nhìn cục bảo bối của Gattuso. Không nhìn thì thôi, nhìn một cái làm hắn thất vọng kinh khủng. Em bé mới sinh da nhăn nheo đỏ chót như hạt quả hồ đào, trông y như ông lão phiên bản thu nhỏ, chẳng dễ thương gì hết.

“Em được mở mang tầm mắt rồi...” Heron miễn cưỡng cười cười, sau đó nhẹ nhàng đeo cái vòng vàng mình đem theo vào tay đứa nhỏ.

Surah mò lấy tay con mình, hôn khẽ một cái. Nàng nhiều lần kiểm lòng không dặng cúi xuống nhìn mặt con, nhưng sau đó lại nhanh chóng ép mình chuyển tầm mắt sang nơi khác.

“Gattuso chỉ cho chị nhìn mặt thằng bé thôi, nhưng chị chịu không nổi...”

Heron nhìn nàng: “Tên đó bị điên à, sao lại cấm chị nhìn chứ?”

“Ừ thì... Phu quân nói nữ nhân vừa sinh xong, hai mắt không sạch sẽ, chị nhìn em bé lâu quá sẽ đem lại vận rủi cho con...” Surah bắt đầu dĩ nhiên.

“Chắc, em cứ nghĩ Gattuso không tin mấy thứ kiêng kỵ này chứ.” Heron nói, “Lúc đầu anh họ em có như vậy đâu, sau khi lên chức bố hình như thay đổi không ít...”

“Anh đây cũng ăn không ít thiệt thòi chứ bộ.” Gattuso bưng bát cháo mật ong đến, bĩu môi, “Từ lúc sinh tiểu tử này ra, đôi mắt xinh đẹp long lanh lấp lánh huyền ảo trong vắt của Surah chẳng thèm nhìn anh lấy một lần!”

Surah ngượng ngùng cười cười, vươn tay muốn đỡ bát cháo, nhưng lại bị Gattuso tránh. Gã đích thân múc cháo, còn cẩn thận thổi thổi rồi mới đút cho nàng.

“Anh ăn nói mâu thuẫn quá đấy.” Heron khinh bỉ, “Lúc lại bảo mắt chị dâu bẩn, lúc lại bảo mắt chị dâu

đẹp. Anh mê tín vừa vừa thôi.”

Gattuso dừng muông, khoe miệng hơi cong, híp mắt nhếch mày. Đột nhiên gã chỉ vào Heron cười một tràng, y chang mấy bệnh nhân đang lên cơn động kinh, làm mấy thứ lật vật treo trên thắt lưng cứ kêu đình đình đang đang như phụ họa cho tiếng cười của gã.

Gã cười một lúc mới dừng được, vừa quẹt nước mắt ứa ra vừa nói, “Biểu đệ ngốc nghếch của anh, chuyện này chẳng có tí liên quan gì đến mê tín hết.” Gã dùng ánh mắt thương hại nhìn hấn, “Anh nói này, mắt chú còn xinh đẹp quyến rũ hơn mắt nữ thần Venus vạn lần, thế mà sao lại không nhìn thấu nhân tình thế thái gì cả. Thất vọng quá đi.”

“Ai cho anh nói mắt em ”xinh đẹp quyến rũ“?!” Heron xù lông, “Em là nam nhân chính cống đấy nhé!”

“Rồi rồi rồi...” Gattuso nín cười, “VẬY anh sửa lại, mắt chú sáng như mắt thần Mặt Trời Mithras, uy mãnh như mắt người khổng lồ Titan, liếc một cái sông cạn biển dờ, liếc cái nữa thần hồn điên đảo, nữ nhân mê mẩn, nam nhân kính phục...”

“Đủ rồi!” Heron chịu hết nổi, “Anh học đâu ra cái kiểu ăn nói ngọt xớt này hả?”

Gattuso nhún nhún vai tỏ vẻ đương nhiên: “Chú vào Viện Nguyên Lão, đấu võ mồm với một đám khỉ lông trắng một ngày đi là rồi.”

“Thế nên em mới ghét dính vô chính trị đó.”

“Chú cứ như vậy, bảo sao anh cứ mắng chú là cái đồ không có chí tiến thủ.” Gattuso nghiêm mặt, “Anh không cần một biểu đệ cả ngày ăn không ngồi rồi, suốt đời chỉ biết ăn bám của cả gia tộc.”

Mí mắt Heron giật giật, không trả lời.

...

Theo truyền thống, sau chín ngày kể từ lúc sinh ra, em bé mới được làm cho một buổi lễ công nhận là một thành viên chính thức trong gia đình.

Con trai của Gattuso được đặt nằm trên một cái nệm mềm trên đài cao, xung quanh là các nô lệ cầm giỏ làm nhiệm vụ rải hoa. Thằng bé có vẻ không thoải mái, tay chân ngấn cùn đá đập lung tung, ưỡn ẹo muốn thoát, oa oa khóc toáng lên.

Rải hết hoa, Gattuso đi đến ôm con gơ lên cao cho mọi người ở dưới thấy rõ, ý bảo phụ thân là gã đã chấp nhận hài tử này.

Tiếp theo, Surah đeo cho con một lá bùa hộ mệnh. Lá bùa này sẽ đeo trên cổ nó cho đến năm mười lăm tuổi, bảo vệ nó khỏi sự quấy phá của ma quỷ.

Gattuso ôm con trai, đợi Surah đeo xong mới đồng dục: “Con trai ta là Seneca. Xin được thần linh che chở, xin được thần Venus ban cho nó sắc đẹp, xin được thần Minerva ban cho nó trí tuệ, xin được thần Belona ban cho nó một trái tim chính nghĩa thuần khiết. Mong không có ác ma nào cản đường nó, không có bất hạnh nào vào tai nó, không có bóng tối nào che mắt nó, không có đau khổ nào giáng xuống người nó. Ta và mẫu thân nó sẽ vĩnh viễn bảo vệ nó cho đến ngày về với thần linh. Trời cao xin nghe lời thề, ác ma xin tránh xa!”

Heron im lặng nhìn hết cảnh này. Bóng dáng của Pliny bất chợt thoáng qua, khuấy động oán niệm bị chôn sâu trong lòng hắn, không rõ là yêu hay hận.

Hắn lãnh đạm không có nghĩa là hắn không quan tâm, hắn không nhắc đến không có nghĩa là hắn đã quên.

19. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 19

Vừa bước qua cổng nhà, Heron lập tức ngoan ngoãn chạy đi báo tình hình thẳng cu nhà Gattuso cho Fanny.

Fanny suy yếu nằm trên giường, để Foley Tina dùng một cành cây nhúng nước nhỏ từng giọt xuống ngực, thực hiện nghi thức đuổi tà theo lời bảo của thầy cúng.

“Foley Tina, đủ rồi, đi đun cho mẹ ta ly sữa dê đi.” Heron không mấy tán thành với hành động mê tín kia, “Ta nghĩ sữa dê sẽ tốt hơn thứ nước này đó.”

Foley Tina gạt đầu, đặt cành cây sang một bên, nhẹ nhàng đi vào nhà bếp.

Fanny mở mắt, thều thào nói: “Hermia, lại đây nào. Ta có mấy lời muốn nói với con.”

Heron ngồi xuống mép giường, nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của bà.

“Hermia, Tử Thần đã gọi ta rồi.” Bà nói chữ được chữ mất, nhưng nụ cười dịu dàng vẫn thường trực trên khóe môi.

“Ta mơ thấy Pliny, là Pliny lúc còn trẻ. Hắn ngồi trên xích đu gỗ trong sân, tay ôm huân lô (?), hai chân đưa dầy tỳ tiện. Ta còn có thể nhìn rõ khuôn mặt anh tuần kia, anh tuần đến mức vượt lên trên vạn vật...”

“Mẹ!” Heron siết tay bà, “Hắn đã chết rồi!”

Bà không để ý đến Heron, tiếp tục nói, đôi mắt đục ngầu thấp thoáng nét bi thương: “Nếu lúc đó ta không kết hôn với hấn thì tốt biết mấy. Thứ ti tiện như ta căn bản không xứng với hấn... Ha ha, hấn là chủ một gia tộc lớn đủ sức hô mưa gọi gió, tiền tài nô lệ vô số muốn gì được nấy, thế mà cuối cùng vẫn không thể tự chọn cho mình một người bạn đời tâm đầu ý hợp.”

“Ai bảo mẹ không xứng với hấn?! Hấn là gia chủ gia tộc Polio, mẹ cũng là người nhà Claudius! Rõ ràng là ngang nhau!”

“Hermia, có nhiều chuyện con không hiểu... Pliny là kiểu người kiêu lời, chuyện gì cũng giấu hết trong lòng. Dù hấn chưa bao giờ than vãn, nhưng ta chắc chắn hấn đã rất hối hận, cũng chịu nhiều đau khổ vì cuộc hôn nhân chính trị này.”

Đến đây thì Foley Tina bưng sữa đến. Nữ nô lệ cẩn thận nâng cơ thể mềm nhũn của chủ nhân dậy, lót một cái khăn ăn cho Fanny rồi kê chén sữa bên mép bà, đút cho bà từng ngụm một.

Fanny chậm rãi uống sữa, Foley Tina đợi bà uống xong liền cầm khăn giúp bà lau sữa dính trên khóe miệng.

“Sau khi ta chết rồi, con hãy phóng thích cho Foley Tina.” Fanny nói với Heron, “Người như nàng xứng đáng được hưởng một cuộc sống tự do, kết hôn với người mình yêu rồi sinh một đàn con nối dõi tông đường.”

Foley Tina nghe vậy lập tức quỳ xuống, cơ thể vì kích động mà run rẩy không ngừng, như muốn dùng cả linh hồn để cảm tạ chủ nhân.

“Được rồi, Foley Tina.” Heron nói, “Chỉ cần người chăm sóc tốt cho mẹ ta, người sẽ được tự do. Nếu muốn kết hôn, ta đây sẽ thay mẹ chuẩn bị đồ cưới cho.”

Foley Tina đứng dậy, ghen ngào phát ra tiếng nức nở đứt quãng.

Fanny quay sang Heron, hạ giọng: “Sáng nay lúc con chưa về, Tư Lan có phái người sang gửi thiệp hồng, là con trai Darling của bà ấy muốn kết hôn. Con muốn đi không?”

“Darling? Là thẩm phán đương nhiệm ạ?”

“Ừ, cũng là gia chủ đời tiếp theo của gia tộc Antony. Con đừng làm cậu ta mất mặt, nếu được thì xây dựng mối quan hệ với nhà bên đó luôn.”

Kiếp trước, khi nhận được thiệp hồng, Heron đã từ chối không chút do dự, vì cùng thời điểm diễn ra hôn lễ có tổ chức một buổi giác đấu, mà hấn thì thích cái sau hơn.

Nhưng giờ hấn nghĩ lại rồi.

Bởi vì hắn còn nhớ, vị thẩm phán đã tuyên bố hắn là “Người thừa kế không hợp pháp” chính là Darling này. Y là một trong số ít những người không “Trông mặt mà bắt hình dong” của tòa án.

“Con sẽ tham gia.”

Hôn lễ của quý tộc sang trọng nhưng không kém phần rườm rà.

Hoàng hôn buông xuống, đoàn người tay cầm đuốc bắt đầu hộ tống tân nương về nhà chồng, lửa bập bùng thấp sáng cả một con phố.

Người nổi bật nhất tất nhiên là vị tân nương kia. Nàng mặc áo cưới truyền thống của La Mã, đầu đội khăn lụa màu vỏ quýt, nồng trang điểm mặt (thoa đầy son phấn), rực rỡ như một đóa hồng đang e thẹn khoe sắc.

Nàng được phu quân bế nhảy qua bậc cửa. Có hai nô lệ cầm cành phi phát phát, cầu chúc đôi phu thê trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử. Cột đá cẩm thạch hai bên đã được bôi đầy mỡ, quấn vài vòng len, tượng trưng cho tiền vô như nước, phú quý dồi dào trong cuộc sống phu thê sau này.

Heron ngồi trong góc khuất, im lặng ăn bánh ngọt. Tân lang Darling đang bận tối tăm mặt mày, hắn không tìm được cơ hội bắt chuyện với y.

Phoebe trang điểm lộng lẫy vừa vào đã chú ý đến hắn.

Nàng đỏ mặt, vội vàng tìm gương chỉnh trang lại đầu tóc, chỉnh lại cái vòng ngọc trai trên cổ, thoa thêm chút dầu ôliu, ngắm nghía mấy bận mới hài lòng cầm một cái chén kim phấn (?) đã chuẩn bị cho Heron, uốn chuyển đi về phía hắn.

Heron quay sang nhìn nàng, nói mấy câu sáo rỗng: “Chúc mừng, tân nương với tân lang rất xứng đôi đấy.”

Phoebe nhìn thấy nụ cười của hắn, tâm tình cũng thả lỏng hơn. Nàng đẩy chén qua cho Heron, ngượng ngùng vờ về tóc mình.

“Cha của chị dâu là nguyên lão tối cao, sẽ giúp ích rất nhiều cho sự nghiệp của ca ca.”

“Ừm, nhất định tân nương sẽ thực hiện tốt trách nhiệm của mình.”

“Của hồi môn của chị ấy rất kinh người, ngoài đồng vàng bạc châu báu ra, gia tộc Antony chúng ta còn nhận được 20 mẫu đất và 20 nô lệ đã qua huấn luyện.” Nàng sờ sờ mũi, “Cha ta có nói, nếu sau này ta kết hôn, nhất định sẽ chuẩn bị lễ vật còn khủng hơn nữa kia...”

“Chúc mừng tiểu thư.” Heron nở nụ cười chân thành, trì độn không nhận ra ẩn ý của Phoebe.

Heron cầm chén, vừa liếc qua thành chén liền ngẩn người.

Giữa hai lớp vách thủy tinh là những hạt vàng nho nhỏ lấp lánh dưới ánh đèn, trông như những mảnh sao trôi nổi giữa ngân hà, miệng chén nằm đầy vàng kiêu lượn sóng, bên trong là sữa bò trắng đục sóng sánh mịn màng như tơ lụa.

Heron khẽ nghiêng chén rượu, hạt vàng nhận ánh sáng ở các góc độ khác nhau, khúc xạ nên những màu sắc xinh đẹp.

“Cái chén này đẹp nhỉ.” Heron tán thưởng.

“Thế ta tặng nó cho ngài nha?” Khuôn mặt Phoebe trở nên sáng ngời, “Thứ này là do Hoàng Đế ban cho gia tộc Antony, cực kỳ trân quý đó.”

“Vây ta xin nhận!” Heron thích thú giơ chén lên, “Chúc gia tộc Antony mãi trường tồn như dòng sông Tiber!”

Hắn đưa lên môi uống một ngụm, lợi dụng cái chén che khuất tầm nhìn của Phoebe, kín đáo liếc qua tình hình bên Darling.

Đôi mắt đen sâu không thấy đáy như thu hết vạn vật vào, lại như không thu bất cứ thứ gì.

Trong đám tân khách nhốn nháo, hắn tình cờ bắt được một bóng người, cơ thể cứng lại, chân mày khẽ nhíu.

Hắn vội vàng uống hết sữa trong chén rồi cầm chén đi thẳng, quên chào Phoebe luôn.

Là Brutus.

20. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 20

Với thân phận kỹ sĩ của mình, Brutus căn bản không đủ tư cách tham dự lễ cưới của một nguyên lão. Thế nhưng gã không những có mặt ở đây, còn rất tự nhiên bắt chuyện với mấy quý tộc.

Thanh danh của gã không tốt vì vụ lần trước, nên gã cố gắng chọn một bộ trang phục vừa nhìn vào là thấy ngay sự giàu sang phú quý để vớt vát chút mặt mũi, dát vàng từ đầu đến chân, còn chạy theo trào lưu rắc kim tuyến lên tóc. Khổ nỗi gã không được cao lắm, nhìn từ xa trông như cái cọc gỗ biết phát sáng, dung tục hết sức. Gã dẫn theo một nô lệ cao to vạm vỡ, đồ trên người cũng không phải loại tầm thường.

Đứng từ xa Heron đã ngửi thấy mùi tiền nồng nặc tỏa ra từ đôi chủ tớ vừa nhìn đã không thuận mắt kia.

Hắn rót rượu vào cái chén vừa được tặng, đi tới, chủ động cùng chén với Brutus, thản nhiên nói:

“Lâu rồi mới gặp, Brutus. Ta đang thắc mắc tại sao một kỵ sĩ như ngươi lại có thể dự lễ cưới của gia tộc Antony đây. A, ta quên mất, ngươi vốn là một thương nhân thông minh rất ”có triển vọng” mà nhỉ.”

Mới Brutus run run, một lúc sau gã mới trả lời: “Muốn làm thương nhân tất nhiên phải có đầu óc. Tôi làm giàu bằng sức của mình, tất nhiên sẽ đáng quý hơn loại người chỉ biết xài tiền của cha mẹ, phải không, Polio đại nhân?”

“Ngươi nói đúng.” Heron cười, “Nhưng mà ”thông minh” với ”khôn lỏi” là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau đấy. Cái trước đem đến niềm vui, còn cái sau chỉ đem đến tai họa, đạo lý này chắc ngươi đã hiểu rõ rồi. Nhưng mà tại sao kẻ ”thông minh” như ngươi không phân biệt được tơ lụa với muối ấy nhỉ?”

Mặt Brutus tái xanh, mấy quý tộc này giờ nói chuyện với gã chỉ cười trừ, bưng chén rời đi.

Mới làm ăn sắp hình thành lại bị chặt đứt, tâm trạng Brutus đã xấu đến cực điểm. Gã tóm cổ tay Heron, gắt: “Tất cả đều là tại ngươi, đồ lừa đảo! Gia tộc Polio chẳng có kẻ nào tốt hết!”

Heron chậm rãi mở từng ngón tay của gã ra: “Ái chà, sao trên đời này có nhiều con chuột nhắt thích leo nhéo chỉ trích người khác mà không xem lại bản thân mình vậy ta? Ngươi làm giả hợp đồng, ta chưa tìm ngươi tính sổ, ở đó mà oán hận cái gì? Tham thì thâm thôi.”

Brutus hung dữ trừng hắn, đột nhiên cười một tiếng, khó nghe như tiếng gió luồn dưới cổng ngầm.

Gã buông tay Heron ra, nhẹ nhàng nói: “Hi vọng tôi không mang đến cho ngài nhiều phiền phức.”

Nói xong Brutus ra lệnh cho nô lệ phía sau: “Rót cho ngài Polio đây một chén rượu vang loại nguyên chất không lẫn một giọt nước nhập khẩu từ Anh quốc. Polio đại nhân, loại rượu này quý lắm đấy, không phải quý tộc nào cũng được uống đâu.”

“Khỏi đi.” Heron hơi kéo cái chén vào lồng ngực, “Chỉ có man tộc mới uống rượu vang nguyên chất.”

Brutus nhanh tay đoạt lấy cái chén của hắn, giơ ngang tầm mắt, tỉ mỉ ngắm soi. Cái bóng của chén hắt lên mặt gã, che đi nụ cười quái dị.

Gã đổ hết rượu cũ trong chén, vừa cầm chén để nô lệ rót rượu vang vào vừa nói:

“Cái chén này là hàng Ai Cập thượng đẳng, cực kỳ quý hiếm. Toàn bộ La Mã chỉ có vốn vẹn 10 cái, hết 9

cái thuộc quyền sở hữu của Quốc Vương rồi.” Gã nhếch môi, lộ ra hàm răng lởm chởm, “Polio đại nhân, có vẻ ngài luôn nhận được những đãi ngộ đặc biệt. Chắc do bộ dạng y đứ Pliny đại nhân chứ gì.”

Gã khục khục cười, tiếng cười âm trầm khiến da gà gai ốc rủ nhau nổi hết lên.

Tiếng cười kia quá mức khủng bố, nô lệ đang rót rượu vô thức run rẩy, bầu rượu đang cầm trượt ra khỏi tay, vừa vặn đập trúng tay đang cầm chén của Brutus.

Gã theo phản xạ buông tay, “choang” một tiếng, chén rượu và vò rượu vỡ thành mảnh nhỏ, rượu văng đầy đất, mảnh thủy tinh bắn vào cằm chân một quý phụ vóc người phốt phát đứng gần đó, khiến bà ta đau đớn chửi ầm lên, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Brutus không lường trước tình huống này, đực mặt ra.

Nô lệ hoảng hốt quỳ sụp xuống, tay và đầu gối bị mảnh vỡ đâm rách, máu túa ra, nhưng nô lệ cũng không để ý, chỉ run cầm cập luôn miệng cầu xin chủ nhân tha tội, trông đến là đáng thương.

Qua lời nói năng loạn xạ của nô lệ, mọi người hiểu ra tình huống bên này.

“Tha cho nô lệ đó đi, Brutus.” Tân lang Darling lên tiếng xóa tan bầu không khí nặng nề, “Nô lệ đó quen sống nghèo hèn rồi, lần đầu tiên thấy cảnh xa hoa như thế này tất nhiên sẽ căng thẳng lắm. Người chấp làm gì.”

Darling đang đứng trên bục, phía sau là tân nương e thẹn, nhìn bộ dáng thì có vẻ như sắp phát biểu. Y vừa nói đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Brutus “bịch” một cái quỳ xuống, hai tay chạm đất, thu người lại như một con rùa, giọng nịnh hót: “Xin nghe theo ngài, Darling đại nhân. Chúc ngài trăm năm hạnh phúc, con cháu đầy đàn.”

Heron chú ý đến cách hai người gọi thẳng tên nhau. Hấn nhú mày, quan hệ của bọn họ có lẽ cũng không tầm thường.

Sự cố nho nhỏ này coi như giải quyết xong, tiệc tối huyền não trở lại như chưa có chuyện gì xảy ra.

Các quý tộc miệng lưỡi bóng loáng dầu mỡ, hết ăn lại uống, no quá thì bảo nô lệ dùng lông chim khiến mình ỏi ra bớt, xong lại tiếp tục nhồi nhét thức ăn vào dạ dày.

Trong khi đó, cách một bức tường, Phoebe chẳng có tí tinh thần nào tham gia buổi tiệc. Nàng đang bận ôm mẹ mình vừa khóc vừa mếu.

“Mẹ... Heron không thêm để ý con... Con đã cố gắng làm mọi cách rồi... Hức...” Khuôn mặt phúng phính của nàng đỏ hồng, giọng đã bắt đầu khàn đi, “Chắc là do mặt mũi con không xứng với anh ấy... Lúc này anh ấy còn không thèm chào con mà chạy đi luôn...”

“Con gái yêu, đừng nói thế chứ...” Tư Lan phu nhân đau lòng vỗ vỗ lưng Phoebe, “Con của mẹ là đẹp nhất! Chỉ tại tiểu Polio kia gốc ghêch quá thôi.”

“Mẹ! Anh ấy có gốc đâu!... Anh ấy tốt lắm lắm. Khi con nhắc về cửa hồi môn, anh ấy chẳng động tâm chút nào. Khác hẳn với mấy gã kia, theo đuổi con chỉ vì tiền nhà mình!”

Nàng như nhớ đến chuyện gì đó, tức đến nghiến răng: “Con tặng cho anh ấy cái chén kim phần, rốt cuộc lại bị cái gã Brutus gì đó làm vỡ! May mà lúc trước ba mẹ không nhận nuôi gã, nếu không đã bị gã khắc đến tán gia bại sản rồi! Hừ, đồ sao chổi!”

“Phoebe... Con nói thế, ca ca con nghe được sẽ không vui đâu.”

“Con mặc kệ! Gã dám làm hỏng lễ vật của con, con nhất định sẽ khiến gã từ rày về sau muốn cũng không góc đầu lên nổi!”

21. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hân - Chương 21: Vụ Hợp Tác Kỳ Quái

Sau khi tiệc hôn lễ của Darling diễn ra được một thời gian, nhà Antony bỗng dưng bắt đền Brutus cái chén kim phần gã làm vỡ. Họ nói cái chén đó được Hoàng Đế ban tặng cho gia tộc, đã nhận được sự phù hộ của thần linh nên đòi Brutus một khoản tiền rất lớn. Nếu Brutus không đền sẽ bị lôi ra tòa vì tội “Phá hoại tài sản hoàng gia.”

Gã bắt đắc dĩ nhượng lại phần tài sản lớn nhất của mình cho gia tộc Antony, rút từ hàng ky sĩ xuống dân thường, tiền vô thì ít mà tiền ra thì nhiều, sau phải bán bớt nửa số nô lệ trong nhà, cũng không thể nằm ăn cơm theo kiểu quý tộc nữa.

Brutus vừa không có thế lực lớn chống lưng, vừa không có tiền, lại chẳng phải là quý tộc, cuộc đời gã coi như đi vào bế tắc, cả ngày buồn bực không yên, đành trút hết nỗi căm phẫn vào nô lệ lỡ tay làm rớt vỡ rượu kia, đánh nô lệ ấy thừa sống thiếu chết.

Heron đang ngồi trên đài cao cho bồ câu ăn, nghe được tin này cũng không quá cao hứng, chỉ nhợt nhạt nở nụ cười trong thoáng chốc.

Hai chân buông thông khê lác lư, hân hướng về phương xa. Ánh mắt hân chuyển từ bầu trời cao vời vợi đến đám bồ câu tranh nhau từng miếng mồi, rồi lại dời sang một khoảnh đất trống.

Đoản kiếm bơ vơ cắm nơi đó.

Hắn nhớ đến cảnh Lucas luyện kiếm.

Giác đấu sĩ trẻ tuổi khua trong tay vũ khí, chiêu nào chiêu nấy vừa đẹp đẽ vừa ngoan độc. Cơ thể cân đối mượt mồ hôi, toàn thân tỏa ra sự uy mãnh sắc bén không thua gì kiếm trong tay, tựa như cả người y vốn là một thanh lợi kiếm sáng choang chém sắt như chém bùn.

Tự nhiên Heron có chút buồn bực, giận dỗi ném hết ngô trong tay.

“Hermia! Trời ơi...”

Fanny vừa được Foley Tina dìu ra ngoài đi dạo về thẳng thốt kêu lên khi thấy kiệu ngồi chênh vênh của Heron, bà choáng váng gọi: “Hermia, ngồi kiệu đó dễ ngã, nguy hiểm lắm! Xuống đây ngay cho mẹ!”

Heron nghĩ, hình như Lucas cùng từng đứng chỗ mẹ hắn đang đứng, lo lắng nhắc nhở hắn như vậy.

Heron đi xuống, thay Foley Tina dìu Fanny vào nhà trong, giúp bà rót ly nước chanh.

“Mẹ, con định học cách kinh doanh.” Heron suy nghĩ một chút, “Con đã 24 tuổi rồi, cũng phải ra ngoài bươn chải với người ta.”

Fanny nghe thế, hít một hơi thật sâu, hai mắt sáng lên, cứ sợ mình vừa nghe nhầm. Khuôn mặt bà hồng hào hẳn lên, máu dưới da như sôi trào, viên Hắc Diệu trên trán như lấp lánh hơn thường ngày, trông bà thêm bừng bừng sức sống.

“Hermia...” Bà phấn khởi nói, “Thần linh phù hộ, cuối cùng con cũng thật sự trưởng thành! Đúng là con trai của Pliny, ngày gia tộc Polio trở lại thời hoàng kim có lẽ không còn xa nữa...”

Heron thấy phản ứng của mẹ mình, vừa xấu hổ vừa buồn cười.

Fanny hôn lên trán hắn, dịu dàng cười: “Được rồi, mẹ sẽ giúp con kéo vài mối. Nhà ngoại con có nhiều bạn làm ăn lắm, cứ giao cho mẹ. Mẹ sẽ tìm cho con một người giàu kinh nghiệm, vừa kiếm tiền vừa học hỏi luôn.”

“Con yêu mẹ nhất!” Heron cười tươi dúi nước chanh vào tay bà, “Nhưng trước hết mẹ uống hết nước chanh đi. Mẹ phải có sức khỏe mới sống với con mãi được chứ.”

....

Fanny nói là làm, rất nhanh đã tìm được người thích hợp.

Người đó tên Mouthis, là một thương nhân người Gaul (tên nước Pháp cổ) chuyên kinh doanh thảm lông dê đã hợp tác với gia tộc Claudius (cho ai không nhớ, đây là gia tộc của Fanny, nhà ngoại của Heron) hơn bốn mươi năm, rất đáng tin cậy.

Theo lời miêu tả của Fanny, Mouthis này tóc đen mắt xanh, râu ria rậm rạp, thường mặc loại quần đặc biệt của người Gaul, không thích giao tiếp.

Fanny liên lạc với Mouthis, Mouthis đồng ý với yêu cầu của bà, báo rằng sẽ đợi Heron dưới chân núi Apennine, sau đó sẽ dẫn hắn đi xem hàng, là hai hòm thảm lông dê.

Heron nhận được tin liền chọn một nô lệ, tức tốc lên đường đến Gaul. Sau ba ngày bốn ba trên xe ngựa, Heron đã đến nơi.

Một con suối róc rách chảy qua khe núi, nhìn từ xa như một con rắn trắng uốn lượn trên nền đá vàng đất gồ ghề. Hai bên vách núi sừng sững đối mặt với nhau, bầu trời trên cao thu lại chỉ còn là một mảnh xanh nhạt, xen giữa màu xanh lá của những tán cây. Mùi vị thanh thanh đặc trưng của núi rừng xộc vào mũi Heron.

Mouthis đứng trên một tảng đá, đầu đội mũ dạ đen, người mặc trang phục cùng màu, trông như một nét mực tàu giữa bức tranh thiên nhiên đầy màu sắc.

Y từ xa thấy xe ngựa của Heron lộc cộc chạy tới, vững vàng nhảy xuống, như người vừa từ trong tranh bước ra. Y đợi xe Heron tới gần, khom người hành lễ.

“Polio đại nhân, tôi đã đợi ngài rất lâu rồi.”

Heron có chút kinh ngạc, hắn cứ tưởng Mouthis là một gã trung niên gầy nhom ốm yếu chứ.

Mouthis thoắt thoắt râu mép, hai mắt cười cong cong thành hai cái thuyền. Nửa mặt dưới của y chìm trong bóng râm, từ mí mắt trở lên lại bị tóc mái che khuất, làm Heron không nhìn rõ ngũ quan của người kia. Cơ mà y rất cao lớn, trông giống người luyện võ hơn là một thương nhân.

“Vào xe đi, Mouthis. Chúng ta đi xem hàng.”

Mouthis lắc đầu, leo lên ngồi kế nô lệ đánh xe, chủ động nhận lấy roi ngựa trong tay nô lệ, miệng lẩm nhẩm một làn điệu dân ca, một chân đạp lên cang xe, một chân tự do buông thõng.

Hiếm có lão trung niên nào lạc quan yêu đời như tên này, Heron nghĩ.

“Ngài đến đúng lúc đấy, hôm nay là lễ hội hỏa thần Vulcan, bây giờ có lẽ đã đốt lửa trại rồi. Không biết ngài đã uống thử rượu vùng này chưa? À, dạo gần đây có một bãi tắm mới mở, sạch sẽ đẹp đẽ lắm.” Mouthis bắt chuyện, vung roi ngựa đánh vun vút vào không khí.

Nhưng Heron không muốn tán nhảm với người không quá thân thuộc như y: “Ta nghĩ chúng ta nên nói chính sự. Rượu chè bãi tắm gì đó ta không hứng thú, hại thân.”

“Thôi nào, ngài cũng phải hưởng thụ cuộc sống đi chứ, suốt ngày cứ tiền với tiền riết, chịu sao nổi. Nếu không có rượu ngon, bãi tắm với giác đấu, trên đời này còn gì vui nữa.”

Mouthis nghiêng mặt, ánh mắt xanh biếc lấp lánh ý cười xuyên qua làn tóc bắn về phía Heron. Ánh mắt ấy làm hấn đột nhiên liên tưởng đến Lucas.

Hấn im lặng một chút, lại nói: “Người khác với những trung niên ta từng gặp. Giống như tuổi tác không có tí ảnh hưởng nào tới người vậy.”

Mouthis vuốt râu, cười hề hề: “Thân tàn nhưng tâm không lụy. Nhiều người chỉ biết chạy theo đồng tiền, không thèm để tâm đến cuộc sống ngoài kia tươi đẹp bao nhiêu, đến khi tóc bạc da mồi mới nhận ra mình đã lãng phí cuộc sống như thế nào, cuối cùng ôm sự nuối tiếc xuống mồ, quả thật rất đáng thương...”

Heron suy ngẫm: “Ta thấy có những người luôn bảo rằng mình không quan tâm tiền tài danh vọng các thứ, làm bộ ta đây ngay thẳng lắm, nhưng người đầu tiên chết vì đồng tiền cũng là bọn họ.”, hấn dừng lại một chút, “Ta không ám chỉ người đâu, Mouthis. Ta chỉ kinh tởm những kẻ mặt dất vàng son mà bên trong mục nát thôi.”

“Tôi hiểu mà.” Mouthis đánh một roi lên lưng ngựa, “Có lẽ không có nhiều người được nghe ngài nói những câu này, tôi rất lấy làm vinh hạnh. Theo quy luật, bất cứ ai cũng sẽ già đi, tóc rụng da nhăn miệng móm mém. Dù như thế, tôi vẫn cầu nguyện cho ngài luôn giữ được tuổi xuân.”

Heron nhìn y: “Mẹ ta nói người là người rất kiêu lời. Nhưng hình như bà nhầm rồi.”

Con người Mouthis khẽ đảo: “Ai rồi cũng khác.”

Trong lúc hai người nói chuyện, xe ngựa đã chạy đến đường chính của Gaul.

22. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hấn - Chương 22: Tái Ngộ

Mouthis nhảy xuống trước rồi lịch sự đỡ lấy Heron.

So với La Mã, người Gaul có vẻ tùy tiện hơn. Hai bên đường là những chậu than rực lửa, trên vỉ nướng bày xức xịch, một gã bán bánh nướng mập mạp người ám đầy muối than cầm một củ cà rốt bẻ ra làm hai.

Hình thể của người Gaul đặc biệt cao lớn, cả đàn ông lẫn phụ nữ, nói năng cũng chẳng kiêng dè gì.

Đang mùa lễ hội, phụ nữ tay cầm dao lăm lăm giết gà chặt cá, đàn ông vừa giữ đuốc vừa ăn uống thỏa thuê, cùng nhau nói chuyện trên trời dưới đất, lắm lúc lại mắng nhau bằng dăm ba câu thô tục. Vào mắt Heron liền trở thành một đám man tộc lỗ mãng không rõ lễ nghi.

Mouthis để nô lệ giữ xe, còn mình thì đem Heron vào chợ, mua hai ly bia.

“Mouthis...” Heron liếc bọt bia tràn ra dính trên tay Mouthis, “Mẹ ta không cho ta uống thứ này.”

“Tôi quên mất, quý tộc các ngài chỉ quen uống rượu vang thôi.” Mouthis ngửa cổ, nốc một ngụm hơn nửa ly, “Thôi thì để tôi uống giùm ngài vậy. Để ngài uống mấy thứ thấp kém này, lỡ có mệnh hệ gì thì chết tôi.”

Dứt lời thì hai ly bia đã lần lượt cạn đáy.

Mouthis khà một hơi sảng khoái, vươn tay qua loa quẹt hết bọt bia dính trên mép, ra hiệu cho Heron đi tiếp.

Đúng lúc ven đường đang diễn tạp kỹ. Diễn viên đeo mặt nạ, tay cầm đuốc, ngậm một ngụm rượu trắng, phun một cái, lửa phụt lên, ngay sát mặt Heron, sóng nhiệt thổi bay vài sợi tóc mái của hắn.

Hắn quay sang Mouthis, người đang vỗ đùi thích chí cười ha hả đến cả người run run, chẳng khác nào một đứa con nít mang thân xác người lớn.

Sau khi cười đã rồi, y mới hỏi Heron: “Ngài thấy thích không?”

Heron định lắc đầu, nhưng khi nhìn đến đôi mắt xanh mong chờ rất giống một người của Mouthis, hắn đổi ý: “Cũng được.”

Mouthis bĩu môi: “Cũng được là không thích rồi.”

Heron hơi ngạc nhiên, không ngờ Mouthis này lại hiểu rõ hắn như vậy.

“Chúng ta đến chỗ này...” Mouthis cười thần bí, “Đảm bảo ngài chưa từng được thấy.”

Y khoát vai Heron, nhiệt tình dẫn hắn đến sân khấu kịch mô phỏng.

Loại kịch này là một trong những món ăn tinh thần, rất được mọi người ưa chuộng. Điểm độc đáo là diễn viên đều là nam, nhân vật nữ cũng do diễn viên nam thủ vai. Diễn viên trên sân khấu đeo mặt nạ, mặc hí phục, miệng đọc lời thoại, cơ thể linh hoạt phối hợp theo.

Vì hôm nay là lễ hội Vulcan, người thường cũng có thể tham gia biểu diễn, nhưng phải được sự đồng ý của trưởng đoàn.

Một vở diễn kết thúc, đã có khán giả ham vui đặt chỗ nhân vật mình yêu thích cho vở tiếp theo.

Heron bị Mouthis kéo đến, chưa kịp hiểu mô tê gì đã lọt ngay vào mắt xanh của vị trưởng đoàn, không để hấn ừ hử gì đã dúm ngay quyển kịch bản, bảo hấn lát nữa lên diễn vai Venus.

Heron nhìn quyển kịch bản trên tay, dở khóc dở cười.

Vở tiếp theo là cảnh hôn lễ của Hỏa thần Vulcan, nhân vật chính tất nhiên là Vulcan và người vợ Venus của ngài.

Venus quá tự phụ về khuôn mặt hoàn mỹ của mình, chọc giận vua của chúng thần và là cha của nàng là Jupiter. Để trừng phạt, Jupiter gả nàng cho Hỏa thần Vulcan, là một vị thần có vẻ ngoài xấu xí, đã thế còn bị thọt, vì thế Venus rất căm ghét Vulcan.

Heron nhớ kỹ lời thoại xong, lấy tóc giả đội vào.

Bạn diễn của hấn là một nam tử tóc đỏ trẻ tuổi. Vì màu tóc này mà trưởng đoàn chấm gã, rất hợp với vai Hỏa thần.

Vở kịch bắt đầu.

Venus đội khăn che bằng lụa mỏng, đoan trang nằm trên trường kỷ.

Vulcan quỳ bên chân vợ, thề sẽ thủy chung suốt đời suốt kiếp, sau đó vươn người vén lụa lên.

Ngũ quan xinh đẹp hiện ra.

... Gã diễn vai Vulcan kia tự nhiên cảm thấy cả người rạo rực.

“Dối mắt trông khắp thế gian, quả thật không ai sánh bằng nàng. Jupiter vì nàng kiêu căng ngạo mạn, đã không thương hoa tiếc ngọc ném nàng vào vũng bùn lầy. Ta là thần thọt rên Vulcan, vị trượng phu nguyện mãi mãi trung thành với nàng, đến khi ngọn lửa cuối cùng lụi tàn, đến khi kim loại đều hóa thành đồng nát, đến khi thế gian chìm vào quên lãng, đến khi vạn vật đều không còn.”

Vulcan run run cúi đầu hôn lên mu bàn tay Venus.

Venus ngồi dậy, kéo tấm lụa trùm lên đầu hai người: “Điều không muốn đã thành sự thật, oan ức như nước sông chảy vào lòng. Jupiter đã muốn, ta tránh cũng không thoát. Ta là thần của tình yêu và sắc đẹp, cuối cùng lại bị bắt gả cho một người ta không yêu. Từ nay về sau, ta sẽ để cho tình yêu chân thành chỉ còn một phần, dành cho duy nhất một người, cũng chỉ có đôi mắt tinh tường mới phát hiện ra...”

“Nàng” lấy tấm lụa xuống, thắt vào cổ Vulcan, nhích lại gần dựa vào ngực chồng.

Khán giả xem tới đây kích thích hú hét ầm ĩ, vỗ tay rào rào, ném tiền lên sân khấu như mưa.

...

Buổi diễn kết thúc, Heron chơi đến nghiện, vui vẻ kéo bộ tóc giả xuống.

Mouthis vẫn chờ hẩn, vươn tay giúp hẩn lấy vỏ trái cây dính trên đầu vai.

Y cúi đầu, có vẻ tủi thân, không vui kéo kéo cái mũ dạ: “Có vẻ ngài rất cao hứng nhỉ?...”

Heron không trả lời, nhìn kỹ mặt y, đột nhiên hỏi: “Mouthis, tóc người màu đen sao lông mày lại màu vàng thế?”

Mouthis hơi khựng lại, ho khan hai tiếng, dè cái mũ xuống, dùng tóc mái che đi lông mày.

“Tóc tôi vốn màu vàng, nhưng già rồi thì biến thành màu trắng, nên tôi đi nhuộm lại. Ngài cũng biết thuốc nhuộm màu vàng mắc hơn thuốc nhuộm màu đen mà...”

Heron nhướn mày, theo y rời đi. Lúc hai người đi ngang qua hàng thịt nướng, hẩn tiện tay mua một xâu, vừa đi vừa ăn.

Ánh mặt trời trên cao chiếu xuống, tạo thành hai cái bóng dài ngoẵng in xuống mặt đường. Hai người đi mãi, ra khỏi khu dân cư, đến một rừng cây.

Lá trên cây đã vàng úa, ánh nắng xiên qua kẽ lá, chiếu ra những hạt bụi lơ lửng vô định. Giữa không gian ảm áp, hai người đạp trên lá rụng, tiếng xào xạc vang lên theo từng nhịp bước.

Trong rừng yên tĩnh cực kỳ, một tiếng gió cũng không, chỉ có âm thanh do hai người tạo ra, cùng tiếng lá rơi vô cùng mỏng. Họ như hai con bướm phiêu du trong một quả cầu thủy tinh, không có gì ở thế giới bên ngoài có thể tác động đến họ, kể cả thời gian.

Heron nuốt xuống miếng thịt cuối cùng. Mouthis ân cần đưa cho hắn miếng khăn giấy lau miệng.

Đợi hắn lau sạch sẽ xong, y mới chậm rãi hỏi: “Ngài ăn được thứ này à?”

Heron khó hiểu ngẩng đầu nhìn y. Mouthis như chỉ đợi khoảnh khắc này, bỏ nhào vào người hắn, bẻ ngoặt tay hắn ra sau, đè hắn lên thân cây.

Một thanh gươm nhỏ gác lên gáy Heron.

Heron mở to mắt. Vì nỗi sợ tử vong quá lớn nên hắn không để ý, thứ gác trên gáy chỉ là sợi gươm.

Trên gáy là vũ khí sắc bén, Heron không dám phản kháng.

“Người muốn gì? Vườn hồng? Đất đai? Người thích gì cứ lấy, đừng giết ta.”

Mắt hắn mờ mờ hơi nước, cả người đều run run, ngữ điệu cũng không vững, rất đáng thương.

Mouthis liếc bộ dạng như người bị dọa bay nửa cái hồn của hắn, cau mày buông hắn ra. Y thả vũ khí xuống, khàn khàn nói: “Dọa ngài chút thôi, đừng sợ.”

Giọng nói quen thuộc mạnh mẽ xông vào màng nhĩ Heron, theo từng tế bào tập trung về bộ não. Heron cứng người, máu như đông lại, suy nghĩ nhào như bùn. Một lúc sau, hắn chậm chạp xoay người, khuôn mặt phóng to của Lucas sờ sờ trước mắt.

Lucas lột bộ râu giả ra, mũi cũng lấy xuống, vuốt hết tóc mái lòa xòa trước mắt ra đằng sau, cười khê:

“Đã lâu không gặp, chủ nhân yêu quý.”

Trừ mái tóc bị nhuộm thành màu đen, Lucas vẫn là Lucas của quá khứ, từ sức mạnh cho tới khí chất, không có một chút thay đổi, mang lại cho Heron cảm giác cực kỳ thân quen.

Heron nhìn chăm chú Lucas, khí nóng bốc lên, thỉnh thoảng dùng hết toàn lực đẩy y xuống đất, leo lên túm chặt cổ áo y.

Lucas không đề phòng, bị hắn bắt ngã chổng vó, chưa kịp định thần đã bị hắn giáng cho một cú đấm vào cằm.

Hắn ra tay không nhẹ, bao nhiêu oán niệm tích tụ trong thời gian qua đều dồn hết lên nắm đấm. Tim hắn đập điên cuồng, huyết dịch như sôi trào, quyết tâm chinh phục Lucas một trận.

Khóe miệng Lucas bị đánh đến bật máu, nhưng y không quá để ý, cười cười mặc Heron phát khùng.

Heron kích động run rẩy không ngớt, vừa thấp giọng chửi bới vừa bóp cổ Lucas. Đầu óc hắn lúc này trống rỗng, bao nhiêu lễ nghi gì đó đều bị hắn ném đi tít mù.

Lucas nhẹ nhàng rời lỏng tay hắn, Heron hung dữ liếc y, cúi xuống cắn phập một cái lên vai y.

Ấu trĩ như con chó nhỏ giận dữ vì bị chủ nhân bỏ rơi.

“Ta đã nghi ngờ mà... Chết tiệt, sao lại quên mất người có thể thay đổi giọng nói chứ! Gia hỏa giả hoạt này, ta cắn chết người! Cắn người cắn người cắn người!”

Lucas im lặng chịu đòn.

...

Mãi một lúc lâu tâm tình Heron mới dịu đi chút ít. Hắn nhòm người dậy, phát hiện Lucas đang vui vẻ nhìn hắn, đôi mắt xanh lấp lánh.

Y liếc qua vai mình, cười: “Ai da, ngài cắn tôi chảy máu rồi này.”

23. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 23: Cảm Tạ

Heron có chút xấu hổ vì hành động thất thổ của mình lúc này, hắn giả vờ ho khan hai tiếng, ra lệnh:

“Giải thích mọi chuyện cho ta.”

“Vâng. Nhưng mà...” Lucas cười càng tươi, “Trước tiên ngài leo xuống cái đã.”

Heron nguyền y, chậm rãi đứng lên, xấu hổ quay mặt sang chỗ khác.

“Quãng thời gian này, tôi đi nằm vùng ở nhà Brutus.” Lucas ngồi dậy, “Chúng ta có gặp nhau trong hôn lễ của ngài Antony đấy.”

Heron nghĩ nghĩ, vỡ lẽ: “Thì ra nô lệ làm rơi bình rượu kia là người à?!”

Lucas cười giảo hoạt: “Chứ còn ai vào đây? Lúc đó tôi chỉ định cho gã bẽ mặt chút thôi, ai ngờ lại thành công ngoài ý muốn, đánh cho gã rớt khỏi tầng lớp kỵ sĩ luôn. Giờ nhà bên đó gà bay chó sủa, ngày nào Gurneya cũng nhिếc móc gã, nhìn mà đã con mắt...”

Heron ngắt ngang: “Nghe nói người bị phạt năm mươi roi?”

Hắn cúi người, muốn lột áo y ra xem.

Lucas vội vàng ôm chặt áo như thiếu nữ sắp bị cơn đờ cuồng gian: “Không sao không sao. Tôi vốn là giác đầu sĩ mà, mấy vết thương nho nhỏ đó đâu làm gì được tôi.”

Heron rút tay về, nhưng không quên dùng mắt xem xét cơ thể y một hồi: “Thế tại sao người lại chạy đến Gaul, cải trang thành Mouthis lừa ta một vớ?!”

Lucas thu lại nụ cười: “Thật ra, Brutus sai tôi đến để giết ngài, sẵn tiện vớ luôn hàng của ngài. Kế hoạch của gã là hạ sát ngài trong hẻm núi Apennine, sau đó đi đánh ngất Mouthis thật, cướp đi thẩm long dê. Gã nói, nếu như tôi hoàn thành nhiệm vụ sẽ phóng thích cho tôi. Đáng tiếc gã đã chọn sai người rồi.”

Heron trầm mặc, rất lâu sau mới nói: “Nói cách khác, nếu người tới không phải người, ta đây đã chết mất xác rồi?” Hắn cười lạnh, “Chưa gì đã muốn thủ tiêu ta, gã nôn nóng quá rồi...”

“Gã có nôn nóng hay không không quan trọng, đã có tôi bảo vệ ngài.” Lucas nghiêm túc nói.

“Ngài có nghĩ đến, tại sao gã biết ngài sẽ đến Gaul, còn biết đối tượng hợp tác của ngài là Mouthis không? Điều này chứng tỏ mạng lưới thông tin của khá rất rộng, so với chúng ta dự liệu thì khó đối phó hơn nhiều.”

Heron thở dài, cùng Lucas ra khỏi rừng cây.

Suốt quãng đường hai người chỉ im lặng, ngoại trừ tiếng lá cây rào rào dưới chân thì chẳng còn âm thanh dư thừa nào. Mùi ngai ngái của bùn đất xông vào cánh mũi, bụi bặm như theo nhịp hô hấp chui vào lồng ngực, tích tụ mỗi lúc một dày, đè nặng lên tâm can của Heron.

Heron buông mí mắt. Hắn cảm thấy xương cốt đã biến thành kim loại, nặng trĩu, như một con rối không có sự sống.

“Lucas, ta mệt mỏi quá.” Hắn nói, “Chưa đầy nửa năm, ta xem chết hai lần, tâm trạng lúc nào cũng như treo ngược cành cây vì chuyện thừa kế.”

Từ lúc hắn sống lại đến nay, đây là lần đầu tiên hắn kể với người khác tâm sự của mình. Hắn không kể với Fanny, mẹ hắn, cũng không kể với Gattuso, anh họ hắn, mà lại chọn kể với Lucas một nô lệ hắn mua về không lâu.

Hắn chọn y chỉ dựa vào trực giác của mình.

Lucas nghiêng mặt nhìn hắn, bước chân hơi ngưng lại, rồi tiếp tục chuyển động như chưa có gì xảy ra.

“Ngài mệt ư?”

“Ừ. Mệt lắm, mệt sắp chết luôn.” Heron rầu rầu.

Lucas lắng lắng nghe, đột nhiên cầm tay hắn đặt lên vai mình, dưới ánh mắt nghi ngờ của Heron, y thành thực ngồi xổm xuống, tóm lấy hai chân hắn, kéo hắn lên lưng.

“Vậy để tôi công ngài.”

Heron sửng sốt.

Lucas vòng tay qua đùi hắn, nhắc lên.

“Chắc, sao lại nhẹ thế này?” Lucas ước lượng.

Chẳng hiểu tại sao, Heron thấy trong lòng đau xót, hàng mi dài khẽ rung động.

“Cảm ơn người, Lucas.” Hắn ôm cổ Lucas, gác đầu lên bờ vai vững chãi kia, “Cảm ơn, vì tất cả.”

Lucas dám chắc, từ đó đến giờ chưa có chủ nhân nào có thể nói lời cảm ơn với nô lệ của mình.

Y có chút ngạc nhiên, theo bản năng hơi nghiêng đầu...

Vành tai y vô tình quệt vào môi của Heron, chỉ nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại khiến lòng y xốn xang, niềm hạnh phúc kỳ dị dần lan tỏa.

Hai người trở lại xe ngựa. Nô lệ giữ xe nhìn thấy Lucas, trừng mắt như nhìn thấy quái vật.

“Người, người, người, người sao lại là...”

“Ta là Lucas vô lại mù chữ thích luyện kiếm còn biết cải trang nè.”

Nô lệ kinh ngạc: “Người chạy trốn mà không bị chủ nhân phạt à?”

“Ai nói ta không phạt y? Y đã nhận 50 roi rồi.”

Nô lệ kia có vẻ không tin. Lucas cười với hắn.

“Chủ nhân nói sao thì là vậy.”

Mặt Trời chậm chạp khuất sau ngọn cây, tia nắng cuối ngày phủ lên vạn vật một lớp ánh sáng vàng cam uể oải. Lửa trong những chậu than hai bên đường đã tắt, cảnh vật quanh quẽ hắt ra. Tiếng phụ nữ hung hãn rần dạy thằng con ngỗ nghịch truyền đến, lác đác vài gã đàn ông thu dọn công cụ, một bà lão mặc cái đầm ố vàng chậm rãi rút quần áo đã khô ráo trên dây phơi vào.

Xe ngựa tinh xảo dừng giữa phố chợ bụi bặm có chút không hợp cảnh.

“Tôi làm nô lệ trong nhà Brutus một thời gian ngắn, cũng nghe ngóng được một số chuyện.” Lucas đặt Heron lên tấm nệm mềm trên xe, “Về đến nhà tôi sẽ báo cáo cho ngài.”

Heron nghiêng người, một tay chống đầu, một tay che miệng, ngáp một cái: “Nói luôn đi.”

“Chủ nhân, ngài đã mệt lắm rồi, nghỉ ngơi chút đi. Tôi hứa, sau khi về tôi sẽ kể tất tần tật, không giấu thứ gì.”

Heron hí mắt nhìn y, nghe lời nằm ngay ngắn, nhắm mắt lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lucas nhìn khuôn mặt say ngủ của hắn, mỉm cười trong im lặng. Y thay hắn hạ rèm che xuống, còn không quên thấp giọng dặn nô lệ kia chạy nhẹ nhàng chút.

24. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 24: Cứng Rắn Ôn Nhu

Quãng đường bộ từ Gaul về La Mã khá dài. Lucas và nô lệ kia thay phiên nhau ra roi thúc ngựa mấy ngày, cũng sắp về đến thành La Mã.

Đường phố bắt đầu đông đúc, hai bên đường nhà cửa mọc san sát nhau. Đang mùa thu hoạch nên dân chúng mặt mày ai cũng rạng rỡ. Người người qua lại tấp nập, hàng hóa bắt mắt bày đầy sạp, nào nải cá nướng, nào trái cây, cả vải vóc và nhu yếu phẩm nữa. Có cậu chủ trẻ tay cầm quả táo chín đỏ, miệng ngân nga khúc ca vui nhộn, tiếng hát trong trẻo được đệm bởi tiếng cò kè mặc cả của khách qua đường.

Vật chất đầy đủ khiến người dân La Mã không lo không phiền, khắp nơi bừng bừng sức sống.

Cái mũi nhạy bén của Heron bắt được một mùi thơm ngào ngạt. Hắn lập tức ngồi dậy, vén rèm che lên.

“Dừng lại!” Hắn vui vẻ kêu một tiếng, làm Lucas đang chuyên tâm điều khiển xe giật thót.

Không đợi xe dừng hẳn, hắn đã nhảy tót xuống, chạy vào con phố quen thuộc.

Lucas giao roi ngựa cho nô lệ kia, nhanh chóng chạy theo chủ nhân.

Heron theo cái mũi của mình, mò đến một quầy thịt nướng, nuốt nước bọt gọi hai xâu thịt Khổng Tước.

Người bán đặt hai xâu thịt lên giá nướng, tiếng xèo xèo phát ra, khói bay nghi ngút. Người bán thoăn thoắt đôi tay, chốc lát sau thịt đã nướng xong, còn đặc biệt quét thêm nhiều nhiều nước sốt.

Heron nhận hai xâu thịt, chợt nhớ ra hình như mình quên mang tiền. May mà Lucas đuổi kịp, thay hắn trả tiền cho người kia.

“Người đến đúng lúc đấy.” Heron vừa ăn thịt vừa thổi phờ phờ.

“Lúc này tôi thấy ngài không cảm gì đã chạy luôn.” Lucas nhận tiền thối, kiểm tra kỹ rồi bỏ vào túi tiền.

Heron giả hoạt liếc y, đột nhiên vươn tay nhét xâu thịt còn lại vào miệng y.

Lucas ngạc nhiên, lấy xâu thịt xuống, há miệng định hỏi...

“Ăn thì ăn đi, nói nhiều quá.” Heron kịp thời cắt ngang y, ngoảnh mặt bỏ đi.

Trái tim Lucas như có dòng nước ấm chảy qua. Chủ nhân của y rõ ràng ôn nhu đến thế mà cứ thích ra vẻ ta đây lạnh lùng, như sông băng dưới ánh Mặt Trời, giữa một vùng băng giá sẽ ngẫu nhiên lộ ra vài tia ấm áp.

Y rất thích sự ôn nhu “cứng rắn” này.

Hai người loanh quanh một lúc liền vòng về xe tiếp tục đi, chạy thêm một quãng nữa là tới nhà.

Lucas tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ đồ ăn bào màu nâu đỏ. Thuốc nhuộm đã bị nước gột sạch, màu tóc vàng kim óng ánh lộ ra, như con người Lucas, mang một sự sắc bén không gì có thể áp chế được.

Heron lại trở lại bộ dạng lười biếng, nằm ườn trên xích đu, như con mèo nhỏ phơi nắng. Hắn thấy Lucas

bước vào, vẫy vẫy tay gọi y.

“Đến đây.”

Lucas ngoan ngoãn đi tới. Theo bước chân y, từng sợi tóc khê lay động, choáng đầy tầm mắt của Heron.

Đến trước mặt Heron, y thuận phục quỳ một chân nghe chủ nhân nói chuyện.

Heron nhìn y, ánh mắt dần chuyển đến cánh tay rắn chắc.

Một gia ấn được khắc ở đó, không phải là gia ấn của gia tộc Polio.

“Đó là cái gì?” Heron chỉ.

Lucas nhìn theo hướng hấn chỉ, cười trả lời: “Gia ấn của Brutus ạ. Ngài cũng biết mỗi nô lệ đều phải khắc gia ấn để biểu thị lòng trung thành với chủ nhân mà.”

Heron liếc cái gia ấn kia vài lần, khó chịu nhàu mày, nhưng cũng không hỏi thêm.

“Được rồi, thời gian qua người nghe ngóng được những gì? Nói nghe xem.” Hấn nhắm mắt, chậm rì rì ra lệnh.

“Tôi nằm vùng ở nhà Brutus được một tháng.” Lucas bắt đầu kể, “Gã là con nuôi của Gurneya, là người thừa kế số tài sản của người chồng quá cố của nàng ta để lại. Sở thích lớn nhất của gã là ngược đãi nô lệ, ngày nào không hành hạ ai là gã ăn không ngon ngủ không yên. Thậm chí gã còn nuôi hai con sư tử ở sau nhà, nếu nô lệ nào làm gã không vừa ý sẽ bị ném vào chuồng làm mồi cho chúng. Công việc của tôi là cho sư tử ăn.”

“Gã cũng dư tiền quá nhỉ.” Heron trào phúng, “Mất gần hết tài sản còn có nhà húng nuôi sư tử.”

“Ngoài ra, gã còn cách ngày đến kỹ viện, đều gọi một kỹ nữ tên là Apina.”

“Kỹ viện?” Heron mở mắt nhìn y, “Thế người có vào chơi cùng gã không?”

Lucas cảm nín: “Không ạ. Gã không cho nô lệ xài tiền, tôi chỉ được đứng ngoài canh cửa thôi.”

Heron sờ cằm: “Ta muốn gặp kỹ nữ Apina kia. Có lẽ nàng ta sẽ biết một vài bí mật của Brutus.”

Chẳng biết hẳn nghĩ gì, tự nhiên lại xấu xa nhìn Lucas, cười cười: “Ta không keo kiệt như Brutus đâu, nếu người có nhu cầu, người có thể...”

“Chủ nhân, đừng chọc tôi nữa mà...” Lucas vô lực cúi đầu.

Tâm tình Heron tốt lên, hẳn phát hiện ra chọc Lucas là một hình thức giải trí không tồi.

...

Fanny suy yếu nằm trên giường, cả người đắp kín chăn bông, sắc môi tái nhợt bệnh trạng, cơ thể đã bị bệnh tật hành đến mức chỉ còn da bọc xương, từng giây từng phút giành giật sự sống với Tử Thần.

Nghỉ trưa một chốc, Heron đến thăm Fanny. Vừa bước vào phòng hẳn đã ngửi thấy mùi thảo dược nồng nặc. Thứ mùi này ám lấy hẳn, khiến hẳn cảm thấy nặng nề.

Gò má Fanny còn sót lại tia hồng hào, là kết quả sau khi bà dùng một lượng lớn thuốc thang.

Heron ngồi ở mép giường, dù trong lòng chưa xót, ngoài mặt vẫn ráng nở nụ cười.

Cái cảm giác nhìn người thân của mình ngày càng rời xa mình, đau lắm. Cứ như đang có một con ác quỷ thò vuốt từng chút từng chút kéo tim hẳn ra.

“Hermia, mẹ nhớ con...” Fanny mở mắt, mỉm cười.

Bà đặt bàn tay gầy nhom của mình lên tay Heron, dịu dàng vuốt ve, kiểm tra xem mấy ngày qua con bà có phải chịu khổ không.

“Hermia, con cố gắng bồi bổ thân thể đi.” Bà nhúm mày, xót xa dặn dò.

“Con khỏe mà.” Heron gượng cười, giúp bà dém lại chăn, “Chuyến đến Gaul vừa rồi rất thuận lợi, Mouthis được việc lắm, hàng cũng tốt, con kiếm được không ít tiền, mẹ không phải lo đâu ạ.”

“Mẹ tin tưởng con.” Fanny yếu ớt cười, “Mẹ chẳng sống được bao lâu, chẳng chóng thì chày cũng xuống đoàn tụ với cha con thôi. Cả đời mẹ chỉ có một tâm nguyện, đó là một ngày nào đó được nhìn thấy con đưa gia tộc Polio đạt tới đỉnh cao...”

“Con hiểu rồi.” Heron bi thương, “Con hi vọng mẹ có thể sống đến ngày đó...”

“Mẹ cũng coi như là may mắn, chỉ ít còn biết khi nào mình chết. Chỉ tội những người rõ ràng hôm trước

vẫn khỏe phây phây ra đó, hôm sau tim đã ngừng đập rồi.”

Heron không hiểu: “Ý mẹ là sao?”

“Hôm qua gia chủ gia tộc Antony tạ thế.” Fanny tiếc nuối thở dài, “Nghe nói ông ta đang cưỡi ngựa ngon ơ, đột nhiên con ngựa trở chứng, hất ông ta xuống đất, xui rủi thế nào lại ngã trúng trụ đá nhọn, đá xuyên từ gáy ra cổ, chết không nhắm mắt. Ai... Con trai ông ấy mới kết hôn chưa được bao lâu...”

“Chồng của Tư Lan chết rồi?” Heron suy nghĩ, “Thật không ngờ...”

“Hai ngày nữa sẽ tổ chức lễ tang, con nhớ sang viếng đấy.”

Heron tắc lưỡi: “Mới hôm nào bên ấy vừa kèn trống rước dâu về, hôm nay đã phải đội khăn tang tiễn người đã khuất. Thật là thế sự khó lường...”

Hai mẹ con hàn huyên một hồi, Heron dìu Fanny đến xe lăn bằng gỗ, đẩy bà ra ngoài hưởng chút gió trời.

Các nô lệ tích cực làm việc, một nữ nô đang vò quần áo, mùi xà phòng tỏa khắp sân, đầu bếp gia đình thì đang kéo mì trong bếp, thêm một nô lệ vóc người thấp bé thuần thực nhóm lửa.

Bầu trời trong như gột, mọi người dù mồ hôi nhễ nhại nhưng khuôn mặt vẫn bình ý cười, bầu không khí vô cùng ấm áp. Loại hạnh phúc giản đơn này mấy ai có thể cảm nhận được.

Lucas đi ngang qua sân, vào xin đầu bếp hạt ngô cho bồ câu ăn.

Heron chỉ vào y, nói với mẹ mình: “Mẹ còn nhớ y không? Y là Lucas, tâm phúc của con đó.”

“Mẹ nhớ, y là giác đấu sĩ phải không?...”

Mặt bà hơi đỏ sẫm, chậm rãi khép mắt lại.

25. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 25

Ngày tang lễ của cự gia chủ Antony diễn ra, bầu trời hanh khô đã lâu bất chợt đổ một cơn mưa tầm tã.

Chạng vạng, đất trời chìm trong sắc xanh lạnh lẽo, gió mang theo mưa quất tới tấp vào người. Đường phố vắng ngắt, chỉ có vài người khoác áo choàng đội mũ rơm di chuyển vội vàng, còn những người khác thì dụt

dưới mái hiên bằng đá cẩm thạch của nhà nào đó.

Heron khoác áo choàng (*ở đây là loại áo choàng đi mưa*) đen, cái mũ rộng lớn của áo che khuất trán hẳn. Áo choàng thấm nước mưa, có chút ẩm ướt. Dù có mũ nhưng đôi lúc cũng có vài hạt mưa bay vào, tưới ướt hàng mi và tóc mái của hắn, khiến hắn trông có vẻ nhu hòa hơn ngày thường.

Đương nhiên chỉ là “có vẻ” mà thôi.

Lucas rất thích dáng vẻ này của Heron.

Giống như “yêu ai yêu cả đường đi”, chỉ cần thứ gì có liên quan đến Heron, y đều thích.

Trong đình, Fanny ngồi xe lăn, người khoác áo choàng màu quất, tay cầm thêm một cái màu đen, thông qua bức tượng thạch cao mô phỏng Pliny được cơn mưa dội rửa bóng loáng ánh ra ánh sáng nhàn nhạt, lẳng lặng nhớ lại người chồng quá cố. Foley Tina bên cạnh giúp bà che dù.

Heron và Lucas đi ngang qua sân, tình cờ nhìn thấy cảnh này.

Màu quất trên người Fanny nổi bật giữa bầu trời nhuộm sắc xanh, như tia nắng ấm áp xuyên qua tầng mây dày nặng mùa đông.

Bà loạng choạng đứng dậy, tự mình khoác cái áo choàng trên tay cho bức tượng.

“Mẹ”, Heron gọi, “Dầm mưa không tốt đâu, mẹ nên vào nhà nghỉ ngơi đi ạ.”

“Hermia, lại đây đi con.” Fanny hiền từ vẫy vẫy Heron, từ từ ngồi lại xe lăn.

Heron ngoan ngoãn đi tới, ngồi xổm trước mặt bà.

Fanny lấy ra một khối ngọc xanh có xỏ dây đeo, đeo lên cổ Heron: “Thứ này mẹ xin từ thần miếu về cho con đó, mong con được thần linh che chở, ngày càng thông minh.”

“Cảm ơn mẹ.” Heron hôn lên mu bàn tay bà.

“Hermia... Mẹ có một thỉnh cầu.” Fanny nhẹ giọng, “Sau khi mẹ chết, con hãy đem thi thể mẹ hợp táng với cha con, để mẹ được ở bên ông ấy mãi mãi.”

Đôi con ngươi của bà trong suốt, hai đốm lửa nhỏ bập bùng nhảy múa bên trong.

Heron hơi do dự, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của bà, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

...

Xe ngựa lộc cộc chạy qua con phố đọng đầy nước bẩn, không lâu sau thì đến nơi cử hành tang lễ.

Lucas tìm chỗ đỗ xe, dọn sạch đất đá lồi lõm gần xe rồi mới dìu Heron xuống.

Thành xe mới đi mưa nên khá trơn trượt, Heron giẫm lên đó, xui xẻo bị trượt chân, theo bản năng túm lấy Lucas, vô tình chạm phải vết roi chưa lành hẳn trên người y.

Lucas đau đến nhe răng, nhưng một khắc sau đã bình thản trở lại, cười cười đỡ hấn.

Tuy y đã che giấu rất kỹ, Heron vẫn chú ý đến sự thay đổi chỉ trong thoáng chốc đó.

“Vết roi gã Brutus kia đánh người vẫn chưa hết đau à?”

“Cũng đỡ nhiều rồi ạ, ngài đừng bận tâm.”

Lucas không khoác áo choàng đi mưa, bị mưa tạt ướt như chuột lột. Tóc y rũ xuống ôm sát sườn mặt, nước mưa nhỏ tong tong, trên má còn dính một vệt bùn. Lông mi y đọng nước, phủ lên đôi mắt xanh lam một tầng sương mù mờ mờ.

Heron cũng không vạch trần, chỉ cởi áo choàng trên người, khoác cho Lucas.

“Vết thương hở đừng nên để dính nước.”

Chiếc áo choàng vẫn còn vương độ ẩm trên cơ thể Heron, thậm chí Lucas có thể ngửi được mùi thơm đặc trưng của hấn.

Khóe miệng Lucas co rút mấy lần, nửa ngày sau mới nói: “Chẳng biết kiếp trước tôi ăn ở tốt thế nào mà kiếp này có thể vinh hạnh được ngài đây hai lần khoác áo choàng cho...”

“Hai lần?” Heron sững sốt, lục lại ký ức, “Bộ lúc trước ta từng làm thế với người rồi hả?”

“Vâng. Hôm đó cũng là một ngày mưa.” Lucas vừa kể chuyện cũ vừa chỉ chỉ bầu trời, “Lúc ấy tôi mới in xong gia ấn, đang luyện kiếm, còn ngài thì ở trên đài cao nhìn tôi. Tôi cười vẫy vẫy tay chào ngài, ngài liền đội mưa đi xuống. Ngài khoác hờ áo choàng đỏ, trông như sắp bị gió thổi bay mất ấy. Mối ngài đỏ như cánh tường vi, từ xa tôi đã trông thấy, tóc ngài có chút rối, chắc là mới rời giường. Ngài đi chân đất, bùn

không bén gót chân. Sau đó ngài khoác áo choàng cho tôi, rồi tôi hôn lên mu bàn chân ngài...”

Y ngừng lại, nhận ra mình đã nói hơi nhiều.

“Trí nhớ tốt đấy. Sau khi về nhà nhớ đi ngâm nước thuốc. Suy cho cùng người bị thương cũng là vì ta mà.” Hấn nghĩ nghĩ, lại nói tiếp, “Hay người dùng bể tắm của ta đi, chắc là sẽ có hiệu quả hơn đó.”

Đầu Lucas nóng lên, hơi nước trên mi mắt bốc hơi hết, để lộ đôi mắt sáng ngời che giấu sự hào hứng.

Heron thu hết biểu tình của y vào mắt. Hấn vỗ vỗ bờ vai dài rộng hơi căng thẳng của y: “Thưởng cho người.”

Nói rồi Heron đi vào quảng trường tổ chức tang lễ, để Lucas ngồi ngoài đó canh xe.

Lễ tang được tổ chức ngoài trời. Quảng trường tối om om, dưới màn mưa là các quý tộc mặc áo choàng ngồi đường hoàng trên ghế, còn khoảng trống phía sau là để cho thường dân chen chúc nhau hóng chuyện. Từ trên cao nhìn xuống, quảng trường như một tấm lụa được thêu hoa văn sắc sảo - là màu tóc của các quý tộc, hồng trắng đen đỏ, đủ cả.

Đối diện các quý tộc là một cái đài, lát nữa tân gia chủ của gia tộc Antony sẽ bước lên đó đọc diếu văn.

Dù người đến viếng đông như thế, nhưng mấy ai thật lòng chia buồn cùng gia đình người đã khuất? Heron hiểu rõ, đằng sau những khuôn mặt nghiêm túc kia là cả một bụng đầy toan tính và thờ ơ. Có người đến xem trò vui, cũng có người đến vì nhu cầu chính trị.

Tiếng mưa nhỏ dần. Heron thấy Darling đang bước từng bước lên đài.

26. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hấn - Chương 26

Darling giữ một nụ đứng mực, cằm khểnh, cử chỉ dù khiêm tốn nhưng vẫn ẩn giấu sự kiêu ngạo.

Y đứng thẳng tắp. Mắt y nhỏ như hai hạt đậu, mũi gãy, nhưng dung mạo không tính là đẹp kia cũng chẳng ảnh hưởng gì đến khí chất trời sinh của một chính trị gia.

Darling lấy cái mũ trên đầu xuống, mặt đối mặt với khán giả, không cần soạn trước, cứ thế diễm tình cất lời:

“Cha đã ban tặng Antony cho ta. Antony cổ xưa là đáy sông Tiber trầm kim, là sóng biển vỗ vào vách núi

bất động (?). Để có được ngày hôm nay, bao nhiêu mồ hôi, máu và nước mắt đã rơi xuống! Ta đã từng tận mắt chứng kiến, cha cầu nguyện cho nó lệ bị bệnh ở thần miếu, ủ ấm cho trẻ con bị đông cứng, đối xử bình đẳng với các tiểu thương. Trong lòng ta, người cha khiêm tốn ấy luôn là tượng đài bất diệt.”

Y thao thao bất tuyệt không cần suy nghĩ, nhiệt huyết sôi trào, dường như trời có đổ thêm một trận mưa nữa cũng dập tắt được nhiệt huyết của y.

“Nay, ta kế thừa ý chí của cha, trở thành một kẻ giàu lòng trắc ẩn, xót xa khi nghe tiếng trẻ nghèo khóc vì đói, bi ai khi nghe tiếng kêu la của phụ nữ khó sinh. Dù ngày nào đó tóc đen hóa bạc, da nổi đồi mồi, xương cốt già yếu đi đứng khó khăn, ta vẫn luôn giữ một trái tim biết đau vì người khác, không vì thời gian mà đổi thay!”

Thường dân nghe tới đây nhất loạt vỗ tay rào rào.

Heron thì kín đáo ngoác miệng ngáp một cái rõ to.

Lucas ở ngoài canh xe không biết chuyện đang xảy ra bên trong.

Y ngồi tựa vào thành xe, kéo kéo cái mũ áo choàng, dùng sức ngửi mùi hương cơ thể quen thuộc của Heron còn vương bên trên.

Y thỏa mãn nở nụ cười.

Bỗng một bàn tay to lớn vươn ra không nặng không nhẹ vỗ mấy cái lên đầu y, đồng thời một giọng nam có phần thô ráp vang lên:

“Lucas, không ngờ lại gặp người ở đây. Tìm được chủ nhân rồi hả?”

Lucas ngồi thẳng dậy, quay sang kẻ vừa mới nói, thì ra là bạn cũ của y.

“Levis?! Người còn sống? Tạ ơn trời!”

Người tên Levis kia là một nam nhân vóc người cường tráng, trên trán có một vết sẹo lớn. Gã cười cười, lộ ra hàm răng ố vàng, mỗi một lỗ chân lông đều thể hiện cái sự lỗ mãng của gã.

“Câu này ta hỏi người mới phải. Từ khi rời khỏi trại huấn luyện chúng ta chưa gặp nhau lần nào, ta cứ tưởng người đã toi từ đời tám hoánh nào rồi chứ.”

“Này này, ta làm gì chết dễ thế...”

Lucas nhảy xuống xe, mạnh mẽ dang tay ôm gã một cái.

“Thì ta nghĩ vậy thôi. Giác đấu sĩ chúng ta vốn là loại người sống nay chết mai mà.” Levis đấm vai y, cười nói: “Trông người sống tốt đấy, tiểu tử này sao may mắn thế không biết.”

“Ta đầu quân dưới trướng Polio đại nhân.” Lucas cũng cười, “Người thì sao?”

“Bảo tiêu cho Antony đại nhân.” Levis giơ ngón cái chỉ chính mình, “Y mới lên làm gia chủ gì gì đó, cần một người cường tráng bảo vệ mình. Y đối xử với nô lệ cũng không tệ, chỉ ít mỗi ngày cũng phát cho ly sữa, cá hoặc thịt, còn nói sau này sẽ cho ta cưới vợ nữa!”

“Tốt quá rồi! Chắc, nếu chủ nhân cho phép, ta thật muốn cùng người đi uống mấy chén. Người còn nhớ có lần chúng ta hợp sức lại chém chết một con hổ không?”

“Sao quên được? Ta còn chặt một cái móng vuốt, cứu người khỏi miệng nó mà. Người lúc đó yếu như đàn bà ấy.” Levis cười ha hả.

“Biết sao được, ta có rành đấu với động vật đâu.” Lucas nhún vai.

“Nói gì thì nói, chúng ta bước ra từ Địa Ngục, tình cờ gặp được chủ nhân tốt. Đúng là thần linh vẫn chưa quên hai gã to xác đáng thương này mà.”

Hai người đứng đó ôn chuyện, nhưng vì Levis còn có nhiệm vụ nên đành rời đi trước.

Bài diễn văn dạt dào cảm xúc của Darling vẫn chưa kết thúc.

“... Nếu như nói nhân dân cao quý, thì gia tộc Antony cũng cao quý. Nếu như nói nhân dân tầm thường, thì gia tộc Antony cũng tầm thường! Sau đây ta sẽ mời một vị khách lên phát biểu...”

Dứt lời y quét mắt một vòng khán đài.

“Polio đại nhân.” Y nhìn chăm chăm vào Heron, cười nói, “Trong tất cả những quý tộc có mặt ở đây, chỉ có mình ngài là không mặc áo choàng. Từ đó suy ra, ngài cũng là một quý tộc giản dị, có lẽ sẽ có cùng quan điểm với Antony chúng ta.”

Heron không ngờ Darling sẽ gọi mình. Hắn do dự một chút, sau cùng cũng đội mưa đi lên.

Darling thân thiết hôn xã giao với Heron, sau đó nhường bục phát biểu lại cho Heron, còn mình thì lui về phía sau.

Lợi dụng Heron che khuất bản thân, Darling âm thầm giơ tay chùi mắt. Động tác rất nhẹ nhàng, không ai phát hiện ra.

“Ta rất vinh hạnh khi được Antony đại nhân mời ở lên đây. À...”

Heron không biết phải nói gì. Hắn nhận ra mình không có khả năng diễn thuyết thần sầu như Darling. Hàng đồng suy nghĩ bình thường luôn tuôn chảy trong đầu, lúc này đây, khi đối mặt với hàng trăm cặp mắt nhìn mình chằm chằm, lại trở nên trì trệ, như xe sa vào vũng bùn, kẹt cứng. Thế là hắn cứ cứng đờ đứng đó.

Bên dưới bắt đầu rộ lên tiếng xì xào. Các quý tộc được giáo dưỡn kỹ càng, ngoài mặt không nói, nhưng ánh mắt thể hiện sự khinh bỉ nồng đậm. Thường dân thì khỏi phải bàn, mắt kiên nhẫn la lối bảo hắn cút xuống.

Trong tình huống hết sức xấu hổ này, Heron ý thức được, hắn đã phí quá nhiều thời gian cho Brutus, chưa bao giờ nghiêm chỉnh học tập những kỹ năng cần thiết.

Tiếng la ó mắng mỏ như sét đánh bên tai khiến hắn thức tỉnh, cũng hiểu được mình nên làm những gì.

Darling xem đã rồi mới bước lên giải vây giúp Heron. Y vòng tay ôm lấy đôi vai cứng còng của hắn: “Nào nào quý vị, Polio đại nhân chỉ là đang thương tâm quá thôi mà. Có lẽ cái chết của cha ta đã gọi lên hồi ức khổ sở của ngài ấy. Dù sao cha ta và cha ngài ấy lúc sinh thời cũng là bạn tốt của nhau mà. Giờ này trên thiên đường chắc hai vị thân sinh đáng kính đang cùng nhau đối ẩm, đôi mắt trông xuống con dân La Mã thân yêu đây.”

Heron cúi đầu, có chút bất lực.

Mất mặt quá đi...

Lễ tang kết thúc, Heron chậm rì rì trở về xe ngựa.

Lucas thấy hắn trở lại, chủ động vén rèm xe lên, nhưng hắn cứ đứng đực ra đó, không có ý định lên xe.

“Chủ nhân?” Lucas nghi hoặc thả rèm xuống, cảm thấy có cái gì không đúng.

Heron hơi nghiêng mặt liếc y. Đôi mắt vốn phủ đầy tức giận, vì dầm mưa mà nhu hòa hơn, trông có đôi phần quỵên rũ.

“Về tắm.” Hắn thô bạo cởi bộ tang phục mặc bên ngoài, ném vào góc tối dơ bẩn.

“Thật xúi quẩy.” Hấn dừng một lát, “Người cũng tắm chung với ta luôn đi.”

Móng tay Lucas nháy mắt đâm vào lòng bàn tay.

Mưa nặng hạt trở lại, xe ngựa chạy giữa màn mưa chập chờn bay bay. Lucas ướm từ trong ra ngoài, đuôi tóc không ngừng nhỏ nước, tóc mái dán sát vào trán, che khuất một bên mi mắt y.

Về đến nhà, hai người vội vã vào trong. Heron bảo nô lệ chuẩn bị nước tắm, còn dặn nô lệ kia nhớ cho thêm thảo dược.

Lúc đi ngang qua bức tượng thạch cao Pliny, Heron nhác thấy áo choàng đen trên thân tượng, tức thì lùi lại vài bước, nhất quyết vươn tay kéo áo choàng xuống, ném vào sân đình.

“Lão gia hỏa bỏ vợ bỏ con, dầm mưa đi!”

Lucas đỏ khóc đỏ cười: “Ngài không sợ phu nhân tức giận à?”

Heron gương mặt nhìn y: “Lại đây, Lucas.”

Lucas mơ hồ, ngoan ngoãn xích lại gần hấn.

Heron nhìn chăm chú y một hồi, sau đó duỗi ngón tay ra, vén tóc mái phủ lên mi mắt của y ra sau tai, lộ ra vầng trán cao sáng bóng.

“Dừng quan tâm đến những thứ vô dụng.” Hấn mỉm cười, “Người tắm rồi, đi tắm thôi.”

Mắt Lucas tối sầm.

...

Bể tắm rộng lớn đổ đầy nước nóng, bốn góc là bốn pho tượng trang trí hình đầu rắn, được thiết kế sao cho nước từ bể chảy vào tượng, sau đó phun ra từ miệng rắn. Mùi thơm tỏa ra từ lư hương, ánh nến bập bùng phủ lên đồ vật một màu ám kim, khiến không khí trở nên mờ ám.

Khí lạnh của ngày mưa dường như cũng bị chặn sau cánh cửa.

Lucas đứng trước lớp lụa ngăn, nhắm mắt lại, ngửi được mùi huân hương ngọt ngào.

Xuyên qua lớp vải mỏng manh, y thấy Heron đang thoát y, mờ mờ ảo ảo, rất không thực.

Heron mở kim băng, ngoại bào tùy tiện rơi xuống đất, lộ ra cẳng chân cân đối sáng bóng bên trong. Hắn chậm chậm cởi áo trong, bắp đùi, eo, lồng ngực dần hiện ra. Da hắn nhẵn nhụi trông rất mịn màng, xương quai xanh gợi cảm như cánh bướm, eo nhỏ chân thon, đẹp không tả xiết.

Trong mắt Lucas, Heron trở thành một vầng trăng non diễm lệ, mà lựa ngăn trước mắt chính là vầng sáng thanh thoát của vầng trăng đó.

Hắn ném quần áo bẩn vào sọt, trần trụi đi tới bể tắm, như con mèo nhỏ chạm chạm đầu ngón chân vào mặt nước xem nhiệt độ, sau đó thỏa mãn xuống bể, toàn thân chìm trong nước nóng, mái tóc xõa ra như vết mực lan trên mặt bể.

Ngâm hồi lâu, hắn mới trồi lên, vuốt mặt một cái, chống tay ngồi lên thành bể, chân vẫn chìm trong nước.

“Lucas.” Hắn vuốt tóc về phía sau, “Người vào được rồi.”

Lucas vén màn che lên, lớp ngăn cách duy nhất biến mất.

Cơ thể không chút che đậy của Heron hiện rõ trước mắt y.

Vẻ đẹp trần trụi thuộc về nhân loại, không cần bất kỳ vật trang trí nào cũng đủ làm người ta mặt đỏ tim đập.

Nhịp tim Lucas đập dữ dội, không phải vì dục vọng bản năng của con người, chỉ đơn thuần là chấn động bởi vẻ đẹp tự nhiên của đối phương thôi.

Y không biết nên diễn tả tâm trạng hiện tại thế nào, nếu phải nói, thì có lẽ chính là “cảm động”.

Chỉ trong một cái nháy mắt, linh hồn y đã bị Heron triệt để nắm giữ.

Trong đời luôn có những khoảnh khắc thoáng qua chỉ như cái nháy mắt như thế, nhưng khiến con người mãi mãi không quên, chết không hối tiếc.

Hiện tại Lucas rơi vào tình cảnh như vậy.

“Người thích mặc đồ đi tắm à?” Heron trêu chọc, “Xấu hổ cái gì. Chẳng lẽ người sợ chỗ đó của người không to bằng ta hả?”

Lucas giật mình, sau đó nhanh tay cởi đoản bào, chỉ chừa lại cái quần con, bước xuống bể, ngẩng đầu ngưỡng mộ nhìn Heron.

“Trong nước có cỏ thảo dược đấy.” Heron bưng tay vốc nước lên rửa mặt, “Lại đây cho ta xem vết thương thử nào.”

Lucas vâng lời rẽ nước đi đến. Nước trong bể chỉ cao ngang eo y, vừa vặn lộ ra tấm lưng trần sần chắc phủ kín vết roi. Roi Brutus dùng để đánh y là roi ngựa, quật một phát là da tróc thịt bong, để lại dấu vết dữ tợn như những con rết khổng lồ bò lổn ngổn.

Heron giơ tay, ngón tay ấm áp chạm nhẹ vào miệng vết thương hơi sưng đỏ.

“Nhìn đau thật.” Hấn vốc một vốc nước, nhẹ nhàng xối lên vết thương.

Hấn nắm vai Lucas, xoay y qua đối diện với mình.

Vô số vết thương, có cũ có mới, có sâu có cạn, đan chằng chịt.

Hấn theo bản năng vươn tay chạm vào những vết tích ghê người kia, từ gáy ấn trước ngực đến vết cắn trên vai.

Heron biết, những thứ này đã xuất hiện từ rất lâu rồi.

Chỉ là trước đây hấn chưa bao giờ để ý thôi.

“Lucas, sau này đừng tự tiện hành động nữa.” Hấn nói, “Ta là chủ nhân của ngươi, ta phải có trách nhiệm bảo vệ ngươi.”

Lucas hơi khựng lại: “Chủ nhân, ngài không cần làm thế đâu.”

Heron cười nhẹ: “Lucas, ta muốn...”

Lucas ngẩn người.

“Ta muốn vào Viện Nguyên Lão. Cũng phải cảm ơn Darling, nhờ y mà ta nhận ra mình yếu kém đến mức nào.”

“Ngài thay đổi suy nghĩ rồi ă?” Lucas nghiêm túc lên.

Heron gật đầu: “Lúc trước ta đã quá vội vàng, mãi đối phó với Brutus mà bỏ qua rất nhiều thứ. Giả sử gã có đem di chúc đến đây, cũng chỉ lấy lại được vườn hồng với hai tòa nhà thôi. Ta không nên đặt cược cả tính mạng mình vì chút tài sản đó. Pliny không xem ta như con trai, ta cũng không cần phải lao tâm khổ tứ vì đồ của hắn.”

Lucas tròn mắt kinh ngạc.

Heron nói tiếp: “Ta mang dòng máu của Polio, mẹ ta là người của Claudius, anh họ cũng là thành viên của Viện Nguyên Lão. Ta có đầy đủ điều kiện tự mình gây dựng sản nghiệp, không nhất thiết phải vì số của cải của người cha quá cố mà vứt đi tất cả.”

Lucas nhìn hắn chăm chú, ánh mắt lấp lánh, thân thể trắng nõn của Heron in ngược trên đáy mắt y. Khóe mắt y cong lên, khóe môi cũng vậy:

“Ngài thay đổi rồi, chủ nhân.” Y cười nói: “Thay vì cứ khư khư giữ đồ của người khác bổ thí như chó giữ xương, chẳng bằng tự mình rèn luyện, tay làm hàm nhai không lo chết đói.”

“Vốn từ của ngài hình như có tiến bộ đấy.” Heron mỉm cười, “Nhưng, ta không cố chấp với nó, không có nghĩa là ta sẽ cam tâm tình nguyện chấp tay dâng cho nó cho người khác đâu.”

Lucas nghiêng đầu suy nghĩ: “Nếu thế thì... Lúc ngài học biện thuật thì tôi sẽ học tiếng Latin. Lúc ngài đọc chính luận thì tôi sẽ đi luyện kiếm. Chủ nhân giỏi cần nô lệ giỏi, phải không ạ?”

Heron giả hoạt nhìn y, đột nhiên ào một tiếng nhảy vào ao làm nước bắn tung toé.

“Lâu rồi chưa so tài.” Hắn cười to, “Quyết đấu đi, Lucas!”

Lucas biết, điều này biểu hiện Heron đang hài lòng.

Heron nhanh như thỏ vồ tới, hai khuôn ngực trần trụi đụng vào nhau, đau đốn.

Hắn ôm chặt lấy cổ Lucas, chân trái luồn qua hai chân y, cố gắng gạt y ngã, nhiệt khí tỏa ra vờn quanh cổ y. Tư thế hai người thoát nhìn như đang ôm ấp thân mật.

Mỗi khối cơ bắp trên người Lucas căng ra như sắp nổ tung. Y siết eo Heron, dễ dàng đẩy hắn ra.

Hiện tại y không muốn Heron dính chặt vào người thế này.

Vì phía dưới y đã cương rồi.

Heron bắt mãi, tiếp tục nhào tới, ép y về phía thành bể.

Lucas bị đẩy, lưng chạm đến thành bể, phía trước bị Heron chặn lại.

Heron rất có cảm giác thành tựu. Nãy giờ vật lộn khiến người hắn đầm nước, tóc phủ xuống ôm sát mặt, lông mi xinh đẹp run run, dưới ánh nến càng thêm kiều diễm.

Cánh môi hồng hồng cách Lucas rất gần, như một đốm lửa ấm áp. Lý trí Lucas như bị hỏa thiêu, đầu óc sắp chảy hết thành bùn.

Y tóm vai Heron, lật thân, vị trí của hai người liền thay đổi.

Y giam Heron giữa hai cánh tay, hơi thở nặng nề, ánh mắt lưu luyến môi hắn.

Y như rơi vào cõi mộng...

Trong thế giới hư ảo ấy, y và Heron trở thành một đôi tình nhân ngọt ngào không phân biệt giai cấp, yêu nhau đến chết đi sống lại, dắt tay nhau đi hết đường đời, cả cơ thể lẫn linh hồn đều hòa thành một thể...

Thừa dịp Lucas đang ngẩn ngơ, Heron dùng đầu tông mạnh vào cằm y.

Lucas tinh thần đang treo ngược cành cây không ngờ hắn lại biết chiêu này, sơ ý bị dính đòn, lảo đảo vài bước, cuối cùng trượt chân.

Ào~

Nước sóng sánh tràn ra ngoài thành bể.

Lucas hoảng hốt chìm xuống đáy bể, mộng tưởng cũng bị đánh tan, vỡ vụn trôi theo dòng nước.

Sau khi uống mấy ngụm nước, sắp nghẹt thở đến nơi, y mới trở về hiện thực, nhớ ra mình đang trong bể tắm bởi Heron chơi.

“Ta thắng!” Heron khoác hai tay lên thành bể, huyết sáo ra vẻ lưu manh, “Cảm ơn đã nhường, Lucas.”

Lucas trôi lên, nhổ nước trong miệng ra, vươn tay vuốt mặt: “Hình như tôi chưa dạy ngài chiêu này...”

“Chiêu này ngươi dùng lúc bị mấy ngư dân tập kích lúc trước, ta học theo.” Heron xoa cái trán nhoi nhói.

“Kỹ thuật chiến đấu của ngài tiến bộ rồi đấy ạ.”

Heron cười đưa tay về phía y: “Lucas, đừng bỏ ta mà đi lần nữa.”

Lucas không hiểu: “Đi đâu ạ?”

Heron chủ động nắm lấy tay y, kéo y lại gần.

“Sau này chúng ta sẽ cùng nhau học tập, cùng nhau trưởng thành!” Heron cười.

Hắn ôn nhu vén tóc mái ướt sũng của Lucas ra sau tai, sau đó dờ tay xuống lồng ngực mạnh mẽ, khẽ vuốt gia ấn khắc trên đó.

Hắn từ từ thu lại nụ cười, trở nên nghiêm túc.

“Lucas, ngươi sẽ là bằng hữu của ta!” Hắn trịnh trọng tuyên bố.

Lucas nhìn hắn, thật lâu sau mới nở nụ cười: “Cực kỳ vinh hạnh.”

...

Sau khi tắm xong, Heron quyết định đi một chuyến đến kỹ viện.

Đương nhiên là Lucas cũng đi theo làm phu xe kiêm dẫn đường.

Kỹ viện trang trí hoa lệ, nhiều lều vải được căng lên tạo thành những không gian riêng, tranh vẽ trên tường mang đầy mùi vị nhục dục, dưới sàn rải cánh hoa, dụng cụ tình thú từ trần nhà buông xuống, âm thanh khó nghe vang lên từ phía.

Kỹ nữ dùng miệng mớm cánh hoa cho khách làng chơi, mờ ám vuốt vuốt cánh tay đang khoác qua eo mình. Các nàng mặc quần áo mỏng như cánh ve, nằm trong lều vải, phần cơ thể cần che đều bại lộ hết, trong không khí lẫn mùi đàn hương, dinh dính khó chịu.

Giường của các kỹ nữ rất bẩn, vì loại người nào các nàng cũng tiếp.

Hai người đi đến trước một căn lều. Heron đi vào, thấy ngay Apina đang nằm nghiêng trên giường.

Apina mặc quần áo bằng lụa màu đỏ, lưỡi biếng chống cằm, đem một viên đường bỏ vào miệng. Đường

cong cơ thể nàng rất gợi cảm, ngực to eo thon hông lớn, môi và móng tay đỏ như máu, đầu đeo trang sức làm từ bảo thạch đỏ sang quý, dây chuyền và vòng tay cũng làm từ bảo thạch đỏ nốt, ánh sáng của bảo thạch hòa cùng sắc đẹp của nàng, cùng tỏa sáng.

Ánh mắt Heron vừa chạm đến mặt nàng, liền bị chấn kinh.

Nàng rất giống Gurneya, giống từ đầu đến chân, chẳng khác nào phiên bản sa đoạ của Gurneya.

Apina nhìn Heron, vui vẻ nói: “Có vẻ hôm nay thiếp trúng mắt anh rồi.”

Heron không lại gần nàng. Lúc đầu hắn định ngồi lên ghế sa lông, nhưng sau khi nghĩ lại, hắn thấy đứng nói chuyện là tốt nhất.

“Ta không đến hưởng lạc, nhưng ta có thể cho người tiền.” Hắn ném túi tiền qua, “Ta nghe nói người có một khách quen tên là Brutus. Nói cho ta tất cả những gì người biết về gã.”

Apina bĩu môi, mở túi tiền ra đếm: “Gã ấy là đồ mặt than, không thích nói chuyện, với lại kỹ thuật trên giường rất tệ, mới vào trện chưa được bao lâu đã quăng giáo đầu hàng...”

“Ta không muốn nghe cái này...” Heron ngắt ngang, “Người có nghe gã đề cập đến di chúc hay con dấu gì không?”

“Đây là chuyện riêng của quý tộc.” Apina chắc chắn hai tiếng, “Ngài cho rằng Brutus sẽ nói mấy chuyện như thế cho một kỹ nữ thấp hèn như thiếp à? Khách quan à, ngài đừng đánh giá cao vị trí của thiếp trong lòng gã vậy chứ. Đối với gã, thiếp chỉ là một thể thân thôi...”

Heron nhíu mày: “Thể thân?”

Apina cười cười, lôi từ đầu giường ra một bộ nội y, vung vẩy trước mặt Heron.

Đó là một bộ nội y nữ cũ kỹ, ó vàng nhăn nhúm, rõ ràng đã được sử dụng rất nhiều năm, màu sắc vốn có đã phai đi rất nhiều.

“Mỗi lần hành sự Brutus luôn bắt thiếp mặc cái này. Có thù tên đấy.”

Apina chỉ chỉ cái tên được thêu bằng sợi bạc trên bộ nội y, sau đó ném nó cho Heron: “Thiếp không biết chữ, nhưng có lẽ ngài sẽ đọc được.”

Heron lập tức ngồi chồm hổm xuống nhìn:

“Gurneya”

Từ lúc nhìn thấy dung mạo của Apina hấn đã ngỡ ngợ, giờ bằng chứng bày ra trước mắt, hấn kinh hãi đến hít một ngụm khí lạnh.

“Còn những thứ này...” Apina chỉ lên tóc, “Cũng là gã cho thiệp, là đồ quý nhất thiệp từng được nhận đấy.”

Nàng gỡ hết mấy món trang sức ra, tùy ý đặt trên giường: “Hình như gã rất thích màu đỏ.”

Nàng rút tay lại, mỉm cười: “Những gì thiệp biết thiệp đã nói hết rồi.”

Heron gật đầu, xoay người đi ra.

Bầu không khí trong kỹ viện rất ngọt ngào, Heron và Lucas không chịu nổi nữa, ôm mũi chạy học tốc, cuối cùng cũng hít thở được bầu không khí trong lành.

“Ôi mẹ ơi!” Heron leo lên xe ngựa, “Chỗ quái gì mà nóng còn hơn núi lửa Pompeii. Mấy người kia chắc nào bị úng nước hết rồi mới chui vào đó tìm vui.”

“Ngài hỏi được gì không?” Lucas cầm roi ngựa.

“Toàn mấy thứ linh tinh.” Heron thất vọng, “Chỉ có một chuyện có vẻ đáng giá, Brutus ôm tâm tư bất chính với Gurneya. Đúng là cầm thú, mẹ nuôi cũng không tha!”

Lucas sững sốt, hơi nghiêng đầu: “Hèn gì gã ngoan ngoãn nghe lời Gurneya như thế...”

Heron vén màn che ra nhìn y, đôi con ngươi lấp lánh trong bóng tối. Tấm lưng rộng lớn, gò má cương nghị hơi lóe ánh sáng ở đằng chóp cùng cánh mũi cao thẳng của y đều bị Heron thu hết vào tầm mắt.

Sau một hồi chăm chú quan sát y, hấn dứt khoát chui ra ngồi cạnh y.

“Lucas, ta nói rồi, ta rất hào phóng.” Heron nhìn mắt y, “Sao lúc này ngươi không nhân cơ hội chơi bởi một chút? Ta nghĩ ngươi như ngươi có lẽ rất được hoan nghênh...”

Ánh mắt và ngữ khí toát ra ý vị thăm dò đến bản thân hấn cũng không biết.

Lucas nhìn hấn, hỏi ngược: “Ngài có biết con người và động vật khác nhau điểm nào không?”

“Con người biết sử dụng lửa, còn động vật thì không.” Heron trả lời theo bản năng, “Cái này năm ta ba tuổi đã được giáo phó dạy cho.”

Lucas nhú mày: “Không sai, nhưng chưa đủ.”

“Nói.”

“Con người chỉ muốn làm tình với người mình yêu. Còn động vật thì không.”

Ánh mắt Lucas thâm thúy, sâu như đại dương, vũng vàng kiên định, lời y thốt ra trịnh trọng chẳng khác nào một lời thề khắc cốt ghi tâm.

Heron nảy sinh một cảm giác thỏa mãn.

“À chà chà, người dám xúc phạm Hoàng Đế nha.” Heron cười, “Nhưng ta rất vui vì có một nô lệ...”

Sau đó bổ sung: “Cũng là bằng hữu hiểu đạo lý như người.”

....

Bầu không khí tang thương bao trùm tòa nhà chính của gia tộc Antony. Bên trong treo lụa đen dày nặng, sàn đá cẩm thạch lạnh lẽo ẩm ướt, mấy nô lệ khom lưng lau dọn nước bùn dính bên trên. Trong đình vừa u ám vừa lạnh lẽo, như một cái quan tài đầy tử khí.

Giữa đình dựng tượng người đã khuất, Darling nằm trên xích đu, trong tay là một chân nến, ánh sáng vàng cam lúc mờ lúc tỏ rọi lên mặt y.

Ánh mắt của y dán lên ngọn lửa, mi mắt không chớp lấy một lần.

Phoebe đi tới, cả người run run, đôi mắt to tròn chứa đầy tức giận, đến vành mắt cũng đỏ lên.

“Anh biết anh ấy không giỏi diễn thuyết, sao vẫn cố ý làm khó anh ấy? Khiến anh ấy mất mặt trước nhiều người như vậy, anh muốn gì?!”

Darling liếc nàng, hạ thấp chân nến một chút: “Chưa gì đã muốn thay người đứng đầu công đạo? Em gái, sao lúc cha chết em không đau lòng như vậy đi?”

“Hành động của anh buồn nôn lắm đấy, biết không? Anh xem lễ tang của cha là cái gì? Chỗ cho anh điều vô gương oai chác? Anh là đồ điên bị quyền lực chi phối!”

“Anh là đồ điên bị quyền lực chi phối, vậy em là cái gì? Một con ngốc suốt ngày chỉ biết nghĩ đến thứ tình cảm trai gái vớ vẩn?” Darling cười khẩy, “Chắc, nếu sau này em gả cho tên Polio kia, coi chừng sinh ra một đứa thiếu năng đó.”

“Anh?! Anh dám mắng tôi trước mặt cha?!” Phoebe chỉ vào tượng của cụu gia chủ gia tộc Antony, rít lên the thé, “Tôi mới là người mang huyết thống Antony, việc của tôi không tới phiên một thằng con nuôi như anh nhúng tay vào!”

“Vậy sao? Nhưng em nên nhớ, gia chủ hiện tại là anh, em gái ạ. Có trách thì trách mẹ em tại sao lại sinh ra em là nữ ấy.”

Phoebe cứng họng, vành mắt càng đỏ.

“Chắc chắc, em tìm gương soi lại bản thân đi.” Darling nhướn mày không hài lòng, “Mặt dính đầy bùn, quần áo nhăn nhoe, đến dáng đứng cũng xấu đau xấu đớn. Bao nhiêu quy củ em quăng đi đâu hết rồi hả, thật là...”

“Kệ tôi! Tốt nhất anh nên chữa cái bệnh sạch sẽ chết tiệt của anh đi, Darling!” Phoebe mĩa mai, “Nếu ngày nào cũng phải xét nét từng chi tiết như anh, chắc tôi lên gặp thần Ánh Sáng sớm quá.”

“Vì thế nên em mới mãi chỉ là một cô tiểu thư ngây thơ luy vì tình thôi. Em gái à, em suy nghĩ lại đi, thay vì gả cho tên Polio chỉ có mã ngoài kia, sao em không chọn làm vợ hoàng tử? Nghe nói bên gia tộc Polio đang túng quẫn, em mà gả vào là đảm bảo chúng ta chẳng thu được chút của nả nào ra hồn.”

“Tôi tình nguyện!” Phoebe trợn mắt, tức đến nghiến răng, “Tôi mới không muốn gả cho đồ vô dụng Lutica!”

“Lutica vô dụng, nhưng cậu ta sẽ trở thành Hoàng Đế. Em là đứa con gái duy nhất còn độc thân trong nhà, em phải có nghĩa vụ góp phần xây dựng cơ nghiệp gia tộc, mà điều duy nhất em làm được, chính là làm vợ em họ của em, Lutica.”

“Không muốn!” Phoebe hét, “Tôi không muốn trở thành công cụ thăng quan tiến chức của anh!”

Tiếng la hét làm kinh động đến Tư Lan đang ở trên lầu. Bà giật mình, vội vàng đi xuống.

Bà để mặt mộc, nổi đau mắt chồng khiến bà như già thêm mười tuổi. Hai mắt bà sưng húp, giày cũng không thềm mang, tóc tai xơ bù xù như tổ quạ.

“Chúng bây ồn ào cái gì? Cha chúng bây vừa mất là chúng bây làm loạn luôn đấy à?!” Bà quát, nắm tay siết chặt.

Darling không thềm trả lời bà, tầm mắt lại chuyển về phía ngọn lửa.

Phoebe thấy bà đến, lập tức òa khóc nhào vào lòng bà: “Mẹ... Darling bắt con phải gả cho Lutica kìa!” Nàng ôm eo Tư Lan, “Mẹ cũng biết tên đó yếu đuối như thế nào mà! Đến món ăn ưa thích trong bữa tiệc cũng không dám tự mình đi lấy, người như thế sau này làm nên trò trống gì?”

Tư Lan vỗ vỗ lưng nàng, nói với Darling: “Phoebe có quyền tự do hôn nhân, con không thể ép uổng nó. Nó là người của Antony, cũng là người của Augustus, tiền của không thiếu, nó muốn làm vợ ai là quyền của nó...”

“Chính vì em nó là người của Antony nên mới phải gánh vác trách nhiệm này!” Darling lạnh lùng, “Con nghĩ có lẽ cha cũng đã nghĩ như vậy.”

“Nhưng con cũng không thể vì sự nghiệp mà xem nhẹ tình cảm của em con!”

“Vậy cho con hỏi, lúc lấy đi phần gia sản lớn nhất của thân đệ con, tại sao hai người không nghĩ đến tâm trạng của con?!”

Tư Lan dừng một lúc, mắng: “Chúng tôi nuôi dưỡng cậu hơn mười năm, cho ăn cho mặc, cưới vợ cho cậu, còn cho cậu lên làm gia chủ, mà giờ đến một việc bé như móng tay cậu cũng lấy ra so đo? Gia tộc Antony thiếu cậu cũng vẫn tồn tại bình thường được nhé.”

“Con ở đây không phải là vì mẹ không sinh được con trai sao? Nếu không có con, ai sẽ là người thừa kế gia tộc Antony, một nữ nhân như Phoebe?” Darling cắn răng, “Con muốn trả lại tài sản cho Brutus.”

“Cậu thử xem!” Tư Lan nổi giận: “Đừng quên tôi là em gái của Hoàng Đế, tôi nâng cậu lên được, cũng có thể đạp cậu xuống được! Nếu cậu dám trả lại tài sản, cứ chờ ngày bị biếm thành thường dân đi!”

Darling ngồi lại xích đu, miệng thở hồng hộc, sắc mặt y đỏ lên vì kích động, hoàn toàn mất đi phong độ lúc đứng trên bục diễn thuyết, cứ như một bệnh nhân đặt dọ đường lên cơn hen suyễn.

Y mất rất lâu mới có thể bình tĩnh trở lại. Y trầm mặc liếc Tư Lan, lại nhìn ánh nến.

“Con mới là gia chủ, không cần tốn sức tranh cãi với đám đàn bà con gái. Hai người có thể cút được rồi.”

Tư Lan mỉa mai: “Cậu cứ thích lửa đi, thích nhiều vào, nhảy vào đó chết luôn cũng được! Cậu sớm muộn gì cũng sẽ bị thần linh trừng phạt!”

“Nếu được chết trong ngọn lửa xinh đẹp, con cũng cam lòng.” Darling hung ác cười.

Phoebe lườm y, không thềm dây dưa nữa, đỡ mẹ mình rời đi.

Darling khinh bỉ liếc bóng lưng hai người, lại tiếp tục nhìn ngọn nến.

Ngón tay y khẽ vờn qua ngọn lửa, nhiệt độ nóng bỏng thoáng liếm tay y, khơi gợi tình yêu mãnh liệt trong lòng.

Y bỗng sờ sờ thân nến, bất mãn nhú mày.

“Này.” Y gọi nô lệ bên cạnh, “Cây nến này bị khuyết một miếng. Lần sau mua nến nhớ chọn kỹ vào. Ta không muốn ngọn lửa yêu quý của ta nhảy múa trên một thứ không hoàn mỹ thế này.”

Nô lệ máy móc gật đầu.

Darling mỉm cười, ném giá cắm nến xuống đất, ngọn lửa phụt tắt.

Y đứng dậy, vuốt thẳng từng nếp nhăn trên y phục, định rời đi, tầm mắt lướt qua một cái ghế, phát hiện nó hơi lệch, liền vươn tay sửa lại, sau đó mới hài lòng đi ra ngoài.

...

Khí trời càng ngày càng lạnh, gió thu thổi phần phật trên không trung, quạt tan tác những đàn quạ khiến chúng hoảng sợ kêu inh ỏi. Mưa nhiều hơn, nắng ít đi, đã nhiều ngày trên bầu trời La Mã vắng bóng thái dương. Vì thời tiết không tốt nên buôn bán ế ẩm, chợ vắng hoe. Mọi người bắt đầu dự trữ lương thực, nam xây hầm, nữ dệt vải, tiếng cọt kẹt của khung cửi vang khắp một con phố.

Hôm nay là một ngày hiếm hoi trời quang mây tạnh.

Mặt Trời núp sau những mây nặng trĩu, nhưng những tia nắng vẫn cố len lõi, rơi xuống nhân gian. Sắc trời vừa âm u vừa ấm áp.

Bồ câu ướt nhẹp. Chúng nó quay đầu uể oải mổ lông tơ, uốn éo mông nhảy nhẩy, đến gạo cũng không thèm ăn.

Lucas mặc kệ chúng nó, chuyên tâm luyện kiếm bên cạnh.

Heron cầm quyển trục da dê, ngồi trên đài cao.

Sau khi Lucas ngọt nhạt một hồi, Heron cuối cùng cũng bỏ cái thói quen ngồi thông chân nguy hiểm của mình, ngoan ngoãn ngồi bó gối gần mép đài.

Quỷn trực đã lật hơn phân nửa, ánh mắt Heron lơ đãng nhìn về phía Lucas.

Kiểm thuật của Lucas rất tốt, chiêu nào cũng múa đến đẹp đẽ.

Mũi kiếm mang hàn quang thoát ẩn thoát hiện, để lại trên đường nó đi những tàn ảnh như tia chớp, vây quanh Lucas một thân hắc bào, khiến y cực kỳ giống một viên mã não đen tỏa ra ánh sáng lung linh.

Tóc y đầm mồ hôi, xương cảm gọi cảm. Dù cách rất xa nhưng Heron vẫn có thể cảm nhận được nhiệt khí tỏa ra từ người y.

Phía góc tường là các nữ nô tùm năm tùm bảy, mắt trái tim ngắm y luyện kiếm. Heron hiểu tâm trạng của các nàng. Lucas đứng là khiến người khác vui mắt vui tai.

Hắn nhìn đã rồi, đứng lên, phỉ búi dánh trên quần áo, há miệng định gọi y.

Hắn chưa kịp lên tiếng, Lucas đã thu kiếm nhìn về phía hắn, mỉm cười.

Chữ “Lucas” sắp thoát ra khỏi yết hầu lại nuốt trở về.

Bọn họ gần như đã tâm ý tương thông.

Khóe miệng Heron nhếch lên, vẫy tay gọi Lucas.

27. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 27: Nga Địch Phổ Tư Tình Kết

Lucas lên đài, đi đến bên cạnh Heron.

Mồ hôi theo xương gò má cao cao của y, trượt xuống cằm, tóc mai ẩm ướt dán vào hai bên thái dương, khuôn mặt tươi tắn tỏa sáng dưới ánh mặt trời, chính khí mười phần.

Y nâng tay quệt cằm, nở nụ cười, ngực phập phồng dữ dội vì vận động mạnh.

Heron nhìn y, tốt bụng đưa y cái khăn tay: “Dùng cái này này. Trông ngươi y như con bạch tuộc mới bò từ dưới nước lên ấy.”

Lucas nhận khăn lau mồ hôi, lau xong mặt cũng tương đối sạch rồi, nhưng khăn lại bị bẩn, màu trắng vốn

có chuyển thành màu xám.

Y nhìn khăn, cảm thấy có lỗi, tay nắm khăn cứng đờ giữa không trung, không biết có nên trả lại hay không.

Heron liếc y. Hắn vốn định cho y cái khăn đó luôn, nếu không thì vứt đi cũng được. Cái khăn đó chỉ là loại khăn tay bình thường, giá còn chưa mắc bằng một miếng pho mát. Nhưng khi thấy dáng vẻ lúng túng như gà mắc tóc của Lucas, hắn lại nổi ác ý.

“Ta chỉ có mỗi cái khăn đó thôi.” Hắn bĩu môi, “Giờ ngươi làm bẩn rồi, tính sao đây?”

Lucas thấy khóe mắt cong cong của hắn là hiểu ngay hắn đang nghĩ gì, nhưng y cũng hùa theo cốt làm hắn vui lòng.

Y nhú mày, hơi rụt cổ, tay nắm chặt khăn rũ xuống, như một đứa con nít làm sai nơm nót chờ người lớn xử phạt.

“Tôi thật vô dụng...” Y ủy khuất, “Đồ của chủ nhân cũng dám làm bẩn...”

Heron ngẩng người, tự dưng không muốn bắt nạt y nữa. Hắn có chút khó chịu, mắt lác liêu không dám đối mặt với Lucas đang tự trách vì hắn.

“Được rồi.” Hắn thở dài, quay mặt sang chỗ khác, “Đem nó đi giặt rồi đến thư phòng tìm ta.”

Nói rồi hắn đứng dậy, đi về phía thư phòng, bước chân có chút loạn.

Lucas ngẩng bóng lưng hắn, dịu dàng nở nụ cười. Đoạn y nâng khăn tay lên, nhắm mắt lại, ôn nhu hạ xuống khăn một nụ hôn.

....

Trong thư phòng tràn ngập mùi huân hương có tác dụng ổn định tinh thần. Lá khô theo gió thu lạnh lẽo nhẹ nhàng bay vào phòng qua cửa sổ, đậu trên quyền trục da dê.

Heron tay cầm chén sữa bò đã được hâm nóng, đi tới đóng cửa sổ lại, gian phòng nhất thời lâm vào bóng tối. Hắn ngồi trên bàn, dùng tay còn lại đốt nến, ngọn lửa bập bùng khiến căn phòng mang một ý vị cổ xưa.

Lucas đi vào, tay và mặt hơi ướt. Lúc này y đi giặt khăn, sẵn tiện rửa mặt luôn.

“Lề mề quá đấy, Lucas.” Heron quơ quơ sữa bò trong tay, “Đến đây, ta sẽ kiểm tra xem ngươi học hành tới đâu rồi.”

Hắn rút ra một quyển sách, thổi thổi lớp bụi mỏng trên bìa sách, đặt lên bàn.

” “Medea”* của Euripides, đọc chưa?”

Lucas gãi gãi đầu: “Tôi từng đọc vài lần...”

“Ừm, từ vựng trong này cũng tương đối dễ.” Hắn đẩy quyển sách qua cho Lucas, “Đừng để ta thất vọng.”

Lucas háng giọng, mở sách ra hướng về ánh nến, lấp bắp đọc.

“Nỗi bi ai như sóng cuộn cuộn trong lòng nàng Medea. Trượng phu đầu ấp tay gối của nàng đã bỏ rơi nàng và hai đứa con trai, đi theo công chúa nước láng giềng. Nàng quá đau đớn, thân thể như rơi vào hầm băng, tiếng cười đùa của hai đứa con thơ như dao sắc cứa vào lòng nàng. Mỗi khi soi gương, nàng đều vô thức vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp giống mình như đúc kia, tiếng rên rỉ thấu tận tâm can lại thoát ra từ cổ họng gầy gầy thanh thoát...”

Heron gật đầu: “Tốt lắm. Tiếp đi.”

“Hai con trai bé bỏng bước vào nhà. Medea nhìn chúng bằng đôi mắt vô hồn, rồi nàng đọc ác chuông lời nguyền: “Những sinh linh ngu xuẩn, các ngươi mau chết đi! Ta nguyện rửa các ngươi, và cả người đàn ông đó nữa, mãi mãi chịu dày vò trong ngọn lửa cháy da cháy thịt, mãi mãi không được siêu thoát! Nỗi oán hận sâu như biển đã biến nàng thành một con ác quỷ, thiêu cháy lý trí của nàng...”

Lucas nhăn mày dừng một chút, lại tiếp tục đọc:

“Nàng sử dụng pháp thuật hắc ám, làm ra một bộ hoa phục xinh đẹp, sau đó tặng cho nàng công chúa nước láng giềng nọ. Công chúa vui mừng mặc vào, lập tức lăn đùng ra sàn, miệng sùi bọt mép, mắt trợn trắng. Thành linh một ngọn lửa bốc ra từ bộ y phục, nhanh chóng nuốt chửng nàng. Nàng đau đớn lăn lộn, mùi thịt khét tỏa ra từ những bắp thịt cháy đen, vô cùng thê thảm...”

Heron chăm chú nghe, không mấy quan tâm đến giọng đọc sứt sẹo của Lucas.

“Medea xông vào buồng trong, nắm chặt lấy bảo kiếm. Môi nàng run run, ngũ quan xinh đẹp giờ đây cuộn xoắn vào nhau như ác quỷ, trái tim nàng như bị xé thành hai nửa. Cừu hận trở thành động lực của nàng. Nàng nhớ đến Jason, hạ quyết tâm giết chết con mình để trả thù nam nhân phụ bạc đã ruồng bỏ nàng. Nàng nhắm chặt hai mắt, bỏ ngoài tai tiếng kêu thảm thiết của đứa bé...”

Lucas mím môi. Y thực sự không muốn đọc tiếp.

“Sao thế?” Heron hỏi, “Đang đến khúc hay mà.”

“Câu chuyện này quá mức u ám.” Lucas đóng sách, “Đây đúng là bi kịch, Medea quá ngu ngốc.”

“Lucas...” Heron cười hai tiếng, “Đây chỉ là truyện tưởng tượng thôi mà, làm gì nghiêm trọng thế.”

“Nhưng từng câu từng chữ bên trong đều mang rất nhiều cảm xúc. Tôi có thể cảm nhận được sự đau đớn khi mất đi ái tình của Medea.”

“Ái chà, không ngờ giác đấu sẽ diễn mãnh trên chiến trận như người lại đa sầu đa cảm như thế.” Heron thấy hứng thú, “Nói xem, nếu người rơi vào hoàn cảnh như Medea, người có hận người mình yêu không?”

Lucas quay sang Heron. Mắt y phản chiếu khung cửa sổ đóng chặt, khuôn mặt tỏa sáng nhàn nhạt dưới ánh đèn, khóe môi hơi cong lên khiến y trông rất nhu hòa.

“Chắc chắn là không!” Y nói, “Đó không phải là tình yêu chân chính, Medea làm vậy chỉ vì sự tự luyện bản thân, vì bị người khác cướp mất người của mình nên mới sinh ra oán hận thôi.”

“Người làm ta bất ngờ thật, Lucas. Người định chuyển nghề đi làm cố vấn tình yêu đấy à?” Heron chọc y, “Ngài cố vấn vĩ đại, ngài có muốn nghe kẻ hèn này nói vài lời không?”

Lucas gật đầu: “Ngài cứ nói.”

Heron uống một hớp sữa bò, nghiêm túc: “Oán hận có ma lực làm mờ mắt con người, khiến người ta mất bình tĩnh cũng như không thể tư duy một cách bình thường, từ đó mê hoặc con người làm ra những hành động phi nhân đạo, chẳng hạn như giết con của chính mình.”

...

Cổ đại không ai cắt xén mọc ngổn ngang trong sân nhà Brutus, rêu xanh phủ khắp nơi, hiên trước không được quét tước, vừa hoang vu vừa rách nát, âm u như một huyết mộ.

Bên trong truyền ra tiếng khung cử kéo kẹt.

Vì nhà không có nô lệ nên Gurneya phải tự mình học làm tất cả. Việc mà nàng ghét nhất là nấu nướng, vì không có kinh nghiệm nên nàng thường xuyên bị dao cắt vào tay, hoặc nước sôi đổ vào người, nếu không thì cũng bị khói hun cho ho sặc sụa. Nàng ghét nấu nướng, cho đến khi nàng bắt đầu học cách dệt vải. Dù không cam lòng, nhưng vì cuộc sống, nàng đành cắn răng chịu đựng.

Dù đã qua một thời gian, nhưng nàng vẫn không chấp nhận được việc mình từ một quý tộc bị biếm xuống

thành thường dân, nên nàng lúc nào cũng cau có, trang phục cũng đã đổi thành áo gai thô ráp, khuôn mặt vì không có mỹ phẩm điểm trang mà trở nên kém sắc.

Nàng như bị lột xuống lớp da xinh đẹp, lộ ra nội tâm xấu xí bên trong.

Brutus đi khắp nơi kiếm việc làm, nhưng chẳng hiểu sao luôn gặp trở ngại, đã sớm bán hết nô lệ thu lại chút tiền.

Phí sinh hoạt của hai người đều dựa vào một sạp hàng nhỏ, mỗi ngày tiền kiếm được ít ỏi vô cùng, chẳng bằng một số lẻ thu nhập trong quá khứ.

Nhưng điều làm Brutus sợ nhất không phải là không kiếm được tiền, mà là phải về nhà đối mặt với Gurneya.

Gurneya thấy gã về, chân giẫm lên bàn đạp của khung cửa liền dừng lại: “Hôm nay kiếm được bao nhiêu?”

Cõi lòng Brutus chìm xuống, chậm rì rì móc tiền trong túi đặt lên bàn.

“40 đồng Nail, nhiều hơn hôm qua một chút ạ.” Gã buồn buồn nói.

“Tiền bán hai con sư tử của người sắp hết rồi đó, liệu mà kiếm thêm, không thì gặm bắp cải cả đám.”

Brutus trầm mặc móc tiếp hai cái bánh ra đưa cho Gurneya.

Gurneya không nhận, tiếp tục dẹt vãi: “Người nghĩ ta sẽ tha thứ cho người chỉ vì hai cái bánh này?”

“Con không có ý đó...” Gã ngượng ngùng thu tay về.

“Người làm ta quá thất vọng, Brutus!” Gurneya đập mạnh cuộn vải xuống, “Thiếu kiên nhẫn, ngu ngốc, không biết nhìn xa trông rộng! Sự thông minh của mình người đem cho chó ăn rồi hả?!”

Brutus cúi đầu, âm trầm nói: “Mẹ đang nhắc đến chuyện làm ăn lúc trước với Heron ạ? Tất cả là do hấn hại con...”

“Người vẫn chưa biết sai?!” Gurneya nộ khí xung thiên, “Người quá hấp tấp, gia sản của ta đều bị phá dưới tay người hết! Người nói tất cả là do Heron, thế ai đã bỏ qua cơ hội kiếm tiền từ cá cược giác đấu, một mực đưa giác đấu sĩ kia đến Gaul giết Heron?! Chính là người! Người đúng là thứ vô dụng nhất ta từng gặp! Sai lầm lớn nhất của cuộc đời ta là đã nhặt người về!”

Nắm đấm Brutus siết chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt.

Gã im lặng chịu đựng, đợi đến khi Gurneya bình tĩnh lại một chút, mới nói: “Con giết Heron vì con ghét hắn. Hắn quá giống Pliny, cái kẻ từng làm người tổn thương...”

“Câm ngay!” Gurneya quát, “Người không có tư cách nói ra câu đó!”

Brutus nghe lời đoán ý, lấy lòng nàng: “Người đã từng nói, ngoài dòng máu của Pliny ra, trong người hắn còn chảy dòng máu dơ bẩn của mẹ Fanny, nên người ghét hắn, không phải sao?”

“Người cũng không cần ra tay gấp thế.” Gurneya dịu đi, “Đến khi đã nắm chắc gia sản gia tộc Polio, chúng ta lại dùng độc được từ từ độc chết hắn cũng không muộn.”

Brutus kinh hoàng, cả người lão đảo, phải chống tay lên bàn mới đứng vững được: “Người vẫn chưa từ bỏ ý định chiếm lấy gia tộc Polio? Chúng ta đâu nhất thiết phải...”

“Người không cần phải chồm vào, chuyện đó là do ta quyết định! Ta nói rồi, ta muốn có tất cả mọi thứ của Pliny, kể cả gia tộc của hắn!”

Brutus vẻ mặt thống khổ, lông mày nhíu chặt vào nhau, trông như thẳng hề trong bức bích hoạ.

Gã sững sờ trong giây lát, đột nhiên cười to. Tiếng cười kia có chút điên cuồng, lộ ra một cỗ khí chất biến thái kinh tởm. Gã cười đến mức cả người run bần bật.

“Im ngay, Brutus!” Gurneya khó chịu, “Ta đã cảnh cáo ngươi, phải học Pliny duy trì khí chất tao nhã của quý tộc!”

Tiếng cười như bị đông lại trong tức khắc, im bật.

Brutus lại trở về vẻ âm trầm, im lặng cam chịu, biến thành một người khác hoàn toàn.

“Trước giờ con vẫn làm theo ý muốn của người...” Giọng gã mang theo tiếng nức nở.

“Con mặt dày đi lấy lòng người ta, không màng đạo lý thương tổn người ta, tất cả cũng là vì người! Pliny chết rồi vẫn có người yêu hắn tha thiết, con sống sờ sờ thế này lại chẳng có ai thương...”

Gurneya không thèm nghe gã oán hận, nàng chỉ thở dài, mệt mỏi nhắm mắt, lại chìm vào hồi ức khi Pliny còn ở bên.

“Cuối cùng chàng cũng sẽ là của thiếp...” Nàng thì thầm.

Brutus cúi đầu, đau khổ vùi mặt vào lòng bàn tay.

* Một cuốn sách viết về sự phản bội. Là một câu chuyện thuộc thần thoại Hy Lạp kể về việc giải quyết các thế lực và động cơ đằng sau hành vi của con người và thần thánh, kể về nàng Medea bị phụ quân của mình là Jason phản bội và ruồng bỏ để cưới một cô gái trẻ trung hơn. Lầm lỡ, điên cuồng và cực kỳ nhẹ dạ, vào cuối truyện, Medea đã tự tay giết những đứa con của mình.

28. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 28: Cảm Tình Người Mù

Sau một thời gian dây dưa đòi tới đòi lui, số tiền bán hoa hồng đợt trước cuối cùng cũng về tới tay Heron. Nhưng hiện tại hắn không có gì cần tiêu xài, nên đã cất hết vào rương.

Bản thân hắn đã tiến bộ rất nhiều, bớt ăn chơi sa đoạ, chuyên tâm rèn luyện. Cái tính ham học hỏi kết hợp với sự tào nhả vốn có của quý tộc khiến khí chất của hắn ngày càng trầm ổn, rất có phong độ của một bậc trí thức.

Cái đài cao ở sân sau lúc trước là nơi nhấm rượu xem giác đấu nay trở thành bục diễn thuyết quen thuộc của hắn, còn đám bồ câu bên dưới chính là thính giả.

Từ một kẻ tim đập chân run khi đứng trước đám đông, hắn đã trở thành một diễn giả xuất sắc, vừa có thể dùng đối đáp sắc sảo, vừa có thể khiến người nghe cảm động.

Sự thay đổi của hắn khiến Fanny và nô lệ trong nhà rất ngạc nhiên, trừ Lucas. Y vẫn ngoan ngoãn làm “đôi bạn cùng tiến” với Heron, theo hắn ôn văn luyện võ.

Ánh sáng dịu dịu chiếu rọi thư phòng, Heron khoác áo nhưng đỡ tay ôm ấm lô*, ngồi đọc sách như mọi ngày.

*Một dạng lò sưởi cầm tay

Hắn yên tĩnh lật từng trang sách, mái tóc đã dài ra một chút, được ánh Mặt Trời dịu dàng ôm ấp, làm hắn trông có vẻ rất ôn hòa.

Hắn đang đọc về Cicero*, đọc đến vô cùng nhập tâm, như thể hắn đang xuyên qua trang sách đến nói chuyện trực tiếp với vị triết gia tài năng quá cố vậy. Vì thế hắn không để ý trời đã về chiều. Cuối cùng cũng nhờ tiếng gõ cửa của Lucas kéo hắn trở lại.

*Marcus Tullius Cicero là một triết gia và nhà hùng biện, chính khách, nhà lý luận chính trị La Mã.

Lucas bưng thức ăn đến, gồm bánh bao nướng, rau trộn, cá tuyết với thịt rán phô mát và lạp xưởng rưới tương, đủ màu sắc đủ dinh dưỡng, là bữa ăn tiêu chuẩn của quý tộc.

Thực ra mấy món này đều là bữa trưa của Heron vừa được đầu bếp hâm nóng lại.

“Chủ nhân của tôi...” Lucas đặt khay đồ ăn xuống, “Đệ nhất nguyên lão cũng cần ăn cơm mà. Có câu ”Có thực mới vực được đạo“, ngài đầu phải người khổng lồ Titan không cần ăn cũng có thể vượt năm sông bảy núi, ngài cứ bỏ bữa như thế, lỡ ngã bệnh thì khổ.”

Heron nghiêng mặt nhìn y, con ngươi dưới ánh nắng trở thành màu vàng kim.

“Xem ra người đã đọc hiểu được ”Thần Phổ.“ Heron khép sách lại.

“Vâng.” Lucas nhích lại gần Heron một chút, “Giờ tôi đã là một nô lệ có học rồi nhé!”

“Nhưng người vẫn chưa sửa được cái tính thích gì làm đó bất kể ta có đồng ý hay không.” Heron kéo khay thức ăn lại, “Hửm? Hình như ta đâu có ra lệnh cho ai hâm cơm lại đâu?”

Lucas cười cười im lặng, lấy âm lô giữa hai chân hắn đặt ra chỗ khác, sau đó ngồi xổm xuống giúp hắn lót khăn ăn lên đùi.

Heron vừa cắt lạp xưởng vừa nhìn Lucas đang lót khăn cho mình.

Tóc y hơi rối, đôi mắt xanh thăm tòn tại vài tia lưu luyến, động tác nghiêm túc cẩn thận rất không phù hợp với tính cách phóng đảng của y. Hiếm khi thấy y để tâm đến một người thế này.

“Đôi lúc ta thấy ta thật sáng suốt vì lúc trước đã mua lại người.” Heron nói, “Người chăm sóc ta chu đáo còn hơn cả cha ta. Lucas này, có khi nào người là quà trời cao đã ban tặng cho ta không?”

Lucas lót xong khăn, cười nhìn hắn: “Có thể được ngài khen ngợi là vinh hạnh lớn nhất của tôi.”

Mắt y cong cong, đôi môi hơi khô nứt khê nhếch lên.

Heron nhìn hai cánh môi kia, lại nhớ đến một hồi ức không tốt. Hắn đột nhiên nói: “Lại đây, Lucas.”

Lucas nghe theo.

Heron giơ ngón tay chạm vào môi y, đầu ngón tay mềm mại vuốt nhẹ hai cái.

Xúc cảm nhột nhột trên môi khiến lòng y dấy lên một cơn tê ngứa khó chịu.

“Chú ý uống đủ nước. Ta không muốn thấy môi người nứt nẻ như vậy nữa.” Heron rút tay về.

Lucas hơi luyến tiếc, tâm như nổi trống.

...

Đợt tuyết đầu tiên bất thành linh rơi xuống La Mã, chỉ trong một ngày một đêm mà ngọn cây, mái nhà, mặt đất đều được phủ một màu trắng xóa.

Phụ nữ kéo nhau đến đền thờ cầu nguyện, đàn ông để tay trần đào hầm trữ rượu dưới tuyết, bọn trẻ thấy tuyết rơi thì vui quên trời quên đất, rủ nhau chạy tán loạn, vốc tuyết ném khắp nơi. Mọi người hân hoan, dựng tượng thần ở hai bên đường, thành tâm cúng bái.

Trong sân tuyết phủ một lớp dày nhưng Heron không cho dọn hết, chỉ bảo nô lệ lừa tuyết sang hai bên, tạo thành một con đường dẫn từ cổng vào trong nhà. Hắc đội mũ len đỏ, đứng thẳng tắp giữa sân, như một ngọn đuốc rừng rực cháy giữa trời, diêm lệ cực kỳ.

Tiếng leng keng vang lên, hắc nô nụ cười. Đó là âm thanh báo hiệu gia đình Gattuso tới nhà làm khách.

Gattuso vẫn không thay đổi gì, mặc đồ đen từ đầu đến chân, mặt núng nính tươi tắn như một đóa hoa.

Surah ôm thẳng nhóc Seneca bụ bẫm, ánh mắt dịu dàng như nước, nhìn ai cũng nhu hòa bao dung như đang nhìn con trai bảo bối của nàng vậy.

“Heron, lại xem cháu trai của em nè. Thằng bé lớn được chút rồi nhé.”

Nàng đưa cái bọc đang ngo ngoậy kia đến trước mặt Heron. Heron ghé mặt vào. Da Seneca không còn nhăn nheo như lúc mới sinh nữa. Đôi mắt thằng bé to tròn, hai cái tay bé nhỏ nắm lại thành nắm đấm hươu lung tung, thấy Heron liền ngoắc miệng cười.

“Ôm nó một cái đi, xem ra nó rất thích em đó.” Surah cười ngọt ngào.

Heron cẩn thận ôm Seneca vào lòng, nhẹ nhàng chọc chọc cái má lúm của nó, nhột nhột nở nụ cười.

“Ồi giỏi ôi, làng nước mau ra xem thằng em họ ngốc nghếch của tôi này!” Gattuso chọc Heron, “Seneca có

bạn đồng trang lứa rồi. Heron, chú cai sữa chưa đấy?”

“Câm miệng! Anh tưởng anh người lớn lắm hả?” Heron nguýt Gattuso một cái.

Hai người đấu khẩu một hồi, sau đó Gattuso dẫn Surah với Seneca đi thăm Fanny. Từ khi nằm liệt giường Fanny hiếm khi cười nhiều như hôm nay. Bà cảm ơn Surah vì đã sinh được người nối dõi tông đường cho gia tộc Claudius, còn tặng cho nàng một viên ngọc lục bảo.

Trong lúc đó, Heron tranh thủ chuẩn bị bữa trưa.

Lò sưởi được đốt từ trước, món ăn nóng hôi hổi lần lượt được dọn lên, bầu không khí ấm cúng vui vẻ.

Bữa ăn hôm nay có cá nướng, sò chuột nhồi hoa hồng nướng, cháo mật ong, hàu rán, còn có món lười chim Liệt Hỏa Gattuso thích.

Heron, Gattuso, Surah nằm ăn cơm. Surah dầm cháo cho nát rồi từ từ đút cho Seneca. Gattuso thì ăn đến lang thôn hổ yết, cơ miệng hoạt động liên tục, khăn giấy bắn chất thành một ngọn núi nhỏ, thỉnh thoảng còn ra hiệu cho nô lệ thêm đồ ăn.

“Anh nghe cô nói, gần đây chú được thần Minerva chiếu cố, tự dừng chăm học hẳn ra, lại còn biết tiết kiệm tiền.” Gattuso xé một cái đùi của con sò chuột nướng, “Nào chú đã thông rồi à? Thế nào, muốn theo anh vào Viện Nguyên Lão đấy phỏng?”

“Đây thềm vào!” Heron ném khăn giấy vào mặt gã, “Em chỉ không muốn làm một tên quý tộc vô dụng sống không có mục đích nữa thôi.”

Gattuso cười ha hả, cả người run bần bật, nước sốt dính hết lên người: “Trời trời trời, tận thế sắp đến rồi chắc? Anh đây cứ tưởng chú đang vui với kiếp làm lợn chứ.”

Gã cười một hồi, sau đó thả cái đùi xuống, nghiêm túc nói: “Có điều, anh rất vui vì sự thay đổi của chú. Nếu chú muốn vào Viện Nguyên Lão thì cứ nói với anh một tiếng, anh hứa sẽ giúp hết mình.”

Heron cười nhạt: “Em đây không dám nhận ân huệ lớn thế.”

Đột nhiên Seneca bị sặc cháo, ho khù khụ, khuôn mặt đỏ bừng lên, cháo loãng theo cằm chảy xuống cái cổ ngắn ngủn của nó. Surah vội vàng ôm nó dậy, vỗ vỗ lưng nó, phải một lúc sau mới yên được.

“Chắc là cháo nóng quá. Surah, em phải thử trước chứ.” Gattuso nhìn Surah, nói.

“Vâng, do em bất cẩn...” Surah hơi xấu hổ, “Ở nhà toàn là nhờ nô lệ đút con ăn, nên em cũng không rành

việc này...”

“Không sao không sao. Hay là em dứt anh một miếng, sau hãy dứt cho con? Anh tình nguyện hiến thân mình làm chuột bạch thí nghiệm.” Gattuso nháy mắt, mập mờ nói.

“Gattuso, chị dâu có lưỡi, tự mình thử được.” Heron liếc gã.

Gattuso cười hề hề. Gã lau miệng, lại cười vô lại nhìn Heron.

“Em họ yêu quý, sao chú ngốc thế không biết! Chắc chú chào đời đúng lúc thần Cupid* đi vắng phải không? Chậc, uống cho cái mặt xinh đẹp của chú... Tội nghiệp quá đi...”

*Cupid: Thần tình yêu. Ý của Gattuso là chê Heron nhạt nhẽo, không hiểu phong tình.

“Gattuso, anh đã ăn hết của tôi số lưỡi chim Liệt Hỏa trị giá 50 đồng Nail rồi đấy nhé!” Heron trợn mắt.

Gattuso tự giác kéo khóa miệng, nhưng ánh mắt vẫn không rời Heron, chốc lát lại tiếc nuối thở dài, tốc độ xử lý thức ăn chậm đi không ít, đến món khoai khẩu cũng chẳng buồn quan tâm.

Không khí trên bàn ăn yên tĩnh đến ngọt ngào, chỉ có tiếng a a của Seneca và tiếng dao nĩa va chạm nhau.

“Thực ra hôm nay anh đến đây, ngoài thăm chú và cô, còn có chuyện muốn nói.” Lâu sau Gattuso mới mở lời.

“Chuyện gì?”

“Thời gian này ở Capua* trời đổ một trận tuyết rất lớn, có thể xem là trận tuyết lớn nhất trong 10 năm qua, rõ ràng là phước lộc trời ban.” Gattuso nói, “Anh muốn dẫn hai mẹ con Surah đến đó hưởng chút lộc. Anh cũng muốn rủ chú theo. Ý chú thế nào?”

*Capua: Một quốc gia của người Lombard ở miền nam nước Ý ngày nay.

Heron thả dao nĩa xuống: “Capua?”

“Ừ, là nơi có nhà cửa được đồn là toàn làm bằng gỗ ấy.” Gattuso khoa tay, “Chú có thể sang đó cầu thần linh phù hộ, thế nào công danh cũng sẽ lên như điều gặp gió, tiền vô ào ào cho xem!”

Heron cân nhắc một chút, gật đầu đồng ý.

Hắn định sẽ mang Lucas đi cùng.

Sau bữa trưa, vợ chồng Gattuso tạm biệt ra về. Heron làm tròn bổn phận chủ nhà, đích thân tiễn họ ra tận xe ngựa.

Gattuso dìu Surah đang bế Secena lên xe rồi mới khoác áo choàng, kéo Heron lại hôn tạm biệt. Gã nhìn Heron, hai mắt láo liên, do do dự dự muốn nói lại thôi.

Cuối cùng gã nhịn không nổi: “Em họ đáng thương của anh...” Gã cực kỳ nghiêm túc, “Anh biết gia đình chú không hạnh phúc, từ nhỏ chú đã thiếu thốn tình yêu của cha...”

Đáy lòng Heron nặng trĩu, hô hấp hơi gấp gáp.

Gattuso thận trọng quan sát sắc mặt của hắn, tiếp tục nói: “Anh nghĩ... Chắc đó là lý do khiến chú mù mờ về mặt tình cảm.”

Gã dừng lại một chút, ngập ngừng: “Chú như thế rất khó tìm được người yêu chú thật lòng. Thân làm anh họ, anh cũng không nỡ nhìn chú cứ vò vố một thân một mình đến cuối đời.”

Heron ngơ ngác nhìn gã, không biết phải nói gì.

Gattuso xấu hổ ho khan một tiếng: “Khụ, hai đại nam nhân lại đi ảo não chuyện tình cảm, truyền ra ngoài chắc người ta sẽ cười chết. Thôi không nói nữa, anh về đây, mai xuất phát đến Capua nhé.”

Gã cười cười vỗ vai Heron, xoay người nhảy lên xe ngựa.

29. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 29: Yêu Lỗi Lớn Muốn

Hôm sau, Heron xin phép Fanny rồi cùng Lucas xuất phát đến Capua.

Capua cách La Mã cũng không xa, chỉ cần hai ngày đi xe là tới.

Lucas tất nhiên lãnh nhiệm vụ làm phu xe. Xe ngựa bằng gỗ lim như một viên bi tinh xảo, nổi bật giữa nền tuyết.

Màu trắng sạch sẽ như trải dài vô tận, bầu trời phủ mây nặng trĩu sà thấp xuống đất, như sẵn sàng buông xuống nhân gian một trận tuyết nữa.

Người La Mã tin rằng tuyết là hiện thân của thần linh, vì vậy dân chúng La Mã cực kỳ yêu tuyết.

Vị trí của Lucas là chỗ ngắm cảnh tốt nhất, vạn vật dường như đều thu hết vào đáy mắt.

Gattuso phát hiện ra điều này nên đã đuổi Lucas vào xe ngồi, đích thân thay y đánh xe, còn rủ Surah ra ngoài cùng ngắm cảnh, thành ra trong xe ngựa, ngoài Seneca ra chỉ còn Lucas và Heron.

Heron đang ôm Seneca, tò mò nhìn chằm chằm lúm đồng tiền của nó. Còn Lucas ngồi bên cạnh thì nhìn Heron.

“Ngài rất thích em bé ạ?” Lucas thỉnh thoảng lên tiếng.

“Chỉ thích em bé biết nghe lời thôi.” Heron thoáng đảo mắt qua y một cái, “Nếu sau này con trai ta cũng được như người này thì tốt quá. Lúc ta mệt thì công ta, lúc ta chán thì diễn trò cho ta xem, cùng ta chia ngọt xẻ bùi, trau dồi tri thức, đến khi ta chết thì tự tay táng ta vào quan tài...”

Lucas mở to mắt nghe Heron nói.

“Chắc người cũng biết, hôn nhân trong giới quý tộc đa phần đều vì tiền tài địa vị, con cái cũng chỉ xem như là hàng đính kèm...” Heron đút cho Seneca một ngụm nước, “Ta vẫn mong có thể tự tay chăm sóc con mình, sau đó sẽ trao lại quyền thừa kế cho chúng nó, để chúng nó thay ta tiếp tục phát triển gia tộc.”

Lucas có vẻ không vui, đôi con ngươi xanh biếc trở nên ảm đạm. Y im lặng ngồi đó, đến hô hấp cũng nhẹ đi rất nhiều, xem chút nữa Heron cho rằng y là một pho tượng bằng đồng thau.

“Tôi cứ nghĩ rằng...” Y cúi đầu, “Người như ngài sẽ không thích em bé. Em bé có gì đáng yêu chứ, vừa ồn ào vừa phiền phức, lại còn phun nước bọt tùm lum, bắn chết đi được...”

Heron nhìn y như nhìn quái vật: “Người bị ai nhập hả Lucas?”

Lucas ho khan, tránh né không dám nhìn thẳng vào mắt Heron: “Tôi chỉ muốn nói, một quý tộc cao quý trăm công ngàn việc như ngài lại phải tốn thời gian chăm sóc em bé, rất lãng phí...”, Y dừng một chút, “Huống hồ sau này ngài còn có một thê tử mà. Việc chăm con cứ giao hết cho nàng ta không phải là được rồi sao?”

Heron hơi buồn cười. Chẳng biết Lucas cố ý hay sao mà bao nhiêu khuyết điểm của hắn y đều xem như không thấy, toàn đem những cái tốt ra nói thôi.

“Ai biết được chuyện tương lai chứ?”

Heron cầm cái chuông bạc chơi với Seneca, liếc ra cửa xe, cố ý nói to: “Lỡ như ta vô phúc, sinh phải một thằng con y chang Gattuso thì sao? Nếu thế thì dù có tuyệt hậu ta cũng nhất quyết từ nó!”

“Làm như anh đây cần ông bố như chú vậy!” Gattuso quật lại.

Heron vui vẻ cười hai tiếng.

Lucas trầm mặc trong chốc lát, cảm thấy ra ngoài hứng gió lạnh vẫn tốt hơn. Y thả ấm lô xuống, định đổi vị trí với Gattuso. Nhưng y vừa mới đứng dậy đã bị Heron nắm tay áo kéo lại.

“Gattuso chưa chơi đã, người cứ ngồi đây đi.” Heron nói, “Da anh ta dày như da heo, không chết cồng nổi đâu mà lo.”

Lucas nhẹ nhàng kéo tay áo mình ra khỏi tay Heron, cười nói: “Vật nào chỗ đó, thừa chủ nhân của tôi.”

Y cười đến vô cùng trong sáng, khoe miệng hơi căng mang chút bướng bình, làm Heron nhìn đến ngẩn người.

Câu nói này hình như hắn đã từng nghe qua, nhưng lần này nghe được lại cảm thấy vô cùng vi diệu. Hắn im lặng suy nghĩ, Seneca a a đòi nước cũng không thêm để ý.

Đi xa mà đem theo trẻ con đúng là một cực hình.

Seneca đang quậy cực kỳ hăng, đá đập lung tung, tiếng khóc như ma âm phá thủng màng nhĩ. Lúc ngủ yên thì trông như thiên sứ, dậy rồi thì chẳng khác nào tiểu ác ma, thích lúc nào thì khóc lúc ấy. Đám người lớn không có kinh nghiệm chăm trẻ tay chân lè mề luống cuống mãi mới dỗ xong, mệt phờ râu. Bốn người lớn một em bé cứ âm ỉ như thế suốt cả đường đi.

Buổi tối, xe ngựa đến thành nhỏ phụ cận Capua.

Vì chăm sóc cho Seneca, bốn người quyết định tối nay sẽ ngủ ở tạm ở đây một đêm.

Bọn họ thuê hai phòng, một dưới chân núi cho nhà Gattuso, một trên núi cho Heron và Lucas.

Vì phòng ở trên núi nên chủ tớ hai người phải lội bộ trên sơn đạo rất lâu mới tới nơi. Được cái chỗ này rất yên tĩnh, hoàn toàn tách biệt với chốn phồn hoa dưới chân núi, thỉnh thoảng lại có gió núi mang theo vụn tuyết thổi qua, chẳng khác nào nơi ở của các ẩn sĩ thanh cao.

Lucas nhóm lửa trong lò sưởi, ngọn lửa bập bùng cháy, kết hợp với tường nhà bằng gỗ, không khí trong phòng ấm hẳn lên. Chỗ này không có nền, nhưng ánh sáng hắt ra từ lò sưởi cũng đủ soi rọi cả căn phòng,

bóng của cột nhà hắt lên bích họa Mosaic*, chập chờn lay động.

*Mosaic: Là một tác phẩm nghệ thuật hoặc hình ảnh được làm từ việc tập hợp những mảnh nhiều màu sắc từ kính, đá hoặc các vật liệu khác.

Heron nằm vắt chân trên giường, đầu gối lên cánh tay, nghiêng mặt mỉm cười nhìn Lucas đang cặm cụi sửa soạn hành lý bên lò sưởi.

Y cẩn thận đem khăn mặt, mũ, thảo dược ra kiểm tra kỹ lại một lần, ánh lửa chiếu sáng một bên mặt cương nghị của y, bên còn lại thì chìm vào bóng tối.

Bỗng nhiên y chạm thấy một vật cứng cứng nhét dưới đáy rương đồ, moi lên, kinh ngạc kêu:

“Kiếm?!”

Heron gật đầu, đây đúng là phản ứng hấn đang mong chờ.

“Lucas, chúng ta đánh một trận trên tuyết đi.” Hấn cười, “Lần trước vẫn chưa đánh đủ.”

Thế là hai người cùng ra ngoài.

Bầu trời đêm điểm đầy sao, lấp lánh như những viên kim cương diễm lệ, trải dài đến tận chân trời. Căn phòng hai người đang ở như một trạm dừng chân của thần linh, còn cột khói bốc lên từ ống khói cao cao kia chính là cây cầu dẫn về Thiên Quốc.

Nơi này trở thành nơi giao nhau giữa Thiên Quốc và nhân gian, mọi âm thanh xô bồ đều bị một bức tường vô hình ngăn hết ở ngoài kia.

Cửa phòng vẫn chưa đóng, ánh lửa bên trong nhuộm một mảnh tuyết trước cửa thành một màu vàng kim.

Hai người đứng mặt đối mặt.

“Lucas, giờ ta không còn là chủ nhân của ngươi nữa.” Heron thủ thế, ánh kiếm sắc lạnh còn hơn tuyết, “Vì thế hãy dùng hết khả năng của ngươi, đấu một trận thật sự.”

“Nếu tôi đấu hết sức, ngài chắc chắn sẽ chết.” Lucas chắc nịch nói.

Heron giơ kiếm nhắm ngay ngực trái của y, “Ngươi chỉ cần thu kiếm vào thời khắc cuối cùng là được. Thứ ta cần là cảm giác huyết dịch sôi trào đến nổ tung.”

Hắn dừng lại một lúc: “Mà cảm giác này chỉ có Lucas người mới có thể cho ta.”

Lucas trầm trầm cầm lấy kiếm.

Heron tấn công. Áo choàng màu đỏ thốc lên, như một đóa anh túc xinh đẹp nhưng không kém phần nguy hiểm.

Hắn vùng kiếm chém xuống ngực Lucas, lập tức bị chặn lại. Lưỡi kiếm va chạm tóe ra tia lửa, nhanh chóng bị đêm đen nuốt chửng.

Heron bị phản lực đánh bật ra, ngã trên nền tuyết, vài bông tuyết bị hất lên, đậu xuống tóc hắn.

Hắn hài lòng cười cười: “Đúng như ta mong đợi.”

Hắn kéo dây buộc, cởi áo choàng vứt xuống đất, thân thể nhẹ đi rất nhiều.

Lúc Lucas nhìn thấy cái cổ trắng nõn của hắn, tự dưng trong lòng sinh ra cảm giác khát máu.

Y mạnh mẽ hít một hơi, lông tơ dựng thẳng, yết hầu lặn lộn mấy vòng. Y vô cùng khát khao, huyết dịch sôi sùng sục, nhiệt khí thở ra đủ làm tan những bông tuyết nhỏ.

Tính dục trường kỳ áp chế nay gặp phải khiêu khích, gần như vỡ vụn, biến y thành một con dã thú thèm khát thân thể tươi trẻ kia, muốn lột da rọc xương uống máu, moi ra trái tim vẫn còn nhịp đập.

... Sau đó nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

Lucas nhận ra sự khác thường của bản thân, lập tức dùng chuôi kiếm đâm mạnh vào tay, ép buộc mình tỉnh táo lại.

Y yêu Heron, vì yêu nên mới sinh ra dục vọng cực đại.

Heron không biết sự mâu thuẫn trong lòng y, hùng hổ xông tới. Hai người đánh giáp lá cà, hơi thở giao hòa, xen giữa là mũi kiếm sắc bén chết người khê tách ra rồi lại va mạnh vào nhau, kịch liệt còn hơn cả mưa giông bão táp.

Lúc này thân phận chủ tớ không còn ý nghĩa, chỉ có sức mạnh, dùng cả linh hồn để chiến đấu.

Heron ngăn lại mũi kiếm của Lucas, lại xoay người chen vào khuỷu tay Lucas.

Hai người kề sát vào nhau, đầu Heron gác lên vai Lucas.

Heron trở tay cầm kiếm, lòng bàn tay hướng lên, gươm kiếm chém vào gáy Lucas.

Mũi kiếm lướt qua da thịt, một giọt máu chậm chậm rỉ ra.

Heron cười nhẹ, hẳn biết mình đã thua. Ngay từ khoảng khắc hẳn vung kiếm, Lucas đã giành ra tay trước, cũng dùng cùng một chiêu thức với hẳn.

Đầu hai người gác lên vai đối phương, thân thể dán vào nhau, nếu như bỏ qua hai lưỡi kiếm đặt trên gáy nhau thì bọn họ chẳng khác nào đôi tình nhân đang ôm ấp.

Bên tai vang vọng tiếng Lucas thở dốc, Heron có thể cảm nhận được nhịp tim thần tốc của y, nhịp đập như xuyên qua quần áo, hòa cùng một nhịp với hẳn.

“Đúng rồi... Lucas, chính là cảm giác này...” Heron kiệt sức hạ kiếm xuống, cổ họng dâng lên vị tanh ngọt, máu trong cơ thể sôi trào.

Hẳn đẩy Lucas ra: “Ta lại thua.”

Lucas nhìn hẳn.

“Tôi cũng không thắng.”

“Không! Người thắng. Người luôn thắng, từ trước tới giờ.” Heron phản bác. Hai tay hẳn tóm lấy vai Lucas, nghiêm túc khẳng định. Ánh trăng chiếu mặt hẳn thành màu trắng bạc, bóng của Lucas vững vàng in trên võng mạc của hẳn.

Lucas trầm mặc một hồi, sau đó cười với hẳn, chu đáo nhặt áo choàng lên khoác lên cho hẳn.

Heron buông vai y ra, ghét bỏ nói: “Ta không muốn khoác cái này, vừa nặng vừa khó chịu, lại xấu nữa!”

“Ngài vừa vận động mạnh, người đầy mồ hôi, nếu không giữ ấm sẽ bị cảm đó.”

“Vậy người mặc đi. Người cũng đổ mồ hôi kém gì ta đâu.” Heron dẫu môi.

“Bởi vì tôi đã uống gió nằm sương từ bé, so với quý tộc sống trong nhung lụa các ngài thì sức đề kháng cao hơn rất nhiều.” Y cười rạng rỡ.

“Cút đi!” Heron nổi giận đập y một cái

30. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 30: Năng Lực Nhận Biết Tình Yêu

Người xưa bảo, đừng bao giờ mang sức khỏe ra đùa. Sự thật đã chứng minh, người xưa nói chưa bao giờ sai.

Sáng sớm hôm sau, kẻ tối hôm trước vừa vỗ ngực khoe khoang mình có sức đề kháng cao giờ lên cơn sốt, co quắt trong chăn, nom đến tội.

Nhà Gattuso đã rời đi trước. Còn Heron định đợi Lucas khỏi bệnh rồi mới bắt xe ngựa đuổi theo.

Cơ thể Lucas nóng hầm hập, mắt híp lại, tóc vàng thiếu sinh khí nằm bẹp trên trán, gò má đỏ ửng, người quần hai tầng chăn, bị bó lại như cây xúc xích, lộ ra một sự yếu đuối trái ngược hẳn với ngày thường.

Heron nhắc cái ghế lại đặt bên giường, khoanh tay ngồi xuống:

“Người làm lỡ mất một ngày đường.” Heron từ trên cao nhìn xuống y, âm cuối hơi nhấn nhá ra vẻ trêu chọc, “Lỡ ta đến trễ, phúc phần bị người khác giành hết thì người tính sao đây?”

“Tôi thành thật xin lỗi...” Lucas uể oải nói. Giọng y khàn đặc như cổ họng vừa bị búa tạ đập vào.

Heron sờ sờ trán y: “Sao nóng dữ vậy nè? Người nóng y như miếng da heo mới lấy từ lò nướng ra ấy!”

Heron suy nghĩ, đoạn móc ra một miếng ngọc có râu sợi dây đeo, đeo lên cổ Lucas.

“Thứ này được mẹ ta thỉnh từ đền thờ, có thể đẩy lùi bệnh tật.” Heron nói, “Ta nghĩ hiện tại người cần nó hơn.”

Tim Lucas đập mạnh, mắt sáng rõ lên. Y gác tay lên ngực, nắm chặt miếng ngọc kia.

Heron vắt khăn, đắp lên trán y.

“Ta chưa bao giờ chăm sóc bệnh nhân cả.” Heron lau mồ hôi trên trán Lucas, “Ta vốn là một chủ nhân vô tâm vô tình mà.”

“Không phải.” Lucas yếu ớt cười cười, “Ngài là chủ nhân ôn nhu nhất tôi từng gặp!”

Heron lại dùng một cái khăn khác lau mặt và cổ y: “Người may mắn lắm mới được ta chăm sóc đấy. Thế nên ráng mà khỏe lại, không được chết đấy nhé!”

“Tôi sẽ không chết khi ngài không cho phép.” Lucas nhìn hấn, “Tôi đã hứa với ngài rồi mà.”

Heron cũng nhìn lại y.

Đôi mắt của Lucas vốn sắc bén, vì đương lên cơn sốt nên có chút mờ lung như phủ một tầng sương mù, nhưng trên võng mạc vẫn in rõ ràng ảnh ngược của Heron. Heron đang khoác áo choàng màu đỏ, nên bóng của hấn trên đáy mắt y trở thành một vầng Mặt Trời trôi nổi giữa biển cả bao la.

“Lucas, mắt người thật đẹp.” Heron tán thán.

Lucas theo bản năng nhắm mắt lại, quay mặt đi. Y xoay người, chừa lại cho Heron một bóng lưng cố chấp.

“Này này.” Heron có chút buồn bực, “Ai cho người quay lưng về phía ta?”

Lucas nghe thế đành xoay trở lại, mặt đỏ bừng nhưng không phải vì sốt. Tóc mái của y che khuất cái khăn đắp trên trán, cũng che luôn hơn nửa mắt y.

Heron thấy vậy liền vuốt ngược tóc y ra sau hết, sờ sờ trán y, lại thay một lượt khăn mới.

Lucas ngược ngừng hí mắt theo dõi hấn, nhanh chóng thu hết hành động thoát nhìn bá đạo nhưng chứa đầy sự quan tâm của Heron vào đáy mắt.

Chỉ bằng hành động ấy thôi là Lucas có thể nhìn thấu từ trong ra ngoài con người Heron rồi.

Heron đi lấy một quyển sách da dê, ngồi lại vào ghế, hai chân bắt chéo.

“May mà ta có đem theo cái này.” Heron giở sách, “Chỉ ít cũng có thứ để giết thời gian.”

Hấn ngồi bên Lucas, lặng lẽ đọc sách.

Đằng sau hấn là bức bích họa Mosaic mô tả cảnh nữ thần đang bước ra từ cánh cửa thông với Thần giới. Nữ thần cực kỳ xinh đẹp, hào quang tỏa ra khắp nơi, xung quanh là thực vật bừng bừng sức sống, động vật reo vui ca hát theo bước chân nàng.

Từ hướng nhìn của Lucas, cơ thể Heron hoàn toàn trùng khớp với vị trí vị nữ thần kia.

Hắn yên tĩnh ngồi đó, tay nâng quyển sách da dê. Một tiểu thiên sứ đội vòng nguyệt quế tôn kính hôn lên mũi chân hắn. Trên đầu hắn là mây trắng, đằng sau là rừng cây rậm rạp. Người hắn như một nét bút chu sa, nổi bật giữa thế giới huyền ảo.

Lucas siết chặt miếng ngọc đeo trên cổ.

Heron đang đọc đến xuất thần, đột nhiên cười một tiếng: ” “Nếu một người không biết mình muốn đến nơi nào, thế thì đi hướng nào cũng là sai lầm.”... Hừm, câu này có chỗ không ổn.”

“Ngài đang học tu từ học*?” Lucas hỏi.

*Tu từ học: Nghệ thuật nói chuyện, nhằm mục đích tăng cường khả năng trình bày, thuyết phục và động viên những đối tượng tiếp thu nhất định của người nói và người viết trong những tình huống cụ thể.

“Ừ.” Heron gật đầu, “Là của Nero* viết, nhưng ta vẫn cảm thấy không mấy thuyết phục. Có rất nhiều yếu tố quyết định kết quả của một việc, trong đó có cả những hành động vô ý thức. Chẳng hạn như...”

*Nero Claudius Caesar Augustus Germanicus: Vị Hoàng đế thứ năm và cũng là cuối cùng của triều đại Julius-Claudius, trị vì từ năm 54 tới 68 AD.

Hắn dừng một chút: “Cái lần ngươi thỉnh cầu ta cho ngươi được chết dưới miệng sư tử, giúp ta kiếm tiền trang trải cuộc sống ấy.”

“Tôi lại cảm thấy Nero nói cũng có phần đúng.” Lucas nói, “Coi như đó là quyết định vô ý thức, nhưng đó cũng là kết quả của việc tích lũy tình cảm sau một thời gian dài. Bất kì hành động gì của con người, dù là quyết định trong thoáng chốc, đều có nguyên nhân của nó cả.”

Heron gấp quyển sách lại, dăm chiêu: “Lucas, lúc đó... Tại sao ngươi lại chấp nhận chết vì ta?”

Lucas im lặng rất lâu. Gò má y đỏ bừng, mắt vẫn tơ máu, hàng mi dài buông xuống che đi đôi mắt xanh như nước biển. Y nhướn mày, khóe miệng chậm chậm nhếch lên, ánh mắt an nhiên, giọng điệu như ông lão đã hiểu rõ sự đời đang dỗ dành một đứa con nít:

“Bởi vì tất cả của tôi, từ linh hồn đến thể xác, đều thuộc về ngài.”

Heron bĩu môi: “Ngươi trả lời qua loa vừa thôi.”

Lucas chỉ im lặng mỉm cười nhìn hắn.

Trưa, vì ở đây chỉ có hai người, một người lại đang ốm liệt giường, nên Heron đành phải lột cái thân vàng

ngọc đi làm cơm.

Thật ra hần từng học nấu ăn với đầu bếp gia đình, cũng nấu được mấy món như cá với thịt rán, làm được mấy ổ bánh mì, ngoài ra còn có rau trộn và bánh bao hoa quả, mùi vị cũng không tệ.

Chủ nhà rất có trách nhiệm, chuẩn bị nồi niêu xoong chảo, thịt cá mắm muối đủ cả.

Đầu tiên Heron xắt cà rốt, cá với thịt thì đem ướp nhục quế*, sau đó lăn qua bột mì. Tiếp theo là cắt cà chua, vì hần không thèm đeo tạp dề nên bị nước cà chua bắn ra dính đầy trên áo, nhưng hần cũng không để ý. Hần đổ rượu lên một miếng vải thưa căng trên một cái tô, lượt qua một hồi, thêm mật ong vào. Hần rửa yến mạch, đặt bắp cải và cà rốt đã cắt miếng sang một bên.

*Nhục quế: Vỏ khô của cành to cây Quế, được sử dụng như một loại gia vị, rất thơm, ngọt và cay.

Thói quen sinh hoạt khiến hần sắp xếp những nguyên vật liệu rất ngay ngắn, trông rất tinh tế.

Thời điểm Lucas bắt đầu nặng nề chìm vào giấc ngủ, đột nhiên bị khói hun cho sặc tỉnh.

“Sao cái bếp lò này toàn khói là khói thế?!” Heron một tay cầm quạt, một tay che mũi, đôi mắt hồng hồng bị hun cho rơm rớm. Hần cố gắng nhóm lửa, nhưng lửa đâu không thấy, chỉ thấy khói bay mù mịt.

Cuối cùng cũng nhờ bệnh nhân nào đó đích thân xuống giường nhóm lửa.

“Là do củi nhiều quá, không có không khí, lửa nào cháy nổi?” Lucas khàn khàn giải thích.

Heron nhìn y: “Được rồi, người mau đi nằm đi! Ta không muốn lại tốn thêm một ngày cho người dưỡng bệnh nữa đâu.”

Lucas lau nước mũi chảy ra, ngoan ngoãn định leo về giường.

“Khoan đã.”

Heron gọi y lại, quần lại khăn quàng cho y, thuận tay sờ sờ sau tai y: “Ừm, đồ mồ hôi được, có lẽ sẽ chóng khỏe thôi.”

Lucas nghe tiếng tim mình đập mạnh.

Y nhận ra, Heron chưa bao giờ xem y là nô lệ.

Lúc hai người cơm nước xong thì Mặt Trời cũng đứng bóng.

Dưới sự giục giã của Heron, Lucas lau miệng xong lại tiếp tục nằm nghỉ ngơi. Trán y đắp khăn ẩm, cổ bị quấn khăn đến ba vòng, thành thật nằm trên giường. Y có ảo giác bản thân biến thành một đứa con nít bị người lớn giám sát nghiêm ngặt, mà vị “người lớn” đó chính là Heron.

Y bỗng nhiên ý thức được, quan hệ giữa y và Heron đang dần thay đổi, như một tảng băng cứng xuất hiện vết nứt, như quả trứng bắt đầu có nhịp đập của sinh mệnh.

“Ta đọc truyện cho người nghe nhé, Lucas?” Heron ngồi trên ghế, gương mặt nhìn y, “Hồi nhỏ lúc ta bị sốt, giáo phó (thầy giáo) hay đọc truyện cho ta nghe, còn cho ta ăn đường. Ông ấy bảo đọc truyện sẽ giúp lòng ta thoải mái, còn ăn đường sẽ giúp bụng ta thoải mái, có thể xua đuổi sự thống khổ, thứ vốn là thức ăn ưa thích của ma quỷ.”

“Nói thật...” Lucas khàn giọng nói, “Có thể được ăn đồ ăn chủ nhân đích thân nấu cho đã là vinh hạnh nằm mơ cũng không có rồi. Tôi dám cá trong cả thành La Mã hiện tại chẳng có nô lệ may mắn như tôi đâu.”

“Ta đã nói rồi, Lucas.” Heron lấy ra một quyển sách da dê khác, đặt chính tề lên hai chân. Ánh lửa hắt lên mặt hần, xua đi hết bóng đêm, soi ra ngũ quan xinh đẹp.

Cả người hần được ánh sáng bao phủ, lời nói ra cũng khiến người nghe thấy ấm áp.

“Người là bằng hữu của ta. Người xứng đáng nhận được những thứ này.” Hần trịnh trọng nói.

Lucas ngẩn người, trái tim có dòng nước ấm chảy qua, cảm giác như ngày trước lúc Heron nhét vào miệng y một xâu thịt Khổng Tước.

Heron giở sách, nhẹ giọng đọc: “Nàng Mia dạo chơi trong rừng. Mái tóc óng ánh của nàng bông bênh xòa sau lưng. Ngũ quan của nàng đẹp như điêu khắc, đến những chú bướm còn không nhận được bay vờn quanh nàng. Vẻ đẹp của nàng khiến vạn vật thất sắc, dây leo tự động nhường lối cho nàng, đại thụ thu lại cành lá cho ánh nắng chiếu lên làn da trắng mịn của nàng, những cây cỏ nàng chạm qua đều vui mừng nở rộ, xòe ra những cánh hoa tươi thắm...”

Heron dừng lại: “... Trí tưởng tượng của tác giả thật phong phú.”

Hần ngược mặt lên, phát hiện Lucas đang nhìn mình, bèn cười nói: “Nếu người không thích, chúng ta sẽ đổi cuốn khác.”

“Không sao đâu ạ.” Lucas cười lại.

Heron nhíu mày, tiếp tục đọc: “Chúng thần ưu ái nàng, trời đất vì nàng mà đảo điên. Mọi người không

còn sùng bái Venus* nữa, đua nhau quỳ hết xuống váy Mia. Venus không còn nhận được sự sùng ái, nàng cực kỳ tức giận, không chấp nhận sự thật mình lại bại dưới tay một phạm nhân. Vì thế trong cơn đố kỵ, Venus quyết định sẽ lấy đi một bộ phận cơ thể của Mia...”

*Venus: Thần Vệ Nữ, là vị thần của tình yêu, cái đẹp, tình dục, sinh sản, bảo vệ nữ quyền.

Lucas ngẩng mặt nhìn trần nhà, thả hồn trôi theo từng câu chữ của Heron.

“Venus vào rừng tìm gặp Mia, kết quả lại bị sắc đẹp của nàng làm cho chấn động. Nội tâm Venus xuất hiện mâu thuẫn. Venus khóc, đôi mắt lấp lánh như ánh Mặt Trời đọng đầy nước mắt, cơ thể tuyết trắng run rẩy không ngừng. Nàng vừa ghen ghét vừa mến mộ vẻ đẹp rạng rỡ của phạm nhân kia. Cuối cùng nàng bật khóc, gào lên bằng giọng nói ngọt ngào như dòng suối mát: “Tại sao trên đời lại có một sinh linh đẹp đến nhường này?! Khiến một thần nữ như ta đây phải vừa yêu vừa hận! Trước mặt người, ta thật nhơ bẩn với nội tâm nhồi đầy bởi sự đố kỵ xấu xí này!” ”

“Thế là Venus không biến Mia thành người khuyết tật nữa. Nhưng lời thề đã lập, nàng bắt buộc phải thực hiện. Nàng trầm tư suy nghĩ ba ngày ba đêm, cuối cùng nàng quyết định sẽ lấy đi từ Mia một năng lực mà ai ai cũng có, nhưng không ảnh hưởng đến sức khỏe và sắc đẹp của Mia...”

Heron lại dừng, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

“Năng lực gì ạ?” Lucas giục.

“Năng lực nhận biết tình yêu.” Heron nhẹ nhàng đọc tiếp.

31. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 31: Đồ Ngốc Này

Lucas vừa đọc thầm lời cầu nguyện vừa uống vào chén thuốc Heron sắc cho. Sau đó Heron tỉ mỉ lau chùi lòng bàn tay và chân y, lại dèm chăn cẩn thận, tránh gió lùa vào chân làm bệnh nặng thêm.

Heron ngâm khăn trong nước thuốc pha mật ong rồi vắt ráo, đắp lên trán Lucas: “Cởi áo khoác với chăn ra, ta kỳ lưng cho.”

Lucas cứng đờ cả người, chần chừ nói: “...Hay là thôi đi? Việc này mà truyền ra ngoài sẽ làm tổn thương sự uy nghi của chủ nhân lắm đấy.”

“Bớt nói nhảm đi!” Heron ngồi xuống mép giường, kéo tay bắt y ngồi dậy.

Hắn tự tay thoát y thân trên giúp Lucas, cơ ngực cường tráng của y hiện ra.

Lồng ngực mang đầy vẻ đẹp nam tính, bắp thịt rắn chắc, chỗ nào ra chỗ đó, tuy da dẻ hơi thô ráp nhưng cũng không mấy ảnh hưởng, đẹp như tượng bán thân của thần Mặt Trời.

Lồng ngực này vẫn giống như trí nhớ, dày đặc vết thương, đương nhiên nổi bật nhất vẫn là gia ấn của gia tộc Polio, như một con quái vật bề ngỗ chiếm giữ vị trí trái tim.

Ngón tay Heron sờ lên ngực y, trên đó có chút mồ hôi nhưng hắn cũng không ghét bỏ, chỉ chuyên tâm lần theo từng nét của gia ấn.

“Lúc khắc thứ này lên... đau lắm phải không?” Hắn đột nhiên mở miệng.

Lucas không lường trước được câu hỏi này, phải mất một lúc mới trả lời được: “Không đau, chỉ nhói một cái như kiến cắn thôi ạ.”

Heron không nói gì, kiên nhẫn lau chùi lồng ngực rộng lớn của y, sau đó bảo y xoay người lại để hắn lau phần lưng.

Vết roi lúc trước đã khép miệng, nhưng dấu vết dữ tợn vẫn khắc sâu trên lưng y. Nghĩ đến việc những vết sẹo này đều vì mình mà có, lòng Heron quặn lên cơn chua xót, lặng lẽ buông tiếng thở dài.

Hắn cực kỳ muốn nói với y vài lời bày tỏ sự cảm kích của mình, chẳng hạn như, cảm ơn sự trung thành của người, cảm ơn người đã dùng cả tính mạng để bảo vệ ta, người là tâm phúc ta tín nhiệm nhất, ta quyết định sẽ trọng thưởng cho người, hay mấy câu đại loại như vậy...

Thế nhưng những lời cảm kích này lên đến cổ họng lại không thoát ra nổi, cuối cùng lời ra khỏi miệng lại biến thành...

“Ồn ào này...”

Khóe mắt Lucas nóng lên, tự nhiên y muốn khóc quá chừng.

Sau khi đã lau sạch sẽ rồi, Heron lấy một bộ y phục làm bằng tơ tằm thượng hạng của mình ra, bắt Lucas mặc vào, lại chườm mát cho y một lần nữa.

“Ta không thể chăm sóc người mãi được.” Heron đỡ y nằm xuống, “Người khôn hồn thì mau khỏe lại cho ta!”

Lucas cả người lại bị bọc thành cây xúc xích, vươn tay sờ sờ trán: “Ừm, nhiệt độ bình thường rồi này. Tôi cảm thấy khỏe như chưa bao giờ được khỏe luôn!”

Y lại ngồi dậy, gồng tay khoe cơ bắp săn chắc, chứng tỏ với Heron rằng mình đã khỏe rồi.

Khóe miệng Heron giật giật, nhàn nhạt liếc y một cái, đưa cho y một bát mật ong pha loãng.

“Uống cái này vào, vừa uống vừa cầu nguyện thần linh che chở.”

Lucas nhận bát, ngửa cổ uống một hơi, động tác của y hơi mạnh nên có vài giọt mật ong nhiều xuống, trượt vào cổ áo. Uống xong y trả bát lại cho Heron, vươn tay qua loa lau miệng rồi nằm xuống, tùy tiện hết chỗ nói.

Heron nhú mày, định dùng khăn ướt lau miệng và cổ y, nhưng cái tay vừa vươn ra đã bị y giữ lại.

Những việc hầu hạ người khác này không đến phiên chủ nhân đích thân làm.

Hai người nhìn nhau một cái, Heron rút tay ra, vẫn khẳng khẳng giúp y lau miệng.

Thấy Lucas mở miệng muốn nói, Heron nhanh chóng ngắt lời: “Nhanh ngủ đi!”

Hắn lại sờ trán y kiểm tra, xác định thân nhiệt y bình thường mới tắt nến đi ngủ.

...

Sau một ngày một đêm tĩnh dưỡng, Lucas đã sinh long hoạt hổ trở lại. Một đồng thuốc bổ cuối cùng cũng phát huy tác dụng, khiến mặt y thêm hồng hào, thân thể linh hoạt hơn rất nhiều, bước chân nhẹ nhàng như đang lướt trên mây.

Y khoác áo choàng đen, vui vẻ ngồi ở vị trí phu xe, bao nhiêu mệt mỏi hôm qua đều bay sạch. Y ra roi thúc ngựa, đến trưa thì tới Capua.

Nếu ví La Mã là một mệnh phụ sang trọng cõi mỡ, thì Capua là một nàng tiểu thư trầm lặng và an nhiên. Hai bên đường phố là hàng tá những người tuyết vừa được đắp thành, cao thấp mập ốm, đủ loại dáng vẻ. Xen kẽ giữa tuyết trắng là những ngôi nhà gỗ màu nâu đỏ và rừng thông xanh bạt ngàn. Phụ nữ đội bình gốm tranh thủ đi lấy nước, một đứa trẻ hiếu động chơi đùa trên mặt sông đã kết băng.

Heron lười biếng vén rèm che, đưa tay đón lấy một bùm tuyết rơi từ trời xuống, nhìn chăm vào bóng lưng thẳng tắp của Lucas, đột ngột kéo cổ áo y ra nhét tuyết vào.

Lucas giật mình, quay đầu lại liền bắt gặp nụ cười tinh quái của Heron.

“Ngài muốn chơi ném tuyết giống đám nhỏ kia sao?” Lucas chỉ chỉ.

“Thèm vào! Ta đâu có ấu trĩ như thế, chẳng qua là muốn trêu ngươi thôi.” Heron hất cằm, “Phía trước là núi Apaga. Gattuso có nói sẽ thuê một căn nhà gỗ ở sườn núi, trong sân còn có củi lửa, có thể mở tiệc ngoài trời. Giờ chúng ta đến, chắc cũng có thể mót được chút thịt nướng chị dâu làm. Tay nghề chị ấy được lắm đấy.”

Xe ngựa lộc cộc chạy đến chặn núi. Lucas và Heron xuống xe, đợi Lucas xuống buộc ngựa cẩn thận, cho nó uống nước xong thì đi bộ lên núi theo những bậc thang đèo trên đá, hai bên có căng sẵn xích sắt.

Càng lên cao sương mù càng dày đặc, đến mức không phân rõ dưới chân là sương hay là tuyết. Bốn phía đều là sương mù, những gam màu khác đều hầu như đều bị che khuất, khiến người ta sinh ra nỗi bất an. Heron chỉ có thể thấy bậc thang gần nhất, còn bao nhiêu đều chìm hết vào biển sương mù, âm u như lối xuống Hoàng Tuyền.

Bỗng nhiên hắn có một linh cảm xấu, trái tim không nhịn được đập dồn dập.

Heron trượt chân, xích sắt kêu lên một tiếng, may mà được Lucas kịp thời ôm eo giữ lại.

“Ngài không sao chứ?” Lucas lo lắng hỏi.

Heron trầm mặc một hồi: “... Không sao.”

Mặt hắn tái nhợt. Nếu lúc này không có Lucas, hắn đã ngã lăn từ đây xuống dưới, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Cuối cùng cũng tới chỗ hẹn, nhưng khung cảnh hiện tại lại khiến hai người điều đứng.

Nhà gỗ cháy rụi chỉ còn sót lại mấy cây trụ đen sì, hình như thể lửa lúc đó rất lớn, đến mấy cây thông xung quanh cũng bị ảnh hưởng. Mùi khét đậm đặc trong không khí như nhát dao đâm vào lòng người.

Giữa một ngọn núi mênh mông tuyết trắng, chỗ này như một giọt mực bắn dây vào, cực kỳ chói mắt...

“Trời ơi! Gattuso...”

Sống lưng Heron lạnh ngắt, tay chân run rẩy không ngừng. Hắn nhìn người, quỳ luôn trên mặt tuyết, hai mắt mở to nhìn tàn tích kia. Đầu hắn trống rỗng, cứ ngỡ như đây chỉ là một cơn ác mộng, hắn vùng vẫy trong tuyệt vọng, nhưng dù cố thế nào cũng không thoát ra được.

Lucas đau lòng ôm lấy hắn từ phía sau.

Chợt tai y bắt được một âm thanh nhỏ bé nhưng mang đầy hi vọng: “Có tiếng khóc... Gia đình ngài Gattuso vẫn còn sống!”

Heron trấn tĩnh một chút. Lucas lần mò theo hướng âm thanh phát ra, tiến vào rừng cây.

Sau đó y phát hiện ra Gattuso và Surah, nhưng Seneca thì lại không thấy đâu.

Đôi vợ chồng chết lặng ngồi trên đất, quanh thân là sương mù trôi băng lảng. Surah mặt mày xám ngoét bị Gattuso ôm chặt vào lòng, hai mắt nàng trống rỗng như đã bị hút mất linh hồn.

“Gattuso... Seneca đâu?!” Heron bước ra từ phía sau Lucas, nhanh chóng phát hiện ra điểm không hợp lý, “Chết tiệt! Chuyện quái gì đã xảy ra thế này?!”

Hình như cái tên “Seneca” đã kích động Surah. Nàng thống khổ rít gào, đâm thùm thụp ngực mình, hai chân quẫy đạp lung tung, cào rách da Gattuso đang cố gắng ghì nàng lại. Nàng như trở thành một người khác, không có cử chỉ dịu dàng của thường ngày, chỉ có sự dữ tợn và điên loạn.

“Seneca! Seneca của mẹ! Mẹ muốn chết! Mẹ muốn chết! Seneca!... A! Ta nguyện rửa thần linh! Ta muốn dùng cả đời nguyện rửa thần linh! Trả con lại cho ta!!”

Tiếng rít của nàng như âm thanh của ma quỷ vọng lên từ Địa Ngục. Nàng vừa la hét vừa kéo tóc, mắt trừng lớn như muốn nứt ra. Gattuso cắn răng ôm chặt vợ, không cho nàng tiếp tục tổn thương chính mình.

Surah phát điên một lúc rồi kiệt sức ngất đi, ngã vào lòng Gattuso.

Heron cuống lên, Gattuso cuối cùng cũng nhìn sang hắn. Mặt mày gã dính đầy tro xám xịt, đôi mắt đục ngầu vẫn đầy tơ máu.

“Hôm qua sau khi ăn xong, bọn anh thấy buồn ngủ. Lúc bọn anh đang ngủ... Gian nhà tự dưng bốc cháy...” Giọng gã nghèn nghẹn, “Surah ngất đi. Lúc đó anh chẳng nghĩ được gì, đầu óc trống rỗng, tay chân nhũn cả ra, sau khi anh kéo được Surah ra ngoài liền hôn mê theo...”

Gã thở gấp, sắc mặt dưới lớp tro trắng bệch như người đang đuối nước. Gã đau đớn rít lên: “Seneca, con anh... Thần linh ơi! Anh đúng là một gã ăn hại! Thậm chí con mình còn không tự cứu nổi!”

Sự tuyệt vọng bao trùm bốn người.

Da đầu Heron tê dại, một luồng khí lạnh theo xương sống hắn bò lên trên.

Lúc này chỉ có Lucas là bình tĩnh nhất. Y quan sát xung quanh, nói với Heron mấy câu rồi nhờ Gattuso

đặt Surah lên lưng mình, cõng nàng xuống núi.

Đến xe ngựa đậu dưới chân núi, Lucas để Surah nằm trong xe, Gattuso theo vào để chăm sóc nàng.

Heron ngồi bên cạnh Lucas. Bọn họ đã quên bằng mực đích tới đây, chỉ dốc hết sức chạy về La Mã.

Xe ngựa độc hành giữa tuyết trắng mênh mông, lưu lại trên nền tuyết vết chân và vết bánh xe thật dài.

Lucas nhìn phía trước, trầm giọng nói: “Một đứa trẻ, dù có là sơ sinh đi nữa, khi chết nhất định phải lưu lại một thi thể cháy đen. Nhưng ngoài tàn tích của gian nhà và đồ vật ra, tôi chẳng phát hiện được gì cả.”

Heron trầm mặc nghĩ một hồi: “Nói thế Seneca vẫn còn sống.”

“Rất có khả năng.” Lucas nói, “Hơn nữa, nhiệt độ ngoài trời thấp như vậy, trên đất còn có tuyết đọng, không thể tự nhiên lại phát hỏa được.”

“Gattuso nói anh ấy với chị dâu ăn xong lại thấy buồn ngủ.” Heron nghi hoặc, “Việc này hơi bất thường. Gattuso không có thói quen ngủ sớm, thay vì ngủ anh ấy thích bày ra mấy trò giải trí hơn...”

Về mặt Lucas nghiêm túc, “Tôi có cảm giác, trận hỏa hoạn này là do có người cố ý gây ra. Thủ phạm biết chúng ta sẽ đến Capua, nên đã lập mưu, sau đó bắt Seneca đi.”

Hô hấp của Heron hơi dồn dập, “Nếu hôm trước chúng ta xuất phát cùng nhà Gattuso, có lẽ ta và người cũng chẳng thoát khỏi kiếp nạn này.”

“Vâng... May mà tôi đổ bệnh đúng lúc.” Lucas lo âu nhìn về phía Heron, “Nếu không ngài đã gặp nguy hiểm rồi. Lần ở Gaul cũng thế, lần này cũng vậy, ngài đều thoát khỏi lưới hái Tử Thần trong đường tơ kẽ tóc.”

“Ta nhớ ta đâu có nhắc đến chuyến đi này với ai đâu.” Heron nói, “Con của Gattuso bị bắt cóc, hơn nửa khả năng là do kẻ thù của anh ấy làm. Mấy chuyện bắt cóc ám sát như thế này lúc trước cũng đã từng xảy ra rồi.”

“Chuyện này rất phức tạp, lại không có bất cứ đầu mối gì. Tôi không biết thủ phạm là kẻ thù của ai, nhưng từ bây giờ ngài nhất định phải chú ý an toàn.”

Heron gật đầu: “Sau khi về đến La Mã, chúng ta sẽ lập tức đi báo án. Cũng có thể có kẻ cố ý nhắm vào ta, dù gì trong nửa năm nay ta cũng đã suýt chết những ba lần rồi mà.”

Lucas kiên định nhìn hắn: “Còn tôi vẫn sẽ tiếp tục bảo vệ ngài.”

Tuyết lại rơi, nhẹ nhàng đậu xuống tóc và đầu vai, và hàng mi dài rậm của Lucas. Tai y đỏ lên vì lạnh. Heron phát hiện ra điều này, vươn tay giúp y kéo mũ trùm lên.

32. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 32: Thiếu Một Chiếc Nhẫn

Sau hai ngày đoàn người về tới La Mã. Đầu tiên bọn họ đến nhà Gattuso.

Chỉ trong hai ngày này, mái tóc đen tuyền xinh đẹp của Surah đã lốm đốm những sợi bạc, khóe mắt hằn vết chân chim, khuôn mặt sạm đi như kẻ hút thuốc lâu ngày, cả người toát ra sự uể oải.

Nàng ôm ấm lô, vô hồn để Gattuso dìu ra khỏi xe và khoác áo choàng cho mình. Đôi mắt trống rỗng của người mẹ vừa mất con vừa nhìn thấy những vật sống liên bản ra tia sáng điên cuồng.

“Trả con cho ta! Trả Seneca cho ta...” Nàng ôm đầu kêu gào, làm kinh động rất nhiều người đi đường, “Ta muốn lột da kẻ bắt cóc con ta! Chặt luôn cái tay bẩn thỉu dám động đến nó!”

Gattuso vội ôm lấy nàng, nhưng sức của gã không bì nổi với một người đã mất trí. Surah ném ấm lô xuống đất, hung hãn cào mặt Gattuso.

Lucas cũng chạy tới giúp. Surah thấy thế liền chuyển mục tiêu, vung tay cào cho Lucas mấy nhát trên gò má, kéo dài tới tận cằm.

Heron lật đật định chạy tới can ngăn, nhưng Lucas đã ngăn hắn lại: “Ngài đừng tới đây!”

Y nhanh chóng chế phục Surah, dùng dây thừng trói chặt tay nàng, cùng Gattuso đưa nàng vào nhà.

Heron ngồi đợi ở vị trí phụ xe. Lucas nhanh chóng trở ra, ngồi xuống bên cạnh hắn, thở dài: “Thần trí của Surah phụ nhân rất không ổn định. Cũng khó trách, việc ngài Seneca mất tích là đả kích quá lớn đối với một người mẹ như phụ nhân.”

“Chúng ta đi báo án đi.” Heron trầm mặc, “Bây giờ Gattuso cũng hoảng loạn không kém gì chị dâu đâu, thôi thì hai người chúng ta thay anh ấy viết đơn kiện vậy.”

“Vâng.” Lucas gật đầu, cầm roi chuẩn bị chạy về phía tòa án.

Vết cào trên mặt Lucas sưng đỏ, máu rỉ ra, trông có chút dữ tợn.

Heron nhìn y, bỗng nhiên đổi ý: “Mà thôi, về nhà đi.”

Lucas thắc mắc: “Chi vậy ạ?”

Heron chỉ chỉ vết thương trên mặt y: “Xử lý vết thương. Mấy cái vết này để lâu sẽ lưu sẹo. Ta không muốn thấy người bị hủy dung đâu.”

...

Về đến nhà, Heron lập tức kéo Lucas vào thư phòng, lục hòm thuốc lấy ra một hộp thuốc mỡ, quệt lấy một ít, dính thân bôi cho y.

Heron cảm nhận được miệng vết thương lồi lõm của Lucas truyền qua đầu ngón tay mình, nhũn mảy, bóng tối phủ trên mặt khẽ chuyển động.

“Nhìn người...” Hấn nhướn mày, khều khều cằm Lucas, “Rất chặt vật đó.”

Lucas nường theo ánh sáng ít ỏi trong phòng nhìn hấn.

Hấn đứng đó, cả người bại lộ dưới ánh sáng, rõ mồn một.

“Tôi không đau.” Lucas cười cười.

Đây mới đúng là câu trả lời Heron muốn nghe.

Heron ừm một tiếng trong cổ họng, vặn chặt hộp thuốc mỡ lại rồi dúi vào tay Lucas, “Thưởng cho người.”

Lucas nhận lấy bằng hai tay, miệng nói cảm tạ.

Tiếp theo, Heron trải giấy cỏ gấu ra bàn, thuận miệng ra lệnh: “Mài mực cho ta.”

Lucas lấy ra một viên mực, hơi dưới nền một lúc, sau đó đặt lên nghiền mực, chậm rãi mài.

Tiếng ma sát khô khốc vang lên trong phòng.

Heron cầm bút cỏ lau, chấm một chút mực. Bỗng dưng có một cái gì đó thôi thúc khiến hấn bất giác theo nghiền mực nhìn lên trên.

Đập vào mắt Heron là một Lucas đang hết sức chăm chú mài mực, viên mực đen tuyền càng làm nổi bật ngón tay sạch sẽ của y hơn. Tóc của y bị tuyết tan ra làm ướt, dính ở trên trán. Nghiền mực phản chiếu

trong đôi con ngươi xanh lam của y, như một con thuyền nhỏ lênh đênh giữa đại dương.

Cây bút trên tay Heron dừng mãi trên không trung, đến khi một giọt mực bị trọng lực hút, rơi xuống giấy, làm bắn mất một mảnh.

“Lucas, dừng mài nữa.” Heron mở miệng, “Mấy việc lật vật thể này sau này ngươi không cần làm đâu.”

Lucas dừng tay, thắc mắc: “Sao lại thế ạ?”

Heron vo tờ giấy đã bị bắn thành một cục, ánh mắt vẫn khóa trên người Lucas: “Ngươi là một giác đấu sĩ, chỉ nên cầm đao múa kiếm, chứ không phải đem thân đi làm những việc của gia nô chân yếu tay mềm.”

Lucas đặt viên mực xuống, ánh mắt mang theo ý cười nhìn Heron: “Tôi nhớ... Có lần ngài khen tôi chăm sóc ngài cẩn thận như cha chăm sóc con. Nếu có thể làm cho ngài vui, dù có làm mấy việc con con này tôi cũng tình nguyện ạ.”

“Không cần.” Heron trải ra một tờ giấy mới, “Ngươi cứ là chính mình là được rồi. Ta không muốn thấy ngươi ép buộc bản thân thay đổi chỉ vì ta.”

Lucas nhướng mày, ngoan ngoan nghe lời.

Một lúc sau, Heron viết xong đơn kiện, bảo một nô lệ đưa đơn đến tòa án. Hắn cảm thấy đầu óc cứ ong lên từng cơn, xương cốt rã rời, cả người uể oải, bèn đứng dậy ra sân hóng mát một chút.

Seneca mất tích, Surah điên loạn, bao nhiêu chuyện kéo nhau ập tới, như đám mây đen đè nặng lên ngực Heron, muốn xua cũng xua không nổi.

Tuyết đã ngừng rơi. Sau một quãng thời gian dài La Mã cũng được nhìn thấy lại Mặt Trời, bầu trời vẫn còn nhờ nhờ mây xám được ánh sáng chiếu qua, khuếch tán nên những mảng màu nhàn nhạt.

Ánh nắng sau ngày tuyết rơi so ra còn ấm hơn cả ánh nắng của ngày nóng nhất của mùa hạ.

Foley Tina đẩy Fanny được khoác áo choàng và đội mũ cẩn thận vào đình hóng mát.

Viên Hắc Diệu thạch của Fanny lấp ló sau vành mũ, lấp lánh phản chiếu lại ánh sáng của tự nhiên, trái ngược hoàn toàn với vẻ tiêu tụy như sắp không gượng dậy nổi của chủ nhân của nó.

Vành mắt của Fanny màu xanh đen, bởi vì mỗi ngày bà ngủ rất lâu, thời gian tỉnh táo ngày càng ít, dường như linh hồn bà ngày càng bị hút về phương xa, thuốc thang đắt tiền cũng không còn níu giữ bà được nữa.

Tất cả nô lệ đều an ủi bà, nói rằng bà sẽ chóng khỏe thôi. Chỉ có Heron biết, mẹ mình không còn sống được bao lâu nữa rồi.

Heron đi tới bên cạnh Fanny, quỳ xuống hôn lên tay bà.

Fanny đang nhắm mắt dưỡng thần theo bản năng rút tay lại, một mồi mở mắt ra, cúi đầu liền nhìn thấy nụ cười yếu ớt của con trai.

“Hermia...” Bà ngạc nhiên, “Sao về sớm thế? Ở Capua cảnh đẹp không con?”

“Đẹp lắm ạ! Còn đẹp hơn cảnh Thần quốc trong bức bích họa được khắc ở thần miếu luôn!” Heron giả bộ vui vẻ. Hắn không dám nói thật với mẹ mình vì sợ bà sẽ bị đả kích, “Người bên đó giàu nứt đổ đổ vách, nhà hoàn toàn dựng bằng gỗ, bên trong còn có lò sưởi nữa!”

“Ừm, Capua là chỗ hay được thần linh chiếu cố mà...” Mắt Fanny phủ một lớp hơi nước, nhưng bị bà áp chế lại, “Mẹ đã từng đến nơi đó với cha con. Lúc đó con còn chưa ra đời nữa kìa...”

Dạo gần đây bà rất hay nhắc về chuyện cũ. Đây có lẽ là lời báo trước cho sự ghé thăm sắp tới của Tử Thần.

“Mẹ... Đừng nhắc đến ông ta nữa...” Heron bất đắc dĩ, “Ông ta không có tư cách được nhận tình yêu sâu nặng của mẹ. Ông ta đã vứt bỏ vợ con, còn ác độc hơn cả đám tội nhân giết người phóng hỏa trong ngục giam!”

“Đừng nói thế! Pliny có nỗi khổ tâm của mình mà...” Fanny ho sù sụ, “Mẹ đã gần đất xa trời, Hermia... Lẽ nào con cũng không thêm nghe mẹ tâm sự một chút hay sao?”

Heron không nói nữa, ngồi xổm bên cạnh bà, ngoan ngoãn lắng nghe.

Fanny nắm chặt tay hắn, khẽ vuốt ve ấn giới (con dấu nhẫn) màu đen trên ngón tay hắn. Bà nhìn về phương xa, hơi thất thần, tuy thân thể vẫn ngồi trên xe lăn, nhưng linh hồn đã chạy hết đến một nơi vô danh nào đó rồi.

“Lần đầu tiên mẹ gặp Pliny, là ở đám tang của bà ngoại con...” Fanny si ngốc cười, “Hắn mặc tang phục đen, tóc và mắt cũng đen nốt, cả người chỉ có màu môi và chiếc ấn giới là màu đỏ. Lúc đó mẹ không rõ, hắn là ác ma khoác áo thiên sứ, hay thiên sứ giả dạng ác ma.”

Heron nghe thấy “chiếc ấn giới màu đỏ”, liền ngồi thẳng lên, bắt đầu thấy hứng thú.

“Sau đó...” Fanny cúi đầu, “Mẹ nghe ngóng được người duy nhất Pliny yêu là chị họ của hắn... Nhưng cũng không sao, kết hôn trong giới quý tộc chỉ cần lợi ích không phải là đã đủ rồi à? Vì thế mẹ lợi dụng sức mạnh chính trị của gia tộc, ép hắn phải kết hôn với mẹ, mặc dù mẹ biết, trong lòng hắn chẳng có một phần

nào dành cho mẹ cả.”

Bà gỡ viên Hắc Diệu thạch trên trán xuống, hươu hươu trước mặt Heron: “Viên bảo thạch này... Là món quà duy nhất cha con cho mẹ. Lúc đó con cũng đã ba tuổi rồi.”

“Nhưng chỉ hai ngày sau, hấn dọn ra ngoài... Vì mẹ đã làm chuyện có lỗi với hấn...” Giọng bà đột nhiên đầy thống khổ, “Thần linh ơi! Ta thật nhớ bần, xin ngài hãy trừng phạt ta đi! Dù ngài có ném ta xuống núi đao biển lửa ta cũng cam lòng!”

Bà nắm chặt viên Hắc Diệu thạch, thở hổn hển, mặt đỏ lên, một giọt mồ hôi lăn xuống cằm.

Heron kinh hoảng vội vuốt lưng giúp bà thuận khí, còn ân cần lau mồ hôi cho bà.

“Mẹ làm gì mà ông ta bỏ đi ạ?” Hấn hỏi.

Fanny âm thầm nhìn hấn, run rẩy đặt tay lên mặt hấn, “Thôi, mẹ không kể đâu. Mẹ sợ con nghe xong lại hổ thẹn cả đời. Nhân đây mẹ muốn nói...” Đôi tay bà chuyển xuống tay Heron, “Nếu con thật sự yêu một người, lúc người đó muốn rời đi, con hãy nắm chặt lấy tay hấn, nắm bằng tất cả sức lực của mình!”

Lucas cảm mũ ra cho Heron đúng lúc nghe được câu này. Tim y khẽ run lên.

Heron nhận lấy mũ, cười cười với y.

Nụ cười chân thành ấy của Heron lọt vào mắt Fanny. Sắc mặt bà lập tức trầm xuống.

“Y là giác đấu sĩ?” Fanny nhìn chăm chăm vào bóng lưng ngày càng nhỏ của Lucas, “Giác đấu sĩ có sát khí rất nặng, vừa vô lễ vừa thô lỗ, cả đời chỉ đáng làm đồ chơi cho quý tộc thôi...”

“Mẹ!” Heron xụ mặt, “Mẹ không được nói y như thế!”

Fanny nghe thấy ngữ điệu của Heron, mặt càng đen thêm một tầng: “Cắt đứt quan hệ với y. Hermia, con nghe không, mau cắt đứt quan hệ với y... Giác đấu sĩ như y đều rất nóng nảy, chẳng chóng thì chày sẽ mang tai họa về cho chủ nhân thôi...”

“Lucas là ngoại lệ!” Heron hơi mất kiên nhẫn, “Con tin tưởng y! Tuyệt đối! Thứ con nói thẳng, mẹ chẳng biết gì về y cả...”

Fanny tức đến bật cười: “Quý tộc không cần hạ mình tìm hiểu một nô lệ thấp hèn.”

Heron nhú mảy, mẹ hần hình như rất có thành kiến với Lucas.

Đương lúc hai mẹ con đang căng thẳng thì một nô lệ hấp tấp chạy vào: “Chủ nhân, Gurneya phu nhân đến tìm ạ.”

Cả Heron và Fanny đều ngạc nhiên, đặc biệt là Fanny, mặt bà đỏ như muốn nhỏ ra máu.

Gurneya không quan tâm mình có được chào đón hay không, cứ thế mà đi vào.

Nàng khoác áo choàng đỏ tươi, mũ áo che khuất nửa khuôn mặt, tay đeo đầy trang sức, trông như một ngọn đuốc sáng ngời. Nàng ngạo mạn đứng khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống Fanny, sau đó chậm rãi vung tay, mũ áo rơi xuống, lộ ra đôi môi đỏ kiêu mị.

“Lâu không gặp, Fanny.” Gurneya lạnh lùng cười, “Vẫn chưa chết à?”

Fanny cũng lấy cái mũ trên đầu xuống, ép bản thân phải bình tĩnh nhìn Gurneya: “Người thiếu hai tiếng ”đại nhân” rồi kìa.”

Gurneya chợt cười to, tiếng cười quỷ mị vọng mãi trong căn đình nhỏ hẹp, khiến Heron rất khó chịu.

“Gurneya.” Heron mở miệng, “Đây là nhà của ta, người đến làm khách cũng phải biết chút lễ nghi, chứ đâu có chuyện muốn ra thì ra muốn vào thì vào. Huống hồ gì, đến tư cách nói chuyện với mẹ con ta người cũng chẳng có.”

Gurneya ngừng cười, hung tợn sấn tới, khinh miệt gí gí viên Hắc Diệu thạch: “Hừ, cái thứ rách nát này Pliny tặng ta đây. Fanny đại nhân, xem này...”

Nàng ta lật úp hai tay, chìa ra trước mặt Fanny. Mười ngón tay nàng ngón nào cũng đeo nhẫn, đủ kiểu dáng đủ màu sắc, lấp la lấp lánh, đủ sức chiếu mù mắt người ta.

“Chiếc nào cũng đáng giá hơn thứ người đang đeo trên trán nhé.” Gurneya ác ý cười.

Fanny thở gấp, sắc mặt trắng bệch. Bà nhìn Gurneya bằng ánh mắt dữ dằn, dường như muốn ăn tươi nuốt sống Gurneya ngay lập tức.

Heron ra lệnh cho nô lệ: “Mau kéo nàng ta ra ngoài! Sau này nàng ta có tới thì cứ đuổi thẳng cổ!”

Hai nô lệ lập tức đi tới, mỗi người giữ một bên tay Gurneya.

Gurneya cười điên cuồng: “Ta mới là người Pliny yêu! Người ngăn cản chúng ta đến với nhau, người giết chết tình yêu của chúng ta! Người là kẻ giết người! Fanny, người là kẻ giết người! Thần linh! Ma quỷ! Mau đến lấy mạng ả đàn bà độc ác này đi!...”

Heron liếc qua đồng nhẫn trên tay nàng, lạnh nhạt nói: “Sai rồi. Người không phải người Pliny yêu.”

Cơ thể Gurneya cứng lại, khuôn mặt vặn vẹo.

Heron khinh bỉ nhìn nàng ta: “Bởi vì trên tay người, thiếu mất một chiếc nhẫn.”

33. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 33: Y Là Của Ta!

Gurneya cắn chặt môi dưới, lắc mạnh đầu, mặt nhăn lại, không biết là đang giận hay đang cười:

“Chiếc nhẫn kia sớm muộn gì cũng là của ta thôi... Người cứ tận hưởng những ngày cuối cùng ít ỏi được ngồi trên ghế gia chủ đi, Polio đại nhân.”

Tim Heron đập hẫng một nhịp. Hắn không ngờ Gurneya lại đoán trúng hướng phát triển vốn có của sự việc như vậy.

Đột nhiên hắn thấy hơi sợ, kiếp trước, ngày mà hắn bị đuổi ra đường cũng là một ngày tuyết trắng phủ khắp thế này...

Cái ngày đó sắp đến rồi.

“Đề nàng ta lại!” Fanny đột nhiên ra lệnh, ra hiệu cho Foley Tina đỡ mình đứng dậy.

Bà run rẩy đến gần Gurneya, người đang bị ép quỳ xuống đất. Môi bà mím chặt, hai mắt bắn ra hàn quang, lạnh lùng nhìn Gurneya như nhìn một vật chết.

Bà vung tay, năm ngón khép lại, dùng hết sức quăng một cái tát vang dội lên mặt Gurneya.

“Chát!!”

Heron mở to mắt nhìn mẹ mình. Đây là lần đầu tiên hắn thấy bà ra tay đánh người khác.

Đầu Gurneya ngoẹo sang một bên, tóc xõa rũ rượi, trông chật vật vô cùng.

“Mặc dù ta bệnh nặng sắp chết, nhưng cũng không yếu ớt đến độ để mặc một tiện nhân vào nhà mình nói quàng nói xiên.” Fanny trầm giọng.

Gurneya liều mạng giãy khỏi sự kìm kẹp của hai nô lệ nhưng không thành. Nàng ta tức tối gào lên, độc ác nhìn Fanny như muốn xé thịt lột da bà ngay lập tức.

Đột nhiên, Gurneya lại cười khanh khách, âm lượng ngày càng lớn, cuối cùng vỡ tung, khuôn mặt xinh đẹp vằn vện điên cuồng, phổi cùng tiếng cười man rợ, chẳng khác nào người đã tẩu hỏa nhập ma.

“Người là một bà vợ thất bại!” Nàng ta cười đến khàn cả giọng, “Không đúng, không chỉ là một bà vợ thất bại, người còn là một quý tộc thất bại! Người là thứ đàn bà vừa đê tiện vừa ngu muội. Ta khinh!...”

“Kéo ả điên này ra ngoài!” Heron hạ lệnh.

Hai nô lệ nhận lệnh, dùng vũ lực kéo Gurneya đi. Tóc nàng ta bù xù, hai mắt vằn tơ máu, miệng ngoác ra liên tục buông lời mắng chửi Fanny:

“Kỹ nữ! Thứ như người không xứng với Pliny! Người còn chẳng bằng con chuột thối ngoài đường! Người chỉ đáng làm sâu bọ dưới rãnh cống ngầm! Ta nguyện rửa người, ả Claudius ngu xuẩn!...”

Tiếng rít bén nhọn nhỏ dần, cuối cùng bị chặn lại sau cổng lớn nhà Polio.

Fanny kiệt sức, hít thở khó khăn, cả người đều dựa vào Foley Tina. Foley Tina thấy vậy vội vàng đỡ bà ngồi lại xe lăn rồi tắt tả đi làm một ly nước chanh.

Heron chấp tay sau lưng đi đi lại lại, âm thầm phân tích lời nói của Gurneya.

Hắn đoán, có lẽ Gurneya đã biết được tung tích của chiếc ấn giới màu đỏ, kế hoạch cướp đoạt gia sản nhà Polio cũng đã được chuẩn bị.

Đầu óc hắn loạn cào cào, bước chân có phần hỗn loạn.

“Mẹ, Gurneya đang dòm ngó gia tộc Polio chúng ta.” Heron quay sang nói với Fanny, “Phải có lý do gì đó nàng ta mới có tự tin đến đây làm loạn như thế.”

“Có gia chủ danh chính ngôn thuận là con ở đây thì nàng ta làm được cái gì chứ.” Fanny uống xong ly nước chanh Foley Tina pha cho, đang lau miệng, “Nữ nhân mặt dày kia chỉ được cái nói xằng.”

“Cũng chưa chắc.” Heron lắc đầu, “Điều mẹ nói chỉ đúng nếu như tên con được ghi trong di chúc thôi. Nếu như người Pliny thực sự chọn không phải là con, thì lại là chuyện khác.”

“Không thể nào!” Fanny lập tức phủ định, “Pliny sao có thể chọn người khác làm người thừa kế được chứ?! Dù rằng cha mẹ đã ly thân gần hai mươi năm, nhưng Pliny chưa bao giờ nhắc đến chuyện ly dị mà! Điều đó chứng tỏ hẳn đối xử với mẹ con mình cũng rất có tình có nghĩa...”

Ngữ khí của bà chắc chắn mười phần, như một khối băng cứng không thể nào bẻ gãy. Bà nguyên tin tưởng Pliny vô điều kiện, như một nô lệ tôn sùng chủ nhân một cách mù quáng, luôn phủ quyết tất tần tật những điều không tốt về chủ nhân mình.

Đây là thứ Heron hận nhất. Hận hận Pliny một, hận thứ tình yêu làm mù con mắt của Fanny này gấp chục lần.

“Mẹ tỉnh lại đi! Lẽ nào mẹ không thấy số nhấn trên tay Gurneya sao?!” Hân quát, “Mẹ còn muốn bao che cho ông ta đến khi nào nữa?! Được rồi, mẹ nghe này...”

Hân dừng một chút để lấy hơi: “Mẹ nói ông ta đối xử với chúng ta cũng rất có tình có nghĩa, thế mẹ có biết ông ta lập di chúc như thế nào không? Ông ta viết rằng Brutus mới là người thừa kế, chứ không phải là thằng con trai ruột này! Còn nữa, mẹ là vợ ông ta, một thứ quan trọng như chiếc ấn giới màu đỏ đến mẹ cũng không biết, thế mà tình nhân của ông ta, ả Gurneya kia lại biết đấy!...”

Fanny bàng hoàng, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay run rẩy, chỉ có thể lặp đi lặp lại hai chữ: “Không đúng... Không đúng...”

“Sự thật đúng là như thế đấy, thưa mẹ.” Heron lạnh lùng đánh gãy bà, “Nếu lâm vào đường cùng, con định sẽ bán tất cả gia sản, sau đó mang tiền rời khỏi đây tự xây cơ nghiệp. Ít nhất con không phải lo nghĩ về vấn đề cơm áo...”

“Không được bán!” Fanny đứng phắt dậy, nhưng mấy giây sau lại ngã lại vào xe lăn, “Con là con trai của Pliny, con không thể đem hết gia nghiệp của hẳn sang tay cho người ngoài được!”

Ngón tay Heron bấu chặt vào lòng bàn tay, tức đến hoa mắt, gân xanh ở huyết Thái Dương đập bình bịch.

“Thế mẹ muốn con làm gì?! Trơ mắt nhìn người khác đến tận cửa cướp đồ rồi tổng cổ mẹ con mình ra ngoài như chó hay sao?! Mẹ làm ơn nhìn xa trông rộng chút đi được không?!”

Hân thở hổn hển. Phần nộ kiềm chế đã lâu đều phóng thích ra ngoài, như một con quái vật say ngủ bấy lâu đột nhiên tỉnh dậy, đồ mắt muốn nuốt chửng mọi thứ. Sắc mặt hẳn đen xì, môi cắn đến sắp bật máu, cảnh vật trước mắt lúc mờ lúc tỏ, bao nhiêu uất ức kiếp trước kiếp này đều bị hẳn lôi ra bằng sạch.

Đột nhiên hẳn không nói nữa, môi mím chặt, cúi đầu nhìn mũi giày.

Lucas đứng trong góc tối, hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm Heron, miệng mở lớn.

Y biết, cơn tức giận của Heron đã lên đến đỉnh điểm.

Heron từng bước đi đến tượng thạch cao của Pliny, vô cảm ngược nhìn nó.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới bức tượng, lại đi ra ngoài, rất nhanh đã trở lại với một khối đá nhọn trong tay.

“Choang!”

Khối đá theo lực ném bay mạnh tới, va chạm với tượng thạch cao, vỡ nát, mảnh vỡ xám trắng bay đầy trời.

“Không!” Fanny hét, bà muốn chạy đến ngăn cản hắn, nhưng lực bất tòng tâm, “Hermia, bình tĩnh đi con. Đừng làm vậy mà!”

Heron bỏ ngoài tai hết thấy, mặt mũi cứng đờ nhặt lại viên đá, lại ném, lại nhặt... Một mảnh vỡ văng ra cắt ngang má hắn, hắn cũng không để ý, chỉ cứng đờ lặp lại hai động tác. Tượng thạch cao bị hắn phá đến sắp không nhìn ra hình thù.

Fanny bật khóc, ra sức gạt nước mắt. Tiếng khóc của bà như ma ám vọng mãi trong đình.

Không nô lệ nào dám ra can ngăn, chỉ biết núp trong góc bốn mắt nhìn nhau.

Rốt cuộc cũng chỉ có Lucas chạy ra. Y mạnh mẽ ôm lấy Heron từ phía sau, ngăn hắn tiếp tục đập phá cũng như làm tổn thương chính mình.

“Chủ nhân! Đủ rồi!” Y vuốt ve hòn đá trên tay Heron.

“Buông ra.” Giọng Heron không có chút độ ấm nào, “Lucas! Buông ra!”

Lucas càng ôm hắn chặt hơn, đồng thời cũng giữ rịt bàn tay cầm hòn đá định giơ lên của hắn.

Heron tức giận, dùng tay còn lại nện vào tượng thạch cao. Dây thần kinh cảm giác của hắn như đã đứt mất rồi, da tróc thịt bong máu chảy đầm đìa cũng không làm hắn rên lấy một tiếng.

Lucas kéo hắn ra. Hắn lại bất mãn thúc cùi chỏ vào xương sườn y, vừa thúc vừa gào thét: “Buông ta ra! Buông ta ra!”

Lucas ngoan cố siết chặt lấy hắn, gắt gao ôm hắn vào lòng.

“Các người mau đến ngăn chủ nhân mình lại! Không thấy tay thẳng bé sắp hỏng đến nơi rồi à?!” Fanny gào lên với đám nô lệ vẫn đứng xem nãy giờ.

Lúc này nô lệ mới dám ba chân bốn cẳng chạy ra giúp Lucas không chế Heron.

Heron ngồi bệt xuống đất, hô hấp gấp gáp, mười ngón tay nhuộm đỏ máu tươi run rẩy duỗi ra. Lửa giận qua đi, để lại một khoảng trống rỗng trong cơ thể.

Lúc này hắn mới cảm nhận được cơn đau rát từ tay mình truyền đến. Miệng lưỡi hắn khô khốc, mệt rũ rời.

“Lucas...” Hắn vô lực gọi, “Dìu ta vào nhà.”

Lucas ngồi chồm hổm xuống, quàng một tay Heron qua vai mình, nâng hắn dậy, dìu hắn đi vào nhà.

Chân Heron mềm nhũn phải dựa vào sự dìu dắt của Lucas mới miễn cưỡng tiến về phía trước được.

Lucas quay đầu sang, thấy trên mặt Heron có vết cắt, theo thói quen vươn tay định chạm vào.

“Ai cho người dùng ngón tay bẩn thỉu đó chạm vào mặt con ta?!” Fanny trừng mắt với Lucas, “Giác đấu sĩ không được phép chạm vào phần cơ thể từ phần ngực trở lên của chủ nhân!”

Lucas ngượng ngùng thu tay về, nhưng Heron đã kịp nắm chặt tay y, y rút thế nào cũng rút không ra. Cứ thế hai người tay trong tay, thân mật.

“Sao mẹ có thành kiến với y thế?” Heron quay đầu nhìn Fanny, “Là vì y là người Đức? Hay vì y là một giác đấu sĩ?”

Vẻ mặt Fanny hiện lên vẻ bất an: “Con lại sao vậy? Tại y làm chuyện quá phận với con mà.”

Heron kéo tay Lucas đặt lên mặt mình: “Con cho phép y làm.”

Lòng Lucas khẽ run lên, đôi mắt lóe lên tia sáng.

“Hermia! Sao con có thể?!” Fanny kêu to, “Y là một quái vật giết người không gớm tay đó! Trên sàn đấu y khát máu như thế nào chẳng lẽ con không thấy sao? Y là đồ chơi của quý tộc, là căn nguyên cho sự sa đọa của toàn bộ nhân dân La Mã!”

Heron im lặng, gắt gao nhìn Fanny như muốn xuyên qua ánh mắt né tránh của bà nhìn thấu suy nghĩ thực sự bên trong.

Thật lâu sau, hắn mới nói: “Mẹ là mẹ của con, con rất tôn trọng ý kiến của mẹ. Nhưng xin lỗi, con không thể tiếp nhận ý kiến đó. Bởi vì con với y đã trải qua những chuyện thế nào, mẹ hoàn toàn chẳng biết. Con dám nói rằng, nếu không có y, giờ con chỉ còn là một cái xác lạnh tanh nằm trong quan tài.”

“Hermia...” Fanny vẫn chưa từ bỏ, “Y chỉ là một nô lệ thôi! Đến một cái bình hoa trong phòng khách cũng có giá hơn y! Chẳng lẽ con định trở mặt với mẹ mình chỉ vì một thứ thấp hèn thế này à?”

“Thân phận của y đúng là thấp hèn, chữ La Tinh không biết viết, đọc sách thì vấp chỗ này sai chỗ kia. Y còn là kẻ thích lo chuyện không đâu, về mảng tự tiện hành động thì không ai bằng. Nhưng cho dù như thế, người được quyền mắng y đánh y chỉ có duy nhất mình con thôi. Ai cũng không được phép! Nói cách khác...”

Heron dừng lại một hồi rồi nhấn mạnh từng chữ: “Y là của con!”

34. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 34: Hộp Vàng Trong Quan Tài

Cầm Heron nhếch cao cao, ánh mắt nghiêm túc và lạnh lùng, tay giữ chặt lấy tay Lucas, như một người sống chết bảo vệ thứ quý giá nhất của mình. Về ngoài tình xảo có phần nữ tính của hắn cũng không lấn át nổi khí chất cương ngạnh này.

Fanny nhú mày, âu sầu nói: “Hermia... Càng ngày con càng không nghe lời. Pliny đang nằm trong khu lăng mộ gia tộc nếu biết con ngỗ nghịch như thế chắc tức đến bật mồ sống lại luôn quá.”

Heron nghe mẹ mình lại nhắc đến Fanny, trong lòng rất không vui.

“Thế con sẽ đi quật mộ ông ta luôn.” Hắn nói, “Loại cha bạc bẽo vô tình kia đáng bị như thế.”

Fanny kinh ngạc nhìn hắn. Bà không tin nổi Heron có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo thế này.

Heron không thèm nói nữa, ra hiệu cho Lucas dìu mình vào trong.

Lucas vâng lời, dìu Heron vào phòng, nhẹ nhàng đỡ hắn ngồi xuống ghế.

Đến lúc này tâm tình của Heron mới thả lỏng hoàn toàn, không còn gương cung bạt kiếm nữa, bản chất hòa nhã dần lộ ra.

Lúc này hành động không kịp suy nghĩ, hậu quả là tay hắn bị thương, đau đến run rẩy, máu nhuộm đỏ, dây cả vào tay áo.

Lucas ngồi xổm xuống, giúp hấn băng bó. Đầu tiên y nhặt hết vôi vụn ra khỏi vết thương, sau đó bôi thuốc mỡ lên.

Một tia nắng rơi xuống tóc Lucas, chiếu ra một mảnh vàng kim đẹp mắt, làm Heron nhớ đến những sợi tơ vàng óng ả thêu ở gáy sách. Hấn bắt giác giơ tay ra sờ sờ tóc y.

Lucas tưởng hấn đau, lập tức ngẩng đầu hỏi: “Ngài đau không?”

Heron thành thật gật đầu.

Động tác của Lucas nhẹ lại, y nói: “Lúc này... Cảm ơn ngài đã bênh vực tôi.”

“Không có gì.” Heron không để tâm lắm, “Ta nói rồi, ta là chủ nhân của người, cho nên từ đầu đến chân từ trong ra ngoài người đều là của ta. Người có thể đánh người mắng người chỉ có thể là ta thôi.”

Lucas cười cười, cầm băng gạc băng cho Heron, “Những lời đó là suy nghĩ thật lòng của ngài phải không ạ?”

“Chứ gì nữa. Mỗi một chữ đều là thật, tuyệt không giả dối...”

“Thế còn chuyện kia thì sao? Cũng là thật ạ?” Lucas ngẩng đầu mắt đối mắt với hấn.

“Ừ.” Heron biết Lucas đang nhắc đến chuyện hấn muốn quật mộ cha hấn, “Nhưng mà không phải vì trút giận.”

Lucas không hiểu. Heron vỗ vỗ cái mặt đang dần ra của y:

“Mẹ ta từng nói muốn được hợp táng với Pliny sau khi chết, nhớ không? Bà ấy sắp không chống đỡ nổi rồi... Ta phải làm gì đó để giúp bà ấy có thể ra đi thanh thản.”

Hấn thở hắt ra một hơi, tiếp tục: “Dù sao đi nữa, bà ấy cũng là mẹ ta.”

...

Trước tiên Heron phải đi sắm một cái quan tài đủ lớn cái.

Ngày hấn cùng Lucas đi mua quan tài, thời tiết hiếm khi tốt được một bữa.

Tầng mây xám xịt tan đi, lộ ra bầu trời xanh ngắt. Ánh nắng nhảy nhót trên lớp tuyết đọng, khiến tuyết trông ấm áp hơn hẳn. Mặt Trời khuất mất một nửa sau núi tuyết, như bảo thạch khảm vào nền trời. Người dân La Mã sau một thời gian dài nằm nhà tránh rét bắt đầu ra ngoài đi dạo, đường phố đông vui tấp nập.

Lucas khó khăn đánh xe qua con phố đông nghẹt người. Vì quá đông nên này giờ xe mới nhích lên được có chút xíu.

Cỗ xe ngựa sang trọng cực kỳ bắt mắt giữa đám đông, như khối đá lớn bất động giữa dòng nước chảy xiết.

Một thằng bé to gan tay ôm con chó nhỏ, tò mò đến gần xe ngựa, giơ cái tay ngắn cùn bắt lấy một góc tấm rèm lụa treo trước cửa xe.

Đúng lúc này xe ngựa tiến về phía trước vài bước, thằng nhóc không kịp buông tay, thế là “roẹt” một tiếng, tấm rèm rách mất một góc.

Tay nắm mảnh rèm rách của thằng bé cứng lại, nó sợ đến ngây người, mắt lảo liên không biết phải làm thế nào. Bỗng nó phát hiện phần rèm còn lại động đậy vài cái, sau đó được xốc lên, một người ló đầu ra.

Khuôn mặt thằng bé lập tức chuyển từ sợ hãi sang sững sốt.

Nó thấy rõ, người kia là một người có dung mạo như hoa như ngọc, đẹp đến ngạt thở, như một vị thần bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Bóng của tấm rèm còn lại phủ xuống mặt hắn, che đi một nửa khuôn mặt xinh đẹp.

Mỹ nhân trong mắt thằng bé đúng là Heron.

Hắn liếc tấm rèm rách, lãnh đạm nói với thằng bé: “Người gặp rắc rối rồi.”

Thằng bé dè dặt nhìn hắn, muốn nói gì đó nhưng lại không dám. Con chó nhỏ nó ôm trong lòng dường như cảm nhận được sự bất an của chủ nhân, hai tai lập tức dựng thẳng, há mồm sủa inh ỏi.

Lucas đang đánh xe nghe tiếng động liền quay đầu lại, chỉ cần liếc qua mảnh rèm trong tay đứa bé kia là đã hiểu rõ mọi chuyện. Y cười cười, cố ý chọc thằng bé một chút:

“Xong đời nhóc rồi. Tấm màn nhóc vừa xé mất lắm đấy, bên trong có nạm sợi bạc chứ chẳng vừa đâu. Có điều... May mà nhóc gặp trúng một vị đại nhân nhân từ, ngài ấy sẽ không so đo một bé con đâu, phải không ạ?”

Câu cuối là Lucas nói với Heron.

Thằng bé nghe vậy cũng hơi yên tâm. Nó nhìn nhìn mảnh rèm trong tay, lại ngẩng mặt nhìn nhìn Heron, sau đó vươn tay, ý muốn trả lại cho hắn mảnh rèm.

Heron lạnh lùng nhìn nó một cái rồi hạ rèm xuống, không thêm quan tâm nữa.

Đường phố rộng rãi hơn chút, xe ngựa cũng không còn kẹt cứng như lúc này, từ từ tiến về phía trước, rời khỏi con phố.

Heron ôm ấm lô, một lần nữa vén rèm lên.

“Người đúng là rất hào phóng.”

Lucas vung roi giục ngựa, cười nói: “Nếu tôi không lên tiếng, ngài vẫn sẽ làm như vậy. Tôi chỉ phát ngôn hộ ngài thôi à.”

“Người lại tự tiện nữa rồi.” Heron phì cười, “Con chó nhỏ thằng bé kia nuôi cũng dữ dần thiệt. Trông thế nào cũng thấy chưa đến một tháng tuổi. Mới bé tí mà đã biết bảo vệ chủ rồi.”

“Vậy mới nói, động vật cũng có tình cảm.” Lucas hơi nghiêng mặt sang bên, “Con chó đó cũng thế, dù nó chỉ mới được nuôi gần một tháng.”

Heron nhìn thoáng qua bàn tay đang cầm roi ngựa của Lucas.

“Cho người nè.” Hắn đẩy cái ấm lô qua cho y.

Lucas cười nhẹ một tiếng: “Chủ nhân yêu quý, sao đột nhiên lại quan tâm tôi thế?”

“Ai thêm quan tâm người chứ! Chẳng qua ta thấy hơi nóng mà thôi!” Heron ho khan một tiếng, “Vớ lại... Ngón tay người lạnh đến đỏ lên hết rồi kìa...”

Lucas nhìn tay mình, vui vẻ tiếp nhận ý tốt của Heron.

...

Đã đến tiệm quan tài, Lucas ngồi ngoài xe đợi, Heron vào xem.

Chủ tiệm nghe có đại nhân đến, đích thân ra đón. Chủ tiệm này đã có tuổi, mặt đầy nếp nhăn, đôi mắt kín đáo ánh lên tia khôn khéo của một thương nhân giàu kinh nghiệm. Ông ta mặc nguyên bộ đồ đen, trông rất phiêu dật. Chuẩn mực về đẹp của đàn ông La Mã là đầu tóc gọn gàng, cằm nhẵn bóng, thế mà ông lão

này lại để chòm râu dài thượt, hoàn toàn đi ngược lại với mọi người.

Chủ tiệm thấy Heron bước vào liền niềm nở đi tới: “Ây dà, rồng đến nhà tôm. Hân hạnh hân hạnh!”

Ánh sáng ở trong tiệm quan tài rất không tốt, lưa thưa xuống từ trần nhà, mùi tử vong nồng đậm lan khắp mọi góc ngách. Hai bên trái phải phòng là các loại quan tài được xếp ngay ngắn thành hàng, trên quan tài khắc hoa văn phức tạp, chủ yếu là mô tả cảnh thiên đường.

Chủ tiệm dẫn Heron đi xem từng cái quan tài một. Mỗi cái quan tài đóng vai trò là một vị sứ giả, đợi khi có người vừa tắt thở là đưa đến Minh phủ báo danh luôn.

“Ta cần một cái quan tài lớn.” Heron quét mắt qua đồng quan tài, “Đủ để chứa hai người.”

“Ý ngài là loại để hợp táng ạ?” Chủ tiệm hơi ngần ra.

“Ừ.” Heron gật đầu, “Cha ta đã chết, mẹ ta muốn được hợp táng cùng ông ta.”

“Thật đáng ngưỡng mộ! Giờ ở La Mã rất ít cặp vợ chồng chịu hợp táng đó.” Chủ tiệm nói, “Bên trên mới ban luật mới, cho phép người vợ mang đồ cưới đi sau khi chồng chết. Cho nên đa số mấy góa phụ sau khi mãn tang xong là ôm đồ cưới lên kiệu hoa về nhà chồng mới hết!”

Ông ta tán thưởng: “Phu nhân đúng là một người vợ chung thủy!”

Heron cười cho có: “Mẹ ta cổ hủ lắm, lúc nào cũng răm rắp nghe theo mấy cái lễ giáo lạc hậu mà ta chúa ghét. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, mấy lễ giáo ấy cũng có mặt tốt đấy chứ.”

Chủ tiệm vuốt râu, ha ha cười. Tiếng cười sang sảng của ông ta rất không phù hợp với bầu không khí u uất nơi đây.

“Yêu hận tốt xấu vốn không có ranh giới rõ ràng. Trong suốt mấy chục năm làm việc ở đây, tôi đã gặp qua vô số đứa con ngỗ nghịch khi cha mẹ chết mới thấy hối hận, hoặc những kẻ thù không đội trời chung, cuối cùng nhận ra mình yêu đối phương, nhưng khi ấy đã âm dương cách biệt. Tôi dám chắc, ngoài nghề này ra, không có nghề nào có thể thấy được sự chuyển biến phức tạp trong nội tâm của con người đâu.”

Ông vỗ vai Heron: “Cái chết giúp chúng ta nhận ra được rất nhiều thứ. Đợi đến khi ngài thấy cha mẹ mình sống vai nhau nằm trong quan tài, có lẽ sẽ hiểu được suy nghĩ của lão già sáu chục tuổi này.”

Heron mỉm cười đáp lại.

Hắn không có ý định nói chuyện phiếm với chủ tiệm nữa, chỉ im lặng tập trung xem xét. Sau một hồi cân

nhắc, hắn quyết định chọn một cái quan tài đá.

Quan tài này được đeo bằng đá cẩm thạch, bên trong rất rộng rãi. Vách quan tài có khắc mấy tiểu thiên thần mũm mĩm, trông rất sống động, không có sự tỉnh mịch thường thấy ở một cái quan tài.

Chủ tiệm nhận tiền, nhanh chóng bảo nô lệ đánh xe bò chở quan tài chạy theo sau xe ngựa của Heron.

Hai chiếc xe chạy một lúc, tới được khu lăng mộ gia tộc Polio trước lúc Mặt Trời lặn.

Nơi này là nơi mai táng của toàn bộ người trong gia tộc nên luôn được để ý giữ gìn, vì thế dù nơi này đã được xây rất lâu nhưng vẫn trông như mới. Lăng mộ như một tòa pháo đài kiên cố, đứng sừng sững giữa mênh mông tuyết trắng, bên cạnh là Tượng Minh thần vai mang tuyết đọng.

Hai nô lệ cầm đuốc đi trước soi đường, Heron với Lucas đi theo phía sau.

Ánh lửa bập bùng chỉ soi được một khoảng, phần lớn lăng mộ đều chìm vào bóng tối. Một cái xác nhện đã khô quắc hiện lên, tô đậm thêm sự chết chóc của khu lăng mộ.

Đoàn người đến bên quan tài đá chứa thi thể của Pliny, hai nô lệ kia nhanh tay thắp ngọn đuốc hai bên quan tài. Bóng quan tài chấp chờn theo ngọn lửa, như tảo biển lay động giữa những đợt sóng, rất đẹp, bầu không khí không còn âm u khủng bố nữa, mà ấm áp hẳn lên.

Quan tài đá nằm im lìm giữa quảng sáng, đá cẩm thạch lạnh lẽo phản chiếu lại ánh lửa, tưởng như đang tỏa nhiệt, khiến Heron theo bản năng muốn vươn tay sờ thử.

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ vụt qua trong thoáng chốc. Hắn nhanh chóng định thần lại, hít sâu một hơi, lệnh cho nô lệ mở nắp quan tài.

Nô lệ rầm rập nghe theo, dùng gậy gỗ lèn vào khe hở giữa phần thân và phần nắp, dồn lực đẩy một phát. Cái nắp đá nặng trĩu chậm chậm chuyển động, tiếng ma sát trầm đục vang lên như tiếng kêu ai oán cuối cùng của một con vật đang hấp hối.

Heron nhanh tay bịt mũi miệng, tránh hít phải bụi bặm bốc lên. Hắn cau mày tiến lại gần kiểm tra tình hình trong quan tài.

Sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Nửa năm trôi qua, thân xác Pliny chỉ còn là một đồng xương trắng. Da thịt của hắn đã bị phân hủy sạch, áo liệm đất tiền mặc trên người cũng mục nát chẳng khác gì đồ của một tên ăn mày.

Nhưng đó không phải là thứ khiến Heron sửng sốt...

Mà là một cái hộp vàng nhỏ bằng ngón út nằm ở vị trí vốn là dạ dày của thi thể.

Đây là thứ hấn tìm kiếm đã lâu, không ngờ giờ lại gặp được ở nơi này.

Theo thông lệ, vàng bạc đá quý không thể lấy làm vật bồi táng, thế mà cái hộp vàng này lại xuất hiện ở đây, vậy nên chỉ có một khả năng duy nhất, chính Pliny đã nuốt thứ này vào.

Pliny nuốt vàng tự sát... Ý niệm này chui vào đầu Heron, theo mạch máu chạy khắp cơ thể, như mũi dao tí hon lăng trì lục phủ ngũ tạng hấn.

Tim hấn đập bình bịch, sống lưng lạnh ngắt, không để ý bụi bẩn, trực tiếp dùng tay nhấc cái hộp kia lên.

Hộp được mở ra.

Bên trong là một cái còi bằng ngà voi được ghép lại từ những mảnh vỡ.

Cái còi này rất quen thuộc với Heron, đến mức không cần nhìn cũng có thể miêu tả được hoa văn của nó. Nó là thứ báu vật duy nhất thuộc về tuổi thơ mà hấn có được, nhưng đã đánh mất từ rất lâu rồi.

Mắt hấn mở to, bàn tay cầm hộp run dữ dội. Tim đập mạnh như muốn văng ra khỏi lồng ngực.

Bóng lưng của Pliny, cái còi vỡ nát nằm trên đất, những hình ảnh này xẹt nhanh qua đầu hấn.

Tai hấn ù đặc, trước mắt mờ lung như phủ một lớp sương mù. Sau đó sương mù tản đi, để lộ một bóng lưng cao lớn...

Bóng lưng của Pliny... Bóng lưng của cha...

Cái bóng lưng này hiện ra cực kỳ rõ ràng, dù đã trải qua từng ấy năm tháng cũng không chút phai mờ.

Hơi thở của Heron chậm lại. Hấn ngất đi...

35. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hấn - Chương 35: Giả Tạo Di Chúc

Đầu óc Heron vẫn hơi mơ hồ, không biết bản thân đang mơ hay là tỉnh.

Hấn thấy vô số khuôn mặt lướt qua trước mắt, dường như là đúng là cha hắn, cũng dường như không phải, khiến hắn nhìn đến chóng cả mặt, lục lọi ký ức cố gắng nhớ lại mặt mũi cha mình.

Nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không nhớ ra nổi, trong đầu như vừa có trận bão quét qua, lộn xộn hết cả.

Thế là hắn cứ trôi nổi giữa giấc mộng quá đổi chân thực, cuống đến đầu đầy mồ hôi. Đột nhiên, trước mắt hắn xuất hiện một cái hộp vàng nhỏ bằng ngón tay út.

Hắn tỉnh.

Đập vào mắt là trần nhà quen thuộc. Đây chính là phòng hắn.

Gian phòng tràn ngập mùi bạc hà, một nô lệ giúp hắn chườm khăn, đang dùng cành cây tẩm nước giúp hắn làm nghi thức trừ tà. Nô lệ thấy hắn mở mắt, vội vã đặt cành cây xuống, diu hắn dậy, lấy nước bạc hà rửa mặt cho hắn.

“Là Lucas đã cống ngài vào phòng ạ.” Nô lệ kia nói.

Con người Heron hơi chuyển động, rửa mặt xong, mãi một lúc lâu sau đầu óc mới hoàn toàn tỉnh táo.

“Hộp vàng đâu?” Hắn hỏi, giọng hơi khàn.

Nô lệ nghe thế liền mang hộp vàng đến cho hắn. Heron nhận hộp, mở nắp, nhẹ nhàng lấy ra cái còi bằng ngà voi đặt lên lòng bàn tay, rồi nhìn nó chăm chú như đang suy nghĩ gì đó.

Cái còi được sửa rất tốt, những vết nối ngang dọc mờ mờ như mạch máu chạy khắp phần thân còi.

Được gấp lại thứ tưởng như đã mất, tâm trạng hắn thật ngổn ngang.

Hắn đưa còi lên mép, thổi thử, tiếng còi vang lên, vẫn trong vắt như tiếng còi trong ký ức.

Hắn lại nhớ đến cảnh cha hắn đập vỡ cái còi này, rồi hình ảnh nhanh chóng chuyển thành thi thể sưng vù lúc nhúc dòi bọ của ông. Bao nhiêu thành kiến từ trước đến giờ của hắn đối với cha mình ầm ầm sụp đổ, để lại trong lòng một biển xót xa.

Hắn đột nhiên nhớ đến truyện về nàng Medea hắn từng đọc cho Lucas.

... “Thù hận làm mờ con mắt, khiến người ta mất đi bình tĩnh, để rồi làm ra những việc không thể vãn hồi.”

Lúc trước đúng là hắn đã bị sự oán hận che mắt, vội vàng tin vào tờ di chúc Brutus đưa ra mà không suy xét đến trường hợp di chúc đó là giả. Ngẫm lại thì việc đó rất có khả năng, chỉ cần viết một tờ di chúc rồi ấn con dấu của cha hắn lên là đã có thể lấy giả tráo thật, giống như ngày trước gã đã giả mạo hợp đồng mua bán tơ lụa vậy.

Nhận ra được sự mù quáng của bản thân khiến Heron thổn thức không thôi. Mũi hắn xon xot, ngực nặng trĩu như bị đá đè, hơi nước dâng lên trong mắt như sắp sửa hóa thành giọt rồi rơi xuống.

Thế nhưng rốt cuộc hắn vẫn không khóc được.

Hắn theo bản năng ôm lấy ngực, đầu ngón tay chợt chạm phải thứ gì đó cứng cứng. Là mặt dây chuyền bằng ngọc mẹ hắn đã thỉnh về cho hắn.

Sợi dây chuyền này hắn đeo cho Lucas lúc y bị ốm ở Capua, sau đó quên luôn. Chẳng biết người kia trả lại cho hắn lúc nào nữa.

“Gọi Lucas đến đây...” Hắn ôm ngực nặng nề nói với nô lệ.

Nô lệ lo lắng nhìn hắn, nhưng cũng không dám nhiều lời, vội đi thực hiện mệnh lệnh.

Lúc Lucas vào phòng, Heron đã bình tĩnh được một chút.

Hắn bán dựa vào đầu giường, dưới lưng lót một cái gối mềm, trán đắp khăn mỏng. Sắc mặt hắn tái xanh, môi trắng bệch, tóc dài ẩm mồ hôi bết thành từng lọn, ép sát vào hai bên gò má.

Sự yếu đuối của hắn giờ phút này hoàn toàn bại lộ.

Lucas nhíu mày, lòng đau âm ỉ.

Đôi con ngươi đen kịt của Heron khẽ chuyển động, dời lên người Lucas, khóa chặt tầm nhìn.

“Ngồi đi.” Hắn nhẹ nhàng ra lệnh.

Lucas khiêng một cái ghế qua, ngồi bên giường.

Heron vẫn nhìn y.

Ánh sáng yếu ớt của nến chỉ chiếu được một bên mặt Lucas, bên kia thì bị bóng tối che khuất. Ánh mắt y sắc bén, mặt mũi anh khí mười phần, cho dù dưới ánh nến cũng không làm mất đi khí chất quật cường của y.

“Tôi đã tự ý...” Lucas ho khan một tiếng, “... để nô lệ chuyển hài cốt ngài Pliny sang cái quan tài mới mua. Quan tài cũ đã hỏng rồi ạ.”

Heron không trách y, chỉ lặng lẽ cho y xem cái còi hắc nâng niu trong tay.

“Đây là thứ quý giá nhất của ta lúc ta còn bé, ta xem nó như bảo vật vậy. Cha ta đã từng...”

Hắn dừng một hồi, lại nói tiếp: “... Đã từng đập nát nó, chắc là do nhất thời kích động, còn tại sao ông ấy kích động thì ta không biết, nhưng có lẽ là liên quan đến mẹ ta... Người còn nhớ cái hộp vàng lúc trước ta với người đi tìm không?”

Lucas gật đầu: “Lúc ngắt đi ngài vẫn nắm chặt lấy cái hộp đó.”

“Ta cứ nghĩ rằng, thứ được cất trong hộp phải là những thứ quan trọng, ví dụ như di chúc hoặc chiếc ấn giới màu đỏ...” Heron uể oải nói, “Không ngờ lại là món đồ chơi lúc nhỏ của ta. Cha ta đã sửa lại nó gần như hoàn mỹ, còn trình trọng đặt trong một cái hộp vàng, dặn dò nô lệ lau chùi mỗi ngày...”

Môi hắn bắt đầu run rẩy: “Ta không biết ông ấy lại quan tâm ta như thế... Giờ ngẫm lại thái độ của mình đối với ông ấy, ta chỉ muốn đập đầu vào tường chết quách đi cho rồi!”

Heron thống khổ bao nhiêu thì tim Lucas đau bấy nhiêu.

Heron nhận ra bản thân đã quá khích, muốn bình tĩnh lại nhưng bất thành. Nhịp thở hắn gấp gáp, run dữ dội, vành mắt đỏ ửng lên như mắt hổ.

“Vàng bạc không thể chôn cùng, thế mà cái hộp này lại xuất hiện trong quan tài, còn ở vị trí dạ dày của cha ta. Những điều đó cho thấy, ông ấy đã nuốt vàng tự sát. Ông ấy đã tự kết thúc sinh mạng mình bằng cái còi quý giá của ta. Có lẽ chuyện này ông ấy đã dự tính từ lâu, không thì tại sao ông ấy lại đồng ý cho nô lệ thân cận mình đi nghỉ mát chứ?...”

Từng lời của Heron đều chui hết vào đầu Lucas. Đột nhiên một loại sức mạnh nào đó thôi thúc y đứng dậy, ngồi vào mép giường Heron rồi nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của hắn.

Y không ý thức rằng mình đã phá vỡ quy củ, vượt qua ranh giới của mối quan hệ giữa nô lệ và chủ nhân.

Giờ trong đầu y chỉ có một ý nghĩ, chính là bảo vệ Heron. Heron cũng rất tự nhiên tiếp nhận ý tốt của y. Đối với hai người, thân phận chủ tớ bây giờ chẳng còn quan trọng nữa.

“Sau khi đã phân tích kỹ càng, ta không tin cha ta lại trao quyền thừa kế lại cho Brutus.” Heron nặng nề nói, “Gurneya không có chiếc ấn giới màu đỏ, chứng tỏ rằng nàng ta không phải là người cha ta yêu. Nếu vậy thì chỉ có một khả năng, chính là Brutus trộm ấn giới của cha ta rồi giả mạo di chúc!”

“Ngài nói đúng.” Lucas suy nghĩ, “Gã đã từng làm giả hợp đồng mua bán tơ lụa, thành công qua mắt được một thương nhân dày dặn kinh nghiệm. Xét theo sự bỉ ổi vô liêm sỉ của gã, giả mạo di chúc không phải là việc lớn. Chỉ cần đóng dấu vào di chúc giả là xong.”

Mặt Heron trắng bệch, theo bản năng nắm chặt lấy tay Lucas như đang tìm một sự an ủi.

Dáng vẻ mềm yếu của hắn đều bị Lucas thu hết vào đáy mắt. Hơn nữa, dáng vẻ này chỉ có y là may mắn được thấy. Đột nhiên y liên tưởng đến một con ốc biển nho nhỏ bị người ta đập nát vỏ, phần thịt mềm nhũn bên trong không còn gì bảo vệ nên co rút lại, trông rất đáng thương, khiến lòng y mãnh liệt dâng lên ý muốn bảo vệ.

“Lucas...” Heron nghẹn ngào, “Ta nhất định phải bảo vệ được gia tộc Polio! Bảo vệ được gia tộc của ta! Tiền tài, tuổi thọ, thậm chí là sinh mệnh ta cũng cam lòng đánh đổi, tuyệt không để Polio rơi vào tay người ngoài, nhất là gã Brutus dê tiện kia!”

“Tôi sẽ hậu thuẫn cho ngài!” Lucas kiên định nói, “Bằng không thì... Bây giờ tôi đi giết Brutus, đây là cách đơn giản nhất...”

Heron sững sốt, lập tức cho y một đấm: “Người điên à?! Đây là La Mã chứ có phải tỉnh lẻ đâu mà muốn giết người thì giết! Ngộ nhỡ bị bắt, người chỉ có nước bị xử chết thôi. Thân làm chủ nhân của người, người nghĩ ta sẽ không bị liên lụy chắc? Người không thấy lúc trước Brutus muốn giết ta cũng phải đợi ta đến nơi thâm sơn cùng cốc mới dám ra tay à...”

Lucas nhú mày, sát ý trong mắt vẫn nồng đậm như cũ.

“Đồng ý là để chế này sa đọa, nhưng không không có nghĩa là phía tòa án cũng thế. Người tưởng người bên ấy toàn là lũ ngời không ăn bám? Đối với quý tộc thì họ còn kiêng dè, nhưng nếu nô lệ mà phạm tội là họ xử thẳng tay đấy!”

Heron vỗ vỗ đầu Lucas, “Ta không muốn người phải chui mũi trốn tránh cả đời, cũng không muốn người đặt mình vào nguy hiểm chỉ vì ta.”

Lucas xoa xoa khoe miệng, mắt nhìn chăm chăm vào Heron. Y cảm thấy lời của Heron như một gáo nước lạnh, tưới tắt hết nhiệt huyết trong người. Loại cảm giác được bảo vệ thế này không phải là điều y muốn.

Ngược lại, y muốn bảo vệ hấn hơn, tốt nhất là có thể nhốt hấn vào một nơi bí mật, khóa chặt cửa để không ai có thể tổn thương hấn.

Nhưng thân phận thấp kém khiến y không thể giải bày khát vọng của mình.

“Nếu người giết Brutus thì vẫn còn khối người tắm tía tài sản gia tộc chúng ta, chẳng lẽ người giết hết được bọn chúng à? Xét tình hình hiện tại, cách hay nhất là nhanh chóng tìm ra chiếc áo giới màu đỏ. Chiếc áo giới đó còn lưu lạc bên ngoài ngày nào, ngày ấy ta vẫn ăn không ngon ngủ không yên.”

Heron thở dài, “Nhưng ngặt nỗi... Ta đã tìm khắp nơi rồi mà vẫn không thấy! Mộ của Kapella ta cũng đã đào, quan tài của cha cũng đã xem, nhưng vẫn chẳng tìm được tung tích của chiếc áo giới đó.”

Lucas không tiếp lời. Y trầm tư một lúc, sau đó đỡ Heron nằm xuống, dè dặt cho hấn, đi nhúng khăn lau mồ hôi trên mặt hấn, tiếp đến giúp hấn siết chặt khăn quàng.

“Ngủ đi, chủ nhân của tôi.” Y nhẹ giọng nói, “Tốc độ chớp mắt của ngài đang chậm dần, chứng tỏ ngài đang rất mệt. Tôi sẽ nghĩ cách giúp ngài giữ được gia tộc, cũng như thuận lợi kiếm được một chân trong Viện Nguyên Lão.”

Heron cười khê, vươn tay chọc chọc trán y: “Người gốc thế này thì nghĩ được cách gì chứ? Người cứ an phận làm thành kiếm trong tay ta là được rồi, mấy chuyện tranh quyền đoạt vị này cứ để ta gánh hết cho.”

Lucas nắm tay hấn dúi lại vào ổ chăn, dựng ngón cái chỉ chỉ bản thân, cười vô cùng tự tin, lộ ra hàm răng trắng bóng, mí mắt cong cong, che khuất một phần đôi mắt xanh như nước biển.

Sự tự tin của y như dòng nước, lây sang cả Heron.

“Bốn phận của tôi là không để ngài phải chịu khổ cực.” Y cười nói, “Và tôi đã hứa với lòng sẽ làm tất cả để thực hiện bốn phận đó!”

Heron nhìn y, đột nhiên cảm thấy bất an dữ dội, hình ảnh Lucas đắm máu trong trận chiến với sư tử ở sân giác đấu dưới lòng đất chồng lên hình ảnh Lucas hiện tại.

“Lucas!” Hấn bật dậy, nắm lấy ống tay áo y, “Ta đã từng cảnh cáo người, không có lệnh của ta, người không được đi liều mạng, nhớ không?”

Sắc mặt Lucas thoáng thay đổi.

“Bây giờ ta muốn người quỳ xuống, lập lời thề với ta!” Heron cương quyết nói.

Lucas ngẩn người, lập tức quỳ một chân, cơ thể hạ thấp.

“Người hãy thề...” Ánh mắt Heron dính chặt trên người Lucas, khí thế dồi dào lấp lóe, “Không lấy tính mạng ra bảo vệ ta! Không tự ý đi chịu chết! Không tắt thở trước mặt ta! Nếu trái lời thề, ta, Heron, chủ nhân người, sẽ chịu ốm đau bệnh tật, làm gì cũng hỏng, sống cô độc không vợ không con suốt quãng đời còn lại!”

Lucas sửng sốt ngẩng đầu lên, há miệng muốn nói, nhưng Heron đã nhanh chóng cắt ngang:

“Không tranh luận gì hết! Thề mau lên!”

Lucas trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng chấp nhận lập lời thề một cách đầy miễn cưỡng: “Tôi, nô lệ thấp kém, Lucas. Thân xác và linh hồn đã in gia ấn gia tộc Polio, mãi mãi trung thành với chủ nhân Heron. Thần linh, xin hãy nghe lời thề của tôi với chủ nhân...”

Y dừng lại, rồi lại nặng nề nói tiếp: “Tôi sẽ không lấy tính mạng ra bảo vệ ngài, sẽ không tự ý đi chịu chết, sẽ không tắt thở trước mặt ngài. Nếu trái lời thề, chủ nhân của tôi sẽ chịu ốm đau bệnh tật, làm gì cũng hỏng, sống cô độc không vợ không con suốt quãng đời còn lại...”

Heron thở phào nhẹ nhõm, nỗi bất an khi nãy đã vơi quá nửa.

“Tốt lắm.” Hấn nói, sau đó duỗi cẳng chân trơn bóng tới trước mặt Lucas, “Tiếp theo là hôn chân ta.”

Lucas dùng hai tay nâng bàn chân hấn, đặt lên đó một nụ hôn nhẹ, lại ngẩng đầu nhìn chủ nhân mình.

Lông mi y run nhẹ, môi hơi mím, dưới ánh nến khuôn mặt y có vẻ nhu hòa hơn rất nhiều.

Y nâng chân Heron như nâng một vật quý. Ánh mắt nhu hòa như nước của y khảm sâu vào tâm trí Heron.

Thật lâu về sau hấn vẫn không quên được ánh mắt này.

36. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hấn - Chương 36: Khả Nghi Hồng Bảo Thạch

Sau một đêm cường ép bản thân nghỉ ngơi, thể lực Heron đã hồi phục khá khá.

Giờ hấn đang hóa thân vào một vị lữ khách lang bạt nhiều năm ở nơi đất khách quê người, trải qua bao khó khăn mới về được đến nhà, nhưng chưa kịp nghỉ ngơi đã phải vác đao lên chống lại kẻ thù xâm lược, bảo vệ quê hương.

Mục đích sống hiện tại của hắn, là bảo vệ gia tộc Polio.

Trời vừa tờ mờ sáng hắn đã rời giường, mang theo cái hộp vàng đi tìm Fanny.

Fanny đã yếu lắm rồi. Cả thân thể lẫn tâm hồn bà đều bị bệnh tật hành hạ đến xác xơ, hơi thở mong manh có thể tắt bất cứ lúc nào.

Bà mặc một bộ đồ trắng, trắng như sắc mặt của bà vậy. Trên trán bà là viên Hắc Diệu thạch tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Bà nằm trên giường, cơn sốt nhẹ kéo dài dai dẳng đã rút cạn sức lực của bà. Foley Tina giúp bà lau mặt và tay chân bằng nước thuốc, rồi đút bà ăn từng muỗng cháo, món ăn duy nhất bà có thể nuốt trôi.

Heron lặng lẽ đứng ở cửa nhìn. Hắn biết, Thần Chết sắp đến rước mẹ hắn đi rồi.

Hắn thở dài, vào phòng, ngồi vào bên giường, nâng lên bàn tay gầy gò chỉ còn da bọc xương của Fanny, nhẹ hôn lên đó.

Fanny mở mắt nhìn Heron. Hai mẹ con nhìn nhau hồi lâu, trong mắt hai người chỉ có hình bóng của đối phương. Càng nhìn Heron càng thấy lòng chua xót, lông mi hắn run run.

“Con của mẹ...” Fanny cười yếu ớt, “Con biết không... Lúc con đau lòng, con thường bắt giấc im lặng? Ngày thường con hoạt bát hiếu động như thế, giờ lại không nói tiếng nào... Về mặt này con rất giống Pliny đấy...”

Bà dừng lại, rồi xấu hổ nói tiếp: “Chuyện lúc trước... Cho mẹ xin lỗi. Mẹ không hiểu cảm nhận của con, còn bắt con phải theo quan niệm của mẹ...”

Cổ họng Heron nghẹn ứ, khóe mắt nóng lên: “Mẹ... Mẹ đừng nói nữa. Đó không phải lỗi của mẹ, là tại con có mắt như mù!”

Nói rồi hắn mở hộp vàng, lấy ra cái còi bằng ngà voi đưa cho Fanny.

Fanny sững sờ.

“Cessy là nô lệ thân cận với cha. Ông ấy kể với con rằng cha luôn nhắc nhở ông ấy chú ý lau chùi cái hộp này. Hôm qua con đến khu lăng mộ gia tộc, tình cờ phát hiện ra nó trong quan tài của cha. Con đoán rằng, cha đã tự sát bằng cách nuốt nó...”

Fanny cầm cái còi giờ về phía cửa sổ, tỉ mỉ ngắm nó, muốn đem mọi chi tiết, dù là nhỏ nhất, khắc sâu vào trong đầu.

Môi bà run run, đôi mắt vẫn đục phủ đầy hơi nước, hơi thở gấp gáp. Cuối cùng, bà khóc nức lên.

“Mẹ biết mà... Cha con quan tâm con... Cha con quan tâm con!” Nước mắt lăn trên khuôn mặt gầy nhom của bà, “Pliny, thì ra trong lòng chàng vẫn có con trai của chúng ta...”

Heron vỗ nhẹ lưng Fanny giúp bà thuận khí: “Mẹ, nhiệm vụ cấp thiết nhất bây giờ là tìm cho ra chiếc ấn giới màu đỏ của cha. Con nghe nói, lúc bỏ nhà ra đi, ông ấy chỉ mang theo chiếc ấn giới màu đen. Theo con nhớ, ngày ông ấy ra đi, cha mẹ đã cãi nhau một trận rất to...”

Về mặt Fanny thoáng chốc cứng đờ. Heron tiếp tục nói: “Mẹ có thể nói cho con... Tại sao lúc đó hai người lại cãi nhau không ạ?”

Fanny ngừng khóc, im lặng rất lâu. Mắt bà hơi nheo lại, hai tay nắm chặt.

“Hermia...” Bà nói, “Mẹ chỉ có thể nói, mẹ rất có lỗi với Pliny. Mẹ ép hấn kết hôn với mẹ, thế mà mẹ lại không làm tròn bổn phận của một người vợ.”

Vai bà tiếp tục run rẩy. Bà tóm lấy tay Heron, siết chặt, nước mắt lại ứa ra: “Hermia... Đừng bắt mẹ nhớ lại chuyện hôm ấy... Mẹ xin con đó! Mẹ không đủ dũng khí thú nhận tội lỗi của mình trước mặt con trai...”

Heron nhìn tư thái gần như là van xin của mẹ mình, vội vã nói: “Mẹ, mẹ bình tĩnh lại đã... Được rồi, con sẽ không hỏi nữa đâu.”

Fanny nghe Heron nói thế mới thở phào nhẹ nhõm, trấn định lại một chút. Kích động quá lâu khiến bà cảm thấy cơ thể rã rời, liền ra hiệu cho Heron đỡ mình nằm xuống.

“Còn chiếc ấn giới màu đỏ con nói kia, mẹ thật sự không biết gì về nó.” Bà nói, “Pliny chỉ nói là đã đưa nó cho người hấn yêu nhất, nhưng người đó là ai? Chị họ Kapella của hấn thì đã chết lâu lắm rồi... Mẹ thân là một người vợ, thế mà đến người chồng mình yêu là ai mẹ cũng không rõ...”

Heron giúp bà lau nước mắt, Foley Tina đứng bên cạnh đút cho bà vài muỗng nước đường.

“Chúng ta không nói mấy chuyện mất hứng này nữa.” Heron nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Fanny, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm chúng, “Hay là mẹ kể một chút về cha đi? Con chưa bao giờ nghiêm túc tìm hiểu về ông ấy cả.”

Fanny nhớ lại dáng vẻ của Pliny, xoay mặt nhìn Heron, rút tay mình ra dịu dàng xoa xoa gò má hấn, “Trong đời mẹ, việc tốt duy nhất mẹ làm được là sinh ra con, Hermia. Nói không phải khoe, con với Pliny như đúc ra từ một khuôn ấy.”

Bà hạ tay xuống, nhắm mắt lại quay mặt đi, “Pliny là người ưu nhâ nhất mẹ từng gặp. Hấn sinh hoạt rất

có nguyên tắc, không phóng túng như những quý tộc khác. Hơn nữa hắn rất quật cường và đầy kiên nhẫn, đã làm cái gì là nhất định phải làm đến cùng. Ừm, hắn cũng không thích nói chuyện, suốt ngày cứ đeo bản mặt lạnh tanh như bị ai quật tiền. Có điều...”

Bà dừng một chút như đang nghĩ tới chuyện gì đó, nhợt nhạt nở một nụ cười sủng nịch, khiến cho cả khuôn mặt tiêu tụy bừng sáng.

“Có lúc hắn cực kỳ đáng yêu, y như con nít vậy...”

” Lúc nào ạ?” Heron hỏi.

Hai mắt Fanny cong cong, giọng bà bất giác nhẹ nhàng, tràn ngập ôn nhu: “Là lúc hắn say rượu. Hắn là quý tộc, tất nhiên phải tham gia mấy bữa tiệc xã giao. Dù hắn đã cố gắng tránh phần lớn, nhưng vẫn có những bữa tiệc không thể từ chối được.”

Heron suy nghĩ một chút, hỏi Fanny: “Vậy lúc cha say rượu sẽ như thế nào ạ? Có tùy tiện đem đồ của mình tặng cho người khác không?”

“Mẹ cũng không biết.” Fanny cười cười, “Lúc say Pliny rất ngoan ngoãn, nói gì làm đấy, giống như một con cún con vừa chào đời. Thế nên mỗi lần hắn bị chuốc say là mẹ cứ lo ngầy ngấy, cứ sợ hắn lỡ miệng kể ra hết mấy cái bí mật gia tộc...”

Đột nhiên bà ho kịch liệt như có thứ gì kẹt ở cổ họng. Foley Tina vội vàng dìu bà dậy, vuốt lưng cho bà, đặt sẵn một chiếc khăn tay lên bên miệng bà.

Fanny ho ra một ngụm máu đen. Foley Tina lại dứt nước cho bà rồi dùng khăn lông ẩm lau mồ hôi lạnh trên mặt bà.

Fanny liếc nhìn nữ nô đang tận tâm chăm sóc cho mình, cười nói: “Hermia, đừng quên lời con đã hứa với mẹ nhé. Sau khi mẹ chết con phải trả tự do cho Foley Tina, nếu nàng đã có ý trung nhân rồi thì thay mặt tổ chức cho nàng một hôn lễ nho nhỏ luôn.”

Tay Foley Tina run lên, trên má nổi hai đám mây hồng khả nghi. Nàng như đang nghĩ đến ai đó, khóe miệng không tự chủ được nâng lên, đáy mắt đầy vui vẻ y chang thiếu nữ đang yêu.

Đôi bông tai bằng Hồng Bảo thạch lủng lẳng trên tai nàng lấp lánh như được sự hạnh phúc của chủ nhân lây sang.

“Ôi trời...” Fanny ghẹo nàng, “Nhìn ai đó đang then thùng kia. Đáng yêu quá đi!”

Mặt Foley Tina càng đỏ, lúng ta lúng túng quay mặt đi, không dám nhìn thẳng Fanny.

Heron nhìn phản ứng của nữ nô, đột nhiên nhớ ra, hình như Lucas cũng từng bày ra kiểu quần bách giống thế này.

Dây thần kinh tình cảm của Heron rất thô, dĩ nhiên không hiểu tại sao bọn họ lại như vậy. Lúc Lucas đỏ mặt hẳn cũng không nghĩ nhiều, giờ nhìn Foley Tina rồi liên tưởng đến Lucas, hình như hẳn nhận ra thứ gì đó.

Nhưng rất mơ hồ.

...

Đơn kiện được đưa đến tòa án tính ra cũng đã được vài ngày, nhưng vẫn chưa thấy bên đó có động tĩnh gì.

Heron điều nô lệ đến thúc giục, nhưng chỉ nhận được những câu trả lời cho có lệ.

Hôm nay hẳn cùng Lucas đến thăm Gattuso.

Tai nạn ập đến, mới có mấy ngày mà khuôn mặt mập mạp của Gattuso gầy đến trơ xương.

Gã vừa phải tìm kiếm tung tích của Seneca, vừa phải săn sóc cho Surah, công việc dẹp hết sang một bên. Gã đã đi thăm dò rất nhiều chỗ, thậm chí khu buôn bán nô lệ cũng từng ghé qua, nhưng chẳng thu hoạch được gì cả.

Surah vẫn chưa vượt qua được cú sốc, ốm liệt giường, cơm không muốn ăn nước chẳng buồn uống, sút gần chục cân, người chỉ còn da bọc xương.

May mà thần trí nàng đã khôi phục, không còn đáng vẻ điên điên khùng khùng như lúc trước nữa.

Heron đi tới bên giường Surah, nhẹ giọng gọi nàng.

Surah đờ như khúc gỗ, nghe tiếng gọi liền chậm chạp quay sang.

“Heron...” Nàng thấp giọng nói, “Em tới à...”

Đôi môi khô khốc của nàng run run, mắt đầm nước, khuôn mặt có chút vụn vặt.

Mặc dù vậy, nàng vẫn chu đáo như ngày nào, thấy Heron tới liền muốn xuống giường rót cho hẳn một cốc sữa bò.

Heron ngăn nàng lại. Hắn nhìn nụ cười gượng gạo của nàng, lòng đau thắt.

Con cái là linh hồn của người mẹ, mất đi con, mẹ chẳng khác nào một cái xác vô hồn. Sự tuyệt vọng của Surah nhiều đến mức tràn cả ra ngoài, ảnh hưởng đến tâm trạng của những người xung quanh.

“Chị cứ nghỉ ngơi đi, chị dâu.” Heron đỡ Surah nằm xuống, “Em tới thăm chị với anh họ...”

“Ừ...” Surah nở nụ cười cứng đờ, “Anh chị khỏe, Gattuso nói anh ấy đã liên lạc với tòa án rồi... Họ sẽ chóng tìm được Seneca thôi.”

Câu cuối cùng của nàng bị tiếng thúc thít nuốt mất. Nàng cúi đầu, tay siết chặt chần, cố gắng ngăn lại những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Heron thấy chị dâu mình khóc, tâm trạng cũng chẳng dễ chịu gì. Hắn vỗ vỗ vai Surah, an ủi nàng: “Em sẽ giúp chị tìm Seneca, chị dâu. Em sẽ cố gắng hết sức giúp gia đình chị được đoàn tụ.”

Surah nghe thế, nước mắt không nhịn được nữa, tuôn trào như suối. Nàng ôm lấy cánh tay Heron, khóc nức nở, nước mắt thấm ướt tay áo hắn.

“Seneca... Seneca... Con của tôi... Thần linh, xin ngài hãy phù hộ thằng bé... Nếu Seneca an toàn trở về, có chết tôi cũng cam lòng...”

Surah khóc rất lâu mới bình tĩnh lại được.

...

Trên đường về, trời đổ một trận tuyết nhỏ. Nắng dần tắt trên những ngọn cây, La Mã trở về với dáng vẻ yên bình. Mọi người nghỉ ngơi rất sớm, mới giờ này mà đường phố đã vắng hoe, nhà nào nhà nấy đóng cửa im thin thít, yên tĩnh đến mức tựa hồ tiếng nước kết thành băng cũng có thể nghe thấy.

Bông tuyết tinh khiết như một ngôi sao im lặng rơi xuống.

Lucas đánh xe, Heron ngồi cạnh y. Giữa mênh mông trời đất, có một chiếc xe ngựa.

Heron không nhận ra số lần hắn ra ngoài ngồi cùng Lucas ngày càng nhiều.

Heron vươn tay, đón lấy một bông tuyết mới rơi xuống, bông tuyết vừa chạm vào tay hắn đã hóa thành nước.

Hắn thở dài.

Lucas nhìn sang: “Ngài đang rất mệt.” Đây là một câu khẳng định.

Heron chống tay ở phía sau, ngẩng mặt nhìn trời, “Không mệt mới lạ. Rắc rối cứ thi nhau đổ hết xuống đầu ta...”

Hắn than thở: “Mẹ ta sắp xuống mồ, chiếc ấn giới đỏ chưa tìm ra, Seneca thì bất vô âm tín... Mấy chục năm cuộc đời, ta chưa bao giờ gặp hoàn cảnh nào éo le như thế này...”

Lucas không an ủi hắn như mọi ngày, chỉ một mực giữ im lặng. Heron thấy lạ, quay đầu nhìn y, đúng lúc bắt được ánh mắt của y.

Ánh mắt y mỗi lần nhìn Heron là lóe sáng, như đã hình thành phản xạ có điều kiện rồi. Đôi mắt là tấm gương phản chiếu tâm hồn, chỉ cần nhìn vào mắt y là Heron có thể hiểu được y đang nghĩ gì.

“Tôi cảm thấy mình thật bất tài.” Y nói, “Nhiệm vụ của tôi là xử lý hết chướng ngại vật, để ngài có thể sống một cách tự do hạnh phúc. Ấy thế mà...”

“Lucas, đừng ôm đồm hết mọi chuyện như thế chứ.” Heron quàng tay qua vai Lucas, “Đừng bắt ép bản thân quá, có ta ở đây rồi.”

“Tôi không đủ mạnh để chặn hết mọi sóng gió cho ngài.” Lucas nghiêm túc, “Điều tôi có thể làm, là đồng hành bên cạnh ngài. Cho dù gãy tay gãy chân, máu chảy thịt rơi, tôi cũng không để ý. Tôi rất tiếc vì không thể ngăn tất cả những chuyện làm ngài phiền lòng, nhưng tôi đảm bảo, ngài sẽ không bao giờ phải chiến đấu một mình!”

Heron nghe xong, đột nhiên vươn tay vỗ một cái lên ót y, giả vờ nghiêm giọng: “Vốn từ có lại tiến bộ.”

Hắn mỉm cười, “Người nói thế làm ta rất vui. Quân tử nhất ngôn, hãy dùng hành động chứng minh cho ta thấy, Lucas!”

Lucas xoa xoa ót, cười với Heron.

...

Hai người về tới nhà đúng lúc có khách đến thăm, là Tư Lan phu nhân và con dâu của bà. Theo lễ nghi, hai người phải đứng trong sân đợi sự đồng ý của gia chủ thì mới được vào.

Đây là lần đầu tiên Heron tiếp xúc với vợ của Darling. Có lẽ Darling không muốn cùng Tư Lan đến nhà

hắn nên đã bảo vợ mình đi thay.

Tay nàng đeo trang sức bằng vàng và bạc, tóc uốn thành từng lọn, môi lấp lánh kim tuyến, khăn quàng cổ bằng nhung và chiếc nón xanh lục đắt tiền cũng được thêu chỉ vàng. Cả người nàng toát ra vẻ quý phái sang trọng đúng kiểu một quý tộc, phần nào làm dịu đi dung mạo tẻ nhạt của nàng.

Nàng tên là Jusa. Sau khi cha của Fanny, tức ông ngoại của Heron, qua đời, cha của nàng liền trở thành Nguyên Lão có quyền lực cao nhất.

Tư Lan phu nhân chưa kịp giới thiệu, Jusa đã mạnh dạn đi tới, đưa tay ra để Heron hôn.

Tư Lan phu nhân đứng sau thấy hết hành động có phần vô lễ này của con dâu, âm thầm khinh bỉ.

“Đã sớm nghe người ta đồn gia chủ gia tộc Polio đời này rất xinh đẹp.” Jusa cười, khóe mắt hơi nhướng lên, “Quả nhiên là thế, Polio đại nhân.”

Heron hôn xong, thả tay nàng xuống, khẽ nhíu mày: “Jusa phu nhân, tôi nghĩ không có người đàn ông nào thích nghe người khác mô tả về mình bằng từ ”xinh đẹp” đâu. Sao phu nhân không thay từ đó bằng các từ đại loại như ”anh tuấn”, hay ”mạnh mẽ” cũng được.”

“Biết rồi...” Jusa lướt qua hắn, đi tới bên cạnh Lucas, “Nhưng ta nghĩ chàng nô lệ điển trai này hợp với hai từ ngài vừa nói hơn.”

Nàng vươn tay cách một lớp áo choàng sờ sờ cánh tay Lucas, còn nháy mắt với y.

Lucas khiếp sợ trước hành động sỗ sàng của Jusa, vội vã lùi ra sau, không dám tới gần nàng nữa.

Jusa cũng không tức giận. Đối với nàng, mọi nam nô chỉ là thứ đồ chơi thỏa mãn nhu cầu của nàng thôi. Ai cũng được, chỉ cần làm nàng thoải mái.

Móng tay sơn đỏ của Jusa lộ ra sau lớp áo choàng, như mấy đóa hồng nở rộ. Trên mặt nàng còn bôi kim phấn, thứ mỹ phẩm mấy kỹ nữ ưa dùng. Nhưng chi tiết này đã bị vùi lấp bởi vẻ ngoài sang trọng, hoặc cho dù có ai phát hiện ra thì cũng chẳng nghĩ nhiều.

“Hừ...” Heron không thể không công nhận Jusa nói đúng.

Tư Lan cầm một túi giấy tỏa ra thơm ngào ngạt bốc khói nghi ngút, đi đến trước mặt Heron.

“Heron, đây là bánh phô mát Phoebe đặc biệt nướng cho cháu đấy, sau khi ta về cháu hãy ăn nhé.”

Âm cuối của bà hơi cao như đang ám chỉ gì đó.

“Sao phải đợi dì về thì mới được ăn? Nếu được tặng đồ ăn, mở ra ăn trước mặt người tặng cũng có sao đâu ạ?”

Heron không hiểu, vừa lúc bụng đang đánh trống, thế là hắn mở túi giấy lấy bánh pho mát, bẻ làm hai nửa, ăn ngon lành trước khuôn mặt ngạc nhiên của Tư Lan.

Hắn mới cắn được mấy miếng, đột nhiên cắn phải cái gì đó cứng cứng. Hắn cúi đầu nhìn chỗ mình vừa cắn, phát hiện lẫn trong bánh là một chiếc nhẫn kim cương.

“Lúc nhào bột Phoebe đã mang nhẫn ạ?” Heron trịnh trọng lấy nhẫn ra trả lại cho Tư Lan.

Tư Lan đỏ khóc đỏ cười nhận nhẫn. Chẳng hiểu sao con gái bà lại thích trùng cái tên đầu gối này nữa.

“Dì nhớ dặn Phoebe lần sau cẩn thận một chút, thứ quý giá thế này phải bảo quản cho thật tốt. May mà gặp cháu, chứ lỡ đụng phải kẻ tham lam nào đó là mất đồ như chơi.”

Tư Lan nhìn vẻ mặt chính trực của Heron, ho khan một tiếng: “Ừ, cảm ơn cháu... Hôm nay dì đến thăm mẹ con đây. Nghe nói dạo này bà ấy không được khỏe lắm.”

Heron cho Lucas miếng bánh pho mát, dẫn Tư Lan và Jusa tới phòng ngủ của Fanny.

Tư Lan vừa thấy Fanny cực kỳ suy yếu nằm trên giường, cổ họng nghẹn lại.

Bà bước nhanh đến bên giường Fanny, nắm chặt lấy tay bạn mình, nước mắt ngấn dài: “Trời ơi, sao lại đến nông nỗi này? Thần linh ơi, bà ấy đã làm gì nên tội mà phải chịu sự trừng phạt như thế...”

Fanny gắng mỉm cười, vỗ vỗ vai Tư Lan: “Bạn tốt, đừng buồn mà... Là người thì có ai tránh khỏi cái chết đâu. Tốt xấu gì sau khi tôi chết vẫn có con trai khâm liệm cho.”

Foley Tina đem ghế đến cho khách, sau đó đi rót nước.

Tư Lan nghe Fanny nói thế tâm trạng cũng chẳng tốt lên được chút nào, nước mắt cũng không sao dứt được: “Fanny, bà là người bạn cuối cùng của tôi đó. Bà đi rồi, sau này tôi biết tâm sự với ai đây?”

“Tư Lan à, tôi chẳng thể sống mãi với bà được. Nếu bà buồn thì cứ nhớ lại những chuyện vui chúng ta cùng nhau trải qua lúc còn trẻ ấy.” Fanny cười nói, “Hồi đó bà với tôi vẫn chưa kết hôn, thường xuyên hẹn nhau đi khắp hang cùng ngõ hẻm kiếm quầy nào bán đồ ăn ngon. Chúng ta còn thề, trước khi về nhà chồng nhất định sẽ thưởng thức hết mỹ thực ở La Mã...”

“Bà ăn chẳng được bao nhiêu, chỉ toàn uống rượu thôi.” Tư Lan ưu thương, “Hồi đó bà thích uống rượu lắm, loại nào cũng từng thử qua... Nhưng mà, sau đó tự nhiên bà lại cai rượu.”

Fanny ngẩn người, trong mắt lướt qua một tia thống khổ: “Tại vì tôi nhận ra được tác hại của rượu. Nó cướp đi lý trí của con người, còn gián tiếp làm tổn thương người khác...”

Tư Lan thở dài: “Bà thay đổi rồi... Lúc trước bà thích nhất là xem giác đấu, trong nhà nuôi không biết bao nhiêu giác đấu sĩ, người nào người nấy đều cao to uy mãnh, làm tôi đây ghen tị đến đỏ mắt. Không ngờ sau này bà lại trở thành một người cấm dục như thế này...”

Fanny cười khổ. Thời thanh niên vui vẻ sớm qua đi, để lại sự đau đớn dai dẳng, như con dao cùn chậm rãi cứa vào tim gan.

Đây là lần đầu tiên Jusa đến nhà, thân là gia chủ, Heron phải lãnh trách nhiệm dẫn nàng đi tham quan.

Jusa đi theo Heron một cách hết sức miễn cưỡng, nhà cao cửa rộng cũng không gợi được hứng thú của nàng. Mãi đến khi hai người đến bãi đất trống nuôi bồ câu, sắc mặt Jusa mới tốt lên.

Lucas đứng giữa đàn bồ câu, ánh trăng phủ xuống người y, nhuộm mái tóc vàng của y thành màu bạc. Vừa hay hôm nay trời quang mây tạnh, ánh trăng không có gì cản trở lung linh tỏa sáng khắp nơi. Lucas đứng giữa một vùng ánh sáng, dưới chân là lông chim trắng, nổi bật tựa một viên ngọc quý.

Y im lặng đứng như một pho tượng, lưng quay về phía Heron và Jusa, trông giống một vị khách cô độc.

Bóng lưng ấy gợi cho Heron một cảm xúc không tên, khiến hắn không thể nào dời được tầm mắt.

Hắn từng nhìn bóng lưng Lucas rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy lòng xốn xang như lần này.

“Lucas!” Hắn gọi.

Lucas nghe tiếng Heron, quay người đi về phía hắn, ánh trăng di chuyển theo từng bước chân của y. Y tới trước mặt Heron, nở nụ cười, trở lại làm một Lucas hoạt bát hiếu động như ngày thường.

“Chủ nhân.”

Heron ngẩn người, hắn phát hiện mình đã gọi Lucas trong vô thức. Kỳ thực hắn cũng chẳng có gì muốn dặn dò y, chỉ là tự nhiên lại muốn y đến gần mình hơn thôi.

“Người tên là Lucas hả?” Jusa chỉ chỉ Lucas, “Người là giác đầu sĩ phải không?”

“Vâng.” Lucas lễ phép gật đầu.

“Oa!” Jusa vươn tay ra bóp bóp bả vai y, “Lần đầu tiên ta thấy giác đầu sĩ ở khoảng cách gần như vậy luôn á! Nhìn đồng cơ bắp này này...”

Đột nhiên nàng nảy ra một ý tưởng: “Polio đại nhân, hay là ngài cho ta mượn y đi, chỉ một đêm thôi, ngày mai ta trả lại cho, được không? Nếu ngài đồng ý, ta sẽ nhờ cha nói tốt với ngài với hội đồng Viện Nguyên Lão. Thế nào, quá lời phải không?”

Lucas cứng người. Lúc trước y từng nghe mấy giác đầu sĩ khác kể rằng có mấy quý phụ muốn mua bọn họ về làm “đồ chơi”, không ngờ hôm nay chính y lại rơi vào hoàn cảnh này.

Y bắt đầu sốt sắng, tim đập điên cuồng, sợ rằng Heron sẽ “bán y cầu vinh”, cảm giác so với lúc đánh nhau với đối thủ trên sân đấu còn kịch liệt hơn. Y dùng biểu tình gần như là cầu xin nhìn về phía Heron, cực kỳ giống một phạm nhân đang nơm nớp đợi phán quyết của quan tòa.

Nhưng Heron không nhìn lại y.

Trong lòng hắn đã sớm có quyết định.

“Jusa phu nhân, phu nhân đã là người có chồng rồi đó.”

“Thì đã sao?” Jusa bĩu môi, “Người đừng vờ như không biết, có gia đình rồi mà vẫn lên giường với người khác, trong giới quý tộc thiếu gì. Nhiệm vụ của nô lệ là để thỏa mãn nhu cầu của chủ nhân, bao gồm cả việc trên giường.”

Heron nhìn khuôn mặt ngả nhón của Jusa, trong lòng bùng lên một cơn tức giận không có lý do. Lửa giận nhanh chóng cháy mạnh, thiêu đốt lý trí hắn. Đột nhiên hắn kéo Lucas về phía mình, một tay ôm cổ y, một tay vạch áo choàng với vạt áo trước của y ra, chợt vết sẹo hình chữ “P” trên ngực y.

“Phu nhân nhìn cho rõ, trên người y xăm gia ấn của gia tộc Polio, chứ không phải gia tộc Antony.”

Jusa nhìn hắn, bật cười: “Polio đại nhân, làm gì nghiêm trọng thế. Trông ngài như thiếu nữ vừa kết hôn, chỉ hận không thể tuyên cáo cho toàn thành biết mình đã có chồng ấy.”

Heron không vui: “Ta không phải ”thiếu nữ“! Sao ai cũng thích dùng mấy từ nữ tính để miêu tả ta hết vậy!”, hắn lặc đẽ cả dăm.

“Rồi rồi.” Jusa cười tiếc nuối, “Vậy là ngài không cho ta mượn Lucas phải không? Thật là, không chịu thì thôi vậy.”

Jusa xoay người trở lại phòng Fanny, trước khi đi xa còn không quên ngoáy đầu buông một câu: “Ngài cứ giữ khư khư như thế thì không bao giờ cậu nô lệ điển trai kia thoát được kiếp trai tân đâu.”

“Hừ, bề ngoài cao sang nội tâm thôi nát. Ta khinh!”

Heron lườm Jusa đến cháy mắt, đột nhiên nghe Lucas tăng hắng một tiếng, mới nhớ ra mình vẫn còn đang ôm y, hai người gần đến mức hẳn có thể cảm nhận được hơi thở cháy bỏng của y phả trên đỉnh đầu mình. Nhịp tim gấp gáp của y xuyên qua da truyền đến ngón tay hẳn.

Heron mặc áo tử tế lại cho Lucas, còn thuận tay phải đi tuyết dính trên vai và buộc chặt dây áo choàng giúp y.

“Quần áo ướt nhẹp thế này sao lại không thay, còn rảnh rỗi ở đây cho bồ câu ăn? Đám chim này đã đủ lông đủ cánh rồi, sau này cứ cho bọn nó tự kiếm ăn...”

Lucas không đáp lời hẳn.

Heron hơi ngạc nhiên, ngẩng mặt lên nhìn y. So ra thì hẳn thấp hơn Lucas cỡ nửa cái đầu, nên từ góc độ này, hẳn không nhìn rõ mặt Lucas cho lắm.

“Tôi muốn hỏi...” Lucas hơi do dự, “Tại sao lúc này ngài không đồng ý với điều kiện Jusa phu nhân đưa ra ạ? Đó rõ ràng là cơ hội hiếm có khó tìm mà...”

Heron trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên dồn sức kéo dây áo choàng của y như muốn siết chết y.

Lucas không ngờ Heron lại chơi chiêu này, bị siết đến mặt đỏ bừng, động mạch cổ gồ lên.

Y theo bản năng đẩy Heron ra, lùi về sau vài bước, gấp người ho khan, vừa thở dốc vừa dùng ánh mắt ngây thơ không hiểu gì nhìn Heron.

“Ta ghét ngươi, Lucas. Nếu ngươi không nói câu kia, để gì ta bỏ qua cơ hội lần này...” Heron bĩu môi.

“Câu gì ạ?” Lucas có chút mơ hồ.

Heron nhìn y, khoanh tay, ánh mắt đen nhánh lấp lánh như nước hồ phản chiếu ánh trăng.

“Người có yêu Jusa không?” Heron hỏi một vấn đề chẳng liên quan.

“Sao có thể chứ!” Lucas cười, “Tôi mới gặp phu nhân lần đầu mà...”

Heron không hài lòng với đáp án này, tiếp tục truy vấn: “Ý người là nếu gặp nàng ta nhiều lần, người sẽ yêu?”

“Không.” Lucas kiên định, “Loại phụ nữ tùy tiện như Jusa phu nhân không phải là mẫu người tôi thích, hơn nữa, phu nhân đã là vợ người ta rồi.”

Heron gật đầu, chậm rãi đến gần y.

“Vậy là tốt.” Ánh mắt của hắn cao cao tại thượng, “Ta chỉ đang giúp người bảo vệ lời hứa của mình thôi.”

“Lời... lời hứa gì ạ?” Lucas ngơ ngác cào tóc.

“Người từng nói với ta, người chỉ muốn làm tình với người người yêu.” Lông mi Heron khẽ run, “Nếu người không yêu Jusa, thì đừng lên giường với nàng ta. Ta hi sinh cơ hội thăng quan, giúp người bảo vệ lời hứa, coi như đó là phần thưởng cho người.”

Cuối cùng Lucas cũng nhớ ra. Y nở nụ cười cảm kích: “Cảm tạ ngài đã ban thưởng, chủ nhân của tôi.”

...

Đã khá trễ, Tư Lan không tiện nán lại nữa, gọi Jusa đến tạm biệt Fanny, chuẩn bị trở về nhà.

Heron đích thân đưa hai người ra xe ngựa. Fanny vì bệnh nặng, không cách nào xuống giường được, nên đã nhờ Foley Tina thay mình đi tiễn bạn tốt.

Tư Lan vẫn khóc suốt quãng đường từ phòng Fanny đến xe. Chồng bà đã mất, giờ đến người bạn duy nhất cũng chỉ còn lay lắt hơi tàn, sau này bà biết phải sống sao đây. Bà càng nghĩ càng buồn, càng buồn thì nước mắt càng rơi.

Jusa khôi phục lại làm một quý phụ cao quý trên môi luôn nở nụ cười đúng mực, dường như nàng với cái người mới vừa nãy còn ve vãn Lucas là hai người hoàn toàn khác nhau.

Foley Tina đỡ Jusa lên xe.

Jusa hơi nghiêng mặt, chớp chớp mắt như đang suy nghĩ gì đó. Đột nhiên nàng vươn tay ra, sờ sờ đôi bông

tai bằng Hồng Bảo thạch của Foley Tina, khiến nữ nô sợ hết hồn.

“Loại đá quý này ta từng thấy một lần ở một phiên đấu giá dành cho quý tộc, giá rất cao. Fanny phu nhân thưởng cho nữ nô trang sức bằng Hồng Bảo thạch**, trong khi chính mình thì lại mang Hắc Diệu thạch* rẻ hơn nhiều...”

*Hắc Diệu thạch: Đá thủy tinh núi lửa, còn có tên gọi khác là đá vỡ chai (Obsidian), được hình thành từ dung nham đã phun trào của núi lửa.

**Hồng Bảo thạch: Ruby, hay còn gọi là hồng ngọc.

Nàng liếc Heron một cái: “Phu nhân đúng là một chủ nhân tốt.”

Mặt Heron tối sầm. Đôi bông tai đỏ đến chói mắt, nhìn kỹ lại cảm thấy có chút quen thuộc. Hắn nhíu mày, liều mạng nhớ lại. Sau một hồi cố gắng, hắn bắt được một hình ảnh nhoáng qua.

Hình ảnh này khiến hắn cứng đờ cả người.

Những món trang sức bằng Hồng Bảo thạch của kỹ nữ Apina, từ màu sắc, hình dạng đến cách gia công đều giống y hệt bông tai của Foley Tina...

37. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 37: Hai Đôi Mẹ Con

Foley Tina bận rộn chạy tới chạy lui chăm sóc cho Fanny, lúc thì giặt khăn, lúc thì nhóm lò sưởi, tất bật như thế mà nàng vẫn để ý di chuyển nhẹ nhàng, cố gắng giữ yên tĩnh cho Fanny nghỉ ngơi.

Heron ngồi bên giường Fanny, âm thầm nhìn chằm chằm vào Foley Tina, đặc biệt là đôi bông tai bằng Hồng Bảo thạch kia.

Lời khen vô thưởng vô phạt hôm trước của Jusa đã chui vào trong đầu hắn, cảm rễ đâm chồi luôn trong đó.

Fanny nằm tựa trên giường. Mấy hôm nay sắc mặt bà hồng hào hơn nhiều, có sức trò chuyện với Heron lâu hơn, còn ra vườn đi dạo rồi ném thử một ngụm rượu nho nữa, trông như bệnh tình của bà đã có phần khởi sắc.

Nhưng Heron cảm thấy đây không phải là điềm tốt.

“Hermia, đoán xem tối qua mẹ mơ thấy ai?”

Bà nắm tay Heron, dịu dàng mỉm cười, ánh mắt lấp lánh như thiếu nữ. Bà như được cải lão hoàn đồng, trở lại thời thanh niên tràn đầy sức sống và vô lo vô nghĩ.

“Chắc chắn là cha.” Heron khẳng định.

“Đúng rồi.” Fanny bật cười, “Hơn nữa mẹ còn mơ đúng cảnh năm đó cha mẹ kết hôn kìa.”

Bà nhớ lại, mặt mày rạng rỡ: “Mẹ đội khăn che mặt, quần đai lưng bằng lông dê, sánh bước cùng Pliny cũng một thân hỉ phục. Khi ấy hấn cười rất gượng gạo, trông còn xấu hơn khóc, chắc là do quanh năm suốt tháng đều trưng ra bản mặt nghiêm túc ra nên không quen cười ấy mà. Thế là mẹ nhịn không được bật cười...”

Heron nghe ra một tia chua xót trong lời kể của Fanny, nhưng hấn cũng chỉ im ắng phụ họa. Hấn muốn những giây phút cuối cùng của mẹ hấn phải tràn ngập niềm vui.

“Hermia...” Fanny chớp chớp mắt, “Giờ có chết mẹ cũng vui vẻ. Cũng nhờ con đem chiếc hộp vàng kia đến cho mẹ xem, mẹ mới nhận ra được cha con yêu con nhường nào. Chỉ thế thôi là mẹ mãn nguyện rồi.”

Heron nhú mào, chua xót ôm lấy Fanny, đầu gác lên vai bà, ngửi ngửi mùi thảo dược ám trên người bà. Hấn nắm chặt y phục của bà, đau đớn cuộn cuộn như sóng trào.

“Mẹ, con không muốn xa mẹ đâu...” Cổ họng hấn nghẹn ứ, “Đáng lẽ mẹ phải sống lâu thật lâu chứ, tại sao lại...”

Fanny dịu dàng vỗ vỗ lưng an ủi hấn như những lần hấn tủi thân nhào vào lòng bà khóc lóc lúc còn nhỏ. Bà cười từ ái, tình mẫu tử như ánh mặt trời chói lóa chiếu sáng tâm hồn Heron.

Bà nói: “Con yêu, con biết không, nếu một người lúc sống làm nhiều việc tốt, sau khi chết sẽ có thể đến Thần giới thông qua một chiếc cầu vòng. Đó là nơi không có bất kỳ khổ đau nào, còn có một cái ao thần kỳ có khả năng thay đổi nhiệt độ của nước theo tâm trạng của con người đấy.”

“Mẹ...” Heron lắc đầu, “Con không tin đâu...”

Fanny nheo nheo má hấn: “Thằng nhóc này không lãng mạn gì sất, khô khan y như Pliny vậy.”

Cũng đã đến lúc Fanny uống thuốc. Foley Tina bưng lên chén thuốc bốc khói nghi ngút. Mỗi ngày Fanny phải uống tận bảy chén thuốc, không chén nào giống chén nào.

Foley Tina lót khăn ăn cho Fanny, múc một muống thuốc, cẩn thận thổi nguội rồi đút cho bà.

Fanny nhìn Foley Tina, nói với Heron: “Mẹ tính sau khi mẹ chết, bao nhiêu vàng bạc châu báu mẹ để dành được sẽ chia hết cho nô lệ trong nhà, đặc biệt là Foley Tina. Làm như vậy có thể xoa dịu phần nào nỗi đau về thể xác lẫn tinh thần của nô lệ trong thời gian phục vụ chủ nhân, cũng giúp mẹ ra đi thanh thản hơn.”

Foley Tina vội quỳ xuống cảm tạ, nàng được sung quá nên đâm hoảng, hành cả đại lễ với Fanny, nhưng khuôn mặt trung hậu vẫn trước sau, không hiện lên một tia tham lam nào.

Heron nhìn nàng bằng ánh mắt nghi ngờ.

...

Mùa đông đến, nhà Brutus càng thêm cô quạnh. Trước nhà, cái cây khô cằn vươn những cành nhánh khẳng khiu trụi lá lên bầu trời, cỏ dại không người chăm sóc mọc lộn xộn, dây leo phủ kín bức họa trên tường. Rác và lá khô bay lung tung, đài phun nước giữa sân đã khô cạn từ lâu, tượng thần giữa đài đã bị sét đánh gãy mất một tay, đàn quạ bay ra bay vào dưới mái hiên. Tòa nhà chìm trong sự im lặng chết chóc.

Lucas khoác áo choàng đen, cầm một tảng thịt đứng trước chuồng sư tử. Vóc người gã nhỏ gầy, lại còn mặc trang phục u ám, khiến gã trông như một con quạ báo tử.

Gã chậm chậm cho hai con sư tử trong chuồng ăn. Hai con sư tử có vẻ được chăm sóc rất tốt, lông bóng mượt, da dày thịt béo, tranh nhau từng miếng thịt tươi roi rói còn dính máu. Thịt và sư tử trở thành điểm nhấn duy nhất của nơi âm u này.

Trong nhà vọng ra tiếng khùng cửi kéo kẹt. Đột nhiên một tiếng khóc của trẻ con vang lên, tiếng kéo kẹt lập tức im bật.

Tiếng thét sắc nhọn của Gurneya ập đến: “Trời ơi! Brutus! Mau bóp chết thằng nhãi này đi! Suốt ngày chỉ biết khóc, khóc và khóc!”

Brutus vội vàng chạy vào nhà, nhìn thấy Gurneya đang bực bội cào tóc, cuộn bông trên tay nàng rối tinh rối mù, trông nàng ta như đang bị vây giữa một cái mạng nhện khổng lồ.

“Mẹ.” Gã bắt đầu dỗ trấn an mẹ nuôi của mình, “Mẹ ráng nhịn chút nữa đi, được không? Ca ca của con đã giao thằng nhóc đó cho chúng ta, ắt nó sẽ có giá trị về sau...”

“Câm mồm, đồ vô dụng!” Mắt Gurneya đỏ quạch, “Ta đã nói với người rồi, làm gì cũng phải suy tính kỹ càng, thế mà vẫn chứng nào tật nấy!”

Nói rồi nàng vung tay tát Brutus thật mạnh. Gã bưng mặt, nước mắt len qua kẽ tay rơi xuống sàn. Gã run rẩy quỳ xuống, dùng tư thế thấp hèn nắm lấy ống tay áo của Gurneya.

“Mẹ... Chỉ là con quá hận Pliny, giống như mẹ hận Fanny ấy. Vì tình yêu con người có thể làm bất cứ thứ gì. Mẹ hiểu cảm giác đó mà, phải không?”

Mặt gã ướt nhep, kề sát vào ống tay áo của Gurneya: “Con cũng muốn như mẹ năm đó, bày mưu chia rẽ Fanny với Pliny...”

“Đừng có so sánh ta với người!” Gurneya mạnh bạo rút ống tay áo về, “Thứ vô tích sự như người thì làm nên trò trống gì chứ!”

“Mẹ... Mẹ đừng cay nghiệt như vậy. Cười với con một cái đi, làm ơn...” Gã lau nước mắt, “Từ trước đến giờ mẹ chưa bao giờ cười với con cả...”

Gurneya nghe gã khấn xong, khô khốc cười hai tiếng, nghe chói tai như tiếng quạ kêu ngoài hiên. Nàng kinh tởm cởi áo khoác ra, quăng luôn cho Brutus.

“Thứ phá gia chi tử đã ngu ngốc còn thích làm liều như người không xứng để ta cười. Nếu lúc trước ta không muốn tái giá, giờ người chắc đã chết dần chết mòn ở xó xỉnh nào rồi. Năm đó đúng là mắt ta mù rồi, mới chọn phải đồ sao chổi là người...”

“Mẹ! Lần này sẽ thành công! Con cam đoan!” Brutus nhấn mạnh, mặt đầy nước mắt, “Nghèo hèn hiện tại chỉ là nhất thời, chẳng chóng thì chày chúng ta sẽ nắm được Polio trong tay. Sau đó con sẽ ráng học cho giỏi, giành được một ghế trong viện Nguyên Lão. Ca ca đã đồng ý giúp con. Việc anh ấy gửi con của kẻ thù cho chúng ta nuôi chứng tỏ rằng anh ấy rất tín nhiệm con.”

“Chứ không phải Darling không tìm được chỗ nào giấu cục phiến phức kia nên mới quăng nó cho người à?” Gurneya châm biếm, “Với lại, Tư Lan còn chưa chết, Darling có muốn cũng không dám làm bừa.”

Brutus cứng lại, lông ngóng khịt khịt mũi.

Gurneya ngồi vào khung cửi, tiếp tục dệt vải, ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng khóc của Seneca. Nhưng nàng không giữ được vẻ bình tĩnh đó lâu. Dần dần, tay nàng bắt đầu rối loạn, nét mặt càng vặn vẹo. Như đã hết chịu nổi, nàng bỏ hết việc trong tay, gục đầu xuống khóc nức nở.

“Ta không chịu nổi... Ta không chịu nổi!” Gurneya vừa khóc vừa kêu: “Có chết ta cũng phải kéo Fanny xuống địa ngục! Tại sao... Tại sao Pliny lại yêu ả?! Tại sao!!...”

Brutus quỳ rạp, bò tới ôm một bên chân Gurneya: “Mẹ, mẹ đừng như vậy! Pliny không yêu mẹ, thì vẫn còn con yêu mẹ mà!”

Gurneya khóc càng lớn, tay áo đầm nước mắt: “Vì hắn, ta có thể độc chết chồng mình, cũng không thêm tái giá. Nhưng sao hắn vẫn đối xử lạnh lùng với ta như thế! Nếu không bị ta chuốc say, có lẽ hắn sẽ chẳng thêm nói chuyện với ta luôn... Những món trang sức kia ngoài việc lấy đi bịp người khác thì có ý nghĩa gì

chứ...”

Brutus cũng khóc theo Gurneya, tiếng khóc vang tận ra ngoài sân, phối hợp với tiếng quạ kêu, không khí càng thêm thê lương.

“Ả đàn bà Fanny kia có gì tốt chứ. Đã ăn nằm với giặc đầu sĩ, còn mặt dày ép Pliny phải kết hôn với mình!” Gurneya nắm chặt cạnh bàn, “Ta đã làm hết sức có thể, tại sao Pliny vẫn yêu ả?! Tại sao hắn không nhận ra, trên thế gian ta mới là người yêu hắn nhất!”

“Mẹ ráng một chút nữa thôi...” Brutus nín khóc, cố gắng khuyên lơn, “Đợi Fanny chết rồi, con sẽ bảo Foley Tina lên lấy Hắc Diệu thạch của ả đưa cho chúng ta...”

“Ta không chờ được nữa, Brutus...” Gurneya kéo cổ áo gã, nước mắt ngấn dài, “Kêu Foley Tina mau độc chết Fanny, hoặc bóp chết Fanny, nói chung mau mau giết chết Fanny đi!”

“Cái này... Con e là không được...” Brutus hoang mang, “Foley Tina rất trung thành, nàng ta sẽ không làm hại chủ nhân của mình đâu. Với lại, làm như thế sẽ khiến dễ đánh rắn động cỏ. Lần trước lúc con hỏi về tướng mạo Mouthis, nàng ta đã bắt đầu nghi ngờ rồi...”

“Mệnh lệnh của ta quan trọng hay một nữ nô xấu xí quan trọng, hả?!” Gurneya phẫn nộ quát, “Ta mới là người bảo người đi tán tỉnh Foley Tina. Cũng chính ta đã dạy người những lời ngon tiếng ngọt để dụ nàng ta vào tròng...”

“Mẹ...” Brutus yếu ớt cầu xin, “Nhưng con không nỡ đẩy nàng vào nguy hiểm... Nếu việc nàng ta độc chết chủ nhân bị phát hiện, chắc chắn nàng ta sẽ sống không bằng chết...”

Gã khịt mũi, nước mắt lại ào ạt tuôn ra: “Dù cho nàng ta chỉ là một nữ nô nho nhỏ, nhưng cũng là người duy nhất trên thế giới này... thật lòng yêu con...”

“Chát!”, Gurneya giáng vào mặt Brutus một cái bạt tai, sau đó tóm chặt tóc gã, móng tay sắc nhọn cào phải da đầu, chảy máu.

“Ta không chờ được! Ta chịu đủ lắm rồi!” Nàng điên cuồng rít lên, “Ta không quan tâm tiện nô đó sống hay chết, ta chỉ muốn Polio! Muốn tất cả của Pliny! Ta không muốn khung cửi, không muốn cái nhà hoang tàn không có móng nô lệ nào! Mẹ nó ta chịu hết nổi rồi!”

Brutus vội vàng tránh khỏi cái tay định vung tới lần nữa của Gurneya. Gò má gã sưng đỏ, tóc rụng rất nhiều. Gã tóm lấy hai tay mẹ nuôi gã, cuồng loạn hôn lên đó.

“Mẹ, tình cảnh này sẽ sớm kết thúc thôi... Con hứa sẽ cho mẹ ăn ngon mặc đẹp, cũng sẽ thay nam nhân bạc tình kia chăm sóc mẹ đến hết đời.”

Gã dùng cái giọng nghen ngào cũng mình lặp đi lặp lại lời hứa đó. Gurneya còn bận gào khóc, không để bất cứ câu từ nào của Brutus vào tai.

Hai mẹ con cứ thế quần thành một đoàn, một đỏ một đen, mỗi người tự đắm chìm vào sự điên loạn của bản thân vì cầu mà chẳng được. Âm thanh chất chứa phát ra từ hai cổ họng, hòa cùng tiếng quạ kêu, như một khúc chiêu hồn đầy tang tóc.

38. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hồn - Chương 38: Thư Tình

Ngày nào Foley Tina cũng rất bận rộn.

Đầu tiên là nấu thuốc cho chủ nhân, sau đó tranh thủ đi giặt khăn tay. Việc nào nàng cũng làm rất tận tâm, thậm chí còn cẩn thận đến mức dùng một cái rây lượt qua sữa bò, loại bỏ hết những cặn sữa còn sót, đồ ăn cho chủ nhân đích thân nàng nếm thử rồi mới dâng lên.

Đôi bông tai Hồng Bảo thạch của nàng lóe sáng theo từng động tác. Nàng chạy ngược chạy xuôi riết, đến khi chủ nhân ngủ say mới rảnh tay được một chút.

Foley Tina ăn qua loa bữa trưa, nhặt lấy mảnh giẻ, xách thêm cái xô nước, ra sau viện cọ rửa rêu bám trên tường.

Bầu trời ken dày mây đen, nặng trĩu treo trên đỉnh đầu nàng. Nàng khoác một chiếc áo choàng xám như màu lông của kền kền, xung quanh là những con bồ câu trắng muốt tới tới lui lui, càng làm nổi bật màu áo của nàng. Trông nàng như sắp hòa mình vào bầu không khí ảm đạm này.

Cuối cùng Foley Tina cũng cọ xong tường. Nàng dùng ống tay áo lau đi mồ hôi túa trên ra trên khuôn mặt ngăm đen hầm hập. Nàng về phòng ngủ của mình, lấy một thỏi son đất*, lại đi ra sau viện, ngồi cạnh đàn bồ câu, thoa thỏi son lên móng tay đến khi chúng nhuộm màu. Nàng xòe mười ngón tay ra, ngắm nghía móng tay mình, nở nụ cười hạnh phúc.

*Một loại mỹ phẩm có nguồn gốc từ đất sét tự nhiên.

Nữ nô chuyên phụ trách việc giặt là từ xa đi tới, trong tay là một phong thư.

“Foley Tina, người tình Hồng Bảo thạch lại gửi thư cho người nè.” Nữ nô xấu xa trêu chọc Foley Tina.

Quả nhiên, mặt Foley Tina lập tức đỏ ửng lên. Nàng ngượng ngùng chà xát hai tay, cuống quýt nhìn xung quanh xem có ai không.

“Babona, nhỏ giọng thôi...” Nàng hạ giọng, “Coi chừng ngài Heron biết, ngài ấy sẽ không vui đâu...”

Babona vẫn giữ âm lượng như lúc đầu, vui vẻ cười hai tiếng, hươ hươ phong thư trước mặt Foley Tina, “Sợ gì chứ, chủ nhân cũng đã cho phép người kết hôn rồi, còn chuẩn bị đồ cưới cho người nữa. Người tình Hồng Bảo thạch của người mà nghe được tin này chắc sẽ vui lắm đó.”

“Babona!” Foley Tina nhanh nhẩu bắt lấy phong thư trong tay Babona, “Thật là... Người cũng biết ngài Heron ghét nhất là nô lệ không có phép tắc mà.”

“Người đó, sao mà may mắn thế không biết...” Babona chọc chọc bông tai của Foley Tina, “Tìm được một nửa của đời mình, còn có thể thoát khỏi kiếp nô lệ, rồi kết hôn với người mình yêu nữa chứ. Ta mừng cho người lắm luôn đó.”

Foley Tina vội vàng che miệng Babona lại, sợ có người vô tình nghe thấy.

“Babona, đừng nói như thế. Những việc đó chỉ xảy ra nếu chủ nhân qua đời, nhưng ta thật sự muốn chủ nhân có thể khỏe lại. Chủ nhân với ngài Heron đối xử với ta rất tốt...”

Babona bĩu môi, làm mặt quỷ với Foley Tina rồi rời đi. Nữ nô còn một đồng quần áo bẩn chờ giặt kìa.

Foley Tina nhìn bốn phía kiểm tra lần nữa mới yên tâm bóc thư, lấy một tờ giấy gấp đôi ra. Khuôn mặt nàng sáng bừng, khóe miệng cong như trăng lưỡi liềm, ngón tay vuốt nhẹ lên vết chữ hằn trên giấy, dường như làm như vậy có thể khiến nàng gần tình nhân thêm một chút.

Sự ôn nhu đối lập hoàn toàn với ngoại hình có phần thô ráp của nàng.

Nàng nhẹ nhàng mở tờ giấy, đọc thăm nội dung bên trong.

”Foley Tina yêu dấu.

Lâu rồi ta chưa viết thư cho nàng. Ta nhớ nàng lắm, mỗi phút mỗi giây đều mơ về ngày hai ta có thể tay trong tay xây dựng một tổ ấm nhỏ nhưng đầy ắp tiếng cười. Nàng biết không, tình yêu là một thứ rất kỳ diệu, nó vừa đem lại sự phong phú cho một tâm hồn cô độc, vừa đem lại một khoảng lặng bình yên cho một người hoạt ngôn. Và ta, một người bên ngoài hoạt ngôn nội tâm cô độc, đã tự thân trải nghiệm sự kỳ diệu đó của tình yêu.

Ta thường cho rằng sống là phải một mình, cho đến khi ta gặp được nàng. Ta thường cho rằng tâm ta là một cơn gió, phiêu bạt nay đây mai đó, cho đến khi ta gặp được nàng. Ta thường cho rằng, tình yêu là nguồn cơn của sắc dục, cho đến khi ta gặp được nàng.

Lúc nào ta cũng nhớ về nàng, nụ cười xinh đẹp chói chang như vầng thái dương của nàng theo ta vào trong

những giấc mơ. Nàng là nữ thần của lòng ta, còn ta là gã tín đồ thành kính quỳ dưới váy nàng. Nếu như có thể, ta rất muốn moi tim mình ra dâng cho nàng, để nàng thấy nó đã thổn thức vì nàng như thế nào. Thế nhưng thù hận giữa mẹ nuôi của ta và chủ nhân của nàng lại quá lớn, đó chính là rào cản khiến chúng ta khó lòng gặp mặt, chỉ có thể thấy nhau qua những con chữ khô khan.

Foley Tina yêu dấu, ta trộm nghĩ, chủ nhân của nàng chỉ còn lay lắt hơi tàn, sao nàng không giải thoát cho bà ấy bằng một chút thuốc độc? Đó không phải là mưu sát, đó chỉ là tấm lòng của một nô lệ trung thành không nỡ thấy chủ nhân của mình chịu khổ nữa thôi.

Đến khi chủ nhân nàng chết rồi, nàng hãy lấy viên Hắc Diệu thạch của bà ấy, sau đó ta sẽ dẫn nàng cao chạy xa bay, đến nơi chúng ta có thể cùng ngắm bình minh và hoàng hôn, nàng dệt vải còn ta thì nuôi ong, rồi đôi mình sẽ sinh ra những đứa con xinh đẹp, dựng vợ gả chồng cho chúng nó, cuối cùng ta và nàng sẽ tay trong tay yên giấc ngàn thu.

Chủ nhân của trái tim ta, nàng có nguyện cùng ta kết thành vợ chồng, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia?

Yêu nàng. Brutus.”

Foley Tina siết chặt bức thư, nội tâm đấu tranh kịch liệt. Sự trung thành không cho phép nàng làm ra những việc trái luân thường đạo lý như độc chết chủ nhân mình.

Chủ nhân quan trọng, nhưng người yêu cũng quan trọng không kém. Nghĩ đến tương lai tràn ngập màu hồng mà Brutus vẽ ra, Foley Tina kích động đến vừa khóc vừa cười, nước mắt rơi xuống thấm ướt cả một mảng giấy lớn.

Đột nhiên tờ giấy bị ai đó giật mất.

Foley Tina hoảng hồn hét lên một tiếng, vội vàng quay sang, nhìn thấy người đứng đó, tức khắc hồn phi phách lạc.

Lucas âm trầm cầm tờ giấy, Heron đứng sau y, sắc mặt cực kì khó coi.

Heron nhận lấy tờ giấy Lucas đưa cho, liếc sơ qua. Sắc mặt hắn tái xanh, vành mắt đỏ lên vì phẫn nộ, đầu óc quay cuồng, phải vịn vào Lucas mới đứng vững được.

Hắn nhìn chằm chằm vào nữ nô sợ hãi cực độ đang quỳ mọp dưới đất, trong đầu dường như thông suốt rất nhiều chuyện. Kế hoạch giết người ở Gaul, tai bay vạ gió ở Capua, tất cả chuyện này đều liên quan với nhau bởi một cái nút thắt. Mà cái nút thắt đó, chính là Foley Tina.

“Hóa ra là người, Foley Tina!” Heron giận sôi máu, hơi thở cực kỳ gấp gáp, “Trời ạ, mẹ ta đã nuôi ong tay áo rồi!”

“Ngài Heron...” Foley Tina bò đến ôm chân của Heron. Mỗi tế bào của nàng đều run rẩy kịch liệt, móng tay sơn đỏ của nàng khẽ cào qua quần Heron, để lại một vết đỏ thẫm. Trông nàng như một con thú đang thoi thóp ra sức cầu xin một con đường sống.

“Tôi xin lấy linh hồn và danh dự ra thề với trời, từ trước đến nay tôi đều một lòng trung thành với gia tộc Polio, càng không có khả năng phản bội chủ nhân mình!” Nàng khóc, “Tôi một mực chăm sóc chủ nhân, từng giây phút từng phút đều mong chủ nhân có thể khỏe lại! Dù cả thế giới có quay lưng với chủ nhân, thì tôi nhất định sẽ quay lưng lại với cả thế giới!”

Heron rút chân mình ra, lạnh nhạt liếc nàng: “Thế người giải thích thế nào về lá thư này? Foley Tina ơi Foley Tina, bề ngoài người trông phúc hậu như thế, ai ngờ bên trong lại vô liêm sỉ đến mức muốn độc chết mẹ ta..”

“Không phải!” Foley Tina tuyệt vọng thanh minh, “Đây chỉ là âm mưu của Brutus! Tôi sao có thể làm ra chuyện đại ác bậc này! Tôi còn định sẽ cự tuyệt nữa kia.”

Heron nghe Foley Tina nói thế, đưa tờ giấy cho Lucas, thở ra một hơi: “Cuối cùng cũng chịu thừa nhận người có quan hệ với Brutus.”

Cơ thể Foley Tina cứng ngắc. Nàng ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Heron, vết nước mắt lăn trên má vẫn còn chưa khô.

“Hành tung của ta lại bị Brutus nắm rõ như lòng bàn tay, giờ ta đã hiểu tại sao rồi.” Heron nhớ lại những chuyện đã qua, “Hóa ra gã có ”tay trong“, chẳng trách sao gã lại biết được tướng mạo của Mouthis...”

Heron dời tầm mắt sang đôi bông tai Hồng Bảo thạch, “Foley Tina, người thật tội nghiệp. Tình nhân của người, Brutus, là một gã luyến mẫu* bẩm thủy có thói quen tặng Hồng Bảo thạch cho bất cứ người phụ nữ nào bên cạnh gã. Đối với gã, người chỉ là một thể thân kiêm tình báo mà thôi.”

*Luyến mẫu: Yêu mẹ mình, là loại tình cảm trai gái, không phải là tình mẫu tử.

“Không thể nào...” Foley Tina bàng hoàng đến tê liệt, lắc đầu phủ định lời Heron nói một cách máy móc.

“Chàng ấy đã hứa sẽ cùng tôi kết hôn mà... Vì thân phận cách trở, khó khăn lắm chúng tôi mới đến được với nhau kia mà...”

“Foley Tina, tỉnh lại đi. Thứ tình yêu gã dành cho người chẳng qua chỉ là một màn kịch không hơn không kém. Thứ gã thật sự muốn là cướp đoạt gia sản của gia tộc ta kia kia!”

Foley Tina nghe như sét đánh ngang tai. Hô hấp nàng đứt đoạn, đôi mắt trống rỗng mở to. Nàng xoay lưng lại với Heron, ngồi bó gối, nhìn đắm đắm vào một khoảng không vô định, bất động như một tượng đá.

Lucas cẩn thận nhấm lại lời lẽ trong thư, đột nhiên nhận ra điều gì đó.

“Khoan đã...” Y nói, “Tại sao Brutus lại nhấm đến Hắc Diệu thạch? So với đồng trang sức đắt tiền của Fanny phu nhân, Hắc Diệu thạch có đáng giá bao nhiêu đâu chứ...”

Heron nghe y nói thế, cũng cầm bức thư lên xem qua lần nữa. Chợt bằng trực giác, hần nảy ra một suy đoán,

Hần nhớ, mẹ hần đã từng nói, Hắc Diệu thạch là món quà đầu tiên cha hần tặng bà ấy, mà chiếc ấn giới màu đỏ đã được đưa cho người cha hần yêu nhất...

Hắc Diệu thạch và chiếc ấn giới màu đỏ rõ ràng là hai sự vật hoàn toàn khác biệt, giờ đây lại có một mối liên hệ vô hình nào đó.

Và hần tin vào trực giác của mình.

“Foley Tina, theo ta đi gặp mẹ ta,” Heron lạnh lùng nhìn Foley Tina, “cũng là chủ nhân của người.”

39. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hần - Chương 39: Thay Đổi Vận Mệnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phòng ngủ của Fanny rất yên tĩnh. Mùi hoa oải hương nhẹ nhàng tỏa ra từ huân lô, quán quít cùng ánh nến vàng ấm áp. Đồng hồ nước nhỏ tí tách đếm ngược từng giây từng phút. Màn che màu đỏ tía nằm trên châu buông xuống che khuất phần lớn chiếc giường, chỉ chừa lại một góc chăn bông thêu sợi vàng, lãng mạn như giường dành đôi vợ chồng son vào đêm tân hôn.

Ánh nến bập bùng như ngọn đèn quanh thần miếu, dấy lên một sự trang nghiêm kỳ lạ. Fanny lẳng lặng nhắm mắt nằm trên giường, hai tay đặt ngay ngắn trên ngực, như một thánh đồ của Thần giới.

Bà vẫn đeo Hắc Diệu thạch. Suốt hai mươi năm qua, món trang sức này luôn luôn nằm trên người bà, dường như đã khảm sâu vào cơ thể, trở thành một phần cốt nhục không thể tách rời.

Sau một quãng thời gian dài đằng đẳng đầy mệt mỏi, cuối cùng bà cũng tìm được cho mình một khoảng lặng bình yên.

Heron mang Foley Tina vào phòng. Lucas sợ Fanny nhìn thấy y lại không vui nên đã cố ý đứng chờ ngoài cửa.

Mùi hương nồng nhưng không gắt xộc vào mũi Heron, đem đến cho hần một cảm giác ấm lòng. Cảm giác này giống như người đang đói mà gặp được bữa cơm ngon vậy.

Foley Tina tự động quỳ xuống bên giường, còn Heron thì đi đến nhẹ nhàng xốc màn che lên.

Hần nhìn thấy mẹ mình nằm đó, vẫn đẹp như ngày nào.

Từ Fanny toát ra sự ôn nhu đặc trưng của những người mẹ, còn dịu dàng hơn cả những nữ thần được khắc trên bích họa. Mặt, tay và môi bà hồng hào như người khỏe mạnh, nhưng Heron biết, đây chỉ là thứ gọi là

“hồi quang phản chiếu”.

Bà như một ngôi sao băng, tỏa sáng trong phút chốc, rồi vụt tắt.

Heron nắm chặt bàn tay ấm áp của Fanny, nhìn kỹ từng nét trên khuôn mặt bà. Chưa bao giờ hắn ý thức rằng mẹ hắn sắp rời khỏi hắn rõ như bây giờ. Sự mất mát to lớn này như rút đi hơn nửa linh hồn đang run rẩy của hắn.

Vành mắt hắn không tự chủ đỏ ửng lên, lòng đau như cắt da cắt thịt.

Fanny cảm giác được có người đến, chậm chậm mở mắt, nhìn thật sâu vào mắt con trai.

“Hermia, ngày này rốt cuộc cũng đến rồi.”

Bà mỉm cười, đôi mắt ôn nhu so với viên Hắc Diệu thạch còn long lanh hơn. Vẻ đẹp của bà đều tập trung hết vào đôi mắt này.

Heron run bần bật ngồi bên giường, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, mạch máu hai bên thái dương lộ ra.

Fanny dịu dàng nắm lại tay hắn, cẩn thận xoa bóp kiểm tra. Đây không phải lần đầu tiên bà làm thế với hắn, nhưng chưa lần nào hắn thấy xót xa như lần này.

“Ừm, béo tốt lên được chút rồi đấy.” Bà cười, kéo tay Heron đến bên môi, hôn một lúc lâu.

Heron quỳ rạp xuống bên giường. Hô hấp hắn gấp gáp, mặt tái xanh tái xám.

Bao nhiêu kỷ niệm giữa hắn với mẹ mình ò ạt ùa về. Hắn cảm thấy như mình đã trở lại thành bé con rụt rè nhút nhát, đến nơi đông người là nắm chặt lấy vạt áo mẹ không chịu buông, mẹ mới rời đi một chút liền luống cuống kêu trời kêu đất.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự đau đớn cao như núi sâu như biển mà thứ gọi là “tình cảm” mang lại.

Cảm giác này đối với một kẻ có dây thần kinh tình cảm thô như hắn quả là một thứ rất mới lạ.

“Sao con im lặng thế, con trai?” Fanny ôn hòa cười, “Con muốn vào được viện Nguyên Lão thì phải nói nhiều lên chút, phải không nào?”

Heron nhú chặt mày, mắt xốt đến phát đau, nhưng không nhỏ được giọt lệ nào.

“Mẹ... Con không muốn mẹ chết đâu...” Hắn bị thương nói.

“Cái chết là món quà thần linh ban cho chúng ta.” Fanny buồn cười trước giọng điệu y như làm nũng đó của Heron, “Cũng tới lúc mẹ phải nghỉ ngơi rồi.”

“Nhưng như thế thì sau này con không còn được nói chuyện với mẹ nữa...” Heron ầm ỨC nhìn Fanny.

Fanny vén tóc mái Heron ra sau tai, nói: “Hermia, lại đây để mẹ ngắm con nào.”

Heron cố gắng nuốt đi một cục chua xốt to dùng chèn ở cổ họng, rướn người qua nằm sấp bên cạnh Fanny.

Fanny tỉ mỉ xoa mặt hắn, ánh mắt hết mực dịu hiền. Ngón tay của bà từ từ lướt qua chân mày, xuống hàng mi dài cong vút, trượt đến sống mũi cao thẳng, cuối cùng dừng lại một bên gò má mềm mềm của hắn, cảm thán:

“Bảo bối của mẹ, đúng là không uống công mẹ mang nặng đẻ đau.”

Viên Hắc Diệu thạch trên trán bà lấp lánh một hồi, chỉ bạc viên xung quanh cũng hòa theo làm nền cho món trang sức thêm tỏa sáng.

Viên Hắc Diệu thạch này tô điểm cho Fanny, đồng thời cũng áp chế về mỹ lệ vốn có của bà, bởi vì người ta chỉ mãi chú ý đến viên đá mà quên đi chủ nhân của nó cũng là một giai nhân sắc nước hương trời.

“Mẹ...” Heron khàn giọng, “Cho con xem viên Hắc Bảo thạch này một chút được không ạ?”

“Tất nhiên rồi.” Fanny gỡ viên đá xuống đưa cho Heron.

Heron ngẩng ngửa viên đá trong tay, để ý mọi chi tiết dù là nhỏ nhất. Món trang sức này được mài thành hình giọt nước, một bên nhô tròn ra, một bên được cắt phẳng, dán vào miếng bạc mỏng, xung quanh thêu hoa văn lượn sóng thêu bằng chỉ bạc. Chỉ bạc uốn lượn, cuối cùng tụ lại một điểm trên đầu nhọn của viên đá, điểm đó có một sợi chỉ hơi lòi ra, thoát nhìn cứ tưởng chỉ là chỉ thừa.

Mắt Heron sáng rỡ.

Hắn cẩn thận nhón lấy sợi chỉ đó, kéo một phát, rút sợi chỉ ra, viên đá lìa khỏi miếng bạc.

Một thứ nho nhỏ lấp lánh ánh đỏ từ khoảng trống ngằm giữa viên đá và miếng bạc rơi ra, được Heron nhanh tay chụp lấy.

(Thím nào không hiểu cái đoạn này nó nói gì thì lướt xuống cuối chương xem chú thích nha)

Tâm trạng hắn hiện tại rất hỗn loạn, trước mắt mờ mịt sương trắng cứ như đang lạc vào mộng cảnh. Món đồ vật kiếp trước đã hại hắn tan cửa nát nhà, thứ mà hắn dốc bao công tìm kiếm, cuối cùng cũng nắm được trong tay.

Mọi uy hiếp đã kết thúc, kể từ lúc hắn bắt được chiếc ấn giới đỏ. Từ giờ trở đi, không kẻ nào có thể rở vào gia sản gia tộc Polio nữa.

Trên mặt của viên mã não đỏ khảm trên ấn giới có khắc chân dung của Pliny, giống hệt như chiếc ấn giới màu đen Heron đã tìm thấy.

Heron không nhìn thêm nữa, vội vàng chuyển chiếc ấn giới qua cho Fanny.

“Mẹ...” Hắn kích động đến mức nói năng lộn xộn, “Trời ơi! Là nhẫn của cha đó! Nhẫn cha giấu trong viên Hắc Diệu thạch... Người cha yêu nhất chính là mẹ!”

Fanny sững sờ, ánh mắt đóng đinh vào chiếc ấn giới đỏ. Bà bất động hồi lâu, sau đó run rẩy nhận lấy chiếc ấn giới, đeo vào tay mình.

“Là mình...” Khóe môi bà chậm chạp nâng lên, trầm thấp cười hai tiếng, đây là tiếng cười hạnh phúc nhất mà Heron từng được nghe, “Không ngờ lại là mình...”

Nước mắt bà rơi xuống, chứa chan niềm vui sướng vô bờ. Bà đã chờ đợi ngày này quá lâu rồi, nhưng thật ra, dù có bắt bà chờ nữa, bà vẫn cam lòng.

Fanny hôn nhẹ lên chiếc ấn giới, dùng ánh mắt cưng chiều nhìn nó: “Pliny à...”

Lúc này, trông Fanny tràn đầy nhựa sống. Nhưng cũng chỉ có thế mà thôi. Bây giờ bà đã là đèn sắp cạn dầu, ráng gom góp tất cả sức lực để bùng cháy vào giây phút cuối cùng, rồi tắt ngóm.

Trán bà bắt đầu đầm mồ hôi, hòa cùng nước mắt thấm ướt gối nằm, miệng há lớn, nhưng không khí vào thì ít mà ra thì nhiều. Khóe miệng bà run rẩy kịch liệt, nhưng dù vậy, bà vẫn cố gắng mỉm cười với Heron. Đôi mắt bà lúc mờ lúc tỏ, như một đóa hồng giữa giông tố, chậm rãi phai tàn.

Heron bàng hoàng nhìn bà một lúc, sau đó mới sực tỉnh, hoảng hốt nắm chặt tay bà, sợ hãi gọi: “Mẹ!”

Fanny im lặng. Bà đã trút hơi thở cuối cùng, nụ cười vẫn còn nguyên trên môi.

Giữa thế giới mênh mông, một ngọn đèn sinh mệnh lại vụt tắt.

Heron im lặng một hồi lâu. Hắn gỡ ấn giới ra khỏi ngón tay Fanny, nắm chặt lấy. Lòng hắn bây giờ đang ngổn ngang cảm xúc. Thống khổ và vui sướng chồng chéo lên nhau, chia lnh hồn hắn ra thành hai nửa: Một bên im lặng khóc thương cho mẹ mình, một bên vui vẻ mỉm cười vì đã lấy được chiếc ấn giới đỏ. Hắn nhận ra điều đó, và tự thấy kinh tởm bản thân mình.

Hắn mất mẹ, nhưng lại bảo vệ được Polio.

Số mệnh của hắn chính thức chuyển sang một con đường mới.

Khuôn mặt Heron vặn vẹo, ngọn núi lửa trong lòng bắt đầu phun trào. Mồ hôi ứa ra khắp người hắn, tim đập thình thịch, một cơn kích động không tên từ từ bành trướng, choáng hết tâm trí hắn.

Hắn kích động đến mức cả người run cầm cập, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ nho nhỏ, sự đau đớn hiện rõ trên mặt.

Hắn đứng lên, lưng lay như sắp ngã, không quên kéo màn che che lại thì thể vẫn còn độ ấm của mẹ mình. Tim hắn đập điên cuồng như muốn phá vỡ lồng ngực bay thẳng ra ngoài. Mắt hắn tóe đom đóm, không cách nào khống chế bản thân khiến hắn nảy sinh chút sợ hãi, như một ngư dân gặp phải sóng dữ, mỗi mắt ngóng trông một chiếc thuyền cứu hộ.

Trong cơn hoảng hốt, hắn vô thức gọi một cái tên:

“Lucas...”

Gọi tên y, có lẽ là vì bản năng, cũng có lẽ là vì thói quen.

- _____

Chú thích:

*Đồng hồ nước:

* Giải thích về cách giấu chiếc ấn giới trong Hắc Diệu thạch cho những thím đọc không hiểu:

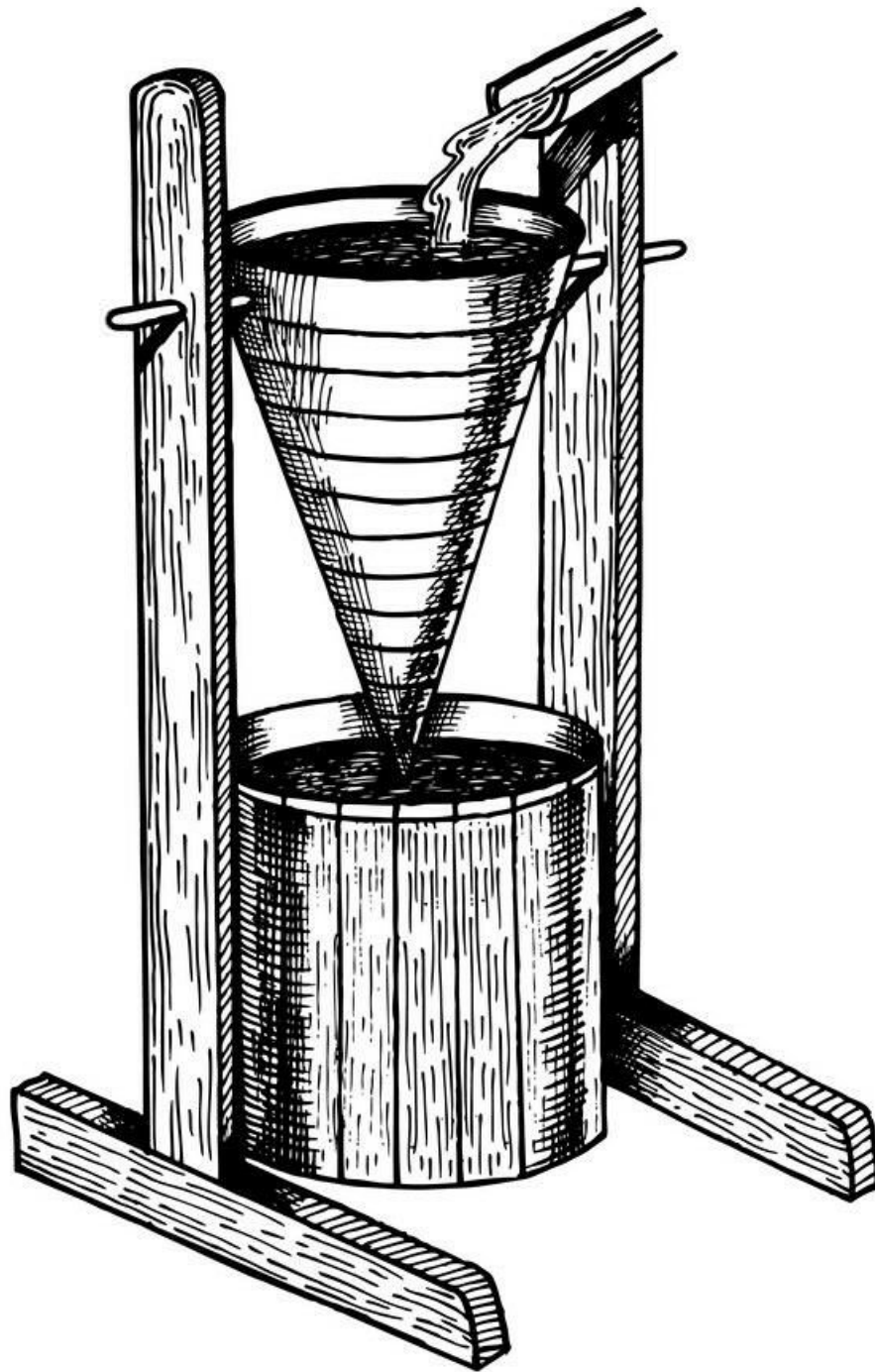
- Đây là mặt trước của Hắc Diệu thạch:

(Cái này không phải loại Hắc Diệu thạch trong truyện đâu)

- Đây là mặt sau:

(Mặt sau Hắc Diệu thạch giống như hình á, còn cái hạt bơ tượng trưng cho cái ấn giới đỏ, mấy thím ráng tưởng tượng nhá.)

Nhét cái nhẫn vào khoảng trống khoét ở mặt sau của Hắc Diệu thạch, sau đó ị viên Hắc Diệu thạch lên một miếng bạc mỏng, rồi lấy chỉ thêu hình lượn sóng xung quanh để cố định và trang trí. Chỉ cần rút sợi chỉ ra là tách được miếng bạc với viên Hắc Diệu thạch ra -> Chiếc ấn giới rớt xuống.

40. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 40: Lam Mã Nảo Kim Nhân

Lucas nghe Heron gọi, vội vã chạy vào, vừa thấy người kia thống khổ như thế, lòng y đau như dao cắt, theo phản xạ kéo nhẹ vai hắn.

Dù Lucas không mặc áo khoác, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của y vẫn xuyên qua lớp quần áo bằng vải thô, bao quanh Heron, khiến hắn vô thức tựa lưng vào ngực y để tìm kiếm cảm giác an toàn. Đường như vẫn chưa đủ, hắn xoay người qua, một tay ôm lấy eo Lucas, một tay vòng qua cổ y, cầm tựa lên xương quai xanh tinh xảo, đau đớn phát ra những tiếng nghẹn ngào, không chút kiên dè phô ra một mặt yếu đuối của mình.

Mí mắt Lucas khẽ run lên, bàn tay hết giờ lên lại hạ xuống, cuối cùng quyết định đặt lên eo Heron.

Móng tay Heron bấu chặt vào da thịt Lucas, há miệng cắn xuống vai y, nện ầm ầm vào lưng y nhằm phát tiết cảm xúc.

Ấy thế mà Lucas vẫn dùng ánh mắt cảm thông lẫn sùng nịch nhìn hắn, dịu dàng ôm lấy thân thể đang run lên từng hồi kia, im lặng chịu đựng.

Một lúc lâu sau, sau khi cảm xúc mãnh liệt đã vơi đi ít nhiều, Heron mới như sự tỉnh. Hắn hoảng hốt buông Lucas ra, áy náy nhìn dấu răng và vết móng tay mình để lại trên cơ thể người kia.

“Không sao đâu ạ.” Lucas mỉm cười.

Heron nhìn y một lát, sau đó chuyển tầm mắt sang nữ nô đang quỳ dưới đất.

Foley Tina lệ rơi lã chã. Nàng nâng lên bàn tay dần mất đi độ ấm của Fanny, lung tung hôn lên đó. Sự hối hận và mất mát của nàng hóa thành những giọt nước mắt, túa ra ướt đầm cả khuôn mặt. Rồi nàng bắt đầu vừa khóc vừa tự tát mình, tát đến mức hai tai ù cả đi nàng cũng không dừng lại.

Nàng theo Fanny cũng ngót ngét mười năm trời, chủ tớ hai người lúc nào cũng như hình với bóng. Thật ra nàng đã sớm biết sự tồn tại của chiếc ấn giới đỏ, cũng hiểu được tầm quan trọng của nó.

Hiện tại nàng cực kỳ hối hận, cũng căm ghét bản thân đã ngu ngốc nghe theo lời dụ dỗ của Brutus, trở thành nội gián của gã.

“Trời ơi!” Nàng thảm thiết kêu, “Tôi đã làm gì thế này?! Suýt chút nữa tôi đã tự tay hại chết chủ nhân của mình... Brutus, ta nguyên rửa người!!...”

Nàng run rẩy ngồi dậy, thẳng tay giựt đi đôi bông tai Hồng Bảo thạch, máu túa ra từ hai bên dái tai, chảy

xuống cổ nàng. Thế nhưng nàng không thêm bận tâm, vẻ mặt kiên định như một tử sĩ quyết chôn thân nơi chiến trường.

“Tôi đã không làm tròn bổn phận, nguyện lấy thân chôn cùng chủ nhân!” Nàng gầm nhẹ, chộp lấy một cây kéo trên bàn.

“Ngăn nàng ta lại!” Heron lập tức nhìn ra ý định tự sát của Foley Tina.

Lucas hành động rất nhanh, nhảy tới đoạt kéo khỏi tay Foley Tina. Foley Tina bị bất ngờ, ngã xuống sàn, mũi kéo sượt qua làm trầy một đường ngay cổ nàng.

Heron thở dài, “Nói cho cùng, người cũng chỉ là người bị hại. Lúc mẹ ta bệnh nặng, người luôn tích cực chăm sóc cho bà ấy. Cho nên ta vẫn giữ đúng lời hứa trả lại tự do cho người. Tuy nhiên, người chỉ có thể ra đi với hai bàn tay trắng. Nhưng ta tin rằng, với sự chăm chỉ của mình, sau này người sẽ sống rất tốt thôi. Foley Tina, từ bây giờ người đã chính thức trở thành công dân La Mã. Chúc mừng người.”

Foley Tina sững sốt trong chốc lát, sau đó quỳ xuống, mơ hồ lặp đi lặp lại lời cảm tạ. Nàng cúi sâu người, mặt vùi vào lòng bàn tay, nhưng cũng không ngăn được nước mắt túa ra qua kẽ tay. Cô gái tội nghiệp vừa nhận ra mình chỉ là quân cờ trong tay người mình yêu chỉ biết dùng nước mắt để giải tỏa nỗi uất hận và xấu hổ to lớn trong lòng.

Một lát sau, tiếng thút thít của nàng nhỏ dần. Nàng đã bình tĩnh lại, không còn run rẩy nữa, thành kính dùng hai tay dâng đôi bông tai còn dính máu lên cho Heron.

Heron nhận lấy.

...

Xế chiều hôm đó, Heron cùng nô lệ đưa thân xác của Fanny đến lăng mộ gia tộc ở ngoại ô.

Tộc lăng vẫn giữ dáng vẻ tĩnh mịch sắc mùi tử vong như lần trước Heron ghé qua.

Heron dẫn theo rất nhiều nô lệ, bao gồm cả Lucas. Mỗi người giữ một ngọn nến, rọi sáng hàng lang âm u trong khu lăng mộ. Ánh sáng lập lờ như đom đóm chiếu sáng cái quan tài đá to lớn, khiến người ta cảm giác như đang tiến hành một nghi thức thần thánh nào đó.

Thi thể của Fanny được Foley Tina tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo mới, viên Hắc Diệu thạch hoàn chỉnh nằm ngay ngắn trên trán nàng, đem theo chấp niệm một đời đi vào giấc ngủ ngàn thu.

Nô lệ đẩy nắp quan tài ra, lộ ra bạch cốt chính tề của Pliny. Bạch cốt được ánh nến dát lên một màu vàng nhạt, phẳng phất như đang tỏa ra nhiệt độ.

Heron cũng không vội. Hắn im lặng chạm vào xương trắng lạnh lẽo của cha mình. Hắn từng cố gắng nhớ lại dáng vẻ của ông ấy, nhưng thứ nghĩ ra được, hoặc chỉ là thi thể trương phình mưng mủ, hoặc chỉ là bộ xương trắng ớn đã lạnh ngắt từ bao giờ.

Khung xương của Pliny rất cân đối. Heron nhẹ nhàng chạm vào xương sọ, dùng ngón tay vẽ theo hốc mắt trống rỗng, rồi đến xương gò má và xương sườn.

Hắn nhìn thật sâu vào hai hốc mắt đen ngòm, sau đó cúi người hôn xuống xương mu bàn tay của Pliny.

Thi thể Fanny được đặt nằm chính tề bên cạnh Pliny. Heron đích thân đội mạng che mặt che bà, quấn một sợi len lên cổ tay bà, sau đó gắn một cành phỉ và rải hoa hồng với táo đỏ xung quanh thi thể cặp vợ chồng, tái hiện lại cảnh động phòng hoa chúc đêm tân hôn.

Nắp quan tài đóng lại. Heron thành kính hôn lên quan tài nọ hôn từ biệt, khóe môi nhàn nhạt nhếch lên, cười rất dối hồn nhiên, như tách biệt hoàn toàn với thế sự vô thường.

Mặc dù đây là hành vi rất hoang đường, như Heron vẫn muốn làm. Cuối cùng gia đình hắn cũng được đoàn tụ. Chỉ có những đứa con lớn lên trong một gia đình không trọn vẹn mới hiểu được cảm giác của hắn lúc này.

Lúc đoàn người ra khỏi khu lăng mộ, tuyết đã ngừng rơi, mặt trời ló ra khỏi tầng mây khiến Heron bất giác nheo mắt lại.

La Mã như hồi sinh sau một quãng thời gian dài rét mướt. Băng tuyết bắt đầu tan ra, những tia ẩm áp hiềm hoi len lỏi trong cái giá lạnh cuối đông. Những nô lệ đem lạp xưởng ra phơi, một phụ nữ xách chổi quét dọn tuyết đọng tuyết sắp tan thành nước trước sân, bên cạnh là người chồng và đứa con đang hăng hái dọn tuyết đọng trên mái nhà.

Heron hít một hơi đầy sảng khoái. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, đúng lúc phát hiện ra một chiếc cầu vồng đang hình thành.

Cầu vồng xuất phát từ đỉnh khu lăng mộ gia tộc, vẽ nên một đường cong đầy màu sắc, chạy dài về tít phía xa. Cầu vồng vừa xuất hiện đã thu hút hết sự chú ý của cư dân La Mã. Vẻ đẹp thuần khiết của tự nhiên luôn đem đến cho con người những cảm xúc vi diệu.

Heron vui vẻ gọi Lucas: “Lucas! Nhìn kìa, đó chắc chắn là lời chúc phúc của thần linh!”

Lucas nhàn nhạt liếc qua cầu vồng sau đó nghiêng đầu nhìn chủ nhân yêu dấu của mình, dịu dàng nở nụ cười.

Trong mắt y, Heron còn đẹp hơn cả cầu vồng.

Heron chuyển tầm mắt sang đôi mắt xanh thẳm chỉ phản chiếu duy nhất hình ảnh của hấn của Lucas. Màu xanh êm đềm kia còn đẹp hơn cả màu bầu trời ngày xuân.

Heron bỗng vươn tay ra, xoa lên hàng mi dài vàng kim của y.

Hấn không ý thức rằng, số lần hấn chủ động chạm vào Lucas ngày càng nhiều.

Lucas kinh ngạc bắt lấy tay hấn, dời chúng ra chỗ khác: “Sao thế ạ?”

Heron đang say sưa ngắm y tự dừng lại bị làm cho cụt hứng, hấn hắng giọng: “Không có gì... Hai cái ấn giới kia giữ lại cũng không có lợi, nên ta định sẽ thiêu hủy chúng.”

“Ừm.” Lucas nghiêm túc, “Ngài nên làm một chiếc ấn giới khắc ấn ký của bản thân ngài.”

“Người có kiến nghị gì không?” Heron hỏi, “Chẳng hạn như màu sắc này, chất liệu này...”

Lucas không ngờ Heron sẽ hỏi ý kiến mình, ngẩn người một thoáng rồi mới trả lời: “Chủ nhân của tôi, những chuyện quan trọng thế này không đến lượt một nô lệ như tôi lên tiếng.”

Heron thui y một quyền, hung hăng nói: “Bảo người nói thì cứ nói đi! Lãng nhà lãng nhăng!”

Lucas xoa xoa cằm, đáy mắt phản chiếu đôi mắt đen thuần của Heron. Đôi mắt xinh đẹp này từng biểu hiện sự vui sướng, bi thương, phẫn nộ. Thông qua chúng, y có thể hiểu được những dao động cảm xúc của Heron. Điều này mang đến cho y cảm giác thỏa mãn như đã chân chính nắm được linh hồn của người này trong lòng bàn tay.

Y mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nếu vậy... Làm mặt nhẫn bằng đá quý màu đen thì sao ạ?”

Heron hơi nhúu mày. Dù hấn không quá tán thành với ý kiến này, hấn vẫn kiên nhẫn hỏi rõ nguyên nhân tại sao y lại chọn như thế.

Lucas dừng một chút: “Vì màu đen là màu nổi bật nhất, cũng là màu sang trọng và trầm ổn nhất. Tôi nghĩ nó rất hợp với khí chất cao quý của ngài ạ...”

Heron thừa biết Lucas đang cố ý nịnh hấn, nhưng hấn vẫn nghiêm túc lắng nghe những lời ba hoa chích chòe của y. Bởi vì, trong lòng hấn, người kia giữ một vị trí vô cùng đặc biệt.

Heron suy nghĩ một lúc, sau đó quyết định: “Ta nghĩ mặt đá xanh dương phối với nhẫn bằng vàng sẽ hợp hơn. Rồi, cứ quyết định vậy đi.”

Lucas như nhận ra gì đó, hai mắt sáng lên, nét cười tràn ngập.

“Về thôi, Lucas.” Heron cười với y, “Viện Nguyên Lão sắp mở cuộc bầu cử rồi, ta phải ôn lại biện thuật thôi. Người làm thánh giả của ta nhé?”

“Nhưng mà...” Lucas cười, “Tôi nghĩ những chính trị gia cao quý sẽ hợp với vai trò thánh giả hơn đấy ạ.”

“Chắc chắn.” Heron nháy mắt với y, “Biện thuật được tạo ra là để chinh phục tất cả mọi người mà, phân biệt cao quý với không cao quý làm gì.”

Lucas giật mình, con ngươi hơi lay động, môi run run như muốn nói gì đó. Y mím môi, phức tạp nhìn Heron, nổi bi ai và khát vọng dâng trào trong đáy mắt như hài hòa, lại như mâu thuẫn lẫn nhau.

“Nếu vậy thì ngài đã chinh phục tôi thành công rồi đấy, chủ nhân yêu quý.”

Heron cười khê, không nói gì.

41. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 41: Ta Đổi Ý Rồi

Ngày Foley Tina rời đi, trời đổ một cơn tuyết.

Để chuộc lại phần nào tội lỗi của mình, trước khi già từ, ngoài đôi bông tai Hồng Bảo thạch kia, Foley Tina đã dâng hết tài sản mình tích góp được trong những năm qua cho Heron, thật ra cũng chỉ có vòn vẹn hai chiếc vòng vàng và một sợi dây chuyền trân châu. Thiếu nữ quật cường này đã quyết định cắt đứt mối quan hệ với Brutus, người nàng đã từng yêu rất nhiều. Bây giờ nàng sẽ tới Do Thái, đến thánh điện thanh tẩy một lượt, làm lại từ đầu.

Foley Tina trùm kín người bằng một cái áo choàng đen, từ từ biến mất giữa một trời tuyết trắng, chỉ lưu lại một hàng dấu chân.

Heron đứng bên khung cửa sổ, lặng lặng nhìn bóng lưng khuất dần của Foley Tina.

Lucas ngồi xồm nhóm lửa trong lò sưởi.

Lửa cháy từ nhỏ đến to, như cái miệng đỏ lòm nuốt chửng hết đồng củi khô, bắt đầu tỏa nhiệt mãnh liệt.

Heron thấy hơi nóng nên đã cởi áo bông ra, hắn ngồi lên bệ cửa sổ hưởng chút mát lạnh từ bên ngoài lùa vào qua các kẽ hở, nhìn về phía Lucas.

Hai tay hần chống hai bên người, đôi chân trần thon dài trắng mịn khẽ lắc lư.

Hần giơ tay lên, ngắm nghía chiếc ấn giới xanh lam mới cấu. Hai chiếc ấn giới của Pliny đã bị tiêu hủy, Brutus không còn khả năng uy hiếp vị trí gia chủ của hần nữa, gia sản coi như đã an toàn.

“Lucas, đem cuốn sách kia lại cho ta đi.” Heron nói, “Ta muốn xem một chút.”

Lucas thấp nển, sau đó đi lấy một quyển sách bọc da dê từ trên kệ xuống đưa cho Heron.

Heron nhận sách, tầm mắt theo tay y leo đến mái tóc vàng óng của người kia. Lucas đang đứng quay lưng lại với lò sưởi, ánh sáng vàng nhạt tập trung hết vào phía sau y, sau đó tỏa ra bốn phía, như hào quang của một vị chiến thần oai dũng. Đồng thời cũng giống như một chú chim bị giam trong lồng.

Heron nghĩ gù đó, đẩy cuốn sách lại cho Lucas, “Đọc cho ta nghe.”

Lucas hơi bất ngờ, hắng giọng nói: “Ngài muốn nghe chỗ nào ạ?”

“Tùy người.” Heron bắt chéo hai chân, tay khoanh trước ngực, “Người đọc chỗ nào, ta nghe chỗ đó.”

Lucas cúi đầu đọc lướt qua một lần, ánh mắt khẽ động, trầm mặc một lát, nhẹ nhàng cất giọng:

“Là người nhất thiết phải tuân thủ theo quy tắc riêng của từng đẳng cấp. Hô hấp phải có quy tắc, ăn phải có quy tắc, ngủ phải có quy tắc, làm việc cũng phải có quy tắc. Đẳng cấp là khung xương của xã hội, quy tắc huyết dịch của xã hội, mà con người, chính da thịt của xã hội. Thân là quý tộc thì hãy làm một quý tộc chuẩn mực, thân là bình dân thì hãy làm một thường dân chuẩn mực, thân là nô lệ thì hãy làm một nô lệ chuẩn mực, cứ thế, La Mã sẽ trường tồn...”

“Qua đoạn đó đi.” Heron nhú mày.

Lucas ngạc nhiên, bỏ vài dòng, tiếp tục đọc:

“Con người luôn có mặt tốt và xấu, mà mặt xấu luôn bị che giấu bên trong, đó là ngọn nguồn của tai họa. Tỉ như Spartacus* người Salem kia, không chịu an phận, cuối cùng thịt nát xương tan, chết không nhắm mắt...”

*Spartacus: Là một đấu sĩ nô lệ, người đã trở thành một trong các thủ lĩnh của cuộc nổi dậy không thành công của các nô lệ chống lại Cộng hòa La Mã được biết là Chiến tranh nô lệ lần ba.

“Thôi đủ rồi, Lucas...” Heron nheo mắt lại, không vui gõ gõ bệ cửa sổ. Hần rất không tán đồng với luận điểm này.

Lucas mím môi, im lặng nhìn chăm chăm vào những dòng chữ uốn lượn trên trang giấy.

Không ai nói gì, căn phòng chỉ còn tiếng củi cháy kêu lép bép.

Hồi lâu, Heron mở lời trước: “Người thấy mấy lời này thế nào?”

Cơ mặt Lucas khẽ co giật, vô tình biểu lộ một phần yếu đuối trong nội tâm, nhưng nháy mắt đã bị y áp chế.

“... Rất đúng.” Y nói, “Con người phải biết khắc chế bản thân, không thể vì dục vọng của mình mà hành động bất chấp.”

Heron cười nhạt, “Đây có phải là lời thật lòng của người không, Lucas? Lúc trước ở Gaul, ta nhớ người có bảo là người ta chỉ sống được một lần trong đời, nên cứ thoải mái tận hưởng đi mà. Người câu nệ thế này làm ta chướng mắt chết đi được. Đoạn văn vừa dài vừa dai vừa dở thế này mà cũng khen cho được, nào người có vấn đề à?”

Lucas đóng sách lại, nặng nề đứng đó.

“Lại đây.” Heron lắc lắc hai chân, trên mặt mang theo nụ cười giảo hoạt.

Lucas đặt sách về chỗ cũ, chậm chạp tiến về phía Heron. Mặt y được tắm trong ánh nến, bao nhiêu nghiêm túc và kiềm nén âm thầm đều hiện hết ra.

Heron nhìn y một hồi, đột nhiên cầm tay y đặt lên ngực mình.

Lucas kinh ngạc vừa hoảng sợ, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng Heron nhất quyết không cho.

“Để yên đó! Lucas!”

Heron cầm tay y, chậm rãi xoa xoa, “Dựa theo những lý luận chết tiệt kia, người thân là nô lệ, tuyệt đối không được chạm vào phần cơ thể phía trên của ta, nếu làm trái sẽ bị phạt rất nặng, đúng không?”

Hầu kết Lucas lẩn lộn một vòng, tầm mắt dời từ ngực lên cổ Heron, ánh nhìn mang theo vài điểm không đứng đắn. Da Heron được dưỡng cực kỳ tốt, được ánh nến mạ lên một lớp vàng óng ánh, xương quai xanh xinh đẹp nhô lên rõ mồn một. Ánh mắt của hắn rất kiên định, vững vàng nhìn thẳng vào đôi mắt né tránh của y, như muốn thông qua đó chạm đến tâm hồn y.

Cả người Lucas cứng ngắc, nhiệt độ cơ thể của Heron truyền đến từ đầu ngón tay, dần dần hòa với nhịp tim của y.

Heron vòng chân qua eo y, kéo y lại gần hơn. Động tác này khiến phần da thịt non mềm ở bắp đùi hần lộ hết cả ra, tư thế của hai người rất giống như đang giao hoan.

Thật ra Heron không cố ý câu dẫn Lucas, hần chỉ là đột nhiên rất muốn làm như vậy thôi. Hần không biết trong mắt Lucas, hần như một Thánh nữ bằng thanh ngọc khiết, cố ý phơi bày cơ thể, mặc cho ánh mắt dâm dục như bản của tín đồ quét khắp người mình.

Nhịp tim của Lucas bỗng dừng tăng nhanh. Hình như y sờ phải hai điểm nhô ra nào đó của Heron.

Xúc cảm mềm mại như sâu mọt gặm cắn lồng bàn tay y, sau đó gặm thẳng đến trái tim y. Y vô ý thức thuận theo bản năng, chủ động vuốt ve cổ Heron, luồn tay vào mái tóc suông mềm của hần.

Heron kéo tay y qua, kề sát mặt mình. Bàn tay Lucas đầy vết chai do cầm kiếm, có chút thô ráp, nhưng Heron không hề ghét bỏ.

“Quy tắc là do con người lập ra, vì thế, lúc cần thiết, con người cũng có thể phá bỏ nó. Giống như bây giờ.” Heron ngẩng mặt nhìn Lucas, nhẹ nhàng nói.

Hạ thân Lucas đã sớm cương cứng. Nội tâm y xuất hiện một con quái vật tóc vàng mắt xanh giống y như đực đang bắt măn kêu gào, muốn đè hần xuống, muốn hôn lên đôi môi hần, muốn thô bạo xỏ xuyên hần.

Thế nhưng, so với làm tình, y thích được dịu dàng âu yếm hần như lúc này hơn. Y không mưu cầu cao xa, chỉ cần đơn thuần vuốt ve hần là y cũng thấy thỏa mãn lắm rồi. Y hạnh phúc mỉm cười, không còn cứng nhắc như lúc nãy nữa. Giác đấu sĩ tay nhuộm đầy máu tươi giết người không chớp mắt trên chiến trường, giờ phút này lại bị chút hạnh phúc nhỏ nhoi trái luân thường đạo lý này chinh phục.

Y đột nhiên rất muốn hôn Heron, hôn chỗ nào cũng được. Thế là y xin phép:

“Cho tôi hôn mu bàn chân của ngài nhé?”

Heron sửng sốt một lúc, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, “Ừm.”

Lucas cúi người, nâng chân hần lên, nhắm mắt lại dịu dàng hôn xuống bằng tất cả tình yêu dành cho hần y tích góp được suốt thời gian qua.

Kết thúc nụ hôn, Lucas ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Heron. Heron nhìn nụ cười của y, cảm thấy tâm hồn mình như được dòng nước mát lạnh gột rửa một lượt.

Trái tim Heron đập hăng một nhịp. Hần đã nhận ra điều gì đó, một cách rõ ràng.

Hắn vươn tay vạch áo khoác và áo trong của Lucas ra, xoa xoa gia ấn trên lồng ngực vững chãi của y.

“Quỳ xuống.” Hắn ra lệnh.

Lucas lập tức quỳ một chân, cúi thấp người, vô số vết sẹo trên lưng đua nhau lộ ra.

“Người chịu đòn roi vì ta, tự nguyện làm mồi cho sư tử cũng vì ta. May mà có thần linh phù hộ, nếu không có lẽ giờ mồ người đã xanh cỏ rồi.” Heron nhìn chăm chăm những vết sẹo ngang dọc trên lưng y, “Ta hỏi người, người mạo hiểm nhiều như vậy, tội cùng là muốn đổi lại thứ gì? Ta không muốn nghe lời nói dối.”

Lucas suy nghĩ một chút, “Tôi chỉ hi vọng ngài nhớ kỹ tôi. Đó là thỉnh cầu duy nhất.”

Câu trả lời quen thuộc này khiến tim Heron đập hẫng một nhịp.

“Nhớ kỹ cái gì của người? Tên à?” Hắn hỏi tiếp.

“Cũng có thể nói như vậy.” Lucas nói, “Bất luận sau này ngài muốn giải phóng tôi, bảo tôi cưới người khác, thậm chí muốn tôi chết, tôi cũng cam lòng làm theo... Chỉ cần ngài nhớ đến tôi thôi.”

Heron duỗi một chân gác lên vai Lucas, ngón chân cạ cạ vết roi đã thành sẹo gần vai y. Lưng Lucas lập tức cứng đờ, bắp thịt chỗ được Heron chạm vào âm thầm run rẩy.

“Lucas, có nhớ lúc trước ta đã bảo, nếu người vừa ý ai thì cứ dẫn về ra mắt ta, rồi ta sẽ liệu mà thay mặt tổ chức hôn lễ cho không?” Heron nói, “Giờ ta đổi ý rồi. Ta không cho phép người cưới vợ, cũng sẽ không để người đi giống Foley Tina. Đời này người cứ ngoan ngoãn ở lại Polio đi, ta hứa sẽ không bạc đãi người đâu.”

Lucas cúi đầu, im lặng không đáp.

Heron thấy y trầm mặc như thế thì tự dưng đâm hoảng, thấp thỏm hỏi dò: “Chẳng lẽ người không muốn ở bên ta sao, Lucas?”

Dứt lời hắn nôn nóng nhảy khỏi bệ cửa sổ, chộp lấy hai vai Lucas bắt y đứng lên.

Hắn ngấn người.

Lucas đang cười. Tuy nụ cười của y rất phức tạp, nhưng Heron biết, y đồng ý.

Heron từng thấy rất nhiều sắc thái của nụ cười của Lucas, giao hoạt có, bất đắc dĩ có, trêu ghẹo cũng có. Nhưng những nụ cười đó Heron nhìn một lần là quên luôn, chẳng có ấn tượng gì.

Nhưng nụ cười bây giờ của Lucas rất khác, như tiếng đàn trong trẻo say đắm lòng người. Nó dấy nên một cảm xúc rất kỳ quái, nếu muốn miêu tả cảm xúc đó, có lẽ đó là một cảm xúc suốt đời hắn không thể quên.

“Tôi đồng ý.” Lucas nói.

42. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 42: Chân Chính Sống Lại

Sau khi nhận được lời hứa như đinh đóng cột của Lucas, cuộc sống của Heron đã giở sang một trang mới. Với hắn, mỗi ngày là một niềm vui, cách nhìn nhận mọi việc cũng tích cực lên hắn, cái uể oải lười biếng của lúc trước đã biến đi đâu mất, thay vào đó là lòng nhiệt thành của tuổi trẻ.

Hiện tại hắn đang rất mong chờ vào ngày tuyển cử vào viện Nguyên Lão. Vào được đó rồi, hắn sẽ có vô số cơ hội chấn chỉnh lại gia tộc Polio, đồng thời đó cũng là bước đầu tiên trên con đường xây dựng sự nghiệp của hắn.

Hắn vừa tự đọc sách, vừa bỏ tiền mời những giáo phó danh giá đến dạy bảo, tích cực học tập và rèn luyện, vì vậy biện thuật của hắn tiến bộ rất nhanh, đạt đến trình độ có thể múa bút thành văn trong tích tắc, lời nói ra đầy sức thuyết phục. Thời gian hắn đóng đô ở thư phòng ngày càng nhiều. Lucas cũng theo vào bầu bạn với hắn.

Heron cầm một cái giá cắm nến, một tay che lại không cho ngọn lửa phụt tắt, lẳng lặng xuống lầu, đẩy cửa phòng Lucas ra.

Lucas đã thay một bộ giáp da màu nâu đỏ, dùng răng giữ chuôi đoản kiếm, đang ngồi trên ghế buộc lại dây giày.

Y không thấp nền, căn phòng tối om om thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng xám trắng của thanh đoản kiếm. Thứ vũ khí này đã tắm máu rất nhiều người, lúc này được Lucas ngậm ngang miệng, càng tô đậm thêm sự lạnh khốc của y.

“Lucas.” Heron tựa vào khung cửa, khẽ gọi.

Tay Lucas hơi ngưng lại, ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh sáng từ ngoài cửa ủa vào, phản xạ qua lưỡi kiếm, chiếu sáng đôi mắt xanh lam kia.

Quãng thời gian mưa máu gió tanh lúc trước đã hình thành cho Lucas một sự cảnh giác cao độ, bao nhiêu hung tàn uy mãnh đều tập trung vào đôi mắt sâu như đáy biển của y, khiến ánh nhìn của y chứa đầy uy lực như ánh nhìn của loài dã thú, khiến người ta không rét mà run, đến Heron cũng không tự chủ được thấy sống lưng lạnh toát, á khẩu mất vài giây.

Lucas thấy người đến là Heron, nhanh chóng thu lại khí chất sắc bén, lấy đoản kiếm xuống, dịu dàng mỉm cười: “Ngài có gì cần sai bảo ạ?”

Heron vào phòng, đặt giá cắm nến xuống tủ đầu giường. Bây giờ cả khuôn mặt Lucas mới hiện rõ trước mắt hắn.

“Người muốn luyện kiếm à?” Heron quét ánh mắt qua trang phục Lucas.

“Vâng.” Lucas chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Mặt Trời đã lên, tuyết đọng sắp tan hết rồi, bây giờ không luyện thì còn đợi đến khi nào nữa ạ?”

Giọng y đầy hào hứng như một đứa trẻ được cha mẹ cho phép ra ngoài chơi.

Heron đứng sát người y, không kiềm được vươn tay sờ sờ cơ ngực và cơ vai săn chắc được bao bởi lớp giáp da của y.

“Chậc, gan tị quá đi...” Heron vừa sờ vừa nói, “Nếu đem người đi đúc tượng chắc cũng bán được ổi tiền đó.”

Lucas quay mặt sang một bên, có chút không vui nói: “Nhưng nếu ngài cho tôi tham gia giác đấu, đảm bảo tiền thắng cược còn nhiều gấp mấy lần nữa kìa...”

“Im mồm!” Heron đấm lên vai y, “Ta mua người về là để người được sống an toàn, chứ không phải để người đi chịu chết!”

Nói rồi hắn giật đoản kiếm trong tay Lucas ném mạnh xuống sàn, “Không cho người luyện kiếm nữa, mau theo ta vào thư phòng!”

Lucas cười cười: “Ngài lại muốn đọc sách nữa ạ? Babona nghe ngài diễn thuyết mãi đến mức thuộc lâu lâu luôn rồi kìa. Chủ nhân, đừng cố sức quá, sức khỏe là quan trọng nhất. Ngài nên dành thời gian nghỉ ngơi, hoặc đi dạo phố cũng được, nếu không lỡ đổ bệnh thì lại khổ.”

Ánh mắt y nhìn Heron đầy tha thiết. Mỗi lần y nhìn hắn thế này, lần nào hắn cũng mềm lòng tự động buông giáp đầu hàng.

Hắn nghiêm túc suy nghĩ lời Lucas vừa nói, rồi ra quyết định: “Ta muốn đến một nơi.”

“Ngài muốn đến đâu ạ?”

“Bãi biển.” Heron trả lời, “Đi không?”

“Tất nhiên là đi rồi.” Y sảng khoái đáp ứng, “Nhưng đợi tôi thay đồ cái đã.”

...

Hai người chuẩn bị đơn giản, nhanh chóng lên xe ngựa chạy về phía bãi biển.

Dư âm của mùa đông vẫn còn vẩn vít chưa tan. Mặt biển khá yên tĩnh, như một mặt gương khổng lồ phản chiếu lại nền trời xanh ngắt phía trên. Tít ngoài khơi là đường chân trời nhuộm màu mây hồng trải dài đến vô tận, như đường chỉ nối liền biển và trời. Một cơn gió thổi qua, mang theo hơi mặn đặc trưng của biển khơi, lấp đầy buồng phổi.

Heron đứng sát mép nước, sóng tràn vào làm ướt giày hần. Hần phóng tầm mắt ngắm cảnh trời biển bao la, chợt thấy lòng thoáng dang hần ra.

Lucas buộc ngựa xong, thông thả đi đến bên cạnh Heron.

Heron vươn tay chỉ chỉ, cười nói: “Trông ta với người y như hai con sâu bị đông cứng trong thủy tinh ấy nhỉ.”

Hần nghiêng mặt sang một bên, khoe miệng khe nhếch, vỗ vỗ vai Lucas, hào hứng rống lên, át cả tiếng sóng rì rào: “Lucas này, ta thấy màu mắt người còn đẹp hơn cả màu nước biển cơ!”

Rống xong, hần nhận ra tâm hồn vốn khô cằn của mình bỗng dưng có gì đó bắt đầu nảy nở. Thứ mang tên “tình cảm” ngủ đông đã lâu trong tim hần phá băng chui ra, dần thấm vào từng tế bào.

Hần nảy ra một suy nghĩ...

Giờ khắc này, hần mới hoàn toàn hồi sinh.

Heron kích động, hần thấy huyết dịch dưới da đang sôi sùng sục, lưng rỉ ra mồ hôi dù nhiệt độ ngoài trời rất thấp, vai và hai chân mảnh khảnh khẽ run rẩy.

Hần hưng phấn nhảy cẫng lên chạy một quãng dài làm nước văng tung tóe, dính cả lên cái mũ đỏ của hần.

Hần dứt khoát lột luôn áo choàng, chạy ủa xuống biển, vui sướng kêu lên vài tiếng thích chí. Bây giờ hần không còn là gia chủ của một gia tộc nữa, bao gánh nặng trên vai đều bị hần vứt hết xuống biển. Cái cảm giác nhẹ nhõm này khiến hần thấy mọi thứ tốt đẹp hơn hần, viện Nguyên Lão, gia sản gì gì đó giờ đối với hần chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Tâm trạng của Heron lây sang cả Lucas, khiến y cũng muốn chạy tới chơi cùng.

“Chủ nhân!” Lucas cao giọng gọi.

Heron nghe thấy, xoay người sang, đáp trả y bằng nụ cười hồn nhiên ngập tràn hạnh phúc.

Gió biển thổi qua làm mái tóc dài của hắn bay loạn xạ, hắn không để tâm, chỉ đơn giản vươn tay vén hết qua một bên, lộ ra vầng trán cao cao.

Hai người nhìn nhau một hồi, cuối cùng Heron chủ động chạy về phía Lucas. Y phục nửa thân dưới của hắn đã ướt nhẹp, dính sát vào người.

“Lucas!” Hắn nhảy bổ lên người Lucas, hai cẳng chân thon dài quấn lấy hông y, hai tay linh hoạt vòng qua cổ y. Lucas vội đỡ lấy eo hắn, mặt y vô tình kề sát ngực Heron.

Tiếng tim đập thình thịch của hắn truyền qua lớp áo, xông thẳng vào tai y, nhịp đập gấp gáp y chang nhịp tim của y bây giờ vậy.

Heron không thèm đếm xỉa đến thân phận giữa hai người, như đứa nhóc tìm được bạn tốt, nghịch ngợm vò tung tóc y.

Lucas chịu không nổi sức nặng, loạng choạng vài lần rồi ngã về phía sau. Heron vẫn chưa chịu xuống, ấu trĩ hết bóp bóp mũi y lại chọc chọc má y, chơi vui đến quên trời quên đất.

“Lucas! Ghét quá đi!” Heron vui vẻ, “Lucas... Cảm ơn người... Thật sự cảm ơn người... Lâu rồi ta chưa được vui như thế này...”

Hắn nói năng loạn xạ ngẫu, câu đầu với câu cuối chẳng ăn nhập gì với nhau.

“Chủ nhân của ta.” Lucas khẽ đẩy cái tay đang quây tóc y ra, cười nói, “Ngài mà nắm nữa là đầu tôi sẽ trượt luôn đó.”

Heron bấu môi buông tay, đứng dậy, đá yêu y một cái.

“Lucas...” Hắn chợt nỉ non, “Đừng bỏ rơi ta, được không?”

“Tất nhiên là được rồi ạ!” Lucas chống tay ngồi dậy, “Tôi chỉ sợ ngài không sống thọ bằng tôi thôi.”

Heron sững sờ một lát, nở nụ cười: “Đây mới là Lucas của ta chứ.”

Heron chạy ra một bãi đá ngầm, leo lên mỏm đá cao nhất, quay lưng về phía biển, mắt hướng về Lucas.

Lucas khoác áo choàng đen, hiên ngang đứng giữa trời xanh cát vàng, phía sau là núi tuyết và rừng cây đã rụng sạch lá. Giữa khung cảnh bao la, y nổi bật lên như một nét mực, khiến Heron nhìn đến thất thần.

Trong một thoáng không chú ý, Heron trượt chân, rơi tõm xuống biển. Đến khi bị nước biển lạnh ngắt nhấn chìm, hắn vẫn chưa thoát khỏi hình ảnh nam nhân tóc vàng mắt xanh, thậm chí hình ảnh đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ.

“Lucas!” Heron gọi to, nhưng không phải là vì cầu cứu. Hắn chỉ gọi theo bản năng thôi.

Từ lúc thấy Heron trượt chân rơi xuống biển, Lucas đã hoảng hồn cởi áo choàng lao xuống muốn kéo hắn lên. May mà y hành động nhanh, nếu không một kẻ không biết bơi như Heron đã sớm bị sóng biển cuốn đi rồi.

Heron được vớt lên bờ, gặp người ho khan, vuốt mặt một cái, run rẩy giữ chặt cánh tay Lucas.

Lucas nhìn hắn, cười nói: “Ôm như vậy không ấm lên được đâu, để tôi nhóm lửa cho ngài sưởi nhé? ”

Heron rút tay lại, rên hừ hừ: “Lạnh muốn chết... Lucas, người lại cứu ta lần nữa...”

Lucas nhặt áo choàng của mình khoác thêm cho hắn, sau đó đi nhặt củi khô, nhanh chóng nhóm lửa, còn chu đáo đi lấy bình rượu để trong xe ngựa ra.

Heron uống rượu, thấy thân nhiệt đã tăng lên được một chút, cũng không còn rên nữa, im lặng ngồi bó gối ném mấy cành cây nhỏ vào đống lửa.

Những tia nắng cuối ngày sắp tắt, phía chân trời đã le lói vài ngôi sao, vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên nền trời xanh sẫm trông như sợi lông chim có thể rơi xuống biển bất cứ lúc nào. Bờ biển yên tĩnh đến lạ, chỉ có tiếng sóng vỗ bờ và tiếng củi nổ lép lép.

Heron ngồi đối diện Lucas, thỉnh thoảng lại len lén giương mắt nhìn y qua ngọn lửa bập bùng.

Lucas hơi tay gần đống lửa, hơi nước chậm rãi bay lên. Môi y hơi tím lại, nước biển lạnh buốt theo tóc y rủ xuống cát, nhanh chóng bị hấp thụ. Áo trong ướt đầm dán sát vào da, phô ra những đường cong nam tính mà Heron hằng mơ ước. Heron tình ý phát hiện cơ thể y đang run lên vì lạnh.

“Lucas, lạnh không?” Heron hỏi.

“Không ạ.” Lucas cười đáp.

Heron im lặng nhìn y, sau đó nhích lại vị trí bên cạnh y, mở áo choàng trùm kín cả hắn và y. Hai người

ngồi sát bên nhau, mặt hướng về biển cả bao la, thân mật sẽ chia hơi ấm nhỏ nhoi từ chiếc áo choàng.

Lucas quay sang, vén một bên tóc Heron ra sau tai, lộ ra gò má mềm mềm đang đỏ ửng lên vì lạnh của hắn. Hiện tại Heron trong rất chật vật, tóc tai quần áo đều ướt nhẹp, mũi khẹt khẹt, bó gối ngồi co ro, vô tình phô bày một phần yếu đuối hiếm thấy.

Lucas thấy hắn như vậy, ham muốn bảo vệ người thương lại dâng lên. Y không tự chủ được vươn tay kéo hắn vào lòng.

Heron cũng không phản kháng, ngoan ngoãn mặc y ôm.

“Tôi nghe nói, những lúc thế này, nếu chúng ta cầu nguyện thần linh thì sẽ cảm thấy tốt hơn đó.” Lucas nói.

“Hừ, nhầm nhí!” Heron bĩu môi, “Ta muốn nói chuyện khác, hay là người nói ta nghe cũng được.”

“Ngài muốn nghe gì ạ? Kỹ xảo ra đòn hay là cách giao tiếp với thú vật?”

“Không phải.” Heron liếc y, “Là người.”

“Tôi?!”

“Ừ. Ta muốn nghe về cha mẹ người, tuổi thơ của người, tất tần tật những chuyện về người, ta đều muốn nghe, dù là những chi tiết bé xiu như đầu ngón tay.”

43. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 43: Quá Khứ Của Lucas

Lucas nhìn Heron, bật cười: “Hôm nay ngài lạ lắm nhé. Sao tự dưng lại nổi hứng tìm hiểu về tôi thế?”

“Kệ ta.” Mặt Heron thoáng ửng đỏ, “Ta là chủ nhân của người, nên ta có quyền được biết!”

Lucas cười không nói. Một lúc sau, y bắt đầu tự thuật: “Tôi sinh ra ở một nơi thâm sơn cùng cốc của Đức. Người Đức tôn sùng vũ lực, cái gì không vừa ý là dùng nắm đấm giải quyết ngay, cũng vì thế đối với họ, đọc sách viết chữ là những chuyện chẳng có ý nghĩa gì, thậm chí họ còn coi thường những người biết chữ nữa kìa.”

“Sao người lại đến La Mã?” Heron nhìn y, “Người La Mã rất khinh bỉ man tộc, chắc người cũng biết. Nếu không phải là người gốc La Mã, định cư ở đây không phải là một lựa chọn tốt.”

“Vì nghèo ă. Cha mẹ tôi vốn là thợ làm gốm chân chất thật thà, làm lụng quanh năm mà vẫn không đủ ăn. Một nhà bốn người chen chúc trong một cái lều lụp xụp, mưa một cái là ướt chèm nhẹp hết...”

“Một nhà bốn người?” Heron ngạc nhiên, “Người không phải con một hả?”

Lucas khựng lại, hơi buồn: “Tôi có một đứa em gái, nhưng lúc ba tuổi nó bị bệnh, nhà nghèo quá, không có tiền chạy chữa, thế nên bệnh trở nặng, nó không qua khỏi... Lúc nó mất tôi chỉ mới bốn tuổi, giờ đến tưởng mạo của con bé cũng không nhớ rõ nữa.”

“Trời ơi...” Heron thở hắt ra một hơi.

Lucas cười cười: “Lúc tôi lên mười, có lần suýt nữa đã chết vì đói. Lúc đầu chỉ là cảm giác đói bụng bình thường, sau đó đói đến mức cả người vô lực, chỉ có thể nằm vật ra đó, cuối cùng là đói đến mất cả cảm giác luôn. Lúc đó tôi tưởng mình đã chết rồi, tôi còn có ảo giác linh hồn của tôi đã rời khỏi thân xác, sắp sửa bay lên trời nữa kìa.”

Y quay sang Heron, cười cười: “Tôi đã trải qua cái cảm giác sống không bằng chết đó, nên có thể hiểu rõ sự thống khổ của nó hơn ai hết. Ngài chưa từng lâm vào hoàn cảnh như vậy, thật sự là tốt quá rồi.”

Biểu tình Heron hết sức phức tạp. Quá khứ thảm thương của Lucas đang phơi bày trước mắt hắn, khiến hắn bàng hoàng nhận ra, thì ra hắn chưa bao giờ hiểu rõ về người này.

“Sau đó tôi theo cha mẹ chuyển đến La Mã. Vì sinh tồn, cha mẹ tôi đã bán thân làm nô lệ cho một quý tộc. Tuy mỗi ngày phải nhìn sắc mặt chủ nhân mà sống nhưng họ cũng không oán không hờn, bởi vì làm nô lệ ít nhất còn được no cái bụng.”

Lucas kéo áo choàng qua che cho Heron: “Lúc đó đối với chúng tôi, sống là quan trọng nhất. Để kéo dài sự sống, chúng tôi có thể chịu đựng tất cả.”

“Kể cả bị người ta đánh mắng, chửi rửa như một con chó?” Heron nhúm mày.

“Chủ nhân, ngài hồn nhiên thật. Tôi hi vọng ngài giữ được sự hồn nhiên này mãi mãi.” Lucas cười hai tiếng, “Có lẽ tuổi thơ của ngài rất trọn vẹn, không buồn không lo nhỉ?”

Heron trầm mặc, vươn tay nắm chặt áo Lucas: “Cha mẹ người tốt với người không? Họ là người thế nào?”

“Ừm, cha mẹ ta vừa cần cù vừa thiện lương, rất giống Foley Tina. Họ luôn dạy ta rằng, chúng ta sinh ra vốn chẳng phải là dòng cao quý, nên hãy cố gắng hết sức tránh xa những chuyện thị phi. Tôi vẫn luôn ghi nhớ lời răn dạy đó.”

“Thế họ còn sống không?” Heron hỏi.

“Họ mất rồi, lúc tôi được mười lăm tuổi.” Giọng Lucas trầm xuống, “Nô lệ là người gánh hết cực khổ của thế gian, từ việc nhẹ đến việc nặng, thứ gì họ cũng phải làm, nhưng họ vẫn cảm thấy hạnh phúc.”

“Theo ta thấy, nô lệ là những sinh mạng đáng thương nhất trên thế gian.” Heron thắc mắc, “Tại sao người lại bảo họ vẫn cảm thấy hạnh phúc?”

Lucas cười, “Hạnh phúc không phải là được ăn ngon mặc đẹp, đôi khi, hạnh phúc chỉ là những điều rất nhỏ nhoi mà thôi.”

Y vươn ngón tay chỉ chỉ chính mình, “Chẳng hạn như cha mẹ tôi này. Cha mẹ tôi một đời yêu nhau, sống chung chưa bao giờ xảy ra cãi vã. Có lần mẹ tôi đã đem cầm hết số nữ trang ít ỏi của bà để lấy tiền mua thịt cá cho chồng con ăn. Đổi lại, ba tôi sẵn sàng làm thêm việc để kiếm thêm ít tiền, dành dụm mua cho vợ mảnh lụa may đồ. Mỗi ngày chúng tôi đều sống trong sự yêu thương đùm bọc lẫn nhau. Và điều này khiến chúng tôi thấy hạnh phúc, dù thân phận chúng tôi thấp hèn.”

“Lucas, đừng tự hạ thấp bản thân mình như vậy!” Heron bất mãn, “Bây giờ ngươi là bằng hữu của ta, kẻ nào dám mắng ngươi thấp hèn, ta sẽ sai người đánh hắn bầm dập!”

Hắn suy nghĩ một chút, hỏi tiếp: “Thế tại sao ngươi lại làm việc ở đấu trường? Chẳng phải ngươi đã là một nô lệ có chủ rồi sao?”

Lucas nhún vai, “Sau khi cha mẹ tôi mất không lâu, chủ cũ cũng tạ thế, sau đó chủ mới bán tôi cho người ở đấu trường. May mà lúc trước chủ cũ không in gia ấn lên người tôi, đối với tôi đó đã là ân huệ lớn nhất ngài ta ban cho rồi.”

Heron trầm mặc, vô thức chui vào lòng Lucas, không ngại quần áo ướt đầm của y, vươn tay vòng qua eo y, đầu tựa vào ngực y.

“Gọi đấu trường là địa ngục trần gian cũng không ngoa.” Lucas lầm bầm, “Đấu sĩ vật lộn giữa lẫn ranh sống chết, quý tộc thì vô tâm cười đùa.”

Lucas tưởng Heron lạnh nên cũng ôm lấy hắn, tiếp tục kể:

“Để sinh tồn, tôi phải giết chết người anh em đã cùng tôi chia sẻ một ổ bánh mồi, cũng từng chém phăng đầu một thằng nhóc, cắt đôi người một phạm nhân. Thậm chí tôi còn lột da những kẻ đã chết dưới tay mình, khoác lên người xem như chiến lợi phẩm. Cũng có lần tôi suýt bị hổ tát chết, suýt bị cán gãy hai chân. Lần nguy hiểm nhất là bị đối thủ đâm xuyên ngực, mất máu nhiều quá nên tôi ngất đi, người dọn dẹp ở đấu trường tưởng tôi đã chết nên ném tôi vào đồng xác. Quạ mổ đau quá nên tôi mới tỉnh dậy được...”

Y thần nhiên kể lại quá khứ nhuộm mùi máu tanh của mình. Sống trong hoàn cảnh đó mà không sụp đổ, sự kiên cường của y khiến người ta phải ngả mũ bái phục.

Lucas cúi đầu, chớp mũi gần như chạm vào mặt Heron, chăm chú nhìn hấn bằng đôi mắt xanh lấp lánh dưới ánh lửa.

Chốc lát sau, y đưa tay gạt đi giọt nước dính trên mặt hấn, vuốt những sợi tóc vương tán loạn trên má hấn ra sau tai.

“Lúc đó người đến tìm ta...” Heron chợt hỏi, “Là để kết thúc những ngày tháng kinh hoàng đó sao?”

“Vâng.” Lucas cười nhẹ, “Đó là canh bạc lớn nhất tôi cược với cuộc đời, rằng ngài có phải là một chủ nhân tốt hay không. Sự thật chứng minh, tôi thắng.”

Heron bị y làm xúc động, vô thức siết chặt hai tay: “Nếu người sớm đi tìm ta thì tốt biết mấy...”

Lucas đột nhiên cười thành tiếng. Y siết chặt vòng tay: “Không, không trễ chút nào đâu, chủ nhân của tôi.”

Trời đã đen kịt. Nước biển lạnh băng nhẹ nhàng nhấp nhô, ảnh phản chiếu của ánh trăng trên mặt biển hợp rồi lại tan, tan rồi lại hợp.

Lucas đứng dậy kiểm tra áo choàng của Heron khô đến đâu rồi.

Ánh trăng hạ xuống đỉnh đầu, rồi rơi xuống vai, xuống chân y, chiếu rõ mái tóc vàng và thân hình rắn chắc của y.

Heron chăm chú nhìn y, đột nhiên vươn tay nắm lấy một bên tay y, mười ngón đan xen.

“Đừng rời bỏ ta, Lucas.” Hấn rướn người lên áp mặt mình vào mu bàn tay y, ngược nhìn y bằng ánh mắt tha thiết: “Người là người cuối cùng trên thế giới này ta có thể dựa vào.”

Lucas hơi cứng người, sau đó sắc mặt thả lỏng ra một chút. Y chậm rãi ngồi xổm xuống, cầm lấy ngón trỏ của Heron gí vào ngực trái của mình.

“Nơi này đã in gia ấn của gia tộc Polio, chứng tỏ tôi đã thuộc quyền sở hữu của ngài, cả thể xác lẫn linh hồn.”

Y lại nắm tay kia của Heron, đan xen mười ngón, trịnh trọng nói: “Tôi xin thề, tôi sẽ luôn luôn bên cạnh ngài, cho đến lúc chết.”

Heron bĩu môi: “Câu này quen quá, ta nghe sắp nhàm tai rồi.”

Lucas mỉm cười, thoải mái thừa nhận: “Từ lúc gặp ngài, tôi đã muốn nói câu đó rồi. Đúng là tôi đã nói rất nhiều lần, nhưng lần nào tôi cũng có cảm giác như lần đầu tiên ấy.”

Y đặt tay Heron lên ngực mình, nghiêm túc nói: “Gia ấn này in rất sâu trên ngực tôi. Vì thế, nếu nó bị hủy, tôi cũng không sống nổi.”

Lời nói của y chui vào tai Heron, như một hòn thiên thạch rơi xuống đại dương, tạo ra một biển sương mù. Nhịp tim Heron đột nhiên tăng tốc, toàn bộ quãng thời gian hắn trải qua cùng Lucas đều được hỗn loạn tái hiện lại trong đầu. Hai má hắn đỏ lên, tim như muốn phá tung lồng ngực chạy đến bên cạnh Lucas. Hắn kích động gần như muốn ngất, nhưng ngược lại đại não càng tỉnh táo gấp bội.

Thời khắc này, hắn cảm giác được linh hồn trước kia của hắn đã quay trở lại.

Hắn ngơ ngác, lắp ba lắp bắp đề nghị: “... Lucas, chúng ta uống một chén đi!”

Lucas không phản đối, buông tay hắn ra, rót hai chén rượu, đưa hắn một chén.

Heron chủ động cụng chén với y, lại ngẩng đầu nhìn y, hai mắt lấp lánh, môi run run.

“Ngài muốn nói gì sao?” Lucas cười nhìn hắn.

Lưng Heron căng thẳng tắp. Hắn muốn nói mấy câu đại loại như “Thưởng người chén rượu này”, hay là “Nguyện thần linh che chở cho người”.

Lời đã dâng đến miệng như mãi vẫn không thoát ra được. Hắn cứ cảm thấy những lời này cứ cứng nhắc sao sao ấy. Thế là hắn kiềm nén mãi, đến lúc không chịu nổi nữa thì phun ra một câu chả mấy liên quan: “Ta ghét người!”

Lucas nghếch mặt.

44. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 44: Nụ Hôn Đầu

Heron ngồi tựa sát vào Lucas, cùng chia nhau hơi ấm, cùng nghe tiếng sóng vỗ bờ, vừa nhâm nhi ly rượu cay nồng vừa giương mắt ngắm dãy ngân hà bao la.

Không ai nói chuyện, nhưng bầu không khí không nặng nề chút nào, ngược lại còn rất thoải mái.

Heron đang cao hứng nên đã nốc rất nhiều rượu, mặt với cổ đã đỏ ửng lên rồi.

Chỉ có lúc bên cạnh Lucas, hắn mới có thể là chính mình, ăn nói chơi đùa cũng chẳng cần phải kiêng dè.

Ly rượu của Heron đã cạn đáy. Hắn quay sang Lucas: “Có mang kiếm không? Ta muốn vận động một chút.”

Lucas khẽ nhú mày, vâng lời ra xe lấy vào hai thanh kiếm rồi đưa cho Heron thanh tốt hơn.

Heron tuốt kiếm khỏi vỏ, dùng đầu ngón tay vuốt dọc theo cạnh cùn của kiếm. Đột nhiên hắn trở tay, lưỡi kiếm phản xạ lại ánh sáng, một đạo bạch quang xẹt qua mặt hắn.

Hắn đứng dậy, mũi kiếm chúc xuống đất.

“Vẫn như cũ.” Hắn ra lệnh, “Dốc toàn lực, Lucas.”

Lucas bắt đầu dĩ thử dài. Đoạn kiếm trong tay y lượn một vòng, nhắm thẳng vào Heron.

Trận đấu này đã biết trước kết quả. Nhưng Heron cũng không nản lòng.

Heron tiên phát chế nhân*, nhanh chóng nghiêng người tránh thế kiếm của Lucas. Vì trong người có hơi men nên hắn ra chiêu rất hỗn loạn. Kiếm của hắn khua khoảng trên không trung mấy lần mới lung lay bay về phía Lucas.

* Tiên phát chế nhân: chủ động tiến công để triệt phá cơ sở chuẩn bị, làm giảm sức mạnh, ý chí và hành động xâm lược của quân địch, tạo tiền đề cho chiến thắng sau này.

Lucas không trực tiếp đỡ đòn. Y chỉ cần di chuyển một chút là có thể dễ dàng tránh thoát.

Heron không cam lòng, tiếp tục tiến công, nhưng lần nào Lucas cũng đỡ được. Tiếng kim loại va chạm chát chúa vang lên, nhanh chóng bị tiếng sóng vùi lấp mất.

Cuối cùng, Heron bị Lucas hất ngã. Hắn nhanh chóng đứng lên, phủi cát bám vào quần áo, nhìn chăm chăm vào Lucas, không tùy tiện xuất kiếm nữa.

Lucas đứng cách Heron không xa. Y mặc trang phục bằng vải thô, tóc vàng bị ánh trăng nhuộm thành màu trắng bạc, bắp thịt ẩn hiện sau lớp quần áo ẩn chứa một thứ sức mạnh khó tả. Giờ phút này y cũng lắng lặng quan sát Heron, kiên cường và anh tuấn như một bức tượng thạch cao được điêu khắc bởi bàn tay của người thợ tài hoa.

Heron nhìn y một hồi, cười xấu xa. Hắn đột nhiên vươn tay vén vạt áo lót lên, lộ ra cặp đùi thon dài trắng nõn.

Tay cầm kiếm của Lucas run lên.

Heron ném luôn kiếm đi, cười càng tươi, giữ vạt áo, từng bước từng bước tiến lại gần Lucas.

Hai chân hắn trơn bóng, không quá mềm mại như chân phụ nữ, nhưng rất có tính gợi cảm, thậm chí trông còn đẹp hơn hình khắc trên bích hoạ.

Hắn đi tới trước mặt Lucas, hơi ngẩng đầu nhìn y.

“Người muốn nhìn tới khi nào nữa, Lucas?” Hắn xấu xa cười, như một tiểu ác ma lấy việc trêu chọc người khác làm niềm vui.

Lucas nhận ra sự thất thố của mình, lập tức cưỡng ép bản thân quay mặt đi. Y khàn khàn nói: “Tại sao ngài lại...”

Heron không thềm đợi y nói xong, nhảy lên người y, chân quăn quanh eo y, tay cũng vòng qua cổ y.

Lucas vội ném đoản kiếm để ôm lấy hắn, sợ hắn té một cái thì chết dở.

Heron thổi khí vào tai y, thấp giọng nói: “Người đang cương phải không? Ta thấy rồi nhé.”

Đại não Lucas nổ ầm một tiếng. Máu đang chảy trong cơ thể y như kết băng rồi nổ tung ra. Lưng y căng cứng, tim đập điên cuồng như muốn phá thịt vọt ra ngoài.

Tâm ý y chôn giấu đã lâu nay lại lộ ra ngoài bởi một câu nói của Heron.

Hai mắt Lucas tối sầm lại, chân mềm nhũn, mất thăng bằng ngã về phía sau. Heron ngồi trên đùi y, khoanh tay từ trên cao nhìn xuống.

Tâm Lucas như nổi trống, nghiêng mặt không dám nhìn thẳng.

Heron cười cười, kéo mặt y lại đối diện với mình, “Khéo thật, ta cũng cứng rồi.”

Lucas kinh ngạc, lập tức nhổm thân trên dậy, bắt lấy vai Heron, mở to mắt nhìn hắn.

Y tưởng mình nghe nhầm, trước mắt xuất hiện một màn sương mờ lung, bầu trời sao, biển lớn, trăng, và cả tiếng sóng rì rào đều đột ngột biến mất. Cả thế giới rộng lớn này, chỉ còn y và Heron.

Hai người giằng co một hồi, cuối cùng Heron chịu thua, mềm nhũn nằm vật xuống người Lucas, vòng tay ôm eo y, cọ cọ vào vụng bụng rắn chắc của y như con mèo nhỏ đòi vuốt lông.

Không ai nói gì, không khí dần trở nên ám muội.

Lucas đưa tay ra cho Heron kê đầu, tay kia chỉnh lại quần áo của hắn, che kín hai chân bóng loáng đang lộ ra ngoài.

“Lucas...” Heron nhắm mắt lại, “Giờ phút này, đừng coi ta là chủ nhân của người...”

“Tôi hiểu rồi.” Lucas dịu dàng nói, “Tôi cũng không định làm vậy.”

Y ôm lấy vai Heron, cúi đầu, vén lại những sợi tóc mắt trật tự của hắn. Ánh mắt y chứa đầy yêu thương, động tác cực kỳ nhẹ nhàng như sợ sẽ vô ý tổn thương người y yêu. Ngón tay đầy vết chai của y lướt qua lướt lại khiến tâm Heron ngứa ngáy.

Heron nắm chặt cái tay khiến người ta khó chịu kia, kéo lại kề sát vào mặt mình, sau đó hắn mở mắt ra nhìn y.

Giữa một trời sao lấp lánh nhiều không đếm xuể, đôi mắt của Lucas càng sâu, nhu tình tràn ngập như muốn chìm chết Heron.

Lần này Lucas không rút tay về nữa. Y chủ động xoa xoa gò má mềm mềm của người kia.

Một giọt nước biển treo trên sợi tóc y, thoáng đung đưa rồi rơi xuống mặt Heron.

Heron cười xấu xa, duỗi đầu lưỡi hồng phấn đón lấy giọt nước, vị mặn mặn chảy vào khoang miệng ấm nóng.

Trong lúc đó, mắt hắn vẫn dán chặt vào Lucas, ánh mắt như giễu cợt, lại như quyến rũ.

Lucas nhìn hành động của hắn, sắc mặt ngày càng khó coi.

Y trượt tay xuống cổ Heron, đẩy tóc vương ở đó ra, nhẹ nhàng vuốt ve.

Phần cổ Heron mềm mịn như tơ lụa thượng hạng. Thậm chí Lucas còn cảm nhận được nhịp đập mãnh liệt sau lớp da mỏng manh. Y rất muốn gặm cắn, liếm láp, thậm chí cắn da uống máu hắn. Bây giờ trong mắt y, Heron trở thành một con mồi tươi ngon tuyệt đối không thể bỏ qua.

Heron hơi ngửa đầu ra sau, nheo mắt lại hưởng thụ từng cái đụng chạm của Lucas. Đầu ngón tay hấn đặt sau lưng Lucas, cũng chậm rãi vuốt ve.

Lông tơ trên lưng Lucas lập tức dựng thẳng, hô hấp y đã bắt đầu nặng nề, lửa dục được Heron châm lên lúc này nay lại càng cháy đượm.

“Lucas, cúi đầu thấp xuống một chút...” Heron nói.

Lucas vâng lời.

Heron nâng tay, chạm vào mặt y, từ cằm dời lên gò má, sau đó lại vòng ra sau tai, quynh luyến xoa xoa vành tai y. Sau đó tay hấn dừng lại một chút ở khóe mắt y, chạm nhẹ vào hàng mi dày ánh vàng hơi run, rồi chuyển sang lông mày và cái trán cao cao của y.

Sự ôn nhu của Heron như một liều thuốc vạn năng, chữa lành mọi vết thương từ thể xác đến tâm hồn Lucas, khiến y thấy khoan khoái như đã được thay da đổi thịt hoàn toàn. Sự thỏa mãn này hoàn toàn không liên quan gì đến dục vọng.

“Chủ nhân của tôi...” Vành mắt Lucas đỏ lên, lòng hơi quặn lại. Y cảm thấy, giờ có chết y cũng không hối tiếc.

Lucas nâng Heron lên nằm ngang hàng với mình, để hấn gối lên khuỷu tay.

Ánh trắng phủ lên cơ thể Heron, biến lông mi hấn thành màu xám trắng, như thoa lên một lớp bột bạc. Quần áo vẫn còn ướt dán sát vào da thịt hấn, phô ra những đường cong tuyệt hảo, cả hai điểm trước ngực cũng hiển hiện rõ ràng.

Hấn ôn nhu xoa xoa mặt Lucas, khẽ cười: “Lucas, ta có đẹp không?”

Lucas vội hút một ngụm khí, mắt mở to, máu khắp người lại sôi trào, trong một thoáng y không khống chế nổi khát vọng. Y nâng cằm Heron lên, đặt lên môi hấn một nụ hôn.

Hô hấp của y hết sức hỗn loạn, khí tức nóng rực mỗi lần y hít thở khiến Heron có cảm giác như bị bỏng. Lúc đầu, y hôn rất nhẹ, như chuồn chuồn lướt nước, sau đó nụ hôn của y dần điên cuồng, ý đồ xâm chiếm rõ rệt.

Y giữ chặt tóc Heron, muốn đòi lấy tất cả của hấn. Đầu óc y trống rỗng, mỗi tế bào của y đều đang run rẩy vì hưng phấn, lồng ngực phập phồng càng lúc càng nhanh. Tình yêu của y, tín ngưỡng của y đều bộc phát thông qua nụ hôn có phần bá đạo này.

Y yêu Heron rất lâu rồi, lâu đến nỗi đến chính y cũng không nhớ rõ thứ tình cảm mãnh liệt này đã nảy

mầm từ lúc nào. Thậm chí y còn có cảm giác từ khi sinh ra y đã yêu hấn.

Không biết qua bao lâu, y mới kết thúc nụ hôn, chậm rãi mở mắt, đáy mắt tràn đầy mê ly và động tình. Y nhìn Heron, sững sốt.

Khí tức của Heron cũng bất ổn như y, mắt hấn nhắm chặt, thở hổn hển, thân thể phần hông nhẹ run. Tay hấn vô lực treo trên cổ Lucas, khóe miệng hơi nâng lên, hạnh phúc mỉm cười.

Hấn chợt nhận ra môi hơi đau, theo phản xạ đưa tay sờ thử, thấy trên đầu ngón tay là máu đỏ.

“Lucas...” Hấn cười, “Người cắn rách môi ta rồi nè.”

Heron nắm tay hấn, say mê liếm vết máu trên đó. Y vòng tay kéo hấn vào lòng mình, ôm thật chặt.

Đầu Heron tựa vào vai y, cùng vươn tay ôm lại, kéo khoảng cách giữa hai người gần thêm.

Bọn họ chỉ muốn sống thật với cảm xúc của bản thân, không quan tâm đến sự cách biệt thân phận. Với họ, yêu chính là yêu.

45. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hấn - Chương 45: Đá Kê Chân Hộ Dân Quan

Lửa trại tắt, để lại trên bãi cát một nhúm tro tàn. Trời đã về khuya, gió biển mang theo hơi lạnh thốc vào, thối tỉnh Heron sau khi đã thỏa mãn nhu cầu sinh lý vẫn rúc vào lòng Lucas từ nãy đến giờ. Hấn nhìn trời, thấy không còn sớm nữa mới chịu đứng dậy dọn đồ ra về.

Xe ngựa dừng trước cổng chính, Lucas xuống trước, vén rèm che lên, đưa tay muốn dìu Heron xuống.

Heron chui ra khỏi thùng xe, đột nhiên ngồi xổm xuống, kéo cái tay đang vươn ra của Lucas, nhắm mắt hôn lên đó. Kết thúc nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, hấn mở mắt, đôi mắt đen láy như đá quý mong chờ nhìn y.

Lucas đã hiểu ý Heron. Y đặt tay lên gáy hấn, ngẩng đầu cùng hấn môi lưỡi dây dưa.

Heron hài lòng, lại khôi phục tư thái đĩnh đạc, tao nhã bước xuống xe.

Hai người cùng sóng vai bước vào sân, chợt nghe thấy tiếng leng keng quen thuộc.

Gattuso mặc áo choàng đen, đứng đối mặt với tượng thạch cao đã được sửa lại của Pliny. Gã gầy đến mức lộ cả xương gò má, bụng bia đã biến mất. Gã lặng lẽ đứng dưới cái bóng âm u của bức tượng, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, đôi vai như oằn xuống vì gánh nặng cuộc đời, trông gã đầy phong trần và mỏi mệt.

Heron nhìn anh họ, lòng chua xót.

Gattuso nghe thấy tiếng động, quay người nhìn sang hướng này. Vành mắt gã đen kịt như đã không ngủ nhiều đêm.

Hai người im lặng nhìn nhau một chốc. Một chốc này cũng đủ để Heron thông qua đôi mắt gã hiểu được phần nào sự lao lực của đối phương trong thời gian qua.

Cuối cùng, Gattuso tiều tụy nở nụ cười, chủ động mở lời: “Em họ, chú có biết, lúc chú đau lòng thường sẽ vô thức im lặng không?”

Heron khẽ thở dài, “Gattuso... Xin lỗi, em chưa chuẩn bị lưỡi chim Liệt Hỏa cho anh...”

“Không sao.” Gattuso cười buồn, “Anh đang ăn chay cầu phúc cho Seneca. Hôm nay anh đến đây để thấp cho cô một nén hương.”

Gattuso nhìn quanh sân, “Chú không tổ chức tang lễ cho bà ấy à? Sao đến người khóc tang cũng không thêm thuê thế?”

“Mẹ em ra đi rất thanh thản, em nghĩ bà không cần những thứ chỉ mang tính hình thức đó đâu.” Heron dừng lại rồi nói tiếp, “Gattuso... Xin lỗi vì đã không có mặt lúc anh cần...”

“Lỗi phải gì chứ. Thân là gia chủ gia tộc Claudius danh giá, anh không dễ gục ngã vậy đâu. Surah chỉ có Seneca, còn anh, ngoài Seneca anh còn phải gánh vác sinh mạng của hơn trăm tộc nhân khác nữa kia mà.”

Gã dựng ngón cái chỉ vào mình, cười cười.

Sự tự tin và lòng kiên cường ẩn trong lời nói của Gattuso như một mũi tên sắc bén, sẵn sàng chọc thủng tất cả chướng ngại vật cuộc sống bày ra.

Heron thấy gã như vậy cũng yên tâm hơn, đồng thời thầm cảm tạ thánh thần đã cho hắn được sinh ra trong một gia đình toàn những người quật cường.

“Vào trong rồi nói tiếp. Tuy không có lưỡi chim Liệt Hỏa, nhưng nhà em vẫn còn sữa bò nguyên chất đó.”

Đoạn hắn nghiêng mặt, nói với Lucas: “Người cũng vào luôn đi. Từ nay về sau, ta cho phép người tham dự

vào chuyện gia đình ta.”

Gattuso hơi ngạc nhiên: “Ấy chà, chú đã tìm tâm phúc của mình rồi à? Cũng tốt, anh mừng cho chú.”

Heron nhìn gã, không định giải thích.

Ba người vào phòng ăn, Heron và Gattuso ngồi đối diện nhau, Lucas đứng sau Heron.

Một nô lệ tiến tới giúp họ lột khăn ăn lên đùi, một người khác thì thành thạo rót sữa bò ra hai cái chén bạc.

Trong này ánh sáng đầy đủ, giờ Gattuso mới nhận ra Heron hơi khác ngày thường. Gã chỉ chỉ khoe môi mình: “Miệng chú sao thế? Bị bỏ câu mỡ hả?”

Mặt Lucas cứng đờ, thoáng ngừng thở.

Heron không trả lời, chỉ im lặng đẩy chén sữa qua cho gã.

“Anh họ, sao anh không ở nhà chăm sóc chị dâu đi? Lúc này thứ chị ấy cần nhất là một chỗ dựa vững chắc đấy.”

“Anh không thể vì chuyện gia đình mà phớt lờ trọng trách gia tộc được. Không phải là anh không lo cho Surah cũng như an nguy của Seneca, nhưng nếu đến danh dự của gia tộc cũng đi tong thì anh thà đập đầu tự vẫn.”

Gã giơ tay chỉ vị trí trái tim: “Muốn làm một gia chủ tốt, trước hết phải có một trái tim sắt đá!”

Heron trầm mặc. Chợt hắn nói, giọng buồn buồn: “Hai vợ chồng anh yêu thương nhau như vậy, lúc chị dâu đau đớn nhất, chẳng phải thân làm chồng, anh nên ở cạnh chị ấy hay sao?...”

Gattuso trợn to mắt nhìn hắn: “Gì vậy nè? Mới một tuần không gặp thôi mà, sao chú thay đổi nhanh thế? Thằng em ngốc nghếch tình cảm mù mờ lúc trước của anh đâu rồi?!”

Heron hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Sống là phải thay đổi chứ. Dù sao đây cũng là chuyện tốt, ít nhất sau này anh không phải nhọc óc lo chuyện chung thân đại sự cho em.”

Gattuso nguyền hấn. Chợt gã nghiêm túc lại, nói: “Thôi không đùa nữa. Nửa đêm nửa hôm anh lết xác đến đây, là để báo cho chú biết một chuyện. Chuyện này có lẽ sẽ ảnh hưởng đến tương lai của chú đấy.”

“Chuyện gì?”

“Hoàng đế đang bệnh liệt giường, có lẽ không trụ được bao lâu nữa. Sau khi hoàng đế băng hà rồi, thái tử Lutica sẽ lên kế nhiệm.” Gattuso nói, “Sự kiện này sẽ ảnh hưởng đến buổi tuyển cử của viện Nguyên Lão, có lẽ ngày xét tuyển sẽ bị dời lại, chắc là phải đợi hoàng đế mới đăng cơ rồi mới tiến hành.”

Heron mù mờ: “Sao lại phải dời lại?”

Gattuso sắc sảo, bắt đầu giải thích: “Quên mất, chú chỉ mới là tay mơ trong giới chính trị. Giờ anh hỏi chú này, một bên là hoàng đế bệnh liệt giường, ốm yếu dặt dẹo muốn tèo đến nơi, một bên là thái tử sắp lên ngôi uy quyền đầy đủ, chú sẽ chọn bên nào? Hiểu rồi chứ, mấy người ở viện Nguyên Lão tất nhiên sẽ ưu tiên việc lấy lòng tân hoàng rồi.”

Heron mân mê cầm nghiêm túc suy ngẫm, gật gù.

Gattuso méo miệng nhìn hẩn: “Ai, tuy chú đã hiểu ái tình, nhưng vẫn ngây thơ như vậy. Đường công danh sau này của chú chắc sẽ gặp ghềnh lăm đây.”

Heron thành thật: “Có lẽ em không có thiên phú trong lĩnh vực này.”

Gattuso gật đầu như già tởi: “Chứ còn gì nữa! Thậm chí, theo anh thấy, chú còn là một người bài xích chính trị nữa kìa.”

Heron cố vớt vát: “Nhưng ngày nào em cũng rèn luyện biện thuật mà! Mấy bản chính luận của Cicero* em đã thuộc lòng luôn rồi đó. Em còn có thể diễn thuyết về chiến tích của Caesar đại đế** ba ngày ba đêm mà không trùng một chữ!”

*Cicero: Tức Marcus Tullius Cicero, ông là một triết gia và nhà hùng biện, chính khách, nhà lý luận chính trị La Mã. Với thành tựu của mình, ông được xem là một trong những nhà hùng biện vĩ đại nhất La Mã, sở hữu nhiều kỹ xảo đa dạng và khả năng làm chủ ngôn ngữ Latinh đến độ phi thường.

**Caesar đại đế: Tức Julius Caesar, là một lãnh tụ quân sự và chính trị, và là tác gia văn xuôi Latin lớn của La Mã cổ đại. Ông đóng một vai trò then chốt trong sự chuyển đổi Cộng hòa La Mã thành Đế chế La Mã.

Gattuso cười khằng khặc. Tay gã run lên, sữa bò bên trong bắn ra ngoài. Rồi gã đặt chén sữa xuống, chồm người qua bàn kéo cổ áo Heron, cười thẳng vào mặt hẩn. Gã vừa cười vừa nói gì đó không rõ. Đám mây u ám tích trong lòng gã đã được sự ngây ngô của Heron vô tình xua đi.

“... Thằng em ngốc nghếch này!”

Gattuso cười như muốn lộn ghê, mãi một lát sau mới ngưng được. Gã thở ra một hơi, tựa vào lưng ghế, nhìn Heron đầy thương xót:

“Chú muốn người khác ủng hộ mình, đầu tiên phải cho họ thấy chú có thể làm được những gì. Chứ chỉ nói suông thôi thì ai chẳng làm được, coi như may mắn lừa được quần chúng, cũng không qua mắt được đám đồng nghiệp mắt sắc như ưng đâu.”

Heron đẩy tay Gattuso ra, ghét bỏ nói: “Gattuso, lời anh nói nghe cũng rất lọt tai. Nhưng anh cần gì phải kéo cổ áo em như thế? Em sắp chết ngạt rồi đây này!”

Gattuso buông tay ra, liếc Heron: “Ngày tuyển cử bị dời lại có lẽ lại là chuyện tốt. Chú cần tích lũy thêm kinh nghiệm. Trước giờ chú chỉ toàn ăn với ngủ, tu tập nửa năm có thấm gì đâu.”

Heron bị đả kích trầm trọng, than: “Nhưng để chuẩn bị cho buổi tuyển cử, em đã phải bỏ ăn bỏ ngủ mấy tháng trời đó!”, hần suy nghĩ một chút, “Sách cũng đọc rồi, biện thuật của rèn rồi, vậy theo anh, tiếp theo em nên làm gì đây?”

Gattuso vỗ vỗ mặt hần: “Ừm, trước tiên chú nên nhắm đến vị trí quan Hộ dân, tìm cơ hội lấy lòng quần chúng cái đã. Nếu làm được, coi như chú đã có hậu phương vững chắc, sau này lên chức cao hơn cũng không bị khinh rẻ.”

“Lấy lòng dân sao?” Heron lẩm bẩm.

“Chính xác.” Gattuso nói, “Nếu giờ chú vào thẳng hội đồng Nguyên Lão, thế nào cũng bị bắt nạt te tua tơi tả cho mà coi.”

Gã hơi khựng lại như nhớ ra một ký ức không vui nào đó. Mặt gã dần đen lại: “Năm đó anh cùng mấy người nữa được tuyển vào viện Nguyên Lão, vì thiếu kinh nghiệm nên bị một tên trong số tân Nguyên Lão công kích nặng nề. Ừm, thật ra, nguyên nhân chủ yếu là do xung đột về lợi ích chính trị...”

“Kẻ nào dám công kích anh?” Heron uống một hớp sữa bò, “Đợi sau khi em chen được một chân vào viện Nguyên Lão rồi, em sẽ cùng anh xử lý hần.”

Gattuso dừng một chút, rồi nói tiếp: “Darling, gia chủ đương nhiệm của gia tộc Antony. Hần thuộc kiểu cấp tiến, đối lập hoàn toàn với anh. Nhưng không thể không đồng ý, người này rất có thiên phú, nhất là ở phương diện biện thuật.”

“Hần là kiểu người cấp tiến à?” Heron hỏi lại.

“Ừ. ” Gattuso gật đầu, “Có lần hần đi khảo sát tình hình nông nghiệp trong thành, hần phát hiện một cây lúa bị sâu bệnh. Sau khi trở về, hần lập tức đệ đơn xin đốt hết cả ruộng, trồng lại từ đầu. May mà ý kiến đó không được thông qua.”

Heron cảm thán: “Đúng là một người cổ quái.”

Gattuso trầm mặc một hồi, tiếp tục nói: “Lúc Seneca bị bắt cóc, kẻ đầu tiên anh nghĩ đến chính là Darling. Dù sao hắn cũng là kẻ thù số một của anh mà.”

“Ý anh là hắn sẽ dùng Seneca để uy hiếp anh?” Heron hơi lo lắng.

Gattuso lắc đầu tỏ ý không biết: “Anh đã tìm người dò la hắn rồi, không có gì bất thường. Nhưng cũng không loại trừ trường hợp hắn gửi thằng bé ở nhà của thân tín. Nhưng từ trước đến giờ, Darling đều hoạt động một mình, giao thiệp với người khác rất ít, hắn có thể giấu Seneca ở đâu đây...”

Heron nghe Gattuso phân tích, trầm mặc một hồi rồi cảm thán: “Chính trị thật đáng sợ...”

Gattuso mỉm cười an ủi hắn: “Rồi chú sẽ quen thôi. Với gia cảnh thế này, chức quan Hộ dân có lẽ cũng không quá khó với chú. Chú tranh thủ mấy ngày này chuẩn bị cho kỳ đi. Anh tin chú sẽ làm được, em họ ạ!”

Heron nhìn vào mắt Gattuso, không trả lời. Tầm mắt hắn chậm rãi đảo qua khuôn mặt tiêu tụy của người anh họ.

Hốc mắt Gattuso hăm sâu xuống, mắt vẫn tơ máu, dưới ánh nến càng thêm u ám. Giọng tố đã gần như đánh gục gã, thế nhưng, gã vẫn cố gượng dậy, lê tấm thân gầy nhom như que củi ngày đêm lao碌 vì thứ ràng buộc mang tên trách nhiệm gia tộc.

Heron càng nghĩ càng thấy đau lòng. Một lúc sau hắn mở miệng: “Cảm ơn, Gattuso...”

Gattuso ngạc nhiên, chột lúng túng: “Cảm ơn gì chứ...”, rồi gã nhanh chóng chuyển sang bộ mặt giả hoạt, “Đến lúc chú thành công rồi thì đừng quên ông anh này nhé.”

Sau khi bàn xong chính sự, Gattuso cũng không nán lại lâu, sau khi uống hết sữa bò thì cáo từ ra về. Heron muốn tiễn gã nhưng gã khoát tay bảo không cần.

Heron cũng không miễn cưỡng. Hắn ngồi trong phòng ăn nhìn bóng lưng cô độc nhưng quyết tuyệt đang biến mất dần của Gattuso, âm thầm buông một tiếng thở dài.

Tự nhiên Heron thấy Gattuso giống một vị tiên tri không tranh với đời quá. Dùng những thông tin mình thấy được ra giúp người mà không màng thù lao.

Heron xoay người, nhìn Lucas này giờ vẫn làm một thính giả im lặng.

Lucas đứng đơ như tượng, nếu tinh mắt sẽ nhận ra y đang suy tính gì đó. Y hơi tựa vào cột nhà, hai tay khoanh trước ngực, môi hơi mím, mắt nhìn xa xăm, bất động từ đầu đến chân, chẳng biết linh hồn y giờ đang chu du ở chốn nào.

Lòng Heron dấy lên một sự khó chịu kỳ lạ. Hấn hắng giọng: “Lucas, đang nghĩ gì đó?”

Bấy giờ Lucas mới sực tỉnh. Y mỉm cười, bỏ hai tay xuống, hai mắt nhìn Heron đã khôi phục lại thần thái.

“Không có gì ạ.” Y nói.

Heron dẫu môi, kéo ghế đứng dậy đi đến trước mặt Lucas, vòng tay qua ôm eo y, mở to mắt đáng thương nhìn y.

“Sao ta lại cảm thấy người đang nảy ra ý tưởng kinh thiên động địa gì nữa đó...”

Lucas nhìn Heron, trong lòng ngứa ngáy như có lông vũ quét qua. Y kéo hấn vào lòng, ngón tay luồn vào tóc hấn: “Không có gì thật mà... Nếu có thì tôi cũng chỉ là những chuyện liên quan đến ngài thôi.”

Heron nhìn y, ngón tay run rẩy hơi bầu vào lưng y, sắc mặt thay đổi liên hồi.

“Lucas, tuyệt đối không được tự ý hành động, rõ chưa? Ta không cần một nô lệ không nghe lời, đặc biệt, nô lệ đó lại là người.”

Lucas dịu dàng vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của Heron: “Tôi đã thề sẽ luôn bên cạnh ngài mà. Đừng lo nhé.”

Heron tựa má vào ngực y, hơi yên tâm, thở ra một hơi thật sâu.

- _____

Mấy thím cho tui ý kiến về xưng hô giữa Heron với Lucas đi~ Có nên đổi cách xưng hô không? Nếu đổi thì đổi như thế nào?

46. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hấn - Chương 46: Cái Chết Của Gurneya

Khoảng cách giữa hai người rất gần, đến mức Heron có thể nghe rõ tiếng tim đập mạnh mẽ của Lucas. Hấn ngửi thấy hơi mằn mằn của biển cùng chút hương nồng của rượu vang còn lưu lại trên quần áo y, nhìn không được cọ cọ má vào ngực y, như muốn tìm một khoảng trống nào đó để hấn có thể chui hấn vào trong, hòa làm một với y.

Lucas mặc hấn làm càn, chỉ im lặng vuốt ve gáy hấn một cách đầy sủng nịch.

Tư thế hai người không giống một cặp tình nhân chút nào, ngược lại trông như ông bố đang vỗ về thằng con thích làm nũng hơn.

Sau khi được Lucas trấn an, Heron dần dần không còn căng thẳng nữa. Cảm giác khó chịu vì không nắm bắt được người mình yêu cũng đã biến mất.

Lucas nhảy bèn nhận thấy sự thay đổi của Heron. Y cẩn thận lựa lời:

“Ngài có nghĩ đến chuyện... Ngài Seneca không phải do kẻ thù của ngài Gattuso bắt cóc không?”

Heron ngay lập tức hiểu ý y ám chỉ. Hắn cứng đờ, đẩy y ra: “Người muốn nhắc đến Brutus?”

“Vâng.” Lucas gật đầu, “Chắc hẳn gã đã biết tin ngài với gia đình ngài Gattuso sẽ đến Capua thông qua Foley Tina.”

“Nhưng,” Heron rờ cằm suy nghĩ, “Ta chỉ nói với mẹ ta là ta đến Capua, chứ không hề nhắc đến chuyện sẽ ở lại núi Apaga, mà nơi Seneca mất tích là ở trên núi. Với lại, ở thời điểm đó, Brutus đang rơi vào chán nản cùng cực, có lẽ gã sẽ không có tâm trí bày mưu tính kế đâu. Mà nếu chính là do gã làm, gã đã sớm lấy Seneca ra uy hiếp ta rồi. Nói đi nói lại, ta vẫn thấy Darling là đáng nghi nhất.”

Lucas trầm tư một lúc: “Darling là Thẩm phán đương nhiệm của tòa án phải không ạ?”

Heron gật đầu, “Trước khi đến Capua, Gattuso có dâng đơn xin nghỉ phép. Chuyện này cũng chẳng phải là bí mật gì, chỉ cần dò la một chút là biết tất.”

“Với thể lực và thân phận của Darling, giấu một đứa trẻ còn chưa biết nói với hắn không phải là chuyện khó. Có điều...”

Lucas tiếp lời: “Nếu như kẻ bắt cóc ngài Seneca đúng là Darling, thì ít nhất chúng ta không phải bận tâm đến tình huống ngài ấy bị đem bán hoặc chết đói ở xó nào đó.”

Heron tán thành: “Seneca đã mất tích tròn một tháng, vậy mà phía tòa án lại không có tin tức gì. Mà kẻ phụ trách thu thập chứng cứ bên đó lại là Darling. Từ những điều trên, ta có thể kết luận, Darling chính là đối tượng tình nghi lớn nhất.”

“Nhưng đây chỉ mới là suy đoán vô chứng cứ, nói ra sợ sẽ chẳng có ai tin.” Lucas trầm giọng.

Heron thở dài: “Người nói đúng... Rốt cuộc Seneca đang bị giấu ở đâu đây...”

...

Từ cái hôm gửi thư cho Foley Tina, ngày nào Brutus cũng sống trong tháp thỏm đợi chờ.

Gã nôn nóng đến mức mỗi khi đặt mình xuống là mơ thấy cảnh gã lấy được chiếc ấn giới đỏ, chiếm được gia tộc Polio, sau đó dùng cách tàn ác nhất giết chết Heron.

Thế nhưng, mơ cũng chỉ là mơ. Khi thức dậy, gã vẫn phải vừa cắn răng chịu đựng những lời dạy dỗ nghiêm của Gurneya, vừa vất vả chăm thằng nhóc Darling gửi nhờ trong căn nhà tàn tạ chìm không thềm ị, sống một cuộc sống nghèo hèn, bệnh cũng không dám mua thuốc, bởi số tiền ít ỏi từ sạp hàng bé tí của gã trang trải cho những chi tiêu cơ bản hàng ngày còn không đủ nữa là.

Brutus từng cầu viện Darling, nhưng Darling lại kẹt Tư Lan, chỉ có thể chu cấp cho em trai mình mấy đồng kèm theo bức thư tay.

Căn nhà âm u như bãi tha ma, như thể bao nhiêu u ám và tiêu cực trên thế gian đều bị hút hết vào đây.

Brutus dùng nước ấm giặt quần áo của Seneca, phơi bừa lên sào, rồi vội chạy vào vắt sữa cho Seneca đang khóc âm lên vì đói, vì sợ thằng bé bị sặc nên thỉnh thoảng gã phải vỗ vỗ lưng nó, động tác tuyệt không ôn nhu.

Đại ca của gã muốn lợi dụng Seneca để hạ bệ Gattuso, còn gã, gã cần Seneca để chiếm lấy Polio. Hai anh em mỗi người một mục đích riêng, nhưng giống nhau ở chỗ, nội tâm bản thủ không ai bằng.

Gurneya không thềm dệt vải nữa.

Nàng ta đang bận mơ tưởng về cái lúc chiếc ấn giới đỏ nằm trong tay mình. Nàng vẫn chưa biết rằng chiếc ấn giới đỏ giờ chỉ còn là một nắm tro tàn.

Chấp niệm mãnh liệt khiến nàng ta bắt đầu có dấu hiệu điên loạn. Điên vì tình.

Gurneya lại ảo giác được gặp Pliny. Dù nàng biết rõ đây chỉ là ảo cảnh, nhưng nàng vẫn tự nguyện trầm luân.

Mấy ngày này, Gurneya bỏ bữa thường xuyên, cũng không thềm mắng nhiếc Brutus nữa. Bởi vì nàng còn đang bận hẹn hò cùng Pliny trong tưởng tượng. Tâm trí điên cuồng của nàng âm thầm lộ ra một cách âm thầm.

Gurneya lướt ra sân như một cái bóng, từ trong điện thờ rách nát lấy ra một cái hộp bạc nhỏ, bên trong đựng một bộ đồ ăn hoen gỉ cũng bằng bạc, và một mảnh vải đen.

Nàng ta dịu dàng vuốt ve bộ đồ ăn. Đây là thứ Pliny đã dùng qua khi đến dự lễ tang của chồng nàng hơn hai mươi năm về trước.

Gurneya lấy một cái chén rượu ra khỏi hộp, nhắm mắt ôn nhu hôn lên đó. Rồi nàng nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, cầm lấy mảnh vải đen, đưa lên mũi hít một hơi, sau đó áp má vào mảnh vải, cọ cọ như thiếu nữ đang làm nũng người yêu.

Rồi nàng khóc.

Lúc đầu chỉ là những tiếng nức nở nho nhỏ, dần dần, cảm xúc ào ạt như thủy triều, nàng khóc òa lên. Tiếng khóc thê thiết vang khắp nhà, khiến Brutus giật nảy, vội vàng chạy đến.

Trang phục của Gurneya rất một màu đỏ tươi, như một dấu máu nổi bật giữa bóng tối u ám trong sân.

Brutus ôm lấy bờ vai gầy nhỏ đang run rẩy kịch liệt của Gurneya.

“Mẹ!” Lòng gã chưa xót cực kỳ, “Pliny đã chết rồi! Hấn đã chết rồi!”

Gurneya không để ý đến gã, chỉ mãi miết ôm hộp bạc gào khóc: “Pliny của em... Xin chàng hãy nhìn em một chút... Em van xin chàng... Sao chàng cứ mãi nhìn Fanny trong khi em mới là người yêu chàng nhất!”

Tình yêu mù quáng của Gurneya với Pliny khiến cõi lòng Brutus tan nát. Gã ngồi bệt xuống mặt sân đầy cỏ dại, mở mắt nhìn lên bầu trời, im lặng đợi Gurneya bình ổn lại một chút mới đứng lên dìu nàng ta vào phòng.

Gurneya như người điên tự lẩm bẩm nói chuyện một mình, lúc cười lúc khóc.

Ánh sáng trong phòng rất ảm đạm, không khí ngột ngạt bốc lên mùi chua như mùi đồ ăn bị lên men, khiến Brutus cảm thấy khó thở, nên sau khi đặt Gurneya xuống giường, đắp chăn cho nàng xong, gã lập tức ra sân hóng gió.

Ngoài cổng vang lên tiếng chuông.

Brutus tưởng cuối cùng Foley Tina cũng tới tìm mình, nên kích động đến run rẩy, da đầu tê dại, cổ họng bật ra mấy tiếng cười nham hiểm, tứ chi vung tứ tung.

Gã hít sâu lấy lại bình tĩnh, run lập cập mở cửa với tâm trạng vừa hoảng sợ và chờ mong.

Nhưng trái với những gì gã mong đợi. Trước cửa là một gã đàn ông cường tráng, trên trán có một vết sẹo dữ tợn, quần áo xộc xệch, trong có phần thô lỗ.

“Levis*...” Brutus thất vọng cùng cực, “Antony đại nhân sai người đến à?”

*Nhân vật này đã từng xuất hiện, ai không nhớ thì xem lại chương 26 nhé.

Levis gật đầu, đưa Brutus một túi tiền, “Chủ nhân bảo tôi đưa ngài thứ này, nói là tiền công chăm sóc em bé. Đêm nay chủ nhân sẽ đến, mong ngài hãy quét tước nhà cửa cho thật sạch sẽ.”

Brutus nhận tiền, hỏi: “Chủ nhân của người còn nói gì nữa không? Anh ấy có chịu cho ta nhiều thêm chút không?... Người biết đấy, cuộc sống của ta dạo này không tốt lắm...”

“Không.” Levis lắc đầu, “Chủ nhân cũng có nỗi khổ tâm của ngài ấy. Tư Lan phu nhân quá nghiêm quá, chủ nhân hi vọng ngài hiểu cho ngài ấy.”

Brutus mệt mỏi khập hờ hai mắt, thân thể lung lay tựa vào khung cửa.

Gã nuốt một ngụm nước bọt, hơi sốt sắng: “... Dạo này Fanny phu nhân có khỏe không?”

Levis nhìn gã bằng ánh mắt quái đản: “Fanny phu nhân chết rồi, mới đây thôi. Hình như nhà bên ấy không định làm đám tang.”

Brutus bắt được một tia hi vọng: “Vậy còn nữ nô thiếp thân của bà ta thì sao? Là nữ nô có nước da đen sì ấy.”

“Tôi cũng không rõ. Nghe nói nữ nô đó đã chuyển tới nơi khác rồi.”

Brutus sững sờ, sự hoảng sợ như sóng dữ muốn nhấn chìm gã. Ngũ quan gã vẩn vơ, mặt cắt không còn giọt máu, lông tơ dựng đứng, trước mắt tối sầm. Máu gã như đã đông cứng, cửa mạnh vào da thịt, đau đớn dấy lên từ bốn phương tám hướng.

Levis khó hiểu nhìn gã, cũng không muốn nán lại, cáo từ rồi rời đi.

Brutus đáp lại bằng sự ngơ ngác. Gã đứng ở cổng một lúc lâu, sau đó cứng đờ xoay người, hai chân run rẩy đi được vài bước đã không chống chịu được, ngã lăn quay ra đất.

Gã biết mình xong đời rồi.

Không tiền không quyền, đến người phụ nữ duy nhất trên thế gian này yêu gã cũng đã bỏ gã mà đi.

Tại gã ừ đặc, đôi mắt vẩn tơ máu chậm chạp nhìn về phía phòng ngủ.

Nơi có người gã vừa yêu vừa sợ, Gurneya.

Gã chậm rì rì ngồi dậy, lết từng bước tới cửa phòng.

Phòng ngủ của Gurneya tối om om. Gurneya ngồi trên giường, nghe thấy tiếng động, từ từ giương mắt lên nhìn, trong đôi mắt thiếu sức sống là một màn đen kịt, chỉ có mảng trời xám xịt ngoài khung cửa và bóng người nhỏ gầy.

“Pliny phải không?” Gurneya hạnh phúc reo lên, “Rất cuộc chàng cũng đến rồi!”

Tinh thần hiện tại của Brutus rất không ổn định. Gã vào phòng, thấp nển lên.

“Mẹ... Là con, Brutus...”

Ánh lửa bùng lên, chiếu sáng mái tóc rối bù và viên đá quý màu đen trên trán Gurneya.

Viên đá quý này là được chế tác dựa theo viên Hắc Diệu thạch của Fanny.

Khí sắc Gurneya vô cùng tệ, đầu tóc nhiều ngày không gội bóng dầu, trong mắt lóe lên tia điên loạn.

“Sai lại là mày?” Nàng tức giận, “Đồ sao chối, lúc trước tao có mắt như mù mới nhận nuôi mày! Cút ra ngoài!”

Hơi thở Brutus mong manh. Gã lắc lư vài cái, đột nhiên quỳ rạp xuống cạnh giường, nắm lấy tay Gurneya.

“Mẹ... Chúng ta đừng mơ tưởng đến gia tộc Polio nữa... Con sẽ cố gắng kiếm tiền, cho mẹ ăn ngon mặc đẹp mà...”

Lời nói của Brutus đã kích động Gurneya. Gurneya giận dữ tát gã một cái thật mạnh rồi đá đập điên cuồng.

“Đồ vô dụng! Ở đây không tới lượt mày lên tiếng!”

Brutus bị đập đến rách môi, máu tứa ra từ miệng. Gã vội vàng nắm lấy tay Gurneya lần nữa.

Gurneya ghê tởm rút tay ra, còn không quên lấy móng tay cào mặt gã một cái không thương tiếc, để lại trên đó mấy dấu máu thật sâu. Cuối cùng, nàng giơ chân giáng một cước lên xương sườn của Brutus. Gã bị đá văng, nằm bò trên sàn, thống khổ ôm bụng một lúc lâu.

Bao cảm xúc tiêu cực tích tụ trong lòng Gurneya cuối cùng cũng có đường thoát ra.

Dạ dày Brutus co thắt, không nhìn được nôn ra một bãi nước chua. Gã chảy nước mắt, dịch và nước mắt dính hết lên mặt gã trông bẩn vô cùng. Gã đau đớn rên rỉ, hai chân đạp đạp muốn đứng dậy, nhưng vô ích.

Gurneya lại bắt đầu chửi bới, dùng tất cả các danh từ hèn mọn nhất để chửi gã.

Đột nhiên Brutus rùng mình, tiếng cười trầm khàn như ma quỷ rít ra từ cổ họng tanh mùi máu. Rồi tiếng cười lớn dần. Gã như bị ma nhập, ôm bụng cười lăn cười bò như một thằng hề.

Gurneya ngừng chửi, khó hiểu nhìn Brutus.

“Mẹ...” Brutus vừa cười vừa nói, “Từ trước đến giờ mẹ chưa bao giờ cười với con...”

Tiếng cười của gã mang theo tiếng nức nở nhỏ vụn: “Rốt cuộc tôi đã làm gì sai... Chẳng lẽ do tôi là trẻ mồ côi, nên các người muốn xài thì xài, muốn vứt thì vứt hả?...”

Gã ngồi dậy, khuôn mặt đã mất ý cười, nhìn chằm chằm vào Gurneya.

Ánh nền chỉ chiếu sáng được nửa mặt gã, chia khuôn mặt không tính là đẹp kia thành hai bên trắng đen đối lập, tóc đen rối tung che khuất gần hết mắt, cái mũi gãy mướt mồ hôi, râu ria xồm xoàm, môi run khê.

Ánh nhìn của gã xuyên qua tóc, chạm đến Gurneya, đôi mắt mờ đục lóe lên tia hy vọng cuối cùng.

“Mẹ... Con muốn hỏi mẹ một câu...” Brutus run rẩy nói, “Mẹ có hối hận vì đã nhận nuôi con không?”

Gurneya sững sờ, rồi cười khinh bỉ, âm trầm trả lời: “Tao hối hận vì đã nhận nuôi mày! Tao sống không bằng chết như ngày hôm nay là do đồ xúi quẩy mày ban tặng!”

Brutus áp xuống sự chua xót mãnh liệt trong lòng, như thẳng điên lặp lại lần nữa: “Con muốn hỏi mẹ một câu... Mẹ có hối hận vì đã nhận nuôi con không?”

Gurneya nhìn gã bằng ánh mắt kỳ quái, đã hơi mất kiên nhẫn: “Tao nói rồi, tao cực kỳ hối hận! Dù mày có hỏi bao nhiêu lần thì cũng vậy thôi!”

Brutus vẫn chưa chịu thôi: “Mẹ... Mẹ có hối hận...”

Gã còn chưa nói hết, một cây kéo đã bị ném qua, rơi bên cạnh gã.

“Mẹ nó mày điếc hả?! Tao nói tao hối hận! Hối hận! Hối hận! Hối hận!!”

Gurneya vừa lớn tiếng lặp lại vừa đá đập lung tung vừa khóc lóc, âm thanh bén nhọn như ma âm có thể xuyên thủng màng nhĩ.

Trước mắt Brutus phủ một màn khói đen, tâm trí của gã cũng vậy. Gã chậm rãi nhặt kéo lên, vô cảm như một con rối gỗ.

Rồi gã tăng tốc bước về phía Gurneya, càng bước càng nhanh, cuối cùng vung kéo lên, gần như nhảy bổ vào người đàn bà đang phát điên kia.

“Phập.”

Kéo đâm vào da thịt, máu tươi bắn ra.

Brutus làm ngơ tiếng kêu thảm thiết của mẹ nuôi, liên tục lặp đi lặp lại hành động đâm rút. Lúc bây giờ gã đã hoàn toàn mất trí.

Thật lâu sau, đến khi cánh tay mỗi nhừ không nâng lên được nữa, khói đen che trước mắt Brutus mới dần tan. Gã phát hiện mình đang đâm đĩa mỡ hô, Heron tìm đập kịch liệt như búa tạ nện vào kim loại.

Gã lau đi chất lỏng màu đỏ ấm nóng dính trên mắt mình, chậm rãi mở mắt, lập tức điếng người.

Gurneya đã tắt thở từ lâu, trên người toàn những lỗ, máu đang ào ạt tuôn ra. Mắt nàng ta tròng lộn, hoàn toàn mất đi ánh sáng sinh mệnh, khuôn mặt vẫn giữ nguyên biểu cảm dữ tợn và kinh hoàng trước lúc chết, tư thế vẹo vẹo nằm trên vũng máu.

Tim Brutus loạn nhịp, hai tay đầm máu buông hai bên hông, đánh rơi cây kéo.

Gã sững sờ nhìn khuôn mặt vô hồn của Gurneya, chợt giơ ngón tay, dùng máu vẽ lên môi nàng, khiến cái xác trông như đang cười, nhưng nụ cười này lại quá mức quỷ dị.

Gã cúi người, run rẩy hôn lên môi người gã yêu...

47. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 47: Mượn Dao Giết Người

Trong bóng đêm, một chiếc xe ngựa chậm chậm dừng trước cổng nhà Brutus.

Levis nhảy xuống xe, đưa tay muốn dìu Darling. Darling sẫm soi tay Levis, lấy ra cái khăn đã chuẩn bị trước, phủ lên tay gã rồi mới cầm lấy, nhảy xuống.

Mặt Levis không có cảm xúc, có lẽ đã quen rồi.

Darling nhìn hai cánh cửa cổng không được cài then đang đung đưa theo gió đêm và phát ra tiếng kéo kẹt rợn người, nhúu mày không hài lòng.

Hắn miễn cưỡng đi vào, vừa nhìn tình hình bên trong một cái, hắn đã giật thót, lưng lập tức túa ra mồ hôi lạnh.

Một cơn gió thổi qua, mang theo mùi tanh tươi của máu tươi, hết như thứ mùi chết chóc của Huyết Trì ở địa ngục.

Brutus ngồi trên bậc thềm trước nhà, cả người đầm đìa máu, một chân co lại, tóc bị dính máu bết trên trán, dưới những vết máu đỏ thẫm là khuôn mặt trắng bệch như thạch cao.

Gã nghe thấy có người đến, chậm rãi mở mắt nhìn về phía phát ra tiếng động, đồng tử mơ hồ nhuộm màu máu.

Trong thoáng chốc, Darling tưởng rằng mình đã gặp quỷ.

“Trời ạ!” Hắn kêu lên, cơ thể run khê vì hoảng sợ, “Là Brutus phải không?”

Đến lúc này Brutus mới như sự tĩnh. Gã bắt đầu thở dốc, cổ họng phát ra tiếng gào gừ nhỏ vụn. Gã dùng một tay che miệng, nước mắt trào ra, hòa với máu của Gurneya thành loại chất lỏng màu hồng nhạt bốc mùi tanh tươi.

Gã loạng choạng muốn đứng dậy, nhưng nhanh chóng ngã xuống. Đến lần thứ hai thì gã mới đứng thẳng được.

“Em giết mẹ em... Em giết mẹ em rồi... Anh...”

Brutus vừa rên rỉ bằng cái giọng khàn đặc, vừa bước cao bước thấp đi về phía Darling.

Darling mặc áo choàng xám, đi giày xám, từ đầu đến chân tươm tất không dính một hạt bụi, bóng loáng như một viên pha lê.

Brutus hoảng loạn nhìn người anh sạch sẽ sang trọng hoàn toàn trái ngược với mình, run rẩy vươn tay ra như muốn tìm sự cứu rỗi.

“Ngăn nó lại! Tuyệt đối không được để nó chạm vào ta!” Darling cấp tốc kéo dài khoảng cách với Brutus, mặt cắt không còn giọt máu quát Levis.

Levis lập tức nhảy tới bẻ ngoặt hai tay Brutus ra sau lưng. Brutus bị đau hét lên một tiếng, ngũ quan nhăn nhúm lại, hèn mọn quỳ rạp xuống.

“Antony đại nhân...” Trong tình huống này, gã buộc phải thay đổi cách xưng hô, “Cứu em với... Em không cố ý... Không cố ý giết mẹ em đâu...”

“Đến mẹ nuôi mà cũng dám xuống tay!” Darling cắn răng, “Cậu cho rằng tôi có thể một tay che trời hả?! Chuyện này mà lộ ra là chết cả đám! Brutus ơi là Brutus, cậu hại tôi rồi!”

Darling thở hồng hộc, huyết Thái Dương đập dữ dội, mặt và cổ đỏ lên vì tức giận.

Brutus bị hấn quất đến phát khóc, móng tay cào vào mặt đất, toạc cả da.

“Tất cả là tại con nữ nô dê tiện kia!” Brutus phẫn hận siết chặt tay, “Rõ ràng ả đã đồng ý sẽ làm mọi thứ vì em... Kết quả thì sao chứ...”

Darling khinh bỉ liếc gã, “Tốt nhất là cậu nên từ bỏ hi vọng với gia tộc Polio đi. Nữ nô xấu xí mà cậu rù quên đã được phóng thích, chuyển tới nơi khác sống rồi...”

“Mẹ nó! Lại là cái thằng mặt trắng Polio!...”

Brutus đột ngột ngắt ngang lời Darling, siết chặt nắm đấm nện một cú cật lực xuống đất. Gã tuyệt vọng vò tóc, nghiêng răng nghiêng lợi, từ ngữ thô tục đua nhau tuôn ra, cả người run bần bật vì phẫn nộ.

“Thằng bắt tài được mỗi cái mặt đó có gì hay mà lần nào cũng được Thần may mắn chiếu cố thế?!... Đúng là cha nào con nấy, cả thằng cha lẫn thằng con đều mắc ói như nhau!”

“May mà hấn bắt tài, nếu không chúng ta lại phải tốn công giết thêm một con chuột nhất nữa.” Darling cười khinh. Hấn vẫn còn nhớ cái cảnh Heron đứng chết trân trên bục phát biểu hồi đám tang của cự gia chủ gia tộc Antony.

Brutus như người đang mò mẫm trong đêm bất được ánh sáng, chậm rãi quỳ thẳng lên, nhe hàm răng ố vàng dính máu nhìn Darling. Nụ cười cứng đờ khiến tổng thể khuôn mặt gã xấu không tả được, như cái mặt nạ rách nát bị người ta vứt ngoài bãi rác.

“Đại nhân, con chuột nhất đó trùng hợp lại là em họ của Gattuso, sau này thế nào cũng gây phiền toái cho anh... Chi bằng...”

Darling gật đầu, cười lạnh: “Chuyện này còn cần cậu nhắc sau? Sớm muộn gì tôi cũng sẽ xử lý hấn, nhưng không phải lúc này...”

Brutus ngạc nhiên, có chút ngoài ý muốn: “Giờ không ra tay thì còn để đến chừng nào nữa?!”

Mắt gã lại ầng ậc nước, van vãn: “Anh đã đồng ý giúp em giải quyết thằng nhóc Polio đó rồi mà... Suốt thời gian qua em cũng chăm sóc nhãi con kia hộ anh đấy thôi. Anh có biết việc này nguy hiểm thế nào không, một khi điều tra ra là em chết chắc! Van anh đấy... Anh hãy rũ lòng thương giúp thằng em này đi... ”

Darling trầm mặc một hồi lâu lạnh lùng nhìn về phía Brutus nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Rồi hần đi qua đi lại như đang mưu tính cái gì đó.

Đột nhiên hần dừng lại, ngồi xổm xuống, nheo mắt nhìn Brutus: “Cậu thật sự hận Polio?”

Brutus giật bắn người, trịnh trọng lập lời thề: “Vâng! Cực kỳ hận ạ! Em thề với trời, dù em có thịt nát xương tan, tiếng nhớ muôn đời, em cũng quyết phải kéo Polio chôn cùng!”

“Vậy thì tốt.” Darling nham hiểm cười, “Tôi hỏi lại, nếu cậu có cơ hội đồng quy vu tận cùng thằng nhóc Polio đó, cậu có làm không?”

“Đương nhiên làm!” Brutus kiên định gật đầu, chột thống khổ nói: “Mẹ em đã chết rồi... Là do Pliny gián tiếp hại chết, còn em chỉ là giúp mẹ được giải thoát thôi... Mẹ chết, ánh sáng của đời em cũng mất luôn. Báo thù Polio là lý do duy nhất để em tồn tại!”

“Rất tốt.” Darling nhếch môi hài lòng, thấp giọng nói: “Nghe này... Em trai bé bỏng, cậu hoàn toàn có thể báo thù đó... Chẳng phải cậu đang nuôi hai con sư tử, đồng thời có trong tay thằng nhãi con trai Gattuso sao?... ”

Brutus sững sờ, thân thể cũng thôi run rẩy.

Darling nói tiếp: “Cậu thông minh như vậy, chắc không cần tôi phải cầm tay dắt đi từng bước đâu nhỉ?”

Hần chỉ nói nhiều đó rồi dẫn Levis rời khỏi căn nhà âm u thoảng mùi máu kia.

Trước khi lên xe, Darling nhỏ giọng phân phó Levis: “Mấy ngày này hãy để mắt đến nó.”

Levis suy nghĩ một chốc: “Ngài muốn ra tay rồi? Lợi dụng Brutus?”

Darling cười lạnh: “Nó đã giết người, đến ta cũng không đảm bảo sẽ giúp nó chạy tội thành công. Dù sao nó cũng sắp hết giá trị lợi dụng rồi, thôi thì vét hết vốn liếng xài lần cuối rồi bỏ luôn cho rảnh nợ.”

Levis bất giác rung mình vì sự vô tình vô nghĩa của chủ nhân gã. Gã thoáng run sợ trong lòng, khúm núm nhận lệnh.

...

Heron nghe lời Gattuso, chuyển mục tiêu sang chức “Quan hộ dân”.

Ngày tuyển cử của chức này tổ chức sớm hơn ngày tuyển cử vào viện Nguyên Lão một chút. Yêu cầu đưa ra cũng khá đơn giản, không giới hạn tuổi tác cũng không cần quá nhiều kinh nghiệm, rất hợp với những người mới chân ướt chân ráo vào giới chính trị. Cho nên đây là bước đệm được khá nhiều con cháu thế gia lựa chọn.

Từ hôm trở về từ bãi biển, Heron cảm thấy cuộc sống tươi tắn hẳn ra. Hắn đã xác định được phương hướng phát triển rõ ràng, hơn nữa, cuối cùng hắn cũng tìm được người hắn yêu, đồng thời cũng là người yêu hắn.

Một buổi sáng hằng hái học tập lại qua đi. Heron ngồi trên xích đu trong đình hóng gió, nhắm mắt dưỡng thần, trên đùi là quyển sách còn để mở. Hắn vừa nhồi nhét một đồng kiến thức vào đầu, nên giờ rất cần thời gian để tiêu hóa.

Thời tiết vô cùng tốt, tuy mặt trời đã lên cao nhưng ánh nắng lại không quá gắt, dịu dịu xuyên qua lỗ hổng trên mái đình, rơi xuống người Heron.

Heron một mình ngồi giữa vầng sáng, tóc hắn vắt qua thành xích đu, sườn mướt chảy xuống như một con suối nhỏ, càng tôn thêm sự nhu hòa về cả ngoại hình lẫn khí chất của hắn.

Chợt Heron nghe có tiếng bước chân đang hướng về phía này. Hắn đã biết người đến là ai, mắt vẫn nhắm, dịu dàng mỉm cười: “Lucas?”

Lucas vừa luyện kiếm xong, cả người mướt mồ hôi, dưới ánh nắng, cơ thể y như được phủ thêm một bộ giáp lấp lánh. Y vừa vận động mạnh xong nên thở rất gấp, tim đập thành thịch, máu nóng chảy rần rật.

Y hít vào một hơi thật sâu để bình ổn hô hấp, sau đó quỳ một chân xuống:

“Ngài tìm tôi ạ?”

“Ừ.” Lúc này Heron mới mở mắt ra, hơi cúi đầu nhìn Lucas, vươn tay lau mồ hôi chảy trên mặt y, “Cũng không có gì. Chỉ là ta thấy ngươi luyện nhiều rồi, nghỉ một lát đi.”

Lucas cười: “Ngài cũng thế. Tôi thấy so với luyện kiếm, đọc sách cũng không nhàn hơn là bao.”

“Ngươi thấy vậy à?” Heron cười cười, “Thế giúp ta thư giãn một chút đi?”

Nói rồi hắn đưa một cuốn sách cho Lucas: “Ta muốn nghe giọng đọc của ngươi.”

Lucas nhận lấy, thấy tên sách thì hơi ngạc nhiên: ” “Ô Mia” ạ?”

48. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 48: Trưởng Thành Ái Tình

“Ừ.” Heron cười nói, “Tự đừng ta muốn nghe tiếp phần sau của cổ sự này.”

Lucas không có ý kiến, mở sách ra, bắt đầu đọc:

” “Ô Mia bị tước đi năng lực nhận biết tình yêu, nhưng điều đó cũng không ngăn được số lượng người ngưỡng mộ nhan sắc của nàng tăng lên một cách chóng mặt. Thần gió mơn man tóc của nàng, bướm vờn quanh môi nàng, các vương tử ganh nhau tranh giành ánh mắt của nàng. Xung quanh nàng tràn ngập sự quý mến và kính ngưỡng, thế nhưng nàng lại cảm thấy thật cô độc, thật lẻ loi, vì nàng không tài nào hiểu được tình cảm mọi người dành cho mình. Thế là nàng tự nhốt mình vào một căn nhà gỗ giữa rừng, lặng lẽ sống một cuộc sống nhàm chán.” ”

Lucas dừng lại một chút, rồi đọc tiếp: ” “Zeus, vua của các vị thần, nghe tin đồn về vẻ đẹp toàn mỹ của Ô Mia nên đã đích thân xuống trần xem thử. Và ngài đã lỡ sa vào lưới tình với nàng Ô Mia xinh đẹp ấy. Thế nên ngài càng xót thương cho hoàn cảnh của Ô Mia hơn. ”Thật độc ác, thật tàn nhẫn! Tại sao Venus kia lại có thể làm như vậy?!” Zeus gào lên như thế. Và ngài quyết định sẽ phá bỏ lời thề của Venus, giúp Ô Mia trở về như xưa.” ”

Heron hỏi: “Zeus làm thế nào để phá bỏ lời thề?”

” “Muốn loại bỏ một lời thề được lập bởi thần linh, chỉ cần một thứ. Chính là trái tim của loài thiên thú sinh trưởng bằng mây và nước mưa: Thiên lộc. Nhưng có điều, trái tim đó phải được thiên lộc tự nguyện dâng lên, nếu không thì sẽ không có tác dụng. Zeus đã mang Ô Mia đi tìm Thiên lộc.” ”

” “Thiên lộc sống ở tầng mây cao nhất. Nó có một bộ lông trắng thuần như tuyết, mắt xanh và sâu như đại dương, trên đầu là cặp sừng to lớn còn rạn rở hơn cả vàng. Nó yêu Ô Mia ngay từ cái nhìn đầu tiên, nên đáp ứng lời thỉnh cầu của Zeus, tự móc tim, lấy mạng sống của mình đổi lấy hạnh phúc của Ô Mia.” ”

Lucas nghiêm túc đọc.

“Con thiên lộc kia tốt bụng dữ.” Heron tặc lưỡi, “Sau đó thì sao?”

” “Khả năng nhận biết tình yêu đã trở lại với Ô Mia, nhưng nàng lại quên sạch những chuyện xảy ra trong quá khứ. Nàng chấp thuận lời tỏ tình của Zeus, cùng vị thần tối cao kia sống một cuộc sống viên mãn đến cuối đời. Sau khi Ô Mia qua đời, để tưởng nhớ Thiên lộc đã giúp đỡ ngày nào, Zeus đã dùng cặp sừng của nó xây nên một tòa cung điện, đặt tên là ”Thiên Lộc“...” ”

Càng về cuối giọng Lucas càng nhẹ, cuối cùng như hóa thành một chiếc lông chim, theo gió bay mất. Y vẫn duy trì tư thế quỳ một chân, mắt nhìn chăm chú vào trang sách như đã thả hồn vào từng con chữ.

Heron thấy Lucas thất thần, liền không vui. Hắn vươn tay xoa xoa mặt Lucas, từ má xoa đến sau tai, rồi chạm đến gáy y.

Lucas ngẩng đầu nhìn Heron, mỉm cười.

“Lúc này người không thèm nhìn ta, Lucas.” Heron xụ mặt, “Chẳng lẽ ta không hấp dẫn bằng một quyển sách sao?”

Hắn nhìn Lucas bằng đôi mắt ướt ươn ướt đáng thương, cái tay túm lấy tóc Lucas khe siết chặt.

Từ sau khi tìm Heron “rã băng”, hắn đa sầu đa cảm hơn trước rất nhiều, đặc biệt là khi đối diện với Lucas.

Lucas thấy Heron như vậy, buông sách xuống, bắt lấy cái tay đang đặt sau ót mình của hắn, nắm chặt.

Lòng bàn tay y nóng hổi. Hơi nóng xuyên qua da, theo mạch máu xông đến ngực Heron.

Heron chăm chú nhìn Lucas một hồi, làm bộ lơ đãng hỏi: “Lúc này người đang nghĩ gì đó?”

“Tôi chỉ là đang cảm thấy vui cho Ô Mia thôi ạ.” Lucas cười, “Ô Mia đúng là người may mắn nhất thế gian, có sắc có tình, còn được ở bên người yêu đến mãi kiếp.”

“Nhưng hạnh phúc của nàng ta lại được dựng nên từ sự hi sinh của Thiên lộc. Thậm chí nàng ta còn chẳng nhớ chút gì về sinh linh kia nữa. Đúng là bi kịch.”

“Tôi không nghĩ thế.” Lucas nhìn Heron, khóe mắt khóe miệng cong cong. In trong đôi mắt màu xanh lam xinh đẹp của y là một khoảng không gian rộng lớn, mà Heron chính là trung tâm.

“Thiên lộc tình nguyện dâng hiến bản thân mình vì Ô Mia. Nó ra đi rất thanh thản, cho nên cũng không tính là bi kịch.”

“Hừ. Nói gì thì nói, ta cũng thấy nó vừa ngu ngốc vừa xui xẻo, đúng cái loại điên vì tình luôn.”

Lucas chỉ đáp lại bằng tiếng cười khê.

Heron chuyển sang tư thế nằm, đột nhiên vươn tay kéo Lucas một cái. Lucas mắt đã bị kéo về phía trước, hai tay chụp lấy tay vịn của xích đu, chóp mũi gần chạm đến mặt Heron.

Heron quay sang, cọ cọ chớp mũi với y, cảm nhận hơi thở ấm áp của đối phương vờn trên mặt. Họ chỉ im lặng nhìn nhau, trong đôi mắt xanh của Lucas là ảnh ngược của Heron, còn trong đôi mắt đen của Heron là ảnh ngược của Lucas. Cả thế giới như thu lại, chỉ còn hai người.

Heron luồn tay vào tóc Lucas, xoa xoa. Hắn hơi nghiêng mặt, chủ động áp má mình lên môi y.

“Người hôn ta rồi đó nha.” Hắn cười giảo hoạt.

Lucas vươn tay nắm cằm Heron, âu yếm đặt lên trán hắn, má hắn, chớp mũi hắn, cầm hắn, chỉ trừ môi, vô số nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Heron như người đang ngựa lại bị gãi không đúng chỗ, bứt rứt mãi, cuối cùng hắn xoay mặt qua, vươn tay giữ lấy gáy Lucas, thẳng thắn hôn lên môi y.

Lucas làm bộ vậy thôi, chứ thật ra này giờ y đã khó chịu lắm rồi, lần này Heron chủ động dâng đến tận miệng, dễ gì y bỏ qua. Y nâng cằm Heron lên, nhắm mắt làm sâu thêm nụ hôn.

Tim Lucas lại theo thói quen, bắt đầu loạn nhịp. Heron như một thanh nam châm khổng lồ, dễ dàng hút ra hết những tình cảm y hằng chôn giấu. Đột nhiên y thấy đói cồn cào, dường như linh hồn y đang mãnh liệt khát cầu một cái gì đó.

So với nụ hôn đầu tiên, nụ hôn này thành thực và cháy bỏng hơn rất nhiều. Dục vọng càng tràn trề, Lucas càng dịu dàng. Y không bá đạo cướp đoạt, chỉ nhẹ nhàng mơn trớn đầu lưỡi Heron, như một tu sĩ luôn mang theo lòng thành kính đối với đức tin của mình. Có lẽ chỉ cần Heron nói không muốn, dù thân thể đang khó chịu cỡ nào, y cũng sẽ buông hắn ra ngay lập tức. Sự cố chấp trong tình yêu này của y hoàn toàn khác với tình cảm đơn thuần của Heron.

Bọn họ hôn rất lâu, đến khi chịu không nổi nữa mới luyến tiếc buông ra. Heron nhắm mắt quay đầu sang một bên thở hổn hển, khuôn mặt trắng nõn có chút ửng hồng. Một lọn tóc rơi xuống mặt, đọng đưa theo nhịp thở của hắn.

Lucas tròng trành nhìn người mình thương, giúp hắn vén lọn tóc kia lên.

Heron nghỉ ngơi một chốc, sau đó ra lệnh: “Lucas, đừng quỳ nữa.”

Lucas vâng lời đứng dậy. Vì quỳ lâu nên đầu gối hơi đau.

Heron mở mắt, nắm lấy ray y, kéo mạnh một cái. Lucas không ngờ hắn sẽ làm vậy, mắt thẳng băng, loạng choạng ngã lên người hắn.

Heron bị Lucas đè muốn hụt hơi, lồng ngực và cằm bị va chạm khê nhói lên, khiến hắn theo bản năng rên

nhẹ một tiếng. Lucas luống cuống muốn ngồi dậy xem hấn có bị thương không, nhưng Heron dường như đã đoán trước, nhanh tay kéo cổ áo Lucas, giữ y nằm sấp trên người mình.

“Nằm yên đó!” Hấn gằn giọng.

Xích đu hơi đung đưa theo động tác của hai người, kim loại ma sát phát ra âm thanh chói tai. Heron chuyển qua ôm cổ Lucas, chăm chú nhìn y. Nhưng Lucas đang quay lưng về phía ánh nắng, nên Heron không thể nhìn rõ ngũ quan của y, chỉ có thể cảm nhận được sự rung động của hai trái tim cùng chung một nhịp của hai người.

Đột nhiên lòng Heron trào ra một cảm giác kỳ lạ. Hấn cảm thấy dường như mình đang hòa thành một thể với người yêu. Hấn cứ tưởng thứ tình cảm hấn và Lucas cùng thai nghén ra từ ngày trở về từ bãi biển vẫn chẳng tiến triển gì, nhưng hấn đã lầm. Thì ra nó vẫn lặng lẽ sinh sôi nảy nở trong âm thầm.

Chợt hấn nâng mặt Lucas lên, kích động nói:

“Lucas, ta yêu ngươi! Với thân phận chủ nhân, và người yêu, của ngươi, ta tuyệt đối không cho phép ngươi phản bội ta! Cả thân thể lẫn linh hồn của ngươi đều là của ta! Nếu ngươi dám ngoại tình, vậy thì hãy cầu nguyện để không bị ta bắt được, nếu không, ngươi chết chắc! Ta sẽ tự tay moi trái tim biến chất này ra, sau đó đốt xác ngươi, cuối cùng chôn ngươi trong lăng mộ của gia tộc Polio!”

Heron nói rất lớn, khiến tai Lucas ù đi. Tự nhiên y lại thấy mắc cười. Người ta tỏ tình thì ngọt ngào đường mật, còn chủ nhân của y thì hung hăng, như thể y mà lắc đầu một cái thôi là hấn sẽ xách dao chém y liền.

Cơ mà Lucas thấy vui quá thể. Y vươn tay ôm lấy bảo bối nhà y, kề mặt vào cổ hấn, ngửi lấy ngửi để mùi xà phòng thơm ngát. Heron cũng nâng chân lên vòng qua eo y.

Sau một hồi ôm ấp trong im lặng, Heron không nhịn được nữa, ai oán nói: “Lucas, sao ngươi chẳng ừ hử gì hết vậy? Ta vừa mới tỏ tình đó!”

Lucas trầm mặc trong chốc lát, sau đó hơi dịch người lên. Tầm mắt y lưu luyến lướt từ tóc, xuống mắt, xuống mũi rồi xuống cằm, cuối cùng lại trở về đôi mắt đen đẹp như đá quý của Heron.

Y đang nín thở, lồng ngực thôi phập phồng, trông y cứng đờ như một bức tượng. Mặt y căng ra đầy nghiêm túc, như một võ sĩ đã sẵn sàng vứt bỏ hết tất cả để chiến đấu đến giọt máu cuối cùng.

“Tôi yêu ngài.” Y gằn từng chữ.

Heron ngẩn người.

Tuy cùng là một nội dung, nhưng cách Heron và Lucas biểu lộ hoàn toàn khác nhau.

Tình hình là gần chục chương nữa mới có H thiệt ạ (' ')

49. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 49: Lucas Cắt Thịt

Heron mở to mắt nhìn Lucas, sau đó ấn đầu y vào hõm cổ mình, vươn tay ôm lấy y.

Hai người đổi thành tư thế nằm nghiêng, đầu Lucas gác lên cánh tay Heron, hơi thở nóng rực phả vào cổ hắn.

Mùi xà phòng chậm rãi lấp đầy buồng phổi Lucas, khiến y có cảm giác như Heron đã trở thành một phần thân thể mình. Tâm y ngứa ngáy như kiến bò, vòng tay ôm Heron khẽ siết chặt.

Heron theo thói quen đang thỏa mãn vuốt ve bắp tay rắn chắc của Lucas, chợt hắn chạm phải một vết gồ lên.

Hắn nâng tay Lucas lên, đập vào mắt là vết sẹo hình chữ “D”. Đây là gia ấn Brutus để lại trên tay Lucas lúc y nằm vùng bên nhà gã. Một gia ấn không thuộc về Heron.

“Ngài không vừa lòng với nó sao?” Lucas nhìn sắc mặt dần biến đen của Heron, cười khẽ.

“Quá chướng mắt!” Heron bĩu môi bất mãn, rồi giọng hắn chợt xiu xuống, “Cứ nghĩ đến chuyện người bị in thứ dơ bẩn này là vì ta, là ta lại khó chịu...”

Lucas cười một tiếng, tiếp tục ôm Heron.

Heron nôn nóng uốn éo cơ thể: “Lucas, ta muốn ôm người cơ!”

Thế là hai người lại đổi tư thế lần nữa.

Heron gói lên cánh tay Lucas, hai tay vòng qua eo y, cuộn người chôn mặt vào lồng ngực rộng lớn của y như con nít ngoan ngoãn rúc vào lòng mẹ.

Heron vẫn còn canh cánh cái gia ấn chết tiệt kia. Hắn cởi áo Lucas ra, thò tay xoa xoa gia ấn của gia tộc Polio in trên ngực y.

“Lucas, cơ thể người đẹp quá đi.”

Ngón tay hắn trượt từ cơ ngực Lucas xuống cơ bụng y, thậm chí còn có xu hướng trượt xuống dưới nữa. Lửa dục của Lucas bị hắn dễ dàng nhóm lên.

Nhưng Heron đã nhanh chóng thu tay về, đuổi người mỗ mỗ môi Lucas: “Người người toàn mồ hôi không à. Theo ta đi tắm nào.”

“Phụt”, dây thần kinh nào đó của Lucas anh dừng hi sinh.

...

Đài phun nước bằng đồng ào ào phun ra nước ấm, hơi nước bốc lên ngùn ngụt, ngọn nến phát ra ánh sáng vàng vọt, phòng tắm mờ ảo như tiên cảnh.

Heron cởi áo ngoài, lười biếng đốt huân hương, làn khói tím tràn ra từ noãn lô vờn quanh ngón tay hắn.

Lucas đứng đối diện, cả người cứng đờ.

Heron nhìn cái mặt đang đực ra của y, xấu xa cười một tiếng, bụm hai tay lại vốc lên một vốc khói tím, đưa lên miệng, nhẹ nhàng thổi về phía y.

Trên người Heron giờ chỉ còn mỗi một bộ nội y, đôi chân trắng nõn lấp ló sau làn hơi nước, mái tóc đen dài xõa xuống ngang vai, nụ cười tuy không có ý tốt, nhưng lại vương chút ngây ngô của trẻ con, rất giống một tiểu ma đầu vừa tà ác vừa hồn nhiên, khiến người ta không thể nào giận được.

Lucas bị hắn chọc phá, vô thức tiến lên vài bước, xuyên qua lớp sương khói.

Heron nâng áo lót lên, cởi ra. Hắn biết Lucas đang nhìn mình nên cố ý cởi rất chậm, làn da mịn màng như tơ lụa dần lộ ra dưới ánh nến.

Mắt Lucas tham lam dán chặt lên cơ thể Heron, bắt đầu từ cái bụng bằng phẳng, đến hai điểm nho nhỏ mê người trên lồng ngực, cuối cùng là xương quai xanh tinh xảo. Lucas nuốt nước bọt, cảm thấy mình sắp không xong rồi.

Heron lúc mặc quần áo đã rất đẹp, giờ cởi đồ ra lại còn tuyệt mỹ hơn nữa. Đẹp đến mức khiến Lucas không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Thấy thế nào?” Heron mở ám hỏi, khóe miệng nhếch lên. Hắn đuổi cái chân thon dài khê lướt một đường trên mặt nước.

Đáy mắt Lucas càng lúc càng sâu, hơi thở cũng có phần bất ổn. Y không tự chủ được vươn tay kéo Heron vào lòng. Bụng dưới hai người va vào nhau.

“Rất tuyệt.” Y khàn khàn trả lời.

Heron cười cười đẩy y ra, chậm rãi xuống bể tắm, vốc mấy vốc nước rưới lên tóc mình, đến khi cả người đều ướt đầm, ánh lên ánh sáng mê người, hắn mới chậm rãi xoay người, vừa nhìn chăm chú Lucas vừa lùi lại phía bờ bên kia, cuối cùng đẩy người ngồi thành bể, kiêu mị ngoắc ngoắc y.

Nãy giờ Lucas đã bị tên yêu nghiệt nào đó câu hết hồn phách rồi, nên hắn vừa ra hiệu một cái là y răm rắp nghe theo, bước xuống bể, ngơ ngác ngác lợi qua.

Heron đợi Lucas đến gần, lập tức gác một chân lên vai y, dùng bắp chân âu yếm cọ cọ má y. Lucas vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ chân trắng mịn kia, thành kính hôn xuống, từ bắp chân hôn tới mu bàn chân.

Chợt vết sẹo hình chữ “D” xăm trên tay Lucas lại hiện ra, như một cái đinh cắm vào lòng Heron, khiến cả xác lẫn hồn hắn đều nhức nhối khó chịu.

Heron nhú mày, chân còn lại cũng gác lên vai bên kia, hai chân bắt chéo sau gáy Lucas, kéo y lại gần. Xong việc rồi hắn cũng không vội bỏ chân xuống, cứ vậy mà gác lên vai y.

Hắn nâng cánh tay Lucas lên, nhẹ nhàng vuốt ve dấu vết gai mắt kia. Ý muốn sở hữu mãnh liệt của hắn không cho phép hắn chấp nhận chuyện trên cơ thể người của hắn lại có dấu vết của kẻ khác như thế này.

“Lucas... Ta...” Hắn lẩm bẩm. Mắt hắn khóa kín vào vết sẹo kia, hai vai và môi run lên từng đợt, móng tay vô thức bấm chặt vào phần da thịt xung quanh vết sẹo. Ngọn lửa ghen tuông ngàn ngạt bốc lên khiến mắt hắn vằn tơ máu. Dù hắn biết dấu ấn này bị in lên là do mình, nhưng hắn vẫn không khắc chế được ác ý đối với thứ ghê tởm đó.

Lucas lặng lẽ thu hết mọi biểu cảm của Heron vào đáy mắt. Y thả chân hắn xuống, chống tay ngồi lên thành bể cạnh hắn, chẳng biết từ đâu lấy ra một con dao găm.

Heron nhìn thấy, lập tức đoán được y muốn làm gì, vội vàng ngăn cản nhưng không kịp nữa. Con dao trên tay Lucas không chút do dự hoa lên một đường, miếng thịt có vết sẹo chữ “D” nhanh chóng bị cắt xuống, máu nóng tủa ra, nhuộm đỏ một phần nước trong bể tắm.

Heron ngây người nhìn sự việc diễn ra, đầu óc đình trệ trong thoáng chốc.

“Có vãi không?” Lucas dùng tay ép chặt lên mép vết thương, mỉm cười nói với Heron, “Tôi cần cầm máu ạ.”

“Lucas! Người làm trò quỷ gì vậy?!... Mẹ nó, ta nhất định sẽ giết người!...” Heron mặt trắng bệch vừa run

cầm cặp măng vừa vội vàng chạy đi nhặt bộ đồ lót mình mới cởi ra mang đến cho Lucas.

Lucas chảy rất nhiều máu, dính cả lên người Heron.

Heron khoác tạm y phục, hốt ha hốt hải chạy ra ngoài bảo nô lệ gọi y sĩ tới, xong lại gấp gấp trở vào xem tình hình Lucas.

Lucas có vẻ có kinh nghiệm trong việc xử lý vết thương. Động tác băng bó của y rất thành thục, trừ vài giọt mồ hôi lạnh trên trán và chân mày khể nhú thì sắc mặt y trông rất trầm ổn, chẳng biết là do y cố ý không biểu hiện ra ngoài, hay là do y vốn đã chai sạn với đau đớn nữa.

Heron nhìn Lucas, thở hắt ra một hơi, ngồi xuống cạnh y, day day con mắt đỏ ngầu: “Lucas, người đúng là tên khốn nạn! Nhiều lúc ta muốn đem người giết quách đi cho rồi...”

Lucas vừa băng bó vết thương vừa quay sang nhìn Heron, cười cười: “Ngoan nào, tôi không sao, ngài đừng khóc nhé.”

Heron nhìn khuôn mặt tươi cười của y, tự nhiên thấy lòng chua xót quá. Tại sao từ trước đến giờ hắn không nhận ra, một nụ cười gương lại khiến tim người ta đau thế này?

“Sao người phải tự làm khổ mình như thế?” Heron run rẩy hỏi.

Lucas dựng ngón cái, chỉ chỉ vị trí trái tim: “Bởi vì nơi này mang tên ngài!”

Giọng nói của Lucas chui vào tai Heron rồi khơi gợi lên cái gì đó. Hình như y đã nói những câu như thế này nhiều lần lắm rồi, nhưng lần nào hắn cũng chỉ hiểu nghĩa đen của nó thôi, giờ ngẫm lại mới phát hiện, thật ra nó còn một tầng nghĩa nữa.

Heron đột ngột nhào lên ôm chầm lấy Lucas. Mặc dù người bị thương là Lucas, nhưng so ra thì hắn còn kích động hơn y gấp mấy lần.

“Đồ ngốc này...” Heron chôn đầu vào vai Lucas, nghén nghén măng.

“Tôi làm sai à?” Lucas nhẹ giọng hỏi, dịu dàng dùng tay không bị thương vỗ vỗ lưng Heron.

“Không, người không sai...” Heron lầm bầm, “Chỉ là người ra tay quá sớm thôi...”

Lucas chỉ cười.

Lúc này, một nô lệ gọi với vào: “Chủ nhân, ngài có thư ạ.”

Heron giật mình đẩy Lucas ra, lúng túng ho khan một tiếng: “Đem vào đây.”

Nô lệ bước vào, dâng thư cho Heron rồi cáo lui. Heron bóc thư, quay về phía ngọn nến, bắt đầu đọc.

Sắc mặt hần dần thay đổi, chân mày nhíu chặt, lưng căng cứng, cả người nghiêm túc hẳn lên.

“Có chuyện gì ạ?” Lucas hỏi.

“Là thư của gã biến thái Brutus kia...” Heron chuyển bức thư qua cho Lucas, nặng nề nói, “Seneca đang ở trong tay gã...”

50. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 50: Giải Cứu Seneca

Lucas nhận thư, mở ra:

”Thằng cháu phiền phức của người đang ở trong tay ta. Nếu người muốn cứu nó, tối nay một mình đến nhà ta. Nhớ, không được báo tòa án, nếu không thì chờ nhặt xác cháu trai đi!

Brutus.”

Cuối thư có dấu mộc chứng minh thân phận của Brutus.

Heron liếc tờ giấy: “Lạ thật. Chẳng phải tên Brutus này thích nhất là chơi trò ám sát hay sao? Sao lần này lại quang minh chính đại gửi thư, lại còn đóng dấu như vậy?”

” “Chó cùng rút chậu!” Lucas nói, “Có lẽ gã đã sẵn sàng tâm lý chịu chết. Lần này ngài đi chắc chắn sẽ rất nguy hiểm. ”

“Nhưng ta không còn lựa chọn nào khác”, Heron nặng nề nói, “Ta nhất định phải cứu Seneca ra.”

Lucas trầm mặc một hồi, mắt đầy lo lắng, môi mím chặt. Y ôm Heron, hạ quyết tâm: “Tôi sẽ đi với ngài. Để ngài xông pha một mình, tôi không yên tâm được.”

” Tất nhiên người phải đi với ta rồi. Người luôn ở bên ta ở những lúc khó khăn mà. Lần này cũng không ngoại lệ.”

Heron tựa đầu vào vai y, sờ sờ mặt y, cười nói: “Lucas, đừng căng thẳng quá. Tuy ta đánh không lại người, nhưng vẫn đủ sức xử đẹp tên Brutus kia.”

Lucas vuốt tóc hắn, nặng nề buông một tiếng thở dài.

...

Đội y sĩ bôi thuốc và băng bó cho Lucas xong, hai người liền đi thay đồ. Lucas khoác áo choàng, đội một cái mũ lớn, còn cẩn thận quàng thêm một chiếc khăn to sụ, cả mặt đều bị che khuất, chỉ chừa lại hai con mắt để nhìn đường.

Hiện y đang ngồi xổm xuống để Heron buộc giúp một một lớp bảo vệ quanh cổ. Cơ thể y căng cứng, hô hấp rất nhẹ, sắc mặt vô cùng trầm trọng.

Heron nhìn nhìn Lucas, chợt vươn tay ôm lấy y: “Lucas, ta hứa sẽ trở ra an toàn. Tin ta nhé?”

“Ai biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ...” Lucas vẫn không lo lắng không thôi.

Heron nâng mặt y lên, dùng ngón cái dịu dàng vuốt ve vùng chân mày đang nhăn thành một đồng của y, thần bí nói: “Xòe tay ra nào, ta cho người xem cái này.”

Lucas vâng lời xòe tay. Heron thả vào tay y một thanh kiếm nhỏ có sợi dây buộc ở chuôi.

“Còn nhớ thứ này không?” Heron cười, “Đây là món quà đầu tiên người tặng ta đó, mặc dù là mua bằng tiền của ta.”

“Sao mà quên được chứ?” Lucas hơi mỉm cười, “Chính thứ đồ chơi này đã cứu chúng ta một mạng mà.”

“Đúng vậy. Lần trước chúng ta thoát được là nhờ có thứ này phù hộ. Lần này cũng vậy thôi. Nào, Lucas, giúp ta đeo nó lên đi.”

Heron kéo ống tay áo choàng bên phải lên, để lộ cổ tay trắng nõn, giơ ra ngang tầm với Lucas.

Lucas cẩn thận giúp hắn buộc sợi dây ở chuôi kiếm lên cổ tay. Sau khi buộc xong, y đặt lên đó một nụ hôn nhẹ.

Lucas ngẩng đầu, đôi mắt xanh lam lấp lánh như chứa bụi kim cương chăm chú nhìn Heron. Hàng mi dài của y phủ xuống, tạo ra cái bóng hình rẽ quạt, và tuy chân mày vẫn còn nhăn tít lại, nhưng trên khóe môi y đã có nét cười. Hai cảm xúc, một lo âu một hạnh phúc, trông đối lập, nhưng kỳ thật lại rất hòa hợp khi cùng xuất hiện trên mặt y.

Heron kích động nhào đến ôm Lucas, thì thào vào tai y: “Lucas, sau khi trở về, ta muốn cùng người làm tình.”

Dứt lời liền hôn lên môi y một cái thật kêu.

Lucas đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng.

...

Hai mẹ con Brutus sống ở vùng ngoại ô, cách khá xa nhà của Heron. Lúc hai người tới nơi, trời đã khuya lắm rồi. Vạn vật đã chìm vào giấc ngủ say, giữa không gian tĩnh lặng cũng chỉ có tiếng côn trùng kêu, tiếng gió hú và tiếng quần áo loạt xoạt của họ mà thôi.

Màn đêm thăm thẳm như một tấm vải khổng lồ bao trùm lên mọi thứ. Trời hôm nay không có sao, chỉ có vầng trăng nhợt nhạt thoát ẩn thoát hiện. Gió đêm lạnh lẽo gào thét trên những ngọn cây, như tiếng của một con quái vật vô hình.

Heron vừa xuống xe đã thấy Brutus ôm Seneca đứng sẵn trước cổng đợi từ bao giờ.

Brutus mặc quần áo làm từ vải thô, mặt dính những vết bẩn nhờn nhờn, tóc nhờn dầu dính bết vào nhau, tay áo đã bạc màu phát phơ trong gió. Khuôn mặt gã cứng đờ, bị ánh trăng phủ lên một màu trắng bệch, thân thể gầy nhom chẳng khác nào một bộ xương khô, đứng thất thần như một cái xác không hồn.

Seneca đang yên tĩnh ngủ trong vòng tay gã.

Brutus vừa nhìn thấy Heron, đôi mắt không có tiêu cự chợt bén nhọn hẳn lên, như một con vật xù gai để tự vệ. Chẳng biết từ đâu, gã lấy ra một con dao kề sát vào lồng ngực nhỏ bé khê pháp phồng của Seneca.

Một cơn gió nổi lên thổi tóc Heron bay tán loạn. Hắn bình tĩnh vén tóc ra sau tai, chậm rãi nói: ” Ta chỉ dẫn theo một nô lệ đánh xe, cho nên người không cần phải đề phòng thế đâu.”

Brutus xem như không nghe thấy, mũi dao vẫn đặt chỗ cũ, vừa từ từ lùi vào trong sân, vừa cẩn thận quan sát bốn phía.

“Vào một mình, đóng cửa lại!” Gã quát khê.

Heron nhanh chóng đi theo, sau đó xoay người đặt tay lên hai cánh cửa nặng trĩu. Hắn bắt gặp ánh mắt lo lắng của Lucas, âm thầm thở ra một hơi, sau đó mỉm cười với y, rồi đóng cửa lại.

Sau khi thấy đối phương hoàn toàn bước vào địa bàn của mình rồi, sắc mặt Brutus mới thả lỏng ra một

chút. Gã ôm khư khư Seneca, ngồi xuống một cái ghế đặt cạnh cái bàn đá kê trong sân, đồng thời hất mặt về phía cái ghế trống đối diện, ra hiệu cho Heron.

Heron cảnh giác nhìn gã, cũng ngồi xuống.

Brutus theo dõi động tác của Heron, chợt bật cười.

“Làm gì căng thế, ta có ăn thịt người đâu nào.” Gã vừa cười vừa nói.

“Người muốn gì?” Heron vào thẳng vấn đề.

Brutus cầm bình rượu đặt trên bàn lên, tự rót cho mình một chén, ngả ngón hươu hươu trước mặt Heron:

“Nói chuyện với ta đi! Nói gì cũng được.”

Đoạn gã uống sạch rượu trong chén: “Chẳng ai thèm nói chuyện với ta suốt mười ngày rồi. Dù người là người ta ghét nhất, nhưng có còn hơn không.”

Sự bình tĩnh của Brutus khiến lòng Heron sinh ra một nỗi bất an mơ hồ.

“Sao Seneca lại ở trong tay người?”

“Bởi vì ông anh quý hóa của ta là Antony đại nhân. Người nghĩ người có thể qua mắt được mạng lưới khổng lồ của hắn ta à? Với lại, ta không bắt cóc thằng quỷ nhỏ này, ta chỉ lãnh nhiệm vụ bón ăn dọn phân giặt quần áo cho nó thôi.”

Heron khiếp sợ. Thế là những bí ẩn trong chuyện này, nhờ lời tự thú thẳng thừng của Brutus, bắt đầu được đưa ra ánh sáng. Và mấu chốt ở đây chính là Darling.

Brutus cúi đầu, cầm lấy cái tay trắng trắng mềm mềm của Seneca, tự chơi tự cười, trông như một thằng bệnh.

“Nhưng mà...” Brutus thả tay của thằng bé xuống, tiếc hận buông một tiếng thở dài, “Darling kia chỉ lợi dụng ta như một thứ công cụ không hơn không kém...”

Khuôn mặt vốn hờ hững của Brutus trở nên âm trầm. Gã cười âm hiểm, mạch máu hai bên Thái Dương nổi lên như muốn phá rách cả da.

“Sau người, hắn là kẻ ta hận nhất! Hắn đối xử với ta như nô lệ, tưởng ta là chó, cho khúc xương là vẫy đuôi

nình bợ hay sao! Mẹ nó, ta thật muốn xẻ thịt lột da, bằng thầy vạ đoạn, vớt hần cho chó ăn!”

Theo sau là một tràng chửi rửa, bao nhiêu từ ngữ chợ búa gã đều phun hết ra.

Heron không rét mà run. Chỉ trong nháy mắt, Brutus đã biến thành một người hoàn toàn khác.

Chợt Brutus ngừng chửi, lại tiếp tục híp mắt cười, giống như chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác của Heron.

“Nhưng mà không sao, hần rồi sẽ hối hận vì đã đối xử với ta như thế...” Khóe môi gã nhếch lên, “Người biết tại sao hôm nay người lại ngồi ở đây, mà không phải là Gattuso không? Đây là món quà đáp lễ của ta dành cho anh trai yêu quý của mình đó! Ha ha!”

Heron trầm mặc, cảm giác bất an trong lòng ngày càng lớn.

Brutus không quan tâm Heron có đáp lại hay không, hiện tại gã chỉ cần một người để trút bầu tâm sự mà thôi. Gã vừa nốc rượu vừa lải nhải:

“Darling chẳng qua chỉ là một thằng con nuôi của gia tộc Antony thôi...” Brutus co người lại như một con rùa, “Ta với hần mới là ruột thịt, dòng máu chảy trong người hần chẳng khác gì dòng máu chảy trong người ta!”

Rồi gã nhớ lại chuyện cũ, điên cuồng lắc đầu, nước mũi chảy lòng thòng cũng không buồn lau: “Trước khi mẹ ta chết đã gửi chúng ta cho gia tộc Antony, thế nhưng bọn họ không muốn ta, thế là bọn họ vớt bỏ ta, tàn nhẫn và lạnh lùng như vớt bỏ một phế phẩm...”

Trong cơn kích động, Brutus gần như đánh mất chính mình. Gã dùng dao găm khắc lên bàn đá, tạo ra những âm thanh cực kỳ chói tai. Những âm thanh đó vang khắp bốn phía, rồi lại bị dội ngược trở về, mạnh mẽ đâm vào màng nhĩ Heron.

“Bọn họ vớt bỏ ta! Bọn họ vớt bỏ ta! Bọn họ vớt bỏ ta!...”

Brutus cố chấp lặp đi lặp lại, càng lúc càng lớn, đến mức át cả tiếng dao ma sát với mặt bàn. Heron chợt có cảm giác đây không phải là giọng của Brutus, mà là giọng phát ra từ một con ác quỷ đang bám trên người gã.

Một luồng khí lạnh bò lên lưng Heron, tê dại.

51. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hãn - Chương 51: Yêu Lucas Nháy Mắt

Brutus dường như đã mất khống chế. Khuôn mặt vặn vẹo, nội tâm xấu xí đều bị phô bày hết ra.

Ánh mắt của gã lại trở về trên người Heron, âm trầm hỏi: “Sao ngươi không nói gì hết vậy? Chẳng lẽ ngươi cũng kinh thường ta sao? Nói!”

Heron bất đắc dĩ nhìn xung quanh để tìm đề tài thỏa mãn tên điên này.

Cửa lớn đóng kín mít, bên trong không thắp nến, bóng tối đen đặc như có thể ngưng kết lại thành một vật thể, ngọt ngào và tà ác. Một con quạ đen đậu trên mái hiên kêu lên một tiếng, khô khốc như âm thanh gọi hồn của Thần Chết. Những dây thường xuân khô héo không người chăm sóc phủ kín một mặt tường, càng tăng thêm sự âm mưu và chết chóc của ngôi nhà.

Heron cảm thấy đến không khí ở đây cũng bị ô nhiễm.

“Gurneya đâu?” Heron hỏi.

Brutus thở ra một hơi như đã đợi câu này từ lâu. Gã nhướn mày, khuôn mặt tràn đầy sự bi thương nhưng khóe môi vẫn nhếch lên, cười gượng hai tiếng: “Cuối cùng... Cuối cùng ngươi cũng hỏi rồi...”

Đột nhiên Brutus úp mặt vào bàn đá, vừa cười điên cuồng, vừa đập thùm thụp lên mặt bàn.

“Cuối cùng cũng hỏi rồi à... Làm ta đợi mãi, muốn ra tay cũng chẳng được...”

Trái tim của Heron vọt lên lên cuống họng, tay siết thành quyền, nâng cao cảnh giác.

“Mẹ ta chết rồi, bị ta đâm chết. Thú thật, đó là lần đầu tiên ta thấy nhiều máu như vậy. Thì ra trái tim của con người đâu lớn lắm đâu, cũng chỉ bằng nắm tay ta mà thôi.”

“Người giết nàng ta?!” Sóng lưng Heron lạnh buốt

Brutus bật cười: “Ôi trời, xem cái mặt như nhìn thấy quỷ của người kìa! Fanny thật khéo sinh, đến biểu cảm cũng y hệt cha người hồi trước.”

“Người đã giết người, lại còn lớn mật đóng dấu ký tên trên thư đe dọa.” Giọng Heron trầm xuống, “Brutus, kỳ này ngươi chết chắc rồi.”

Brutus dường như không mấy bận tâm đến tương lai tăm tối của bản thân. Gã vò tóc, chậm rãi nhấp rượu, khóe miệng nhếch cao cao, nhìn mông lung vào khoảng không.

“Người ta yêu nhất không còn, ta lấy gì làm động lực để sống tiếp đây? Ta đã gây ra việc ác, tất phải chịu trừng phạt.”

Heron mỉm mai: “Người thích tắm tía tài sản người khác như người mà cũng biết đạo lý đó à?”

Brutus đã uống sạch giọt rượu cuối cùng, nheo mắt ném cho Heron một cái nhìn khinh bỉ, ngông cuồng thách thức:

“Ta là người thế đó, người làm gì được ta? Cuộc đời con người có vồn vẹn mấy chục năm, nhẩn nhện làm gì cho phí hoài tuổi xuân?”

Brutus lão đảo đứng dậy, tay vẫn ôm chặt lấy Seneca. Gã hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, mồ hôi mẹ mồ hôi con đua nhau đổ xuống, sắc mặt rất không ổn, lúc trắng lúc xanh.

“Ta... Muốn cho người xem cái này...” Gã nặng nhọc nói, “Theo ta...”

Heron đề phòng nắm chặt chuôi kiếm giấu dưới tay áo, cẩn thận theo sau Brutus đến cửa chính này giờ vẫn đóng chặt.

Brutus đột nhiên hét lên một tiếng đau đớn, khom người khạc ra một ngụm máu, cả người run rẩy kịch liệt, cửa lớn cũng theo động tác của gã hé ra một cái khe. Gã như một con đĩa bị rắc muối, vừa cuộn người lại vừa nôn khan.

Trong rượu có độc!

Heron nhảy bén phát hiện ra sự bất thường. Hắn nhanh chóng chớp lấy thời cơ, đâm một kiếm vào tay Brutus.

Cái tay đang giữ Seneca của Brutus quả nhiên thả lỏng ra một chút. Gã ho liên tục, máu từ miệng và mũi chảy ra ào ạt, nhuộm đỏ vạt áo trước của gã. Nhưng gã vẫn còn một chút thanh tỉnh, cố nén đau đớn lùi về sau một bước, hai mắt trợn to như sắp nứt, cả người lung lay chực đổ.

Lòng hận thù đã tiếp thêm sức mạnh cho gã. Gã cắn răng giơ tay thật cao, dồn hết sức lực cuối cùng ném chết Seneca. Nhưng Heron không để gã kịp làm thế. Hắn vung kiếm lần nữa, chém một nhát thật sâu vào bắp tay Brutus. Brutus rên một tiếng, cánh tay đang giơ cao vô lực rớt xuống, Seneca lập tức rơi tự do, rồi được Heron bắt lấy.

Heron ôm chặt Seneca, guồng chân chạy ra cổng.

Brutus muốn đuổi theo, nhưng đã không thể nữa. Gã nằm rạp trước cửa chính, xung quanh là một bãi máu lớn, từ cổ họng gã phát ra âm thanh quái dị.

Cơ mặt gã co giật, vẽ nên một nụ cười khủng bố. Gã gắng sức tàn đẩy mạnh cửa chính ra, gào thét: “Ta nguyên rửa gia tộc Polio!”

Heron bỏ ngoài tai tất cả, đá văng cửa cổng, vừa chạy vừa kích động hô to với Lucas: “Lucas! Ta cứu Seneca về rồi nè!”

Lucas đang ngồi xồm trên xe, sốt ruột nhai nhai cọng cỏ, đằng sau y là tấm màn đen khổng lồ của thiên nhiên. Heron chạy ra vừa lúc mặt trăng ló dạng, mà vị trí của Lucas trùng hợp lại là chính giữa mặt trăng, cho nên nhìn y chẳng khác nào một vị tiên nhân lạc bước xuống trần.

Y thấy Heron trở ra an toàn, tâm tư đã buông lỏng được một nửa. Y dò xét nhìn về phía cánh cửa cổng tối om như lối dẫn xuống Hoàng Tuyền kia.

Mắt y mở to, hít ngược một hơi, nhổ cọng cỏ ra, kinh hoảng đứng lên đưa tay về phía Heron: “Nhanh lên! Có sư tử đuổi theo!”

Heron thoáng ngừng thở, theo bản năng nắm lấy tay Lucas, lấy đà phóng lên xe, động tác vô cùng gọn gàng.

Hai con sư tử vì thiếu thịt nên ồm trơ xương găm thét tông cửa lao ra ngoài. Lông bờm phất phơ theo chuyển động của chúng, bốn con mắt lóe sáng vì phát hiện ra thức ăn, trông như đám ma trời lập lòe trong đêm tối.

Cơn đói đã kích thích bản tính hung bạo của chúng.

Lucas mạnh mẽ ra roi thúc ngực, tiếng roi quất như tiếng một loại vũ khí sắc bén chém vào không khí, lẫn trong tiếng kêu ai oán của lũ quạ.

Con ngựa kéo xe hí vang rồi tung vó chạy bạt mạng, tiếng bánh xe âm âm nghiêng vào mặt đất. Cỗ xe ngựa như con mồi lao đi trong đêm tối, theo sát phía sau là hai kẻ đi săn, cùng với ánh trăng luôn đồng hành trên đỉnh đầu.

Heron không ngờ Brutus còn có chiêu này. Tính mạng đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc này khiến hắn như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, thậm chí hắn còn nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt trong lòng ngực, mạch máu căng ra như sắp đứt theo từng giây từng phút trôi qua.

Hắn hoảng hốt không yên, đặt Seneca trong xe rồi nhanh chóng trở ra, ngồi bên cạnh Lucas. Hắn nghe thấy tiếng gió gào thét vút qua bên tai, để lại làn hơi lạnh tê tái. Gió đêm thốc vào người làm môi hắn lạnh đến phát tím. Hắn theo bản năng xoa xoa hai tay.

Heron ngo ra sau, cả kinh kêu lên: “Lucas! Chúng nó sắp đuổi kịp rồi kìa!”

Lucas vẫn chăm chăm nhìn phía trước, chỉ là chiếc roi ngựa trong tay quất càng thêm nhanh. Khăn quàng của y đã rách nát, lộ ra khuôn mặt cương nghị.

Y nhú mào, môi mím chặt, cả người cứng ngắc như pho tượng, trông trấn tĩnh là thế, nhưng chiếc roi ngựa đang vung vẩy một cách điên cuồng trong tay y đã thể hiện rõ tâm tình thật sự của y.

Đột nhiên y lên tiếng: “Tôi cũng có chút kinh nghiệm trong việc chơi đùa với mấy con súc sinh này...”

Giọng nói của y lẫn trong tiếng gió tiếng gió thét gào, nhưng Heron vẫn nghe rõ mồn một.

Cả người Heron lập tức căng lên, sống lưng lạnh toát như có một cái chùy băng vô hình xuyên từ đầu đến chân hắn. Hai tai hắn ù đi, một loại bất an mơ hồ dấy lên trong lòng, chậm rãi bóp nghẹt tim hắn.

Một khắc đó, hắn thấy như bản thân đã trở lại kiếp trước, vào lúc Lucas tay cầm mũ giáp, mỉm cười thỉnh cầu hắn hãy nhớ lấy tên mình.

Heron ép mình tỉnh táo lại, chộp lấy tay Lucas, gắt: “Người có ý gì?!”

Lucas trầm mặc, dùng sức quất mấy cái liên tiếp vào lưng ngựa. Con ngựa bị kích thích, càng tăng tốc vọt về phía trước.

“Lucas!” Heron không nhận được câu trả lời, nồn nóng bất an trong lòng càng lớn.

Lucas không vung roi ngựa nữa. Y nghiêng người ôm chầm lấy Heron, nâng cằm hắn lên.

Ánh trăng chiếu sáng một bên mặt Lucas. Y mím môi, vẻ mặt vô cùng kiên định, dùng ánh mắt ôn nhu vô hạn nhìn Heron.

Ánh mắt kia gọi lên cho Heron một linh cảm cực kỳ xấu. Hắn túm lấy cổ áo y, cả người run rẩy, lắc đầu nguầy nguậy, hốc mắt bốc lên hơi nước khiến tầm nhìn cứ mơ hồ như đang lạc giữa sương mù.

“Lucas... Đừng làm vậy... Đừng bỏ ta... Xin người...” Hắn hèn mọn van cầu.

Khuôn mặt đang căng thẳng của Lucas thoáng buông lỏng. Y dịu dàng vén những sợi tóc bị gió thổi rối của Heron ra sau tai, dùng nụ cười để che đi sự chua xót trong lòng.

Y giữ im lặng một lúc lâu, rồi luồn tay vào tóc Heron, cúi đầu hôn hắn.

Heron nắm chặt tóc Lucas, kịch liệt đáp trả.

Heron đắm chìm vào nụ hôn, quên Seneca vẫn còn nằm trong xe, cũng quên lên hai con sư tử đang rượt theo phía sau, giống như hai người đã tách khỏi thế gian tàn độc và lạnh lùng này vậy.

Lucas xoa xoa lưng an ủi người yêu. Những cái xoa trều mến này khiến tim Heron mềm nhũn. Mặt hần đỏ lên, hai tai nóng bừng, thậm chí còn có cảm thấy giờ nếu cùng Lucas chết đi, hần cũng sẽ chẳng hối tiếc.

Lucas cũng không hôn quá lâu. Y chủ động đẩy Heron ra, lấy vũ khí, mỉm cười với hần.

Heron cố chấp đeo bám không cho y nhúc nhích. Hơi thở hần hỗn loạn, nghẹn ngào: “Lucas... Ta yêu người...”

Khóe môi Lucas vẽ nên một nụ cười hạnh phúc. Mối y giật giật như muốn nói lại thôi, cuối cùng, sau một hồi chịu đựng, rốt cuộc y cũng nói ra: “Xin ngài hãy quên tôi, chủ nhân.”

Khác hoàn toàn với di ngôn ở kiếp trước.

Heron sững sờ, nhưng chưa kịp phản ứng, gáy đã nhói lên một cái, trước mắt tối sầm, nhanh chóng mất đi ý thức...

52. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hần - Chương 52

Lúc tỉnh dậy, Heron phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng bày trí đơn giản, vách tường đắp đất, chăn bông trên người cũng là loại dệt bằng vải thô bán đại trà, điển hình cho nơi ở của bình dân.

Heron thấy sau gáy ần ần đau, đầu óc quay mòng mòng. Chợt, những ký ức cuối cùng hần nhớ được trước khi bất tỉnh hiện ra: Tiếng gầm vang dội của dã thú, tiếng gió rít gào bên tai, vầng trăng trắng bệch trên đỉnh đầu, và cả đôi mắt thâm tình của Lucas nữa. Những thứ này cứ luân phiên tái hiện trước mắt hần, rõ ràng rành rành ra đó nhưng không thể nào chạm tới được. Mỗi một ký ức là một cái gai nhọn, đâm nát cõi lòng hần.

Heron bắt cái thân nhức mỏi không thôi phải ngồi dậy. Hần thấy khó thở quá, như có cái gì chặn ngang cuống họng hần, mỗi lần hít vào là một lần đau đớn.

“Ngài tỉnh rồi ạ?” Chợt một giọng nói non nớt mang theo vui mừng vang lên nơi cửa phòng.

Heron gật đầu xem như đáp lại, theo âm thanh nhìn sang.

Người vừa nói đúng là một đứa con nít. Mắt nó to tròn, mặt búng ra sữa, cười híp mắt, trên tay là Seneca đã tỉnh, bên chân còn có một con chó nhỏ đang vẫy vẫy đuôi.

Heron thấy mặt thằng bé này, và cả con chó nhỏ vừa mập vừa lùn kia nữa, quen lắm, nhưng nghĩ mãi không ra mình đã gặp chúng ở đâu.

Thằng bé thấy Heron đắm chiêu nhìn mình là đoán ngay được hắn đang băn khoăn cái gì. Nó nhanh nhẩu đi tới cái tủ gỗ cũ kỹ đặt trong phòng, từ ngăn kéo lấy ra một mảnh lụa, giơ lên cho Heron nhìn: “Ngài còn nhớ cháu không? Cháu là cái đứa lúc trước đã xé màn xe của ngài nhưng may mắn được ngài tha lỗi cho đó.”

Heron mở miệng muốn nói, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra cơ bản mình thốt không nên lời. Hắn thấy như cổ họng nghẹt cứng, nửa chữ cũng không len ra nổi.

Hắn ôm cổ ho kịch liệt, mắt tóe đom đóm, hô hấp khó khăn như đương lên cơn hen suyễn.

Thằng bé kia thấy Heron vật vã như thế liền lấy làm lạ, chậm rãi đến gần giường, ân cần hỏi han: “Ngài có sao không ạ?”

Heron bắt đầu toát mồ hôi lạnh, run cầm cập. Hắn hươ tay làm động tác viết chữ. Đứa trẻ hiểu ý, nhanh chóng lấy một cái bảng sáp và bút khắc đưa cho Heron.

Heron suy nghĩ, nửa ngày sau mới đặt bút: “Người có thấy một nô lệ tóc vàng mắt xanh không?”

Đứa bé đọc chữ rồi lắc đầu, kể lại những chuyện xảy ra sau khi Heron bất tỉnh: “Ngựa của ngài phát điên xông vào thành, tông vỡ hết mấy thùng dầu ôliu ở xưởng ép dầu, còn đạp chết một con gà mái sắp đẻ trứng, mấy chú chăn ngựa phải hợp lực lại mới có thể chế phục được nó. Lúc đó cháu chạy ra hóng chuyện, tình cờ thấy vết rách trên cái màn treo trước cửa xe nên mới nhận ra đó là xe của ngài. Lúc đó ngài bất tỉnh nằm trong xe, bên cạnh là đứa trẻ này. Nó khóc lớn lắm, chắc là bị dọa sợ.”

Đứa bé nâng Seneca lên cho Heron nhìn một cái.

Seneca chớp chớp đôi mắt to tròn, ê ê a a cười mấy tiếng với Heron. Ngoại trừ hai cái má đã bớt phúng phính và sắc mặt hơi không được hồng hào ra, Seneca vẫn trông y như hồi trước.

Heron nhìn đứa cháu ngây thơ đáng yêu của mình, trong lòng lại ỉn ỉn đau.

Hắn tiếp nhận Seneca từ tay đứa trẻ, miễn cưỡng xuống giường, móc túi tiền ra thưởng cho thằng bé.

“Ngài phải đi rồi sao?” Đứa nhỏ cầm tiền, lo lắng nhìn Heron: “Cha cháu là thầy thuốc, ông ấy bảo ngài bất tỉnh là do đầu bị va đập, rất cần được nghỉ ngơi.”

Heron không nghe thấy lời quan tâm của thằng bé. Hắn ngẩn người, tâm tư đã bay về một nơi xa.

Một lúc sau hấn mới sực tỉnh, lại nhặt bút lên, viết tiếp: “Tìm giúp ta một phu xe. Ta có việc gấp, nhanh lên.”

Đứa nhỏ nhìn vị quý tộc mặt đã xanh như tàu lá mà vẫn chẳng chịu ngoan ngoãn tỉnh dưỡng này bằng ánh mắt bất đắc dĩ, nhưng nó không dám cãi lại, ôm lấy con chó nhỏ nhà mình, chạy vội đi tìm người hàng xóm vốn là phu xe.

Phu xe đó là một nô lệ trung hậu, nhận được tiền Heron đưa, thậm chí còn quỳ xuống cảm tạ hấn.

...

Xe ngựa chạy tới vùng cận ngoại thành thì dừng lại, Heron bế Seneca lão đảo xuống xe, dưới sự trợ giúp của phu xe, đến chỗ hấn và Lucas chia tay.

Heron bất tỉnh rất lâu, giờ đã là buổi tối của ngày hôm sau. Nơi này vẫn như thế, gió lạnh thổi vù vù, vàng trắng nhợt nhạt lơ lửng trên cao, phía xa xa là những dãy núi nối tiếp nhau, gần hơn nữa là những thân cây cao lêu nghêu cắt hình rõ nét lên nền trời xanh thẫm và những bụi cỏ vàng cháy khô.

Áo choàng của Heron bay phất phới, hơi lạnh của đêm tối tràn vào phổi hấn. Hấn đi dọc theo đường mòn, môi lạnh đến phát tím.

Hai con sư tử đã không còn ở chỗ này nữa. Heron đi một lúc lâu, sau đó phát hiện một vết máu khô trên mặt đất.

Trước mắt hấn biến thành màu đen, yết hầu lặn lộn vài vòng, gắng gượng bước một cách vô định về phía trước với tia hi vọng mong manh. Cuối cùng, hấn nhặt được thanh kiếm quen thuộc dính đầy máu.

Heron nghe như sét đánh bên tai, chân mềm nhũn, hai mắt đen kịt, đầu óc trống rỗng, như một cái xác không hồn mặc kệ phu xe dìu mình về lại xe ngựa. Phu xe căn cứ theo chỉ thị lúc trước của Heron, đánh xe đưa hấn về nhà.

Heron thần thờ đi vào nhà. Mấy nô lệ thấy chủ nhân của mình cuối cùng cũng về, vội vàng chạy ra chào đón, một nữ nô nhanh tay bế Seneca giúp hấn.

Heron mặt không cảm xúc băng qua bọn họ.

Tay hấn giữ khư khư kiếm của Lucas, mỗi bước loạng choạng như sắp ngã đến nơi. Mắt hấn đục ngầu, tầm nhìn mờ mờ ảo ảo, não biến thành một đồng bùn nhão. Hấn hít thở cực kỳ khê, tìm quần lên từng đợt.

Rốt cuộc hấn không chống đỡ được nữa, nắm chặt vạt áo trước ngực, vô lực khụy xuống, khò khè thở dốc, cổ họng tê rần, cuối cùng phun ra một búng máu.

...

Gattuso nhận được tin Seneca đã trở về, lập tức tỉnh cả người, đánh thức Surah dậy, nửa đêm nửa hôm giục ngựa chạy tới nhà Heron.

Giây phút gặp lại đứa con mình mang nặng đẻ đau, linh hồn Surah như cải tử hoàn sinh: Đôi mắt luôn đờ đẫn vụt sáng, khuôn mặt kém sắc tươi hân ra, cả những nếp nhăn nơi đuôi mắt hình như cũng dần biến mất. Nàng ôm chầm lấy Seneca, vừa nức nở vừa lung tung hôn lên mặt thẳng bé.

Gattuso đợi mãi vẫn không thấy Heron ra tiếp mình, một cảm giác bất an dấy lên trong lòng. Gã không muốn cắt ngang cảm xúc của Surah, nên lẳng lặng tự mình tìm đến phòng ngủ của Heron.

Heron thẫn thờ nằm đó, vô hồn nhìn chằm chằm lên nóc giường. Mặt và môi hân trắng bệch, nổi bật giữa những sợi tóc đen xõa tung trên gối. Hân hô hấp cực kỳ khê, như sắp tắt thở bất cứ lúc nào.

“Trời ạ! Em họ yêu dấu...” Gattuso bị bộ dạng sắp nhắm mắt xuôi tay đến nơi của Heron dọa đứng tim, gã đi đến cạnh giường, hỏi, “Chú sao thế này?!”

Heron không có phản ứng.

Gattuso càng kinh hoảng hơn. Gã ngồi xuống mép giường, lay lay Heron: “Em họ, nhìn anh này!”

Con người Heron chậm rãi di động, đóng đinh trên mặt Gattuso nửa ngày trời mới ý thức được người này là ai.

Hân im lặng bò dậy, tựa vào thành giường, nhặt bảng sập để bên cạnh lên, run rẩy viết: “Y chết rồi.”

“Ai chết?!” Gattuso cả kinh, “Chú không nói chuyện được hả? Trời ơi, chuyện gì đã xảy ra thế này?...”

Mồ hôi lạnh trên trán gã túa ra, bắt đầu tưởng tượng đến những cảnh máu me rùng rợn. Gã nghĩ có lẽ Heron đã điên rồi, nếu không sao tự dưng em họ gã lại viết ra cái câu xui xẻo kia.

Gã nắm chặt tay Heron: “Rốt cuộc chú cứu Seneca ra như thế nào?”

Trong đầu Heron bây giờ là một đồng hỗn độn. Vành mắt hân ửng đỏ, tóc rối bời, hơi thở đứt quãng như người chết đuối.

Gattuso thấy hân trụ không nổi nữa bèn diu hân nằm lại giường rồi đắp chăn cho hân. Gã biết mình đã quá kích động, đây không phải là lúc để truy hỏi.

Cái chết của Lucas đã tác động rất lớn đến Heron. Sức lực của hắn nhanh chóng bị rút đi qua từng nhịp thở nặng nề. Cuối cùng, hắn nhúu mày, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Gattuso dèm chăn cho hắn, trước khi đi còn hạ màn giường xuống, buông một tiếng thở dài.

Gã tìm một nô lệ, hỏi: “Mấy ngày gần đây chủ nhân của người đã đi những đâu?”

Nô lệ thành thật lắc đầu: “Tôi không biết ạ. Hôm trước chủ nhân mang theo một nô lệ ra ngoài, không nói rõ là đi đâu, khi trở về thì tinh thần đã sa sút như thế ạ.”

“Nô lệ đó là ai?”

“Bẩm, là Lucas. Nhưng tôi không thấy y về cùng chủ nhân.”

Gattuso liên tưởng đến nam nhân luôn bên cạnh Heron như hình với bóng kia, trong lòng bất giác căng thẳng. Bằng trực giác mãnh cảm của một chính trị gia, gã lơ mờ hiểu được cái gì đó.

“Chăm sóc tốt cho chủ nhân các người.” Gattuso ra lệnh, “Ngày mai ta sẽ lại đến.”

Nô lệ khúm núm dạ một tiếng.

...

Sáng sớm hôm sau, khi nô lệ đang thay nước cho đồng hồ nước thì vợ chồng Gattuso đến.

Trong phòng, Heron đang chải tóc trước gương.

Đôi mắt hắn vốn lấp lánh như sao, giờ rời rạc và tăm tối, như một viên ngọc phủ đầy bụi bặm. Hắn chỉ mặc đúng một cái áo lót dài tới trên đầu gối, cẳng chân lộ ra ngoài, chân trần đạp trên nền đá cẩm thạch lạnh lẽo.

Hắn buộc tóc lên cao, trông như một chiếc đuôi ngựa, thông qua chiếc gương trước mặt nhận ra có người vào.

Gattuso tinh tế phát hiện, hôm nay Heron không đốt huân hương.

“Heron?” Gattuso đánh tiếng ho khan.

Heron im lặng, cầm bảng sáp lên, viết: “Em không muốn tham tuyển chức quan hộ dân nữa đâu.”

Gattuso đọc xong, thở dài: “Em họ, giờ thần kinh chú không được bình thường, đừng bồng bột, kéo mốt hồi hận cũng không kịp...”

Surah huých chồng, dùng mắt ra hiệu cho gã.

Nàng nhẹ nhàng tới gần Heron, ngồi xổm xuống, dùng tình thương của một người mẹ ôm lấy hắn, ôn nhu khuyên bảo: “Quan hộ dân không yêu cầu cao, dựa vào xuất thân của mình, em nhất định sẽ được chọn. Đó là bước chân đầu tiên trên con đường con đường công danh của em, sao em lại bỏ cuộc ngay lúc này?”

Heron chỉ đơn giản lắc đầu, cũng không viết thêm dòng nào nữa.

Vai hắn run rẩy rất khê, hai bên thái dương toát mồ hôi, hàng mi dài bắt đầu ẩm ướt. Dù đã cố, nhưng hắn vẫn không khống chế nổi nhịp thở ngày càng nhanh. Hắn như bong bóng xà phòng đã căng đến cực hạn, chỉ cần một luồng gió nhẹ cũng đủ khiến hắn tan xương nát thịt.

Gattuso đi tới, ôm lấy bờ vai đơn bạc của em họ: “Lucas... Nếu y còn sống cũng không muốn thấy chú suy sụp như vậy đâu...”

Cái tên kia vang lên như một tia sấm, khiến Heron đóng băng trong nháy mắt.

Gattuso tiếp tục nói: “Y đánh đổi mạng mình để chú từ bỏ tất cả như vậy hả? Thân làm chủ nhân, chú không thấy nhục à?”

Heron im lặng cúi thấp đầu.

Tâm trí tán loạn của hắn dần dần gom lại, linh hồn vỡ ra từng mảnh bắt đầu được chấp vá. Gattuso nói đúng, thân là chủ nhân, đồng thời cũng là người yêu, hắn không thể để Lucas hi sinh một cách vô ích được!

53. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 53: Lời Mời Của Darling

Heron hít thật sâu để bình ổn tâm trạng, sau đó lục tìm bức thư đe dọa của Brutus, đưa cho Gattuso, đồng thời viết lại hết những chuyện đã xảy ra.

Trong lúc đó, Surah tranh thủ chải lại tóc giúp Heron, còn xuống bếp nướng bánh mì hoa quả cho hắn. Sau khi đã hiểu hết đầu đuôi, hai vợ chồng Gattuso vội vã cáo biệt Heron, đến tòa án báo tin.

Heron mệt mỏi nằm vật xuống giường, một chân buông thõng lộ ra mắt cá chân đẹp như điêu khắc.

Hắn ảm đạm quay mặt về hướng cửa sổ, những tia nắng từ bên ngoài xuyên qua lớp kính, dịu dàng ôm lấy mặt hắn.

Hắn ngồi dậy, gỡ đoản kiếm vẫn buộc trên cổ tay xuống, rửa sạch bằng nước trong một cái thau đồng đặt đầu giường.

Rửa xong, hắn nhìn mũi kiếm sắc bén, đột nhiên vùng tay lên, mô phỏng động tác Lucas hay làm. Bóng kiếm xẹt qua xẹt lại trên mặt hắn.

Vành mắt hắn đỏ hoe, hơi nước trong mắt dần tụ lại thành giọt, chần chừ không rơi xuống.

Mỗi khi nghĩ về Lucas là hắn không thể kiềm nén được cảm xúc. Tim hắn khó chịu quá, mỗi mạch máu, mỗi tác da thịt đau như bị ai cầm dao chậm rãi chém từng nhát từng nhát một.

Không những đau, hắn còn thấy trống rỗng nữa, như một cái cây bị nhổ sạch gốc rễ, một tín đồ bất lực nhìn Thánh điện bị phá hủy ngay trước mắt mình, ý chí sinh tồn cũng theo đó mà lung lay.

Hắn dùng đôi tay run rẩy tự trấn an bản thân, nhưng phải rất lâu sau hắn mới bình tĩnh lại được.

Hắn im lặng hôn lên chiếc áo giới xanh lam đang đeo trên tay, sau đó khoác thêm y phục, đi đến thư phòng, tiếp tục chuỗi ngày khắc khổ tự giam mình trong bế tri thức.

Bởi vì hắn không muốn Lucas chết một cách vô nghĩa.

...

Lúc người của tòa án chạy đến nơi, xác của Brutus đã lạnh rồi. Thi thể gã không nằm ngoài hiên, mà lê lét đến tận phòng ngủ nơi đặt xác của Gurneya, chết trong tư thế hai tay bấu víu vào thành giường nàng ta.

Tử trạng của Gurneya vô cùng thê thảm. Da nàng ta xám ngoét, tứ chi vặn vẹo, bụng bị xé rách, nội tạng lòi ra ngoài, vãi trải giường, dưới đất, tường đều là vết máu nâu sẫm loang lổ.

Qua mấy ngày, tòa án tuyên bố Brutus phạm tội giết người và bắt cóc, vì sợ bị bắt nên đã tự sát. Thi thể của gã và Gurneya bị vứt vào rừng, mặc kền kền và sói đói xâu xé. Nhà của mẹ con gã bị cho là nơi xúi quẩy, nên chẳng bao lâu đã bị phá sập.

Heron nghe được tin cũng không quá vui mừng. Đối với hắn, giờ việc quan trọng nhất là dùi mài kinh sử, nên không có thời gian cho mấy thứ nhảm nhí này. Hắn ôm ấm lò, ngồi trong thư phòng đọc sách. Hắn đã

đổi sang áo choàng đen, cũng không còn đốt huân hương nữa.

Heron đang ráo riết chuẩn bị cho cuộc tuyển chọn sắp đến. Gattuso đã giúp hắn “mở đường”, giờ hắn chỉ cần biểu hiện chút thực lực cho có lệ nữa là xong. Nếu không có gì bất ngờ, chức quan hộ dân lần này sẽ không thoát khỏi tay hắn.

Phoebe đã biết chuyện Heron tạm thời không nói được và kế hoạch nhúng tay vào chính trị của hắn. Đây đúng là dịp tốt để nàng bày tỏ lòng mình. Thế là nàng chọn một ngày đẹp trời khởi hành đến thăm Heron.

Cỗ xe ngựa xa hoa dừng lại trước cổng lớn của gia viên gia tộc Polio. Phoebe tranh thủ điểm tô lại nhan sắc rồi duyên dáng bước xuống xe.

Hôm nay nàng mang theo lễ vật là một viên thiên thạch quý hiếm vô cùng. Người La Mã xem thiên thạch là sứ giả của thần. Nơi nào có thiên thạch rơi xuống, nơi đó sẽ được nhân dân lập đền thờ hương khói quanh năm. Hoàng Đế và quý tộc còn có thể dùng thiên thạch làm vật bồi táng, tượng trưng cho ngọn đèn vĩnh cửu soi đường dẫn lối cho linh hồn đi đến cõi Niết Bàn.

Heron đã được thông báo từ sớm, đang đứng trong sân đợi Phoebe, áo choàng đen trên người càng làm nổi bật thêm làn da trắng bệnh trạng. Trong tay hắn là một cái bảng khắc, đây là dụng cụ giao tiếp tạm thời của hắn.

“Heron, chàng đừng nói gì cả.” Phoebe cười, “Hãy nghe em này. ”

Nói rồi Phoebe ưỡn ngực thẳng lưng, nhìn thẳng vào mắt Heron, cả người toát ra khí khái kiên nghị.

“Cậu của em hôm qua mới tạ thế. Em họ Lutica sẽ là Hoàng đế đời kế tiếp... Nói cách khác, nếu chàng kết hôn với em, đường công danh của chàng chắc chắn sẽ rộng mở.”

Rồi nàng ngượng ngùng nói: “Em đã tỏ lòng mình vô số lần rồi, nhưng chàng mãi chẳng chịu thông suốt. Nên lần này em sẽ nói thẳng luôn. Heron, chàng đồng ý lấy em chứ?”

Heron lãnh đạm nhìn thiếu nữ mặt đỏ như gấc kia.

Phoebe nâng viên thiên thạch lên, tha thiết: “Đây là thiên thạch, là món quà của bầu trời, chắc chàng cũng biết thứ này quý giá như thế nào rồi chứ?”, nàng hơi chững lại, “Nếu chàng đồng ý, nó sẽ thuộc về chàng...”

Heron lẳng lặng khắc lên bảng sáp, giơ ra cho Phoebe đọc: “Ta không thích thứ này.”

Phoebe ngạc nhiên tột độ.

Heron nhìn phản ứng của nàng, tiếp tục viết: “Ta thích tòa Thiên Lộc kia hơn.”

Phoebe ngẩn người, có chút không theo kịp suy nghĩ của Heron: “Tòa Thiên Lộc nào?”

Heron gật gù, vẫy tay gọi một nô lệ, khắc mệnh lệnh bảo nô lệ mang một quyển sách trong thư phòng đến.

Nô lệ nhanh chóng trở lại, cung kính dâng quyển sách cho Phoebe. Đúng là quyển sách viết về nàng Ô Mia.

Phoebe tiện tay lật một tờ, hơi chần chừ: “Sao chàng lại muốn em đọc cổ sự này?”

“Ta muốn hỏi tiểu thư đây một vấn đề.” Heron viết, “Không tính sự khác biệt về giới tính, nếu như tiểu thư cũng thích Ô Mia, vậy tiểu thư sẽ chọn thân phận nào để sánh vai cùng nàng?”

Hắn nghĩ một chút, bổ sung: “Câu trả lời của tiểu thư sẽ ảnh hưởng đến quyết định của ta.”

“Đương nhiên là Zeus rồi!” Phoebe trả lời ngay tắp lự, “Zeus vừa anh minh thần võ, vừa có quyền lực, đồng thời cũng là người cưới được Ô Mia! Có thể nói Zeus là nhân vật số hưởng nhất trong cổ sự này đó!”

Phoebe khoa tay múa chân, vừa hồ hởi nói vừa nhìn Heron bằng đôi mắt trong trẻo thuần khiết. Lời nàng nói không sai, nhưng đó chỉ mới là lớp ngoài của cổ sự đầy bi kịch này. Trong mắt Heron, nàng như một đứa trẻ đang tuổi ăn tuổi học, tuy có thể đọc viết ro ro đó, nhưng lại không hiểu hàm ý ẩn sau câu chữ.

Heron cười khê, đặt bút viết: “Tiểu thư sai rồi. Câu trả lời là Thiên Lộc.”

Phoebe chỉ ừ một tiếng cho có lệ. Thật ra nàng không mấy quan tâm đến đáp án, nàng chỉ muốn biết Heron có chấp nhận lời cầu hôn của mình hay không thôi.

Kết quả nàng bị từ chối, món quà cưới quý giá cũng không thể cứu vãn được tình thế.

Phoebe đứng chết trân, váy và tóc nàng bay bay trong gió lạnh.

Hai người im lặng, cuối cùng Phoebe là người mở miệng trước: “Vậy ta xin phép lấy viên thiên thạch này về, sau này nó sẽ là quà cưới cho phu quân tương lai của ta.”

Heron gật đầu.

Tình yêu đơn phương của một thiếu nữ quý tộc chưa trải sự đời bị Heron tàn nhẫn bóp chết.

...

Trong khoảng thời gian này, ngoài Gattuso và Surah, Phoebe là người đầu tiên đến tìm Heron. Nàng rời đi, đồng nghĩa với việc Heron tiếp tục thui thủi một người. Hắn càng ngày càng khép mình, lại thêm chứng mất ngủ dày vò, khiến tính khí hắn trở nên cực kỳ tệ.

Phần lớn thời gian hắn tự nhốt mình trong thư phòng đọc sách, dường như sách đã trở thành một phần thân thể của hắn vậy.

Gattuso lo cho em họ nên đã thay Heron mời một vị y sĩ đến khám thử. Sau một hồi bắt mạch tra xét, y sĩ nọ vẫn không tìm ra bệnh. Mặc dù dây thanh quản cũng như các bộ phận khác trong bộ máy âm thanh của hắn đều hoạt động bình thường, chẳng hiểu sao hắn không thể nói được. Cuối cùng y sĩ kết luận: Hắn bị đã bị kẻ nào đó yểm thuật phong bế yết hầu.

Thế là Heron lại tiếp tục chuỗi ngày sống trong im lặng. Hắn dồn hết tinh lực vào việc đọc sách, chính luận hắn viết ra cũng dần đầy tính thuyết phục, đến mức nô lệ vào phòng thu dọn mấy bản nháp hắn vứt lung tung, vô tình đọc được liền cảm động phát khóc.

Hắn đã nhận ra rằng, mất mát và đau khổ giúp người ta trui rèn nhân cách.

Trước đây, nếu vô tình bắt gặp một nô lệ nghèo khổ nơi đầu đường xó chợ, hắn cũng chỉ liếc mắt một cái rồi thôi. Nhưng hiện tại, cũng trong hoàn cảnh đó, hắn sẽ bắt đầu nghĩ cách làm sao để giúp nô lệ đó có thể có một cuộc sống tốt hơn. Trước đây, nếu hắn nghe tin nông dân bị mất mùa, hắn chỉ thờ ơ. Nhưng hiện tại, hắn đã biết thông cảm cho họ, thậm chí còn quỳ tiền giúp họ tạm thời vượt qua cơn đói.

Cái chết của Lucas đã đánh thức lòng trắc ẩn trong Heron. Dòng máu lạnh lẽo chảy trong huyết quản của hắn, dần dần được y sưởi ấm.

Heron mang theo quyết tâm không phụ lòng Lucas gắng gượng sống lay lắt qua ngày...

Cho đến một hôm, một nam nhân mặt sẹo xuất hiện trước nhà hắn.

Đó là một nô lệ có vóc người giống Lucas đến bảy tám phần. Gã rất cao, da màu lúa mạch khỏe khoắn, bắp thịt săn chắc, vừa nhìn là biết ngay gã nguyên là một giác đấu sĩ.

Thần sắc gã hết sức phức tạp, nhìn thấy Heron liền ngập ngừng:

“Bẩm đại nhân, tôi tên Levis, là thủ hạ của ngài Antony.” Gã cúi người tự giới thiệu, “Chủ nhân sai tôi sang mời ngài đến nhà làm khách ạ. ”

Heron từ chối thẳng thừng: “Không đi.”

Levis bị làm khó dễ, kiên trì nói tiếp: “Chỉ nhân có nói... Người ngài rất muốn gặp đang đợi ngài bên đó.”

“Không đi.” Heron lại giơ bảng sáp lên.

Levis mím môi, nóng nảy muốn nói lại thôi. Gã tận lực khuyên nhủ:

“Ngài đừng từ chối! Nếu không sau này sẽ rất hối hận đó!”

Heron bắt đầu nghi ngờ, viết: “Người người nhắc đến là ai?”

“Chủ nhân không cho tôi tiết lộ.” Levis thấy Heron đã hơi xiêu lòng, vội vàng nói tiếp: “Nhưng ngài đi chuyến này không uống đâu! Tôi thề!”

Heron cân nhắc một lúc rồi gật đầu.

54. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 54: Phục Sinh

Heron hơi ngạc nhiên khi thấy khuôn viên gia tộc Antony bây giờ khác hoàn toàn so với trong quá khứ. Lần trước đến dự hôn lễ, Heron nhớ rõ có một bức bích họa khắc hình nữ thần, thế mà giờ nó đã đổi thành bản đồ La Mã, nổi bật nhất là vùng lãnh thổ được đánh dấu bằng chu sa, gồm thủ đô La Mã và một phần Trung Đông, khiến nơi này sức nức mùi chính trị.

Darling khoác áo choàng xám đứng nghiêm trong sân, một tay đặt trước bụng, ưỡn ngực ngẩng cao đầu nhìn về phía cửa lớn, tư thế đứng cực kỳ tiêu chuẩn.

“Polio đại nhân, hôm nay ngài hạ cố đến đây, thật đúng là ”rồng đến nhà tôm.“ Hắc cười giả tạo, chìa tay ra.

Heron lãnh đạm bắt tay với Darling.

Sau khi Heron buông tay, Darling liền múc nước trong lu đặt trong sân rửa tay ngay lập tức, vừa rửa vừa thân thiết nói: “Ta nghe đồn ngài tạm thời không nói được phải không? Đúng là trời cao có mắt, là người thì không ai hoàn hảo cả.”

Rửa tay xong, Darling móc khăn lụa ra lau sạch sẽ, đoạn đến gần Heron.

Heron mặt lạnh như tiền, viết lên bảng sáp: “Em trai ngươi chết rồi.”

“Ta biết.” Darling không mấy quan tâm, “Đây cũng chẳng phải là bí mật gì. Nó ngu thì chết thôi.”

Heron thẳm khinh bỉ sự vô tình của Darling, viết tiếp: “Người mới là người bắt cóc con trai của Gattuso, đúng không?”

Darling không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ băng quơ một câu: “Trong giới chính trị, muốn thành công, ngoài tài năng ra thì cũng phải dùng thêm chút thủ đoạn nữa.”

Heron siết chặt cán bút, nhìn Darling bằng ánh mắt sắc như dao, địch ý bắn tứ phía, khốc liệt như một đấu sĩ chuẩn bị ra trận.

“Rất có khí thế. Nếu ta không chắc chắn rằng ngài không có chứng cứ, có lẽ sẽ bị ngài dọa bay mất ba hồn bảy vía quá.” Darling cười mỉa. Heron phát hiện ra cặp mắt của Darling rất giống mắt của Brutus, đều giao hoạt như nhau, chẳng khác nào những con chuột hôi hám chuyên chui rúc trong bụi rậm.

Ngón tay đang siết chặt của Heron từ từ buông lỏng ra. Hắn cúi đầu viết: “Người muốn gì ở ta?”

Darling hứng thú nhìn Heron, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Theo ta được biết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngài sẽ là quan hộ dân nhiệm kỳ kế tiếp.”

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: “Như vậy đồng nghĩa ngài sẽ trở thành đối thủ của ta. Mà ta lại không thích như vậy, nên chỉ có thể đem đối thủ tương lai bóp chết từ trong trứng nước thôi.”

Lưng Heron khẽ căng ra: “Ý người là người muốn giết ta?”

“Gì mà rắc rối thế?” Darling cười nhẹ, “Ta chỉ cần ngài không tham tuyền quan hộ dân nữa thôi.”

Heron lắc đầu, thu hồi bằng sáp, ý muốn kết thúc cuộc đàm phán vô nghĩa này.

Darling tiến về phía trước một bước, đầu khẽ cúi, khiến nửa mặt hắn chìm vào bóng tối. Hắn nói: “Ta có thứ này muốn cho ngài xem. Xem xong rồi trả lời cũng chưa muộn.”

Hắn nghiêng người, đưa tay làm dấu mời, mỉm cười bí ẩn: “Mời đi bên này.”

...

Darling một tay giữ giá cắm nến, một tay che chắn cho ngọn lửa, chậm rãi xuống hầm. Heron đi phía sau hắn.

Tầng hầm sặc mùi tử khí, ảm thấp vô cùng, rêu xanh bám khắp nơi, dù trên tường có một hàng đuốc đang bập bùng cháy cũng chẳng xua được sự u ám dày đặc của nơi này.

Darling chợt rẽ vào một lối đi, rồi quay đầu, vừa chỉ chỉ phía trước, vừa nói với Heron, ánh lửa khẽ chớp chờn vờn qua mặt hắn, khiến nó trông có vẻ dữ tợn: “Để xem, vì y, ngài có thể làm đến mức nào.”

Heron đi về phía Darling chỉ.

Trong nháy mắt, mọi hoạt động của Heron đều đình chỉ, linh hồn như tách khỏi thể xác. Hắn theo bản năng chạy tới mấy bước rồi dừng lại.

Hắn thấy một nam nhân tóc vàng bị trói trên thập tự giá. Nam nhân này đang cúi đầu, trên eo và đùi là những đoạn băng vải loang lổ máu. Miệng y bị chặn bởi một sợi xích sắt, hô hấp rất không đều. Tư thế của y khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến hình ảnh một tế phẩm đang sắp bị hỏa thiêu.

Miếng giáp da màu nâu đỏ trước ngực nam nhân rất quen thuộc, dù Heron có lú lẫn đến cỡ nào cũng không thể không nhận ra.

Đúng là y, Lucas.

Lucas nghe thấy tiếng động, theo phản xạ ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt xanh lam mang theo hung quang nhìn thẳng về phía có âm thanh, khi chạm đến khuôn mặt Heron liền mở to, bất động.

Trước mắt Heron biến thành màu đen, hắn phải chớp mắt tận mấy lần mới miễn cưỡng nhìn rõ được. Rồi hắn cất bước, càng bước càng nhanh, cuối cùng gần như chạy ào đến bên người Lucas. Hắn vươn tay, chần chừ chạm nhẹ lên tóc và mắt Lucas như đang xác thực một điều gì đó. Đầu hắn đang ong lên từng trận, cả người lạnh toát, suýt nữa đã ngất đi rồi. Thậm chí trong thoáng chốc, hắn còn nảy ra suy nghĩ, có khi nào có người trộm xác Lucas rồi đem đến đây để lừa mình không...

Hô hấp của Heron càng lúc càng nhanh, hai chân mềm nhũn sắp không chống đỡ được nữa. Tim hắn đập bình bịch, tế bào trong cơ thể bắt đầu sinh sôi, linh hồn nát vụn lại gắn kết lần nữa.

Cổ họng từ lâu đã mất khả năng phát ra âm thanh giờ phút này đột nhiên rung lên, như có một cái chùy vô hình đang từ từ phá vỡ khối vật chất chặn ngay cổ họng hắn vậy.

Lucas đã sống lại, Heron cũng thế.

Sau một thời gian dài, Heron đã tìm lại được tiếng nói của mình. Chữ đầu tiên hắn thốt ra là: “Lu... Lucas.”

Lucas bị vướng cái xích sắt nên không thể đáp lại, chỉ có thể dùng mắt để tỏ lòng mình. Gặp lại người yêu đúng là vui thật, nhưng y sẽ càng vui hơn nếu hai người đoàn tụ trong một hoàn cảnh khác.

Darling nhìn đôi uyên ương tương phùng, che miệng cười nham hiểm.

“Bây giờ ngài có muốn đổi ý không, Polio đại nhân?”

Heron gập người ho kịch liệt, đánh rơi cả bảng sập. Cơ thể hắn nhất thời không cách nào chịu được cơn kích động tinh thần dữ dội này.

“Nếu ta không nhầm, Lucas này là nô lệ tâm phúc của ngài. Hừm, giáp da của y rất có giá trị đấy, loại da tốt thế này thường chỉ có quý tộc mới mua nổi thôi. Xem ra ngài rất sùng ái nô lệ này nhỉ.” Darling đi tới, hơi nghiêng nền về phía Lucas.

“Chẳng bù với ta, mãi chẳng tìm nổi một tâm phúc cho mình.”

“... Thả y.” Heron bỏ ngoài tai những lời lảm nhảm của Darling.

“Đương nhiên sẽ thả rồi.” Darling cười, “Nhưng ngài cũng phải đưa ra chút quà hậu tạ chứ.”

“Ta sẽ từ bỏ chức quan hộ dân, từ nay về sau không bao giờ bước một bước vào giới chính trị nữa.”

“Nghe rất xuôi tai. Thế nhưng cũng chỉ là lời nói miệng thôi, ta cần vật làm tin.” Darling nói, “Ta muốn vườn hồng của gia tộc Polio.”

Heron đứng thẳng lại, liếc Darling. Hắn chưa hoàn toàn tỉnh táo, trước mắt vẫn còn rất mơ hồ, thành ra bóng người của Darling trong mắt hắn cứ lúc mờ lúc tỏ, trông rất giống một linh hồn tà ác.

Heron thở hổn hển, khó khăn nói: “Người muốn tiền của của ta...”

“Không, thứ ta muốn là khiến ngài đây bị rớt khỏi tầng lớp Nguyên Lão. Có như vậy thì sau này ngài mới không tạo được uy hiếp cho ta.”

“Đồng ý.” Heron một phút cũng không do dự, “Thả y ra, ngay lập tức...”

Darling hài lòng gật đầu, móc từ ngực áo ra văn bản chuyển nhượng đã được soạn thảo sẵn, đưa cho Heron. Heron liếc sơ qua rồi quả quyết đóng dấu.

Darling gọi một nô lệ tới cỡi trời cho Lucas, Heron cũng luống cuống giúp y gỡ xích sắt trong miệng ra.

Môi Lucas đầy vết nứt, hơi mở ra khấp vào theo từng nhịp thở nặng nhọc. Sắc mặt y trắng bệch như thạch cao, đôi mắt mông lung khấp hờ, bộ dạng như một đứa trẻ yếu đuối mặc người bất nạt.

Sau khi được thả ra, y hoảng hốt ôm chặt lấy eo Heron, cầm tựa lên vai hắn, thì thầm: “Heron, em đến rồi...”

Y đã quên dùng kính giữ.

Lòng Heron xót như bị ai xát muối, khóe mắt đỏ hoe. Hắn ôm Lucas, nước mắt thì nhau rơi xuống, rất nhiều điều muốn nói nhưng lại chẳng thốt nên lời. Lucas là người bóp nát linh hồn hắn, đồng thời cũng là người phục sinh nó. Hắn cảm thấy cả tâm và thân của mình đều đã nằm gọn trong tay Lucas. Vì y, hắn có thể làm tất cả, có chết cũng chẳng hối tiếc.

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng cắn lên vai Lucas, run rẩy nói: “Ta ghét người... Lucas...”

Sau một hồi chật vật, Heron cũng dìu được Lucas thân mang trọng thương lên xe ngựa.

Hắn đặt Lucas nằm xuống, đặt đầu y lên đùi mình, vỗ vỗ mặt y: “Lucas, đừng ngủ đấy...”

“Vâng...” Lucas vòng tay ôm eo Heron, yếu ớt thở, “Sao ngài lại đồng ý chuyển nhượng vườn hồng thế... Giờ làm sao vào được Viện Nguyên Lão đây...”

“Viện Nguyên Lão chó má, ta cóc cần!” Heron ngắt lời y. Vành mắt hắn đỏ ửng, hơi nước bên trong lặng lẽ lưu động, “Ta chỉ cần một mình người thôi...”

Lucas im lặng siết chặt vòng tay.

55. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 55: Nhân Sinh Bất Ngờ

Nô lệ trong nhà ai nấy đều thoáng ngạc nhiên khi thấy Lucas một thân thương tích được Heron dìu xuống xe, vội vội vàng vàng chạy đến phụ Heron đỡ y vào trong.

Lucas bị thương rất nặng, thần trí mơ hồ đã lâm vào trạng thái bán hôn mê, vết thương bị toát miệng, máu bắt đầu túa ra, nhìn mà ghê người.

Heron bảo nô lệ mau đi mời y sĩ đến, còn mình thì tranh thủ viết thư tường thuật hết mọi chuyện cho Gattuso.

Xương chân của Lucas bị gãy, trên cánh tay có một vết thương hở bị nhiễm trùng, phần thịt xung quanh đã có dấu hiệu muốn hoại tử. Y mất quá nhiều máu, chỉ còn thoi thóp thở.

Y sĩ thấy tình trạng nguy kịch của Lucas liền vội vã bắt tay vào chữa trị ngay, chạy tới chạy lui đến tận khuya mới xem như vớt được cái mạng nhỏ của Lucas về, giờ y chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian nữa là ổn.

Heron nhận đơn thuốc y sĩ đưa, giao cho nô lệ, cho bọn họ lui xuống, còn mình thì ở lại chăm sóc Lucas.

Lucas yên tĩnh nằm trên giường, những chỗ bị thương đã được thoa dược và băng bó sạch sẽ, xung quanh tản mát mùi thuốc lẫn với mùi máu tươi nhàn nhạt. Y cởi trần, làn da đầm mồ hôi lộ ra, rần rởn trông như y đang mặc một lớp giáp sắt che chắn cho bản thể trọng thương đang cuộn mình bên trong. Môi y vẫn như lúc vừa cứu về, xám xịt và nứt nẻ.

Heron ngồi vào bên giường, xòe tay đan mười ngón tay của mình vào tay Lucas.

Lucas suy nhược mở mắt nhìn hần.

Hai người im lặng một hồi, cuối cùng Lucas mở miệng trước: “Levis đã cứu tôi...”

Heron giơ ngón trỏ chặn ngang môi y, nói: “Bây giờ tạm thời đừng nói gì hết.”

Ngón tay Heron từ môi y dời lên trên, rồi dừng lại ở lông mày, khẽ xoa xoa, cảm thụ cảm giác khe khẽ khi từng sợi lông mày của y đâm vào đầu ngón tay mình.

Mí mắt Lucas khẽ động. Hồi trước, lúc trên bờ biển, Heron cũng đã làm hành động giống vậy.

Heron nhúm mày, hơi nước trong mắt lại bắt đầu dâng lên. Hần run rẩy nắm lấy tay Lucas, kề sát vào mặt mình. Khóe mắt hần đỏ hoe, oán trách nhìn Lucas.

Lucas thở dài, dùng tay còn lại kéo Heron ngã về phía mình. Heron thuận theo y, nằm xuống, gối đầu lên bên vai không bị thương của y.

Lucas hạ mắt nhìn Heron một lúc lâu, đoạn nói: “Tôi chịu đau quen rồi.”

Thân tàn ma dại thế kia mà vẫn còn muốn đi an ủi người khác.

Nhưng Heron nghe y nói vậy cũng cảm thấy hơi an lòng.

Hần vòng tay qua eo Lucas, ngửi mùi máu và mùi thảo dược luẩn quẩn trên người y. Thứ mùi vị hỗn tạp này như một loại chất kích thích. Nó xông thẳng vào mũi, theo máu chạy loạn xạ khắp cơ thể Heron, câu ra dục vọng hần trần áp bấy lâu. Mặt hần nhanh chóng đỏ lên, tim bắt đầu đập dồn dập.

Mùi hương quen thuộc của Lucas phủ trùm từ đầu đến chân Heron, khiến hắn có cảm giác mình và người hắn thương đã hòa cùng một thể.

“Vì người... Suýt nữa ta thành kẻ câm rồi đó.” Hắn nói rất thản nhiên, thậm chí còn mang theo điểm làm nũng.

“Lúc trước người đã thề cái gì, nhớ không?” Hắn cọ cọ đầu vào Lucas, “Tuyệt đối không được lấy tính mạng để bảo vệ ta, tuyệt đối không được chết trước ta, nếu người trái lời thề, ta sẽ phải chịu ốm đau bệnh tật, đường công danh trắc trở gặp gềnh. Người xem, những điều người đã thề giờ thành sự thật hết rồi kìa...”

Lòng Lucas khẽ trầm xuống. Y ôm lấy Heron, hôn khẽ lên trán hắn.

Tâm Heron như nổi trống. Hắn cảm thấy một loại thỏa mãn kỳ lạ. Mu bàn chân hắn trượt lên trượt xuống trên chân Lucas, rất có ý tứ khiêu khích.

Lucas nâng cằm Heron lên, hôn xuống. Heron vòng tay qua gáy tóm lấy tóc y, làm sâu thêm nụ hôn. Hai người hôn đến quên trời quên đất, như muốn thông qua nụ hôn này kể hết cho đối phương những đau buồn, nhớ thương và mất mát trong thời gian qua.

So với Lucas, Heron kích động hơn một chút. Tay hắn lung tung trượt từ gáy sang cổ y, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ của mạch máu, điều này chứng minh Lucas vẫn còn sống, vẫn chưa từng rời xa hắn.

Hô hấp của Heron càng lúc càng nặng nề. Lúc này hắn chỉ muốn được kịch liệt làm tình với Lucas, dùng cả thân thể để cảm nhận y.

Nhưng so với làm tình, hắn càng muốn nói một câu hơn.

Heron đẩy Lucas ra, muốn nhìn thẳng y nhưng không dám, hàng mi dài khẽ run, mắt ướt ướt, gò má đỏ bừng. Rồi hắn lấy hết dũng khí, nói: “Lucas, ta rất nhớ người!”

Sắc mặt Lucas thoáng cứng đờ rồi vỡ òa trong hạnh phúc. Những con chữ hết sức đơn giản này lại có một sức nặng không tưởng, nện thẳng vào lòng y. Chắc có lẽ vì nó chứa đựng tình cảm chân thành của Heron nên nó mới khiến y cảm động như thế chẳng?

Y vươn tay sờ sờ khuôn mặt đỏ au của Heron, dịu dàng lau đi mồ hôi trên thái dương hắn, sau đó vòng tay kéo hắn tựa vào ngực mình, thâm tình nói: “Tôi cũng rất nhớ ngài.”

Heron nghe Lucas nói vậy liền cảm thấy an tâm. Hắn hưởng thụ cuộc cái ôm ấm áp của Lucas một lúc rồi mới bắt đầu hỏi chuyện: “Kể cho ta nghe mọi chuyện đã xảy ra đi.”

Lucas cũng không buông Heron ra, vừa ôm hắn vừa trả lời: “Ngài còn nhớ lúc trước có một khoảng thời

gian tôi giấu ngài chạy đến nhà Brutus nằm vùng không? Lúc đó Brutus đã giao cho tôi nhiệm vụ cho đám sư tử ăn.”

Y hơi dừng một chút, “Động vật cũng có linh tính giống con người. Có lẽ một tháng nuôi nấng không đáng là bao, nhưng nó lại cứu tôi khỏi miệng dã thú trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Dù rất đói, nhưng hai con sư tử kia cuối cùng cũng không nỡ cắn chết tôi.”

“Vậy Levis là ai?” Heron hỏi, “Ta chưa bao giờ nghe người nhắc đến người này.”

“Levis là trợ thủ đắc lực của Darling, cũng là bằng hữu của tôi.” Lucas nói, “Khi còn ở đấu trường, gã đã cứu tôi một mạng. Cái đêm tôi ở lại căn đường cho ngài chạy trốn, lúc bị sư tử cắn gãy một chân, gã chẳng biết từ đâu rút xuống cứu tôi lần nữa.”

Y thấp giọng nói tiếp: “Sau này tôi mới biết, Darling và Levis đã trốn ở một góc vắng lặng quan sát chúng ta từ đầu đến cuối.”

Heron chợt nhớ đến gã nô lệ có vóc dáng rất giống Lucas: “Xem ra người lần trước đến gửi lời mời của Darling cho ta là Levis mà người nói.”

“Dù Levis là bằng hữu của tôi, nhưng gã vẫn còn là người của Darling. Ngoại trừ gia tộc Antony, gã không còn chỗ nào để đi cả. Nô lệ thấp cổ bé họng không có quyền can thiệp vào hành động của chủ nhân, chỉ có thể dốc sức phục tùng mệnh lệnh mà thôi. Vì thế ngài đừng oán trách Levis nhé.”

“Ta hiểu... Tuy gã giúp Darling làm chuyện xấu, nhưng tốt xấu gì gã cũng đã cứu người hai lần.” Heron thở dài.

“Sau khi đem một kẻ sắp ngỏm đến nơi là tôi về, Darling chỉ băng bó qua loa cho tôi hông kéo dài hơi tàn, tránh trường hợp tôi chết trước khi hắn kịp lừa ngài vào tròng. Hắn quyết tâm đánh cược một phen, xem ngài có vì một nô lệ mà đánh đổi một phần lớn tài sản hay không. Kết quả... Hắn thắng...”

Heron lo lắng ôm chặt Lucas. Nụ cười giả tạo của Darling cứ vờn quanh trước mắt hắn. Đằng sau lớp mặt nạ ấy là một linh hồn nhơ bẩn, vừa mưu mô xảo quyệt vừa tàn nhẫn độc ác. Hơn nữa hắn rất giỏi che giấu bản tính của mình, khiến không ai có thể đoán được suy nghĩ thật sự của hắn.

Heron chợt thấy buồn nôn: “Darling khó chơi hơn Brutus nhiều. Muốn hạ bệ được hắn xem ra phải tốn kha khá công sức đây...”

Lucas suy luận một hồi: “Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao ngài Seneca bị Darling bắt cóc nhưng lại xuất hiện ở nhà Brutus rồi... Darling đúng là kẻ xảo hoạt, đến em ruột mình cũng lợi dụng cho bằng được.”

...

Thời gian này Heron gắt gao siết chặt chi tiêu trong nhà. Tuy đã chuyển nhượng vườn hồng cho Darling, nhưng hắn vẫn còn bãi tắm công cộng. Tuy thu nhập từ bãi tắm không cao bằng thu nhập từ vườn hồng, nhưng cũng đủ cho hắn ăn no mặc ấm.

Hắn không thèm động đến sách vở nữa, cả ngày quần quýt bên Lucas chăm sóc cho y, lúc cao hứng còn có thể xuống bếp nấu cho người yêu một bát canh hoa hồng hầm xương.

Dưới sự chăm lo hết lòng của Heron và tác dụng của thuốc men, vết thương của Lucas đã gần như khép miệng hoàn toàn, để lại trên da thịt y một vết sẹo cực kỳ chói mắt, nơi bị gãy xương cũng sắp lành, giờ y đã có thể chống gậy đi lại được rồi.

Lúc Gattuso đầu đầy mồ hôi chạy đến, Heron đang nhàn hạ nằm trên xích đu tắm nắng.

Gattuso khoác áo choàng màu lông quạ, mấy thứ linh tinh buộc trên người gã liên tục phát ra tiếng leng keng dễ nghe theo từng bước chân của gã, khiến cả người gã dường như mềm mại linh hoạt hơn nhiều.

Gã cầm theo một quyển trục da dê, không đợi nô lệ bẩm bảo đã trực tiếp vào tìm Heron. Hiện tại tâm tình gã rất không tệ, nụ cười trên mặt càng lúc càng tươi.

“Thân là Hộ dân quan tương lai, chú cứ lười chảy thây như thế thì có nước cạp đất mà ăn!” Gattuso cao giọng.

Heron nghe thấy tiếng người quen, xích đu cũng bị giữ lại, bèn mở mắt ra, trả lời: “Chẳng phải em đã nói hết trong thư rồi à? Em chỉ là kỹ sĩ, không đủ tư cách tham gia tuyển chọn.”

Gattuso nghe vậy, khóe miệng kéo đến tận mang tai. Hắn hươ hươ cuộn giấy da dê trong tay: “Kỳ này Darling may áo cưới không công cho người rồi.”

“Bộ có chuyện gì sao?” Heron ngơ ngác.

“Tân hoàng mới ban sắc lệnh.” Gattuso cười hì hì, “Hộ dân quan được đặt ra là để bảo vệ quyền lợi cho nhân dân, vì thế giai cấp nguyên lão không được phép đảm nhiệm. Mà lần tuyển chọn này, trừ chú ra, ai cũng là nguyên lão. Nói cách khác...”

Gã cố ý ho khan hai tiếng rồi trịnh trọng tuyên bố: “Em họ yêu dấu, chú là người được chọn! Chắc, nhân sinh đúng là bất ngờ, người ta bảo trong họa có phúc, quả không sai.”

56. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 56

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vận mệnh chính là một điều kỳ diệu. Nhiều lúc, dù không cố ý theo đuổi, nhưng vận may như một chiếc bánh ngon bỗng dưng từ trên trời rớt xuống. Tình cảnh hiện tại của Heron chính là như vậy.

Gattuso đưa cuộn giấy da dê cho Heron: “Chú xem đi. Đây là mệnh lệnh của Hoàng đế Lutica. Ngài ấy vừa lên ngôi, đây chính là cách ngài thấu tâm dân tâm.”

Heron có chút kích động. Tin vui bất ngờ này như một viên tiên đan, một phát đánh tan bệnh lười lâu năm của hắn. Hắn đột nhiên hét lên một tiếng, hai mắt sáng bừng, hưng phấn nhảy khỏi xích đu nhào đến nhéo tai Gattuso.

“Ồi giờ ơi!” Gattuso vội giải cứu cái lỗ tai đáng thương sắp bị thằng em họ vui quá hóa khùng của mình giật đứt, “Thằng nhóc này, đứng đắn lại cái coi. Còn đâu phong phạm của một quý tộc nữa!”

Heron buông tay ra, run rẩy nói: “Xin lỗi, tại em vui quá mà. A... Em cứ tưởng mấy chuyện may mắn đến vô lý này chỉ có trong mấy vở kịch, ai ngờ...”

“Chú nên cảm tạ Lutica đi.” Gattuso xoa xoa tai, “Dù ngài bận chính vụ đến đâu tắt mắt tối, cũng không bỏ quên con dân mình.”

“Bạn chính vụ đến đâu tắt mắt tối?” Heron nghếch mặt ra, “Em cứ tưởng tân hoàng sẽ giống như cựu Hoàng đế, suốt ngày hưởng rượu vui chơi hưởng lạc chứ...”

“Ai bảo chú thế?” Gattuso lắc đầu, “Cái đó chỉ là vỏ ngoài thôi. Là người đứng đầu, hoàng đế có biết bao nhiêu việc phải xử lý. Nào là trấn áp bạo loạn ở các tỉnh, nào là giải quyết những ý kiến trái chiều từ Viện Nguyên Lão, và còn ti ti những vấn đề nhức não khác nữa...”

“Thôi kệ, hoàng đế làm gì thì cũng chẳng liên quan gì đến em.” Heron khoác tay, “Em chỉ cần làm tốt chức trách của mình là được rồi phải không?”

Gattuso thôi không cười nữa. Mặt gã trông hơi buồn, môi mím mím, ôm lấy cánh tay, dùng ánh mắt của một người từng trải nhìn Heron, than nhẹ: “Ai... Em họ yêu quý, chừng nào tâm hồn đơn thuần như con nít của chú mới hoàn toàn trưởng thành đây...”

Heron bĩu môi nhìn gã: “Anh có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ, chú còn quá non nớt.” Gattuso lo lắng, “Sau này chú sẽ hiểu, nếu chỉ làm tốt nhiệm vụ của mình thôi thì chưa đủ, còn phải khéo léo trong một vài chuyện nữa.”

“Em hiểu ý anh. Nhưng em không rành mấy việc công kích ngầm ngầm tranh đấu công khai thể nọ thể kia, điểm này chắc anh cũng biết.” Heron nằm xuống xích đu, khẽ đung đưa thân thể, “So với việc giành được nhiều lợi ích cho bản thân, em càng muốn làm gì đó có ích cho nhân dân hơn.”

Gattuso nghe vậy, không nén được tiếng thở dài. Gã chép miệng, cuối cùng phức tạp cảm thán một câu: “Mong thần linh phù hộ cho em tôi mãi ngàn năm như vậy...”

Heron liếc gã một cái, đắm chiêu.

...

Trong trạch viện gia tộc Antony, mùi hoa nữ lang* nồng nặc.

Darling mới từ Viện Nguyên Lão trở về. Từ lúc biết được sắc lệnh của tân hoàng, sắc mặt hắn đã rất không tốt. Vừa bước qua cổng chính, hắn đã ngửi được hương hoa khiến người ta chán ghét kia.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía phòng ngủ ở lầu hai, rồi nhú mành kinh tởm như ăn phải ruồi bọ. Dù cách khá xa nhưng hắn vẫn nghe rõ tiếng rên rỉ dâm dăng của Jusa, vậy đủ biết tình tình hình trong phòng mãnh liệt cỡ nào rồi.

Darling chường tai gai mắt đến nỗi ngồi luôn ngoài sân. Hấn cảm thấy nếu giờ mà vào nhà, thế nào hấn cũng thổ huyết vì thứ không khí dâm loạn như bản bên trong.

Sau một hồi, tiếng rên rỉ kia dừng lại. Chốc lát sau, Jusa cùng một nam kỹ vừa chim chuột nhau vừa đi ra.

Quần áo hai người hết sức nhếch nhác. Jusa khoác tay nam kỹ, áo cũng không thềm kéo lên, hai bầu ngực căng tròn trắng như bông khê rung động theo từng bước đi của nàng. Trong mắt nàng vẫn ngập đầy tình dục, son môi màu đỏ tím bị hôn dầy ra tận gò má, trong cực kỳ gợi dục.

Jusa liếc mắt thấy Darling lãnh đạm ngồi ngoài sân, khoe miệng nhếch lên một tia châm biếm rồi bơ hấn luôn.

Nàng dúm cho nam kỹ chút tiền. Nam kỹ nhận tiền, hạ người hôn lên ngực nàng rồi từ biệt.

“Kéo áo lên!” Darling chịu hết nổi, gắt.

Jusa bĩu môi, chỉnh lại trang phục, che đi bộ ngực trần trụi.

“Người đã đồng ý cho ta muốn làm gì thì làm mà.” Jusa giễu cợt.

“Chắc ta điên rồi nên lúc trước mới cưới một con đàn bà lẳng lơ như ngươi về làm vợ!” Darling tức xì khói, “Nói về chuyện giường chiếu, kỹ nữ toàn La Mã này gộp lại cũng không dâm bằng một mình ngươi! Hừ, nhìn thôi là đã thấy bản mặt!”

“Còn ngươi thì cao quý lắm chắc?” Jusa vờ về một lọn tóc dính nhớp, “Ngươi cưới ta vì đồ cưới, ta lấy ngươi vì khoái nhạc, công bằng quá rồi còn gì?”

Nàng đi đến sờ sờ mặt Darling: “Đừng bảo ngươi muốn bội ước nhé?”

“Bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra ngay!”

Darling giật bản người, hấp tấp chạy đến cái lu đặt trong sân múc nước rửa mặt. Hấn kì cọ rất mạnh tay, dù nơi lúc này Jusa chạm vào đã ửng đỏ, hấn cũng không dừng, dường như muốn cọ tróc một tầng da mới chịu.

“Ngươi là nam tử hán, nói lời phải giữ lấy lời.” Jusa liếc Darling bằng nửa con mắt, “Lúc trước chính miệng ngươi hứa với ta, sau khi kết hôn ngươi sẽ không can thiệp vào chuyện phòng the của ta, nếu không sao ta lại chịu lấy một gã như ngươi? Ngươi xem lại mình đi, còn khối gã đàn ông vừa đẹp trai vừa cường tráng hơn ngươi đang xếp hàng dài cầu hôn ta kìa.”

“Thôi đi! Ngươi cũng tự biết, ngoài ta ra, chẳng có tên đàn ông nào đồng ý cho vợ mình thông dâm với thằng khác!” Darling gắt.

Jusa cười lạnh: “Ta cũng không ngờ, vì để được dựa hơi cha ta, ngươi có thể làm đến mức đó, cưới ”con đàn bà lẳng lơ như này về.”

Darling bị chọc vào chỗ đau, á khẩu luôn. Hấn im lặng vốc nước lên chà mặt, có điều động tác ngày càng thô bạo, khoe mắt đỏ lên, gò má sắp bị hấn hung hăng chà đến mất cảm giác.

“Ngươi muốn thực hiện dã tâm của mình thì phải nhẫn nhịn thôi.” Jusa liếc Darling, châm chọc, “Còn nếu chịu không nổi nữa thì cứ ly hôn đi. Ngươi muốn cưới ta còn nhiều lắm.”

Nói rồi nàng hất cằm, vênh vác bước vào nhà.

Darling tức đến đầu váng mắt hoa. Hấn ôm cổ thở khò khè như sắp đứt hơi đến nơi, mạch máu ở hai bên thái dương nảy lên kịch liệt như muốn bắn ra ngoài. Trước mắt mờ mịt, hấn loạng choạng vào cái rồi ngã ngồi ra đó, quần áo dính nước bẩn nhếch nhác không chịu được.

Hấn tức giận hét vài tiếng, vừa hét vừa đấm mạnh xuống mặt sân.

...

Cuộc tuyển chọn quan Hộ dân diễn ra hết sức nhanh chóng và thuận lợi, bởi vì chỉ có mình Heron là đủ điều kiện, Viện Nguyên Lão còn chẳng cần phải hội ý, chỉ dựa theo tiêu chuẩn trực tiếp quyết định luôn.

Theo sắc lệnh mới nhất của Hoàng gia, lần tuyển chọn quan Hộ dân tiếp theo chỉ tuyển thường dân, Kỵ sĩ cũng không được phép tham gia. Có thể thấy, lần cải cách này chính là bước trải đường cho cuộc cải cách sắp tới, còn Heron chính là kẻ may mắn nhất nhận được lợi ích từ trên trời rơi xuống.

Ngày nhậm chức, Heron đội vòng hoa hồng, đứng trên một cái xe sang trọng cũng trang trí đầy hoa, được ngựa kéo diễu hành khắp thành phố.

Hắn mặc một bộ quần áo tơ lụa thêu chỉ đỏ, mái tóc óng mượt bay trong gió. Dáng đứng của hắn thẳng tắp, tay cầm quyền trượng tinh xảo, đôi mắt được trang điểm kỹ càng vừa kiên cường vừa mang đôi phần quyến rũ. Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu lên người hắn, được y phục phản chiếu lại, trông như hắn đang tỏa ra quang sáng. Dân chúng đổ xô ra đường chiêm ngưỡng tân quan Hộ dân, tiếng hoan hô ngập trời, mỗi lần xe chạy qua là một lần mưa hoa ập tới.

Kết thúc một ngày bận rộn, Heron lê tấm thân mỏi mệt về nhà.

Hắn phủi cánh hoa còn dính trên người, vốc một vốc nước lạnh rửa mặt cho tỉnh.

Nô lệ trong nhà mang theo chậu rửa tay và khăn mặt ủa ra đón chủ nhân. Heron rửa tay xong, xòe mười ngón ra để nô lệ giúp hắn bôi dầu ôliu lên.

“Lucas đâu?” Heron hỏi.

Một nữ nô nhanh nhẩu đáp: “Y đang luyện kiếm ở sân sau đấy ạ.”

Nói rồi, nàng chợt nhớ đến cảnh Lucas cởi trần phô ra thân trên cân đối rắn chắc cùng những giọt mồ hôi túa ra vì vận động mạnh, đôi gò má của nàng từ từ ửng hồng lên. Nàng lén lút nháy mắt với một nữ nô khác, cố nín cười nhưng bà vai không kiềm được cứ run run.

Heron hiểu ngay các nàng đang nghĩ cái gì, lạnh lẽo ra lệnh: “Sau này không cho các người xem Lucas luyện tập nữa!”

Các nữ nô nghe Heron hạ lệnh cấm mà mặt mày xanh mét. Thật là, sao chủ nhân lại nhẫn tâm cướp đi thú vui lớn nhất của các nàng chứ...

Heron có chút tức giận mặc kệ các nàng, đi thẳng ra chỗ Lucas.

Lucas mặc một bộ giáp da màu nâu đỏ, tay cầm một cái túi đựng nước cũng bằng da, ngồi trên ngọn núi giả xây giữa đàn bồ câu. Y vừa luyện kiếm xong, hô hấp còn chưa bình ổn, lồng ngực liên tục phập phồng. Đoản kiếm được đặt bên chân đang im lặng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Phía sau y là một vầng trăng vừa to vừa tròn, một phần bị y che khuất, khiến ánh trăng vốn lãng mạn nay mang theo vài phần sắc bén. Trong mắt Heron, Lucas trông như một kỵ sĩ bảo vệ mặt trăng. Trong lúc những người khác đang say sưa trụy lạc, thì y, với vũ khí sắc bén của mình, lặng lẽ giữ gìn một khoảng bình yên trong cô độc.

“Lucas.” Heron gọi y.

Lucas nghe tiếng gọi thân thuộc, hơi nghiêng đầu, nhảy xuống, chậm rãi đi về phía Heron.

“Mừng ngài về nhà.” Một sợi tóc ẩm mồ hôi dính trên thái dương được y vén ra sau tai, lộ ra chân mày bén như lưỡi kiếm.

“Tôi đợi ngài lâu lắm rồi đó.” Y khẽ cười.

“Người luyện kiếm à?” Heron lau đi mồ hôi chảy trên mặt Lucas.

“Vâng.” Lucas tra kiếm vào vỏ, “Nhờ thuốc men và sự chăm sóc nhiệt tình của ngài, thương thể của tôi đã hoàn toàn khỏi rồi.”

Giọng Heron chợt trầm xuống: “Lúc này ta mới hạ lệnh, cấm tất cả nữ nô trong nhà bén mảng đến gần nơi người luyện tập.”

Lucas hơi ngẩn người trong giây lát, cười nói: “Ngài ghen hở?”

“Không phải.” Heron phủ nhận. Hắn tiến lên một bước, ôm lấy vòng eo rắn chắc của Lucas, nặng nề nói: “Ta không muốn bọn họ bàn tán về người với thái độ ngả ngớn như thế. Người xứng đáng nhận được sự tôn trọng.”

Lucas động tình. Y ném luôn đoản kiếm, dùng hai tay nâng gò má Heron lên, nhìn hắn bằng đôi mắt chứa đầy nhu tình. Môi y hơi run run, cuối cùng quyết định không thềm dùng kính ngữ nữa: “Hôm nay em thật đẹp.”

Heron càng siết chặt eo y, nhẹ nhàng day cằm vành tai Lucas, khẽ nói: “Đến phòng ngủ của ta...”

— — — — —
*Hoa nữ lang:

“Đến phòng ngủ của ta...”, mấy thím hiểu rồi phải không

57. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 57: Yêu

Heron nhặt đoản kiếm Lucas vừa vứt, chủ động kéo tay y đến phòng ngủ của mình.

Vào phòng, Lucas đi nhóm lò sưởi, ngọn lửa bùng lên, ngày càng cháy vượng, tỏa ra hơi ấm và chiếu sáng khắp gian phòng.

Heron khoác áo choàng đỏ, ngồi xuống giường, một chân co một chân duỗi thẳng.

Ánh lửa vàng óng mơn trớn thân thể hoàn mỹ của hắn, nhảy nhót trên tóc đen, khiến mỗi sợi tóc của hắn đều như đang tỏa sáng. Hàng mi dài của hắn phiem vàng, đổ bóng xuống khuôn mặt tinh xảo đến mức yêu dị, trông như loài mị yêu, kiều diễm nhưng không kém phần nguy hiểm.

“Lucas, nhìn ta.” Tiếng nói trầm thấp quyến rũ của hắn dễ dàng khơi lên ngọn lửa dục vọng của người nghe.

Lucas đặt cái kẹp gấp than xuống, xoay người đối diện với Heron, tóc vàng khẽ lay động theo động tác của y.

Y nhìn người mình yêu, bất giác trong lòng sinh ra một tia cảm khái.

Y đem tất cả hỉ nộ ái ố của bản thân giao hết cho Heron, giống như Heron là một “Lucas” khác, bởi vì Heron là người chịu trách nhiệm cho sự sống của y. Ở một khía cạnh nào đó, với y, Heron chính là linh hồn, nhưng cũng không chỉ vốn vẹn là linh hồn, mà còn là một sự tồn tại nào đó khó cắt nghĩa và trọng yếu hơn nhiều.

Heron rút kiếm, lưỡi kiếm bằng thiết phản chiếu lại ánh lửa, lóe lên một cái.

Khuôn mặt mị hoặc của Heron bị giấu dưới cái bóng của đoản kiếm, trong mắt hắn là ảnh ngược của thứ vũ khí chết người này.

Đầu lưỡi Heron chậm rãi lướt dọc theo sống kiếm, trong khi mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm Lucas. Đầu lưỡi hồng nhạt như một vật sống thoải mái di chuyển trên thanh kim loại sắc lạnh, lấy nhu thắng cương, giống như bản thân hắn vậy.

Thân dưới của Lucas bắt đầu rục rịch. Y vốn là người rất giỏi kiếm chế, nhưng giờ đây y lại dễ dàng bị Heron quay mòng mòng. Lửa dục đã lan khắp người y, len lỏi đến từng ngách nhỏ trong cơ thể, từng chút từng chút một đánh tan lý trí của y.

Tiếng thở của Lucas bắt đầu nặng nề, đôi mắt âm trầm như đại dương sâu không thấy đáy, mỗi cơ thịt đều căng lên như dã thú đang vận sức chờ phát động.

Hầu kết của Lucas lặn lộn một vòng, từ từ tiến về phía giường.

Heron một tay vén tóc ra sau, một tay nâng cằm Lucas: “Người có yêu ta không?”

Lucas không trả lời ngay. Y nắm lấy hai vai Heron, đột nhiên đẩy hắn ngã xuống giường, đoản kiếm cũng bị y đoạt lấy quăng xuống đất.

Y dùng lực rất lớn, khiến Heron thấy hơi choáng váng.

Lucas đè lên người Heron, một tay chống bên má hắn, một tay vuốt ve mặt hắn. Ngón cái thô ráp của y bắt đầu từ lông mi, rồi dời xuống cái mũi cao thẳng, cuối cùng chạm đến khóe miệng hơi vênh lên của hắn.

Mặc dù y đã rất quen với từng đường nét gần đạt đến sự hoàn mỹ của khuôn mặt này, nhưng y vẫn chăm chú quan sát một lần lại một lần, dường như muốn xuyên qua xác thịt phàm trần chạm đến tâm hồn thật sự của Heron. Đó mới là người Lucas yêu thương và sùng bái, chứ không phải cái túi da mỹ miều này.

Heron đặt một chân lên vai Lucas, căng chân cổ ý vuốt nhẹ qua tai y, rất có ý vị vành tai tóc mai thân mật.

Lucas cúi người, cơ thịt rắn chắc ở lưng gồ lên. Hơi thở của y phả lên cổ Heron, nóng đến mức gần như có thể khiến hắn bị bỏng.

Dục vọng cuộn cuộn chảy trong huyết quản, trong đầu y đang có một con quái vật thôi thúc y ăn tươi nuốt sống người này ngay lập tức.

Heron hơi nghiêng mặt, há mồm mút lấy ngón tay Lucas.

“Người có yêu ta không?” Heron dùng đầu lưỡi liếm liếm ngón tay y.

“Người ta yêu chỉ có em.” Lucas khàn khàn trả lời, ánh mắt dính chặt trên mặt Heron, như một cái lồng sắt cầm cố khiến hắn muốn thoát cũng thoát không nổi.

“Em là của ta.” Y bổ sung.

Heron hơi sững sốt. Hắn đã đợi câu này rất lâu rồi.

Hắn chồm người lên ôm lấy cổ Lucas, hai chân quấn quanh vòng eo rắn chắc của y, vai khẽ run. Hai mắt hắn đỏ hoe, trái tim đập điên cuồng, hô hấp hỗn loạn.

Lồng ngực hai người dán vào nhau, kháng khí đến mức Heron có thể cảm nhận được xương của y. Điều này làm hắn đầu vầng mắt hoa, có ảo giác như hai người đang dùng chung một thân thể, tiếng tim đập trong ngực Lucas cũng chính là tiếng tim đập của chính mình.

“Lucas!” Hắn run rẩy nói, “Ta lệnh cho ngươi, thượng ta, ngay bây giờ!”

Lucas cũng đã chịu hết nổi, mạnh mẽ tách hai chân Heron ra, một chân chen vào giữa hai chân hắn, cúi người cuồng nhiệt hôn. Heron theo bản năng nghiêng đầu tránh né, nhưng nhanh chóng bị y bá đạo xoay mặt lại, bắt phải nhìn thẳng vào y...

Bọn họ phối hợp rất ăn ý.

Lúc bắt đầu, Heron thấy rất đau, nhưng đợi một lúc thì cảm giác đau giảm dần, thay vào đó là một loại khoái cảm kỳ lạ, và một sự thỏa mãn khó diễn tả bằng lời.

So với cảm giác sung sướng của xác thịt, sự thỏa mãn từ tâm hồn này càng khiến Heron trầm mê hơn. Hắn cảm thấy trái tim đang có một dòng nước ấm chảy qua, toàn thân đều được nhấn chìm bởi một niềm hạnh phúc vô bờ.

Thậm chí, khi lạc thú xác thịt đạt đến cực hạn, hắn còn tìm được một lối thoát cho tâm hồn, dường như hắn và Lucas là một cặp trẻ con không ranh thế sự, chỉ theo bản năng theo đuổi những thú vui nguyên thủy.

Khi tình ái lên đến đỉnh cao, nó sẽ trở thành thứ thuần khiết nhất.

...

Cao trào qua đi, hai người đều cảm thấy rã rời. Lucas ôm Heron, tận lực điều hòa hô hấp.

Heron cảm nhận được hạnh phúc ngập tràn, dù chưa làm tiếp hiệp hai nhưng vui sướng vô tận vẫn còn. Sự vui sướng thấm vào từng tế bào ấy dần dần hóa thành một cỗ ghen tuông, từ bụng lên đến yết hầu, khiến mũi hắn chua xót, hai mắt ngấn lệ.

Lưng hắn khê run, lồng ngực phập phồng, tóc bết trên mặt cũng không thềm vén lên, bả vai trần trụi hơi rụt lại, thoáng chốc hắn trở thành một mỹ nhân yếu đuối đáng thương.

Cỗ ghen tuông càng lúc càng bành trướng, cuối cùng bộc phát ra ngoài, ép nước mắt hắn chảy xuống. Hắn rúc vào lòng Lucas, khóc đến tê tâm liệt phế.

Cũng có thể nói, hắn đây là mừng đến phát khóc.

“Lucas... Ta...” Hắn hàm hồ nói, nước mắt nóng hổi thi nhau rơi xuống ngực Lucas, hòa cùng mồ hôi của y.

Lucas lo sốt vó, vội nâng mặt hắn lên.

Mắt Heron sưng lên, trán ướt đầm, da thịt ửng đỏ hết cả.

Nước mắt của hắn cứ tự nhiên mà chảy xuống, muốn dừng cũng dừng không được.

Lucas cũng không ngăn hấn khóc, chỉ dịu dàng thay hấn lau đi nước mắt, rồi ôm chặt hấn vào lòng.

Heron càng khóc càng lớn, dường như muốn đem hết tình cảm tích tụ từ kiếp trước đến kiếp này hóa thành nước mắt khóc hết ra. Hấn cảm thấy mình đã hoàn toàn thay da đổi thịt, từ một kẻ ngơ ngác ngác trở thành một con người thật sự, một con người biết thấu hiểu và cảm thông.

May mà hấn đã gặp được Lucas.

“Lucas... Ta yêu người...” Hấn nói trong nước mắt, “Ta yêu người... Ta yêu người ta yêu người ta yêu người...”

Hấn càng nói càng to, càng nói càng gấp gáp, cuối cùng âm thanh gần như biến thành tiếng gào thét. Móng tay hấn bấu chặt lấy da thịt Lucas, cào ra những vết dài rướm máu.

Lucas âu yếm hôn trán hấn, kiên nhẫn vuốt lưng an ủi người yêu: “Ta cũng yêu em.”

Một lúc lâu sau Heron mới bình ổn lại. Hấn yên tĩnh cuộn mình trong lòng Lucas, bàn tay chậm rãi vuốt ve lưng y.

Phần da lưng của Lucas vô cùng thô ráp, đó là do những vết chém ngang dọc hồi y còn ở đấu trường và vết roi ác độc của Brutus để lại.

“Lucas...” Heron mờ mờ gọi.

“Ừ.” Lucas đáp.

“Lucas...” Heron lại mờ mờ gọi một lần nữa.

“Ta ở đây.” Lucas hiểu rõ Heron đang nghĩ gì, ôm siết lấy eo hấn.

Heron vòng tay qua eo Lucas, ngón tay lồng vào tóc y. Đôi mắt lúc này còn ngập đầy tình dục nay đã trong veo trở lại của y chăm chú nhìn hấn.

Heron hôn lên khóe mắt y: “Lúc này người có nói một câu, giờ ta muốn nghe lại.”

Lucas ngẫm nghĩ, chần chờ nói: ” “Ta yêu em”?”

“Không phải câu này.” Heron lắc đầu, “Câu trước cơ.”

Lucas nghĩ một hồi, chợt nhận ra, mỉm cười. Y nâng mặt Heron lên, vuốt hết tóc dính trên mặt hắn ra đằng sau, trịnh trọng nói:

“Em là của ta, chỉ thuộc về một mình ta mà thôi. Em, Heron, chỉ có thể bị ta nắm giữ, chỉ có thể bị ta thưởng thức, ai cũng không được phép cướp em đi! Nếu có kẻ dám vọng tưởng chạm một ngón tay vào em, ta sẽ đích thân lột da hắn!”

Heron cảm thấy rất thỏa mãn. Hắn thích Lucas bá đạo như vậy, hơn nữa, hắn càng khao khát chiếm hữu hết tất cả mọi thứ thuộc về Lucas, cả thể xác lẫn tâm hồn, cả thiện lương lẫn độc ác.

“Nói nữa đi... Ta vẫn còn muốn nghe...” Heron nhắm mắt lại, trong lòng như đang có một cái lò sưởi ấm áp, cảm giác ngọt ngào len lỏi từng lỗ chân lông.

“Em chính là người đẹp nhất trần đời.” Lucas tiếp tục, “Da của em còn mượt hơn tơ lụa, vòng eo so với tác phẩm điêu khắc còn tinh xảo hơn, mắt em lấp lánh như sao, như viên bảo thạch quý nhất, như phấn hoa trên cánh hồ điệp, như tia sáng đẹp đẽ lướt trên mặt hồ... Còn có, thân thể căng mịn của em chính là món ăn ngon ngọt nhất thế giới...”

“Thôi, dừng ở đây được rồi!” Heron nghe Lucas tả mình mà cười sắp tắt thở, “Da gà gai ốc của ta nổi lên lớp lớp rồi đây này!”

“Ta còn chưa nói xong mà, Heron...” Lucas khê hôn hắn, “Ta muốn nói nữa, để ta nói tiếp nha?”

Heron ôm vai y cười rộ lên, chợt hắn tình cờ phát hiện trên cánh tay y có mấy vết cào rất sâu đã bắt đầu sưng lên.

Đây đúng là dấu vết hắn để lại trong lúc quá hưng phấn.

Cái đầu đen tối của Heron lại nảy ra ý đồ mới. Hắn kéo tay Lucas lại, vươn đầu lưỡi ác ý liếm liếm vết thương của y.

Chẳng ngoài dự liệu, mắt Lucas lại trầm xuống, trở mình đặt Heron xuống dưới thân...

Cảnh xuân trong phòng diễn ra đến hơn nửa đêm mới kết thúc.

58. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 58: Quý Phụ Sa Đọa

Đây là mối tình đầu của Lucas, đồng thời cũng là mối tình đầu của Heron. Buổi tối mãnh liệt kia như một loại thần dược, khiến hạt giống ái tình hai người cùng gieo trồng vốn đã lớn thành cây con, nay càng đậm

chồi nảy lộc, cành lá xum xuê.

Những ngày sau đó, bất cứ lúc nào và bất cứ đâu, Heron cũng phải có Lucas bên cạnh, thậm chí hần còn yêu cầu Lucas không được cách hần quá năm bước chân. Đường như Lucas đã trở thành một phần thân thể hần, nếu hần không trông thấy Lucas, hần sẽ thấy rất trống rỗng, giống như cơ thể hần bị lấy mất phần nào đó rất quan trọng, khiến hần không còn là một Heron hoàn chỉnh nữa.

Lucas và Heron vẫn còn trẻ, tính dục tràn trề, lại thêm lần trước ăn quen bén mùi, cho nên mỗi khi rảnh rỗi, hai người lại lăn xả vào nhau làm cái chuyện mà ai cũng biết.

Thời tiết không còn quá lạnh nữa, tuyết đọng trên đỉnh núi tan ra, La Mã ngủ đông trong suốt gần ba tháng bắt đầu thức tỉnh. Trời ấm lên, người người hoan hỉ. Những cửa hàng, quán rượu, kỹ viện lục tục mở cửa đón khách. Việc này đồng nghĩa khối lượng công việc của Heron sẽ tăng lên.

Mặt trời chậm chạp bò lên ngọn cây, đến giữa trưa, ánh nắng đã phủ khắp những ngọn đồi, bãi cỏ, những mái nhà tuyết vẫn lác đác đọng, và cả phòng ngủ rộng lớn nơi Heron đang ngồi nữa.

Heron đang đọc công văn, ngó lơ chén sữa dê và đĩa nho đặt trên cái bàn trước mặt. Hần không có thói quen vừa làm việc vừa ăn.

Như thường lệ, hần mặc áo quan màu đỏ thêu chỉ bạc tinh tế, tay đeo ấn giới có mặt là một viên mã não xanh lam. Thứ này đã trở thành quan ấn của Heron, có hiệu lực về mặt chính trị.

Lucas ngồi một chân co một chân duỗi, tựa lưng vào thành chiếc giường lớn phía sau Heron nhàn nhã lau kiếm.

Heron thở phào một hơi, sắp xếp ngay ngắn chồng công văn vừa xử lý xong.

“Ngài xong việc rồi à?” Lucas ngồi thẳng dậy, vung tay hươ một đường, ánh kiếm sắc bén xoẹt qua khuôn mặt cương nghị của y.

“Chắc chắn, tuy chức vụ ngài không cao, nhưng coi bộ ngài bận chẳng thua gì mấy người trong viện Nguyên Lão. Từ ngày ngài nhậm chức đến giờ, lúc nào tôi cũng thấy giấy bay đầy trời, con dấu nâng lên hạ xuống trông đến chóng mặt. Lại nói, mọi sinh hoạt hàng ngày của mọi người đều do con dấu của ngài quyết định, có cảm giác như trên vai ngài là cả tòa thành La Mã này luôn ấy!”

Heron cởi áo quan, lộ ra áo trong trắng nõn. Hần cầm chén sữa dê lên, xoay lưng tựa vào bàn, sự mệt mỏi và biếng nhác sau một buổi làm việc hòa cùng khí chất trang trọng của một vị quan khiến hần trong ôn nhu nhưng cũng không kém phần tự nhiên.

Heron nghe Lucas nói thế, nhếch miệng cười giảo hoạt, nhìn Lucas bằng ánh mắt sâu xa, ám muội nói: “Bậy nào, có thể đặt trên người ta, chỉ có mình người thôi.”

Lucas cười khê, một tay tùy tiện gác lên đầu gối, làm như không nghe ra ẩn ý của Heron.

“Chắc ngài mỗi tay lắm rồi phải không?” Y hỏi, “Lại đây nghỉ chút đi.”

Heron uống sạch sữa dê, đặt cái chén không về chỗ cũ, lấy một trái nho xanh, khoan thai bước về phía giường.

Lucas tự giác dịch ra một bên chừa chỗ cho Heron.

Heron cởi giày, thuận tay thả xuống màn giường nhưng đỏ, ngăn cách hai người với thế giới bên ngoài.

Màn giường chặn lại gần hết ánh sáng, cho nên giữa không gian u ám có phần chật hẹp chỉ có tiếng thở nặng nề của đôi tình nhân.

Chân Lucas rất đẹp, là đẹp theo kiểu mạnh mẽ. Chân y thẳng tắp, rất ít vết thương, và cho dù ở trạng thái thả lỏng, bắp thịt ở chân y vẫn gồ lên. Lên trên chút nữa là cơ bụng săn chắc múi nào ra múi nấy, ẩn chứa một cỗ kiên cường đặc trưng của người luyện kiếm.

Heron bị cơ bụng kiên mỹ của Lucas mê hoặc, bàn tay từ xoa chân y dần dần mất tự chủ trượt lên bụng.

Đối với Lucas, đầu ngón tay mềm mại của Heron đang chậm chậm lướt qua da mình kia là một đốm lửa của ác ma. Tay hắn chạm vào chỗ nào trên da y là chỗ đó y như bị bỏng, cuối cùng đến trái tim của y cũng bị ngọn lửa tà ác đó ăn mòn, mấy thứ chính trực nhần nhện gì gì đó đều bị y quăng hết ra sau đầu.

Y hơi mất kiên nhẫn nhồm dậy, nhưng bị Heron nhanh tay đè lại.

Heron bóp vỡ quả nho, nhỏ phần dịch quả chảy ra lên môi Lucas. Sau khi thấy môi y đã được tưới đầy dịch quả, hắn nhoẻn miệng cười xấu xa, cúi người vươn đầu lưỡi liếm lên.

“Hôm nay vẫn chưa làm lần nào.” Hắn khê tách khỏi môi Lucas, nói.

Lucas bị Heron câu dẫn đến sắp mất khống chế, thấy hắn cứ vờn mãi như thế thì không nhịn nữa, thẳng thắn đè đầu hắn lại hôn.

Lúc đầu Lucas chỉ hôn khê như chuồn chuồn lướt nước, giống như nụ hôn thành kính của giáo đồ đối với Thánh nữ. Nhưng càng về sau, nụ hôn càng mang ý muốn sở hữu mãnh liệt. Đầu lưỡi của y tách mở răng Heron, vói vào miệng hắn, bá đạo chiếm đoạt, cũng không quên gặm cắn hai cánh môi mềm mại kia. Đồng thời, hai tay y cũng đang bận xoa nắn khuôn ngực của Heron.

Lucas hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn này, cuồng loạn như một con sói đói thương thức con mồi, hoặc

như một chiến binh đỏ mắt vì chém giết. Giờ khắc gần như mất đi ý thức này, ngoài bản năng gặm cắn Heron, đối với Lucas, những thứ khác chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Heron bị cắn đau, vô thức rên lên một tiếng. Tiếng rên rỉ như có như không đó vô tình đánh thức Lucas. Lucas như giật mình khỏi giấc chiêm bao, vội buông Heron ra.

“Có sao không?” Y sờ đôi môi sưng đỏ ướt át của Heron một cái, hơi hồi hận, hỏi.

“Không sao...” Heron cười híp mắt, mặt hần vì thiếu dưỡng khí mà đỏ ửng lên.

Dù quần áo đang xốc xếch, nụ cười của hắn vẫn hồn nhiên và ngập đầy hạnh phúc như vậy. Trông hắn như một tiểu thiên sứ, trái ngược hoàn toàn với ác ma dụ người phạm tội khi này.

“Đừng nhẹ nhàng quá, Lucas... Nếu người thích, sau này cứ hôn ta mạnh bạo vào...” Heron hơi run rẩy, nói.

Lucas sững sờ một lúc, sau đó mỉm cười: “Chỉ cần em nói ra, bất cứ chuyện gì ta cũng sẵn sàng thực hiện.”

Y vươn tay giúp Heron thoát y, để thân thể xinh đẹp của hắn hoàn toàn bại lộ trước mắt mình.

Heron mở chân, ngồi lên eo Lucas, một tay vịn vai y, một tay lần mò nơi thắt lưng y.

Lucas nắm lấy cái eo thon gọn của Heron, vận sức lật người đè hắn xuống dưới.

“Em mệt rồi.” Y thở nặng nề, “Lần này để ta tới.”

...

Hiếm khi Gattuso vui vẻ ghé thăm Heron.

Lúc gã tới, trời đã về chiều, hoàng hôn nhuộm chân trời thành màu máu, mặt trời vừa tròn vừa đỏ khuất dần sau dãy núi.

Gattuso mặc một bộ quần áo tơ lụa màu đen, mặt đỏ lừ, bước chân khoan thai như đạp gió cưỡi mây tiến vào đình viện. Người gã đã béo tốt trở lại, lại thêm bộ đồ bóng loáng hơi phản chiếu lại ánh sáng, khiến gã trông như viên ngọc bị một nữ thần nào đó bất cẩn đánh rơi xuống nhân gian, trở thành món thần khí chuyên đem đến vận may cho con người.

“Gattuso...” Heron đặt dẹo đứng trước hiên nhà đợi gã, lưỡi biếng đánh một cái ngáp, “Anh đến đột ngột quá làm em chưa kịp sửa soạn gì hết trơn.”

“Em họ thân yêu, chú có biết trên thế giới có rất nhiều chuyện tìm đến mà không báo trước không?” Gattuso cười hì hì, “Ví dụ như bạo loạn ở Do Thái này, sắc lệnh lúc trước của Hoàng Đế này, núi lửa Pompeii này.”

“Do Thái lại có bạo loạn nữa sao?!” Heron vò tóc, “Tổng đốc bên đó chắc đang đau đầu lắm...”

“Hắn đã bị bạo dân cắt đầu mất tiêu rồi, chú khỏi phải lo. Giờ người phải đau đầu hẳn là tiểu Hoàng Đế.” Gattuso vẫy vẫy tay, “Sáng nay ta nghe phong thanh, hình như Hoàng Đế đang triệu tập quân đội, có lẽ ngài muốn cho đám bạo dân kia ăn chút vị đắng một lần cho biết thân.”

“Những người Do Thái kia vốn là những con chiên ngoan đạo, cả ngày thủ hộ Thánh điện, hát thánh ca, thế mà lại có thể làm ra chuyện tàn ác như chặt đầu, thật khó hiểu mà.”

“Bản tính hung ác đã ăn sâu vào máu thịt bọn họ, thần linh nào quản được. Mà thôi, hôm nay anh qua đây không phải để giảng giải mấy vấn đề tầm phào này cho chú.” Gattuso làm lễ nghi chào hỏi với Heron, đoạn quan sát sắc mặt hắn:

“Sắc mặt chú không được tốt lắm...” Gattuso hơi ngạc nhiên, “Lúc trước chú sống như heo, cả ngày chỉ toàn ăn với ngủ, giờ gánh vác trách nhiệm trên vai, có chút lao lực ầu ơ cũng là chuyện bình thường. Thôi, cố gắng lên, qua một thời gian sẽ ổn ngay!”

Heron miễn cưỡng lên tinh thần, “Gattuso, anh có biết nhiều lúc lời nói của anh nghe gợi dòn lắm không? Trời sắp tối rồi mà còn chạy qua tìm em, chắc không phải chỉ để biểu đạt sự quan tâm có cũng được mà không có cũng chẳng sao mà anh dành cho thằng em này đâu hả?”

“Chú thông minh hơn rồi đó!” Gattuso vỗ mạnh vào gáy Heron, thần bí nói: “Hôm nay anh đến đây là để dắt chú đi xem trò vui. Giờ hai chúng ta và Darling là tử thù ở hai chiến tuyến, anh nghĩ chắc chú cũng sẽ vui khi thấy kẻ thù của mình gặp họa.”

Heron ngơ ngác hỏi: “Trò vui ở đâu?”

“Kỹ viện.”

...

Gattuso dẫn một đám người xông vào khu kỹ viện lớn nhất La Mã.

Bây giờ là giờ kỹ viện hoạt động. Hành lang hẹp dài nong nặc mùi hoa nữ lang, thảm lót dưới chân rải đầy cánh hoa hồng, trên tường là bức họa Mosaic* tục tũ.

*Mosaic: Là một tác phẩm nghệ thuật hoặc hình ảnh được làm từ việc tập hợp những mảnh nhiều màu sắc từ kính, đá hoặc các vật liệu khác, thường được dùng trong trang trí vật dụng hoặc trang trí nội thất.

Nô lệ bưng rượu qua lại như mắc cửi, hai bên là các kỹ nữ mặc như không mặc, dùng bắp đùi ma sát những trụ đá, hai tay xoa ngực chính mình, thậm chí còn có người nhin không nổi quay sang hôn môi hôn ngực đồng nghiệp. Đám kỹ nữ thấy đám Gattuso đi đến, lập tức hưng phấn huyết sáo loạn cả lên, nhìn bọn họ như sói đói nhìn mồi.

Đoàn người ngó lơ những âm thanh gợi dục, nhắm mắt nhắm mũi tiến về phía trước, liên tục va phải những món đồ chơi tình thú buông xuống từ trần nhà, tạo ra những tiếng lạch cạch.

“Gattuso, đâu có luật nào cấm Nguyên Lão đến kỹ viện mua vui đâu?” Heron hơi mất kiên nhẫn bưng mũi, “Nếu anh có bắt được Darling trong này thì cũng đâu có ý nghĩa gì, ngược lại anh còn có thể bị những Nguyên Lão khác cười nhạo nữa đấy!”

“Anh đâu rảnh mà đi làm chuyện ngu ngốc đó!” Gattuso cười hềnh hếch, “Mục tiêu của chúng ta không phải là cái gã cuồng sạch sẽ kia.”

“Chứ anh muốn tìm ai?” Heron buồn bực vươn tau đẩy món đồ chơi mô phỏng hình dạng của bộ phận sinh dục tương đồng với hắn ra khỏi mặt.

“Một lát nữa chú sẽ biết.” Gattuso nói, “Anh phải tốn bao nhiêu công sức mới điều tra ra được đó!”

Heron không hỏi nữa, im lặng đi theo Gattuso trong hành lang vòng vèo như mê cung của kỹ viện một hồi, cuối cùng đoàn người dừng lại trước một gian phòng có màn che.

Màn che mỏng như cánh ve bị vén lên, lộ ra cảnh tượng khó coi bên trong.

Một nữ nhân cả người trần trụi ghé vào trên giường, ba nam nhân khác thay phiên nhau đè lên người nàng ta.

Nữ nhân dâm dăng hét chói tai, mái tóc vàng lượn sóng của nàng ướp nhẹp mồ hôi, dây chuyền vàng đắt tiền trên cổ đung đưa theo động tác của nam nhân, móng tay sơn đỏ chót bầu chặt lấy ga giường, bắp đùi trắng như tuyết co giật liên tục vì sung sướng quá độ. Thân thể của nàng ta nhấp nhô như lụa, trên mặt là nụ cười quái dị điên cuồng, ngôn từ hạ lưu tuôn ào ạt như suối, eo hông vặn vẹo như rắn, trông rất giống một con vật đang giao cấu.

Heron mở to mắt nhìn nữ tử đang bị nhấn chìm trong bể dục kia. Hắn nhận ra nàng ta.

Gattuso cũng không nhìn nổi cảnh dâm loạn trong phòng nữa, gã đưa tay đẩy cái bình thủy tinh đặt trên bàn gần đó, cái bình rơi xuống, vỡ tan, tiếng động nhanh chóng đánh thức bốn người đang trầm mê kia.

Kỹ nữ giờ mới nhận ra có người vào, mặt lập tức biến sắc, vội vàng lăn vào góc giường, dùng thảm lông che kín cơ thể.

Gattuso ho khan hai tiếng, nhìn sang chỗ khác, lạnh lùng kết tội: “Phụ nữ quý tộc không được hành nghề mại dâm, nếu vi phạm sẽ bị trục xuất khỏi La Mã. Chuyện này có lẽ quý phu nhân đây biết rõ hơn tôi, phải không, thưa phu nhân Jusa?”

59. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 59: Diên Đảo Chủ Nô

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Jusa bọc người trong thảm lông, đôi vai ửng hồng lộ ra ngoài.

Lúc này nàng vẫn chưa hoàn toàn thoát li khỏi cơn khoái nhạc, bộ ngực đầy đà phập phồng lên xuống. Nàng ta nằm tựa trên gối, ai oán liếc kẻ phá đám là Gattuso, ánh mắt không có lấy một tia lúng túng, cứ như nàng ta là một liệt phụ trình tiết không bằng.

Ba tên khách làng chơi thấy chuyện không ổn, vội vàng mặc lại quần áo, nhưng chưa kịp chạy thì đã bị những người Gattuso dẫn theo tóm được, giữ lại làm nhân chứng.

Gattuso từ trong ngực áo móc ra một quyển danh sách, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua một loạt những cái tên: “Phu nhân dùng tên giả là Julia, làm ở kỹ viện này đã được hai năm. Phu nhân ở ngoài cả ngày lẫn đêm, lẽ nào trượng phu của phu nhân không nghi ngờ gì sao?”

Jusa nghe Gattuso nhắc đến Darling liền khịt mũi tỏ vẻ khinh thường, lười biếng trả lời: “Ta với hắn căn bản chưa bao giờ đồng sàn cộng chằm. Hắn cuồng sạch sẽ đến thành bệnh, sao có thể chạm đến thân thể nhơ bẩn của ta?”

Heron hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy một trận buồn nôn.

Trái lại Gattuso vô cùng bình tĩnh: “Cha của phu nhân là một nguyên lão quyền cao chức trọng, nếu ông ấy biết con gái mình làm kỹ nữ, chắc chắn sẽ tức đến thổ huyết. Chuyện này mà lộ ra, mặt mũi gia đình phu nhân đều sẽ mất hết.”

“Gattuso, xin ngài phân biệt cho rõ. Người có thù hận với ngài là Darling, chẳng liên quan gì đến ta cả!” Jusa tức tối nện mạnh xuống mặt giường.

“Thế nên ta mới không nhúng tay vào chuyện ”làm ăn” của phu nhân đó.” Gattuso nói, “Đối với một kỹ nữ, giường là quan trọng nhất, mà giường ở La Mã với giường ở nơi khác căn bản chẳng có gì khác nhau, phu nhân nói có đúng không?”

Jusa cắn răng, gom hết đồng tóc rồi bù lại một chỗ. Ánh mắt ác liệt của nàng như hai mũi tên, hô hấp nặng nề. Nàng chộp lấy cây quạt nhỏ để ở đầu giường, quạt phành phạch mấy cái mới bình tĩnh lại được.

“Nếu ngài muốn báo cáo ta với cấp trên, cũng được thôi.” Nàng vươn tay chỉ chỉ ba khách làng chơi đang bị giữ ở trước cửa, “Nhưng trước hết hãy cho ta chiêu đãi ba người này cái đã. Dù sao sau này muốn tiếp khách La Mã cũng khó lắm.”

Gattuso sáng khoái đồng ý, dẫn tùy tùng ra ngoài đợi.

Heron hạ màn che xuống, ngăn bớt âm thanh dâm loạn truyền tới từ bên trong.

“Đúng là dâm phụ!” Heron nói, “Nàng ta chính là hình phạt khủng khiếp nhất mà thần linh dành cho Darling.”

“Theo thông tin anh biết, nữ nhân này mỗi lần phải làm tình với nhiều người mới thỏa mãn được.” Gattuso hươu hươu cuốn danh sách, “Anh nghĩ Darling chắc chắn biết vợ mình làm kỹ nữ, chỉ là hắn nhắm mắt làm ngơ thôi. Lần trước hắn bày trò bắt cóc Seneca, lần này anh nhất định sẽ trả cả gốc lẫn lãi!”

Heron suy ngẫm một hồi: “Anh định ép Darling phải ly hôn với Jusa, từ đó khiến hắn mất đi chỗ dựa?”

Gattuso nghe vậy, vỗ vỗ mặt Heron, ánh mắt nhìn hấn có chút cân nhắc. Sau đó gã thu tay về, khoan trước ngực.

“Giờ chú mới hiểu à?” Gã cười nói, “Anh cứ tưởng sau khi trở thành quan hộ dân rồi, chú sẽ lơi đời hơn chứ, ai ngờ...”

“Bây mưu tính kế mệt não lắm.” Heron nói, “Chẳng phải anh cũng từng nói, hại người rồi sẽ bị người hại sao, thay vì vất óc nghĩ cách hạ bệ nhau, dành sức giúp dân em thấy còn có ý nghĩa hơn.”

“Nói thì nói vậy, nhưng nhìn khắp giới chính trị này, có mấy ai suy nghĩ được như chú đâu?” Gattuso cợt nhả, “Nói thật, anh đây rất mong đợi cái ngày trái tim thuần khiết của chú bị vậy bẩn đó.”

Heron chọn cách im lặng.

“Thật ra, anh cũng đã từng đơn thuần như chú.” Gattuso hồi tưởng, trong giọng nói ảm ảm tang thương, “Nhưng chú biết không, viện Nguyên Lão kỳ thực chính là một thùng thuốc nhuộm khổng lồ, lúc vào, dù chú có trong sáng cỡ nào, cuối cùng cũng đều bị nó nhuộm đen hết. Anh không ngoại lệ, Darling cũng không ngoại lệ.”

Heron nhú mày, ngẩn ngơ suy nghĩ. Một hồi lâu sau, hấn mới nói tiếp: “Em đột nhiên phát hiện, đúng là em không hợp làm người xấu tí nào.”

...

Mấy ngày sau, Gattuso đem vật chứng và nhân chứng trình lên tòa án.

Chuyện Jusa làm gái mại dâm nhanh chóng lan truyền khắp La Mã, trở thành trò cười cho giới thượng lưu. Mọi người thường nhắc đến nàng bằng giọng khinh miệt rõ rệt trong những buổi trà dư tửu hậu, nhiều phụ huynh cũng lấy nàng làm tấm gương xấu để giáo dục con cái trong nhà.

Cha của Jusa là một người rất trọng mặt mũi. Không ngoài dự liệu, sau khi biết tin, ông ta nổi trận lôi đình, cưỡng chế Jusa ly hôn với Darling, sau đó tự tay trục xuất con gái khỏi La Mã.

Từ đây về sau, Jusa chỉ có thể sinh sống ở những tỉnh lẻ, không được phép đặt chân vào La Mã dù chỉ nửa bước.

Nhưng nàng ta cũng không để ý lắm.

Nàng bị trục xuất, nhưng thân phận quý tộc vẫn còn. Cho dù ở nơi lạc hậu thâm sơn cùng cốc, với số tiền mang theo, nàng vẫn có thể hưởng lạc như thường. Gattuso nói đúng, đối với một kỹ nữ, giường là quan trọng nhất.

Jusa rời đi, mục tiêu bị cười nhạo chuyển thành Darling. Trên đời này chẳng có ông chồng nào lại đồng ý cho vợ mình đi làm kỹ nữ, trừ trường hợp, hoặc là hấn bị điên, hoặc là hấn yếu sinh lý.

Nhưng đối với Darling, bị người khác bàn tán chỉ trở chẳng phải là vấn đề quan trọng.

Darling với Tư Lan vốn đã có bất hòa từ trước, cho nên bấy lâu nay hấn đều dựa vào cha của Jusa là chính. Nay hôn nhân tan vỡ, chỗ dựa lớn nhất cũng hóa thành cát bụi.

Vụ lùm xùm chưa qua, hấn lại bị người ta vu khống, bị tước luôn chức thẩm phán, hoàn toàn bị đá ra khỏi giới chính trị. Lúc trước hấn dùng thủ đoạn bẩn thỉu hạ bệ người khác, cuối cùng bị đối thủ cũng dùng thủ đoạn hèn hạ chơi lại.

...

Mấy ngày nay trời mưa không ngớt, những cành cây khẳng khiu được nước mưa tưới mát, bắt đầu đâm chồi nảy lộc, động vật ngủ đông, như rắn, cũng dần tỉnh dậy theo tiếng gọi của mùa xuân. Đường phố La Mã trở nên ẩm ướt và lầy lội, khiến những vạt vấy, vạt quần của người đi đường dính toàn bùn đất. Đây là thời điểm nhộn nhịp nhất, cũng là lúc lấm lem nhất.

Công việc của Heron ngày càng nhiều. Mới đầu năm nhưng hấn đã nhận được một chồng thư khiếu nại của dân chúng gửi đến, báo hiệu một năm mới một nhọc bốn ba.

Thân là quan hộ dân, nhiệm vụ chính của Heron là xử lý những vấn đề vụn vặt xảy ra trong đời sống của nhân dân. Mớ kiến thức về triết học, lịch sử và kỹ năng biện luận hẳn có thậm chí còn không giúp ích được xúu xiu nào cho hẳn trong công việc, chẳng hạn như xử lý bình gốm hỏng, quét dọn đường phố, dầu ôliu bị đổ bừa bãi, và hàng tá những vấn đề phát sinh trong cuộc sống thường ngày khác nữa.

Vấn đề cấp bách nhất, đồng thời cũng là vấn đề đau đầu nhất mà Heron phải giải quyết hiện nay là chuyện nước bẩn tràn ra đường.

Có vẻ như đường ống thoát nước dẫn ra sông Tiber bị nghẹt bởi lượng lớn rác thải sinh hoạt, thêm nữa, đường ống lại nhỏ, dạo này mưa nhiều, nước sông dâng cao, nước bẩn lại chảy ngược vào thành, mang theo rác và mùi hôi thối lênh láng khắp đường phố.

Việc này đã gây rất nhiều khó khăn cho đời sống của nhân dân. Chẳng mấy ai dám bước ra đường, các quán ăn mới khai trương phải đóng cửa nghỉ bán, chỉ còn xưởng ép dầu và những cửa hàng mua bán lương thực còn miễn cưỡng hoạt động. Nước bẩn không những chảy đầy đường, mà lúc lúc còn tràn vào những bãi tắm công cộng, khiến người ta không dám đến, các bãi tắm lâm vào tình trạng ế khách.

Cả thành La Mã như bị cơn mưa dai dẳng giam cầm, không khí tĩnh mịch bao trùm vạn vật, sức sống vốn có cũng bị sự u ám nuốt trọn.

Để giải quyết vấn đề này, Heron quyết định sẽ xây dựng một ống thoát nước mới.

Việc đầu tiên là quan sát địa hình.

Heron đã dành rất nhiều ngày thị sát địa lý toàn thành, chọn những khu vực có tiềm năng, sau đó lập thành một bảng danh sách, trình lên hội đồng viện Nguyên Lão, để những kẻ đức cao vọng trọng thoát nhìn rất có kinh nghiệm kia định đoạt. Thế nhưng, vì vấn đề này khá quan trọng, nên các nguyên lão trong hội đồng chẳng ai dám nhận, cuối cùng lại gửi trả về cho Heron.

Về đến nhà, Heron nằm vật xuống giường, chân tay xụi lơ, trên mặt, trên tóc vẫn còn lấm tấm bụi đường.

Nô lệ trong nhà phân công nhau đốt huân hương, cởi quan bào của Heron đem đi giặt, giúp hẳn lau chân và tay, cuối cùng đắp lên trán hẳn một miếng lụa đỏ tẩm nước bạc hà được gấp ngay ngắn.

Xong việc, nô lệ lần lượt rời đi, chừa lại không gian riêng cho Lucas và Heron.

Hầu hết người trong nhà cũng đã nhận ra mối quan hệ thân thiết trên mức bình thường của chủ nhân và nô lệ tóc vàng mắt xanh đỏ. Nhưng bọn họ cũng không lấy làm bất ngờ, vì những chuyện tình mờ ám của giới quý tộc đâu còn hiếm lạ gì nữa.

“Đến giờ mà phía trên còn chưa quyết định được nơi đặt đường ống thoát nước!”

Heron kéo mảnh lụa xuống, than thở.

Lucas dùng vải mềm lau khuôn mặt nhuộm màu mệt mỏi của Heron, sau đó nhẹ nhàng nâng mắt cá chân hẳn lên. Không ngoài dự đoán, một vùng da chân bị phỏng rộp xuất hiện trong tầm mắt y.

“Bàn chân ngọc ngà của ngài đúng là không hợp với loại giày đi mưa thô cứng kia.” Lucas cầm lên một cây ngân châm*, “Vì dân là chuyện tốt, nhưng ngài cũng phải để ý đến sức khỏe bản thân chứ.”

* Ngân châm:

Heron thoải mái gác chân lên đùi Lucas, “Mấy kẻ ở viện Nguyên Lão chỉ biết ăn không ngồi rồi, cả ngày vất óc suy nghĩ làm sao lấy lòng được hoàng đế, nhân tiện chơi đồng nghiệp một vỏ, kỹ năng đùn đẩy trách nhiệm phải gọi là thần. Toàn là một đồng sâu một chỉ biết bo bo giữ mình.”

Lucas tỉ mỉ dùng ngân châm châm vỡ vết phỏng rộp trên lòng bàn chân Heron, “Ngài đã trưng cầu ý kiến ngài Claudius chưa? Chắc hẳn ngài ấy sẽ có những ý tưởng hữu ích.”

“Gattuso chưa bao giờ xử lý vấn đề giống lần này cả. Kinh nghiệm của anh ấy còn chẳng bằng ta nữa là.” Heron than nhẹ, “So với bỏ công sức giúp dân, ảnh hưởng chuyện đùa giỡn mấy ”con khỉ lông trắng” trong viện Nguyên Lão hơn.”

Sau khi châm cho chỗ phồng rộp vỡ ra, Lucas lại lấy thuốc bột bôi cho Heron. Y vừa bôi vừa ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Quý tộc không được, vậy còn tôi thì sao? Ngài có bằng lòng nghe chút ý kiến của con của người yêu xuất thân nghèo hèn này của ngài không?”

Heron ngồi dậy, vịn vai Lucas, hứng thú nói: “Bảo bối, nói thử xem!”

Lucas cười cười: “Tôi nghĩ, ống thoát nước có thể đặt ở vùng đầm lầy phụ cận.”

“Đầm lầy?!” Heron ngạc nhiên, “Đó là chỗ nào?”

“Là một nơi mịt mù chướng khí, là nguồn gây bệnh, cũng là nơi ở của những người không mua nổi một tấc đất cắm sào. Lúc nhỏ, vì mãi mê rượt theo một con chim sẻ, suýt nữa tôi đã chết đuối ở đó đấy.”

“Ta chỉ mới nghe về đầm lầy qua những bài đồng dao thôi. Trong đồng dao, đầm lầy được mô tả là nơi thai nghén những mụn phù thủy xấu xa chuyên bắt cóc trẻ con về ăn thịt.”

“Tôi nghĩ, chúng ta có thể xây một ống thoát nước thông giữa sông Tiber với đầm lầy.” Lucas nói, “Lúc nước sông dâng cao và chảy ngược vào, đầm lầy sẽ biến thành hồ nước. Khi nước sông hạ, nước từ hồ lại chảy về sông. Cứ luân phiên như vậy, khí độc tích tụ lâu năm dưới đáy đầm lầy sẽ dần tiêu tán, đồng thời giải quyết được vấn đề ngập lụt trong thành.”

Heron sững sờ, im lặng nhìn chằm chằm Lucas bằng ánh mắt sâu thẳm.

Một lát sau, hắn dịch lại gần, dựa đầu vào vai, vòng tay ôm lấy y. Hắn nói, lông mi khẽ rung động: “Lucas, nếu không có ngươi, ta chẳng là cái thá gì cả.”

“Đừng nói thế chứ.” Lucas mỉm cười, “Tôi chỉ ăn chút cực khổ hơn so với ngài thôi. Phương thức học tập chúng ta khác nhau, tất nhiên kiến thức thu được cũng chẳng giống nhau. Ngài chớ lo, từ nay về sau, trí tuệ của tôi sẽ là của ngài, ngài chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được rồi.”

Heron lắc đầu, thở dài, từ từ nhắm mắt lại, “Không chỉ như vậy, ngươi còn cứu ta rất nhiều lần. Đến một ống thoát nước đơn giản cũng phải nhờ đến ngươi...”

Hắn dừng một chút, “Lắm lúc ta có cảm giác, ngươi mới là chủ nhân của ta.”

60. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hân - Chương 60: Không Nói Gì Hiểu Ngầm

Từ khi bị tước chức vụ, tính nết của Darling thay đổi đột ngột, ngày càng tệ hại, như một con dã thú đã quá mệt mỏi vì bị giam cầm, luôn giơ móng vuốt chực chờ cơ hội đả thương người khác.

Sắc trời ảm đạm, bóng tối phủ khắp đình viện, ánh sáng phập phù phát ra từ ngọn nến soi ra mặt sàn bóng loáng dễ khiến người ta thấy ngọt ngào.

“Ta đã nói thế nào, chọn nến thì chọn cho kỹ vào!” Darling chỉ vào cây nến trên giá cắm bằng đá, hung dữ quát nô lệ.

Nô lệ sợ hãi quỳ mọp trên sàn, hai chân run lẩy bẩy, tư thế thấp kém mười phần.

“Lũ chúng bây muốn làm phản phải không?!” Darling đập một cước vào người nô lệ đáng thương kia, “Các ngươi khinh ta không quyền không thể nên hè nhau kiếm chuyện để có cái cớ thoát ly khỏi ta, đến hầu hạ đám nguyên lão đức cao vọng trọng kia chứ gì?!”

Nô lệ đau đớn cuộn người lại, cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào.

“Lâu ngày không gặp, người càng ngày càng không ra hình người đó, Darling. Hèn gì vợ người sợ đến nỗi phải chạy ra ngoài tìm trai.”

Giọng nữ trào phúng đã chọc trúng chỗ đau của Darling, khiến cả người hắn đều thấy ê ẩm.

“Nha đầu thối, cầm mồm!” Darling gắt, hung bạo trừng nữ nhân vừa đến, “Phoebe, đừng nghĩ người mang dòng máu của gia tộc Augustus mà có thể kên kênh cái mặt.”

“Bớt suy bụng ta ra bụng người đi.” Phoebe chế giễu, “Mẹ ta ghét người, cha chồng bỏ mặc người, đến chức thẩm phán người luôn lấy làm kiêu hãnh cũng không giữ nổi. Có thể nói, so với con chó hoang ngoài đường, người còn chật vật hơn gấp mấy lần.”

Darling không phản bác được, răng nghiến trèo trẹo, cơn tức bị áp chế trong lồng ngực chực chờ phát nổ.

Phoebe chậm rãi đến gần hắn, ngọn lửa rọi rõ vẻ mặt châm chọc của nàng. Nàng nhìn lướt qua đình viện gần như đã thay đổi hoàn toàn, ánh mắt bị bức bách họa bản đồ La Mã thu hút.

“Do Thái...” Phoebe ngạc nhiên, “Là cái chỗ phát sinh bạo loạn à?! Người lại đang có âm mưu quỷ quái gì nữa đây?! Người muốn làm gì thì mặc xác người, đừng có lôi ta với mẹ ta vào!”

Darling âm trầm nhìn chằm chằm vào Phoebe, cái mặt nạ hiền lành hắn vẫn thường đeo nay đã bị phá vỡ, lộ ra bản chất cùng hung cực ác. Cơn tức dần xâm chiếm tâm trí hắn, khiến sắc mặt hắn chuyển thành màu gan lợn. Hắn siết chặt nắm tay, khuôn mặt vặn vẹo, cả người khẽ run rẩy, rất giống một con dã thú xù lông vì bị chọc giận.

Bỗng dưng hắn đứng thẳng người, một tay đoạn trang đặt trước bụng, sắc mặt trở lại như bình thường, nhợt nhạt mỉm cười, khôi phục dáng vẻ nước chảy mây trôi.

Sự chuyển biến đột ngột này quá mức quỷ dị, Darling này với Darling lúc này khác một trời một vực, khiến người ta không phân biệt được đâu mới là Darling thật.

“Em với mẹ chuyển ra ngoài đã được nửa năm rồi.” Darling cười, “Thế nào, mẹ vẫn khỏe chứ?”

Phoebe nghe hắn ân cần hỏi thăm như vậy, da gà gai ốc đua nhau nổi lên, “Đừng diễn trò nữa, Darling. Ta quá hiểu người rồi! Lúc trước có thể người lừa được cha mẹ ta, nhưng giờ thì đừng hòng!”

“Người có lúc này lúc khác. Chẳng lẽ em không cho anh cơ hội hoàn lương sao?” Darling nói, “Thân làm anh trai, anh thật sự lo lắng đến tương lai của em. Tiểu thư nhà người ta mười tuổi đã bắt đầu đính hôn rồi, còn em thì...”

“Người vẫn chưa bỏ ý định mai mối ta cho Lutica à?” Phoebe liếc hắt, “Mơ đi! Ta chẳng có lý do gì lấy thân làm cục đá lót đường cho người cả!”

“Em hiểu lầm rồi. Anh chỉ cảm thấy... Em rất hợp với trang phục của hoàng hậu.” Darling nói dối không chớp mắt, “Nhân khi còn hào hoa phong nhã, sao em không cân nhắc đến việc gả cho em họ Lutica đi? Hai đứa có huyết thống ràng buộc, cuộc sống hôn nhân sau này chắc chắn sẽ rất hạnh phúc...”

“Ta mà thêm lấy cái gã yếu đuối kia!” Phoebe cười lạnh.

“Thứ em thấy chỉ là lớp vỏ ngoài thôi. Nhìn hắt ngu ngơ thế, chứ bên trong không phải như vậy đâu. Ví dụ nhé, hắt vừa lên ngôi đã bá đạo ban sắc lệnh mới, quyết nhỏ cỏ tận gốc những kẻ mang tư tưởng chống đối hắt.”

Một cơn gió nổi lên, thổi tung áo choàng xám và tóc đen của Darling, phần nào che đi ánh mắt mờ mờ phần nham hiểm của hắt, “Và cứ như thế, hắt đã âm thầm tiêu tốn hết thực quyền lực vào tay...”

“Ta không quan tâm.” Phoebe thờ ơ, “Đừng kéo ta vào kế hoạch mưu cầu danh lợi nhảm nhí của người.”

Mặt Darling biến đen, nụ cười giả tạo bị gió cuốn mất, môi mím đến bầm tím. Hắt trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay.

Hắt vươn tay vuốt hết những sợi tóc tán loạn ra sau, lộ ra ánh nhìn hiểm độc, đáng sợ như sinh mới vừa rồi nhanh chóng bị thay bằng khuôn mặt hung thần ác sát.

Phoebe thấy sống lưng lạnh ngắt.

“Cút đi!” Darling quát, “Đàn bà như người là cái thá gì mà hươ tay múa chân trước mặt ta?! Người, và cả mẹ người nữa, cút càng xa càng tốt!”

Hắt không kiềm nén cơn giận dữ được nữa. Hắt tức giận đến thở hồng hộc, gân xanh trên trán lồi lên, túm lấy giá cắm nến, ném mạnh về phía Phoebe.

Phoebe hoảng hốt hét một tiếng, chạy biến.

...

Sau khi tiến hành xây dựng được kha khá thời gian, đường ống thoát nước đã thành hình.

Ống nước vốn được làm từ sành. Để tránh đảm bảo sử dụng được lâu, Heron còn bảo người gia cố thêm một lớp bê tông dày bên ngoài nữa.

Từ khi có đường ống thoát nước mới, đường phố La Mã sạch sẽ hơn rất nhiều, tình hình bên phía đầm lầy cũng tốt hơn. Bây giờ dù trời có mưa tầm tã mấy ngày thì bách tính cũng sẽ chẳng phải lo về vấn đề ngập nước nữa.

Mọi người đều cho rằng đây là công sức của Heron, nhưng hiếm ai biết rằng ý tưởng này lại xuất phát từ một nô lệ.

La Mã đầu xuân như một thiếu nữ ngoài mùa xuân trong cứng. Nàng xinh đẹp, hoạt bát, mỗi một tác da thịt đều toát ra hơi thở của sự sống, nhưng thỉnh thoảng lại có những ngọn gió lạnh còn sót lại của mùa đông thổi qua khiến người ta rùng mình.

Heron đội một cái mũ màu đỏ, rảo bước trên tường bao bằng đá cẩm thạch của sông Tiber.

Lucas đi bên cạnh, một tay đỡ lấy hần.

Nước sông Tiber không trong vắt như nước hồ mùa thu, mà xanh như màu của ngọc phỉ thúy, dưới ánh mặt trời còn ánh lên lẻ tẻ những vệt vàng nhạt. Dòng sông lững lờ trôi đến tận phía đằng xa, cuối cùng tụ hợp với nền trời xanh thăm thẳm.

Giữa một màu xanh bát ngát, Heron như một đóa hồng đỏ tươi, hoàn toàn tách biệt, nhưng cũng thật diễm lệ.

Gió lạnh từ phía sau thổi tới, hất tung tóc Heron. Hần giơ tay ngăn lại những sợi tóc lộn xộn.

“Lucas, người biết không, sông Tiber là cội nguồn của La Mã đấy. Lương thực từ Ai Cập được vận chuyển qua sông Tiber rồi mới đến được bàn ăn của từng nhà.”

Heron nhảy xuống khỏi tường bao, sóng vai với Lucas.

Lucas dắt tay hần, “Những nguyên lão lúc trước xem thường ngài, nay thấy mọi chuyện thành công mỹ mãn như thế, chắc hẳn họ sẽ tức đến thổ huyết.”

“Tất cả đều là công lao của người, Lucas.” Bước chân Heron hơi chùng lại, “Mấy ngày nay có rất nhiều quý tộc muốn lôi kéo quan hệ với ta, Gattuso cũng bảo ta giao thiệp với bọn họ thử xem. Nói thật lòng, nói chuyện với bọn họ còn khó hơn học tiếng Hy Lạp gấp nhiều lần! Người biết đấy, ta vốn không giỏi trong việc suy đoán lòng người.”

Lucas an ủi: “Darling đã đến Do Thái, chẳng biết hần có âm mưu gì không, nhưng ít nhất tạm thời ngài không phải hao tâm tổn trí để đối phó với hần nữa.”

Một cơn gió thổi qua, Heron rùng mình, theo bản năng kéo cao cổ áo choàng.

Lucas thấy Heron không nói gì, cũng im lặng luôn.

Hai người tay trong tay tản bộ dưới tán cây, hai cái bóng giao hòa in xuống mặt đất.

Mười ngón tay đan vào nhau, thể hiện ước nguyện mãi mãi không xa lìa của Heron, Lucas biết, nhưng y không nói ra.

Heron chợt dừng lại, luồn ra phía sau Lucas, vươn tay ôm cổ y. Lucas hiểu ý cúi người xuống, vòng tay giữ hai chân Heron, nhẹ nhàng nhấc hẳn lên.

Lucas công Heron đi dọc bờ sông, tuy không có bất kỳ âm thanh nào phát ra, nhưng giữa hai người lại không có sự gò bó, ngột ngạt nào, phẳng phất như họ đã quá hiểu nhau, đến mức không cần mở miệng cũng có thể biết được đối phương đang nghĩ gì. Dù đi giữa đám đông, hai linh hồn vẫn tìm được một khoảng lặng yên bình cho mình và người kia.

...

Đến khi vầng thái dương hoàn toàn khuất sau dãy núi, Heron và Lucas mới lững thững về nhà.

Vừa bước qua cổng lớn, Heron đã đụng mặt Gattuso. Hắn lúng túng nhảy xuống khỏi lưng Lucas, ho khan hai tiếng: “Gattuso, sao anh lại tới đây?”

Gattuso nhìn Lucas một lúc, khe thở dài. Chân mày gã nhíu chặt, môi mấp máy muốn nói lại thôi.

“Hoàng đế lại ban lệnh mới.” Cuối cùng gã cũng mở lời, “Nhưng có lẽ lệnh lần này sẽ không có lợi cho chú.”

“Lệnh gì?”

“Hoàng đế muốn xuất quân bình định đám phản loạn bên Do Thái. Tất cả giác đầu sĩ, kể cả những người đã bị mua lại, đều bị cưỡng chế tòng quân.” Gattuso hơi dừng lại, “Lucas cũng không ngoại lệ...”

Trước mắt Heron tối sầm.

61. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắn - Chương 61: Gặp Lại

Căn cứ theo sắc lệnh, sáng mai Lucas sẽ phải cùng quân đội xuất phát đến Do Thái.

Nguyên buổi tối tâm tình của Heron xấu đến cực điểm.

Hắn khép hờ mắt, cau mày nằm trên xích đu đặt cạnh bể tắm, rất có dáng dấp của một người lòng đầy sầu muộn.

Nước ấm ào ào phun ra từ đài phun nước hình đầu rắn, đẩy lên một biển hơi nước, khiến Heron thấy khó thở vô cùng. Hơi nước như thấm thấu qua da hắn, bám lên mạch máu, cuối cùng ngưng tụ lại thành một bãi ở ngực, chèn ép lên tim hắn. Hắn chịu không nổi, mở mắt, hít sâu một hơi, nới lỏng cổ áo.

Lucas vào phòng. Y đến bên cạnh ấm lò, nhóm lửa, lúc quay người sang thì vô tình bắt gặp ánh nhìn của Heron.

Y khẽ thở dài.

Heron ngoảnh mặt sang chỗ khác, dùng một tay che đi đôi mắt đã đỏ hoe, khóe môi run rẩy mấy lần, nói: “Đến bôi dầu giúp ta.”

Các quý tộc La Mã thường thanh tẩy thân thể bằng cách bôi dầu ôliu khắp người, sau đó dùng khăn lau chùi.

Lucas vâng lời cầm chai dầu ô liu đến.

Heron cởi đồ, nằm xuống xích đu. Lòng ngực trần trụi của hắn phập phồng càng lúc nhanh, làn da trắng mịn cũng vì kích động mà ửng hồng lên, hầu kết rung động mạnh liệt, áp chế nỗi buồn cuộn cuộn như sóng trào vào sâu trong lòng.

“Do Thái không phải là một nơi an toàn.” Hắn nghèn nghẹn nói, “Đó là địa ngục trần gian, chỗ mà chỉ cần lơ là một phút, đầu ngươi sẽ lìa khỏi thân...”

Lucas mở chai dầu ô liu, yên lặng lắng nghe.

Heron nói tiếp: “... Là nơi tín ngưỡng bị lợi dụng, tôn giáo trở thành binh phù... Bọn chúng cưỡng chế xử nữ làm Thánh nữ phải thủ tiết cả đời, lấy thần linh làm câu cửa miệng, thế mà lại đẩy binh làm loạn.”

“Nhưng người Do Thái không phải ai cũng thiện chiến.” Lucas nói, “Bọn họ chỉ có cái gan lớn, còn về binh pháp thì hoàn toàn mù tịt.”

“Đó chỉ là lời đồn thôi!” Heron ngắt lời Lucas, “Phàm là người La Mã, một khi bước chân vào đất Do Thái, chắc chắn sẽ bị những tên giáo đồ cuồng tín chém, nhẹ thì bị thương, nặng thì chết, sau khi chết, xác còn bị đốt... Đây mới là sự thật. Ngươi cũng sẽ...”

Lucas sửng sốt.

Heron che mắt, càng nói càng mất kiểm soát. Vai hắn khẽ run, cuộn người lại như con ốc thu mình vào vỏ.

Lucas gỡ tay hắn ra, nắm chặt: “Không có đâu, tôi nhất định sẽ bình an vô sự...”

Heron nhảy dựng lên như lâm phải đại địch, cuống quýt bịt miệng Lucas lại. Sau đó hắn chuyển sang ôm eo Lucas, vùi mặt vào hõm cổ y, nỉ non: “Lucas... Đừng nói nữa... Người chưa nghe câu ”Nói trước mất linh” sao...”

Lucas ôm lấy Heron, gật đầu.

“So với tính mạng mình,” Y nặng nề nói, “tôi sợ ngài sẽ cô độc hơn.”

“Nếu người thật sự chết ở Do Thái...” Heron siết chặt vai Lucas, “Ta không biết mình sẽ làm nên chuyện điên cuồng đến mức nào...”

Lucas cười, dìu Heron ngồi xuống xích đu, sau đó quỳ một chân, nâng chân hắn lên, đổ dầu ô liu ra, bôi đều rồi dùng khăn kỳ cọ.

Y vừa lau dầu thừa vừa nói: “Tin tôi.”

Âm thanh của y rất nhẹ, lại rất có từ tính, đánh vào lồng ngực Heron. Khóe mắt của y hơi nhếch lên, phẳng phất như đang cười, nhưng vẻ mặt y lại mang mười phần kiên định và nghiêm túc.

Tim Heron đập thình thịch. Vành mắt hắn lại đỏ lên, tay vô lực che trước miệng, tiếng hút khí nho nhỏ khẽ truyền ra qua kẽ tay.

Cuộc chia ly không định ngày gặp lại sắp tới mang đến cho hắn một nỗi sợ và cảm giác mất mát khổng lồ. Tuy trên bàn có thấp nến, nhưng trước mắt hắn chẳng hiểu sao lại biến thành màu đen. Hắn phải chớp mắt mấy lần mới có thể nhìn rõ Lucas được.

Trong giây phút này, hắn đột nhiên hiểu được tâm trạng của chị dâu lúc hay tin Seneca mất tích.

“Lucas...” Cổ họng hắn nóng rát, “Người không được phép chết...”

Lucas đáp lại bằng một cái hôn nơi mu bàn chân.

Heron không chống đỡ nổi nữa. Hắn mất khống chế nhào vào lòng Lucas, khóc nức nở.

Lucas ôm lấy Heron đang khóc đến xé ruột xé gan, vuốt vuốt lưng an ủi hắn.

Heron cắn vai Lucas, nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

“Xin người, Lucas... Đừng chết... Gãy tay gãy chân cũng được, mù mắt hay bị hủy dung cũng được... Ta không quan tâm... Chỉ cần người sống sót... Chỉ cần sống sót thôi... Xin người...”

Lucas hôn lên trán hắn: “Tin ta... Heron, tin ta...”

Heron ấn vai Lucas, ép đến thành bể, lưng tung hôn y. Nước mắt vô tình chảy vào miệng cả hai, mặn chát.

Tay Heron xoa khắp khuôn ngực Lucas. Đầu hắn đau như sắp nứt, giờ phút này không suy nghĩ được gì hết, chỉ theo bản năng dùng thân thể cảm nhận người mình thương.

Lucas ôm eo bé hắn lên, cùng nhảy vào bể tắm.

Mặt nước vốn yên ả bị chấn động mạnh, bọt nước văng tung tóe. Heron trôi lên, ho khan vài tiếng, mái tóc dầm nước ôm lấy phần lưng, mắt và má hắn đỏ ửng. Hắn lảo đảo lùi đến tận thành bể.

Lucas cũng ướm nhẹ từ đầu đến chân chậm rãi ép sát Heron, giam hắn giữa hai tay mình.

“Thượng ta... Lucas...” Heron ôm lấy cổ y.

“Tuân lệnh.”

Lucas nâng một chân Heron gác lên bên hông mình...

Sáng hôm sau, Heron tỉnh dậy trên giường.

Hắn theo thói quen vươn tay sờ sờ vị trí bên cạnh, chỉ chạm đến một thanh đoản kiếm lạnh ngắt.

Cơn đau xót trong lòng lại trở dậy.

Lucas của hắn đã rời đi rồi.

...

Khí hậu ở Do Thái có phần hanh khô, ngọn lửa chiến tranh đã gần như biến nơi này thành tử địa. Không khí thoang thoảng mùi da thịt cháy khét, những vách tường đá ám màu đen sì, trên đường rải rác đầy đá vụn và những phần thi thể không trọn vẹn. Đầu của một đứa bé nằm lẫn lóc bên đường, xác người đàn ông bán bánh mì ngã bên cạnh quầy bánh trống không, xương ép dầu, quán rượu bị đốt phá, chỉ còn tro lại khung gỗ xác xơ.

Lucas mặc thiết giáp, cầm khiên và kiếm đi chuyển cùng những binh sĩ khác. Đoàn quân đã đi một chặng đường rất dài, ai nấy toàn thân đều rã rời, miệng khô lưỡi đắng.

Bách phu trưởng phát cho mỗi người một bình rượu mạnh nhằm vực dậy ý chí chiến đấu của cả đoàn.

Đoàn quân lê bước chân nặng nề, cuốn lên những luồng bụi bặm. Mùi mồ hôi, mùi máu tanh ngày càng dày đặc, lại thêm cả bão cát, khiến tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Mục tiêu của đoàn quân là Thánh điện, nơi người Do Thái hết mực tôn kính.

Thánh điện được xây từ những tảng đá to lớn xếp chồng lên nhau, được bảo vệ bởi một bức tường bao vững chắc. Phía sau tường bao là một hàng dài tháp canh có khảm hăng hà sa số cửa sổ nhỏ hình vòm, trông như những con mắt khổng lồ im lặng theo dõi đoàn quân La Mã đang dần tiếp cận.

Trong thành Do Thái rách nát, chỉ còn có tòa Thánh điện này là còn nguyên vẹn, sừng sững như cây cột khổng lồ chọc thẳng lên nền trời xanh.

Quân phản loạn đầu buộc khăn đỏ, tay kéo căng dây cung, đứng chen chúc nhau trên tường bao, bên cạnh những cỗ máy bắn đá đã sẵn sàng chiến đấu.

Quân phản loạn chủ yếu là nông dân và nô lệ, cho nên họ chỉ có thể sử dụng những vũ khí thô sơ như vậy thôi.

Binh sĩ La Mã nhìn thấy tình hình bên địch, lập tức nháo nhào như ong vỡ tổ. Những lời châm chọc, khinh bỉ đua nhau vang lên, cơn mệt nhọc vì phải hành quân liên tục phần nào bị đẩy lùi.

“Bọn chúng đeo cái gì thế kia?”

“Nhìn y chang mấy con ruồi đầu đỏ! Ha ha...”

“Tướng tá cỡ bọn chúng chỉ xứng làm nam sủng cho các quý phụ thôi!”

“Hoặc làm thú cưng cho mấy quý ông có sở thích quái đản cũng được đấy chứ...”

Gió nóng mang theo cát quất vào mặt, rất buốt.

Đây là một trận chiến không cân tài cân sức.

Bách phu trưởng giơ tay lên cao, vung một nhát kiếm đâm thủng túi da, tức thì rượu bên trong tuôn ra xối xả.

“Chém đầu bọn chúng! Lấy máu bọn Do Thái đổ đầy bình rượu của chúng ta! Rồi các người sẽ được lưu danh vào sử sách, mãi mãi trường tồn với thời gian!”

Lời kêu gọi của bách phu trưởng như tiếng còi hiệu vang trời dậy đất, đánh mạnh vào bản tính hung hãn của nam nhân La Mã.

Lời kêu gọi vừa dứt, những trận mưa tên từ trên tường bao nổi nhau trút xuống, đen đặc như một cánh chim khổng lồ phủ trên đỉnh đầu đoàn quân La Mã, nhưng như vậy cũng không thể cản bước tiến của đoàn quân, hễ lớp trước trúng tên ngã xuống thì đã có lớp sau ồ ạt ulla lên.

Từ trên cao nhìn xuống, đội quân La Mã như những cuộn sóng mãnh liệt cuốn phăng tất cả.

Bên tai Lucas tràn ngập tiếng hô la của chiến hữu. Y dùng khiên cản những mũi tên bắn tới, kim loại va vào nhau vang lên những tiếng chát chúa.

Loại chiến đấu sống còn này như bàn tay to lớn của chiến thần Mars. Nó lấy đi linh hồn an bình vì đắm chìm trong tình yêu quá lâu, đồng thời đánh thức bản tính khát máu vốn có của y.

Giết người chính là thứ y am hiểu nhất.

Tiếng gào thét như mãnh thú thoát ra khỏi miệng, góp phần nâng cao sĩ khí của y và toàn đội, mắt y vẫn lơ đãng, bắp thịt toàn thân gồng hết lên, ngũ quan dữ tợn, sát khí ngút trời, trái tim và trí óc đều bị ý niệm chém giết thao túng.

Đoàn quân đã tiến sát đến chân tường bao. Quân phản loạn phía trên đổ dầu sôi xuống, khiên của Lucas che không hết, khuỷu tay lộ ra bị phỏng một mảng, nhưng y lại như không cảm giác được đau đớn.

Chốc lát sau, cửa lớn Thánh điện bại dưới thiết kiếm, hai bên xông vào đánh giáp lá cà.

Lucas như hóa thân thành Tu La, gặp kẻ nào buộc khăn đỏ là giết không tha. Mổ bụng, tước đầu, chém eo, y hưng phấn đến đỏ cả mắt. Lâu rồi y chưa giết người, cho nên một khi thấy máu, bản năng của y sẽ trở dậy không cách nào khống chế được. Y không chút nhân nhượng, bao nhiêu chiêu thức hung tàn y đều lấy ra sử dụng. Kẻ nào dám bám chân cản bước y, y liền xé bụng moi lục phủ ngũ tạng, tàn độc ép kẻ đó buông tay.

Máu bắn lên nhuộm đỏ cả người y, khiến tóc y dính bết lại, trông khủng bố như ác quỷ vừa bò lên từ nơi sâu nhất của địa ngục.

...

Không biết qua bao lâu, khi cảm thấy xung quanh không còn ai để giết nữa, Lucas mới ngừng tay.

Y thấy hơi khát nước, liếm môi, lập tức nếm được vị mặn tanh nồng.

Y giơ tay vuốt mặt, tay y gần nhuộm đỏ bởi màu máu tươi ghê người.

Y kinh sợ nhìn xung quanh, thấy bản thân đang đứng một mình ở nơi sâu nhất của Thánh điện, dưới chân là xác người la liệt.

Ánh mặt trời chiếu xuống từ đỉnh điện tràn ngập căn phòng trống trải, tiếng tí tách của than củi cháy trong chậu than khê vang lên.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng kèn triệu tập, các binh sĩ bắt đầu mở tiệc ăn mừng chiến thắng, xem chừng rất náo nhiệt.

Nhưng Lucas không quan tâm.

Y phát hiện có người đang trốn sau cái bục đặt chậu than, là một cô gái đang run rẩy kịch liệt.

Hơn nữa, hình như y biết người này.

“Foley Tina?!” Lucas chân chừ gọi.

62. Ta Sưởi Ấm Dòng Máu Lạnh Của Hắc - Chương 62: Chung Khúc

Suốt một tháng ròng Heron mất ăn mất ngủ.

Hắc cứ trần trọc đến nửa đêm, sau đó lại thơ thẩn bước ra sân, đến khi thấy dưới chân nhoi nhói vì bị đá vụn đâm, hắc mới nhận ra mình lại quên mang giày. Có lúc hắc còn quên giờ đã là mùa xuân, cứ có cảm giác vẫn còn sống trong mùa hè, cái mùa mà hắc và Lucas lần đầu gặp gỡ.

Thao thức suốt một thời gian dài, cộng thêm sự lo lắng không ngừng bành trướng trong đầu, khiến Heron

mất đi sự minh mẫn. Hấn thường xuyên thất thần, người chưa già mà đã quên trước quên sau.

Gattuso cũng nhận thấy tình trạng bất thường của em họ.

Heron ngồi thờ người ra nhìn đăm đăm vào khoảng không, ánh mắt tối tăm dường như đã mất đi ánh sáng sinh mệnh. Một tay hấn cầm bảng sáp, một tay cầm bút khắc, đầu nhọn của bút đâm vào một điểm trên mặt bảng, chần chừ không chịu di chuyển.

“Bảng sáp bị chú đâm thủng rồi kìa.” Gattuso chống cằm ngồi đối diện lên tiếng nhắc nhở.

Heron giật mình tỉnh dậy, luống cuống nhắc bút lên. Bảng sáp đã thủng một lỗ, không còn sử dụng được nữa.

“Quân của ta đang chiếm ưu thế.”

Tay Heron run bần bật, mặt hơi nhẩn lại. Sự căng thẳng như một bàn tay sắt bóp chặt lấy trái tim đang treo lơ lửng của hấn. Hơn ai hết, hấn rất muốn biết tình hình bên Do Thái, nhưng đồng thời hấn cũng sợ phải đối mặt với những tin tức đó. Cuối cùng, hấn lựa chọn trốn tránh.

“Đừng nói, đừng nói nữa, Gattuso... Cứ để em chờ đi...”

Heron run cầm cập ngắt lời Gattuso.

Gattuso liếc hấn: “Chú thật sự không muốn nghe?”

“Em không quan tâm chiến sự...” Heron ngập ngừng, “Em chỉ muốn biết Lucas có thể trở về hay không thôi...”

Gattuso sững sốt, sau đó lắc đầu buông một tiếng thở dài đầy thương xót. Gã khó xử vỗ vỗ vai Heron, môi run run mấy lần.

“Em họ yêu quý à... Chú muốn khóc thì cứ khóc đi...” Gã không đành lòng nói, “Mắt chú đỏ hoe rồi kìa...”

...

Cuối cùng Heron cũng phái người đi dò la tình hình chiến trận ở Do Thái.

Quân khởi nghĩa bên đó đa phần là bình dân và nô lệ, vũ khí không có gì nhiều ngoài sự cuồng tín và dăm ba thứ thô sơ. Thánh điện đối với họ là nơi cao quý bất khả xâm phạm, thà chết cũng phải thủ hộ đến

cùng.

Đoàn quân La Mã thể như chẻ tre đối đầu với quân phản loạn một lòng vì tín ngưỡng.

Hai bên đánh đấm đều có thắng có thua, số người hi sinh cũng rất nhiều, nhưng nhìn chung, tình hình vẫn nghiêng về phía La Mã.

Cuộc chinh phạt này dự tính sẽ kết thúc vào nửa tháng tới.

Heron lại vào phòng ngủ của Lucas.

Nô lệ trong nhà nhận thấy chủ nhân thường xuyên qua đêm ở chỗ này, nên đã sớm thay chăn đệm đơn sơ thành tơ lụa đắt tiền.

Ánh trăng bàng bạc xuyên qua cửa sổ, chiếu xuống một góc giường. Tơ lụa quý giá phản xạ lại ánh trăng, trông như sóng nước lấp lánh, khiến phòng ngủ thiếu hơi người thêm phần lãng mạn và thần thánh, giống như thời khắc vỏ trai dưới đáy biển sâu mở ra, để lộ viên trân châu đẹp nhất trần đời vậy.

Từ ngày Lucas rời đi, Heron luôn sống trong lo lắng và sợ hãi. Lúc này tâm tình hần cũng bị cảnh tượng này làm rung động, quên đi phần nào thống khổ trong những ngày qua.

Hần vùi mặt vào gối đầu cọ cọ mấy cái, nở một nụ cười không rõ nguyên do. Thực ra, ngoại trừ sự lạnh lẽo đặc trưng của tơ lụa, hần chẳng cảm thấy gì hết.

Sau đó hần gỡ bộ giáp và đoản kiếm Lucas vẫn hay mang đang treo trên tường xuống, để sát vào chóp mũi hít một hơi.

Mùi rỉ sắt nhàn nhạt chui vào mũi hần, giống mùi máu, cũng giống mùi kim loại đúc thành. Mùi vị này quá nhạt, như một sợi khói mỏng, thoáng qua rồi lập tức biến mất.

Heron đã từng ngửi được rất nhiều mùi hương trên người Lucas. Mùi máu lúc y bị thương, mùi đậu khấu trên quần áo hần ám vào, hoặc thường thấy nhất là mùi xà phòng hương bạc hà y hay dùng.

Hần không biết loại mùi nào là mùi đặc trưng của Lucas. Ở một khía cạnh nào đó, Lucas đã quá quen thuộc với hần rồi, cho nên đối với hần, không mùi hương nào có thể biểu thị con người y một cách trọn vẹn, cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Heron hôn lên giáp và kiếm của Lucas, đoạn ôm chúng vào lòng, nhắm mắt lại ngân nga một bài đồng dao. Chân hần khẽ khàng chuyển động theo nhịp điệu của ca từ, giống như đang mô phỏng một vũ vũ kịch.

Giờ phút này linh hồn Heron hoàn toàn chìm đắm trong ảo cảnh tốt đẹp, thân thể nhẹ như lông hồng, cả người khoan khoái dễ chịu.

Nô lệ đứng trước cửa thấy chủ nhân say sưa như vậy, bối rối đợi một lúc lâu mới cẩn thận gọi: “Chủ nhân...”

Heron bị kéo khỏi ảo mộng, giật mình tỉnh dậy. Hắn sợ hết hồn, sắc mặt trắng bệch hơi đỏ lên: “Có chuyện gì?!”

“... Foley Tina về rồi ạ.” Nô lệ bấm báo.

“Foley Tina?!” Heron ngạc nhiên.

Đã lâu lắm rồi từ lần cuối hắn nghe cái tên này.

...

Foley Tina đang nghiêm chỉnh quỳ trong sân. Vẻ ngoài của nàng thay đổi quá nhiều, suýt nữa Heron đã không nhận ra.

Nàng mặc một bộ quần áo bẩn thỉu có thêu phù hiệu tông giáo đã bị bùn đất nhuộm thành một màu nhờ nhờ, đầu buộc một cái khăn đỏ, trên khăn đính một viên ngọc cho cũng không ai thèm nhận.

“Dạo này có vẻ người sống không được tốt nhỉ?” Heron nhìn thoáng bộ dạng thảm hại của Foley Tina.

Foley Tina có chút kích động, ôm lấy chân Heron rơi nước mắt: “Chủ nhân... Là Lucas cứu tôi. Y bảo tôi về tìm ngài...”

Tim Heron hẫng một nhịp, tầm nhìn bắt đầu mơ hồ, chân nhũn ra. May mà nô lệ bên cạnh tỉnh mắt đỡ lấy, nếu không chắc hắn đã đo đất rồi.

“Y còn sống không?” Hắn vừa mừng vừa sợ.

“Một tháng trước thì vẫn còn.” Foley Tina run rẩy nói, “Tôi là Thánh nữ thủ hộ Thánh hỏa ở Thánh viện bên Do Thái... Do Thái xảy ra bạo loạn, đáng lẽ tôi đã bị giết cùng những phản quân khác, nhưng Lucas đã len lách rồi cho tôi một chút tiền và lương khô, bảo tôi chạy về tìm ngài...”

“Một tháng trước...” Heron hơi thất vọng.

Foley Tina run rẩy rút tay về, lại mò mẫm khắp người. Nước mắt nàng nối nhau rơi xuống, yết hầu phát

ra tiếng nước nổ yếu ớt.

Nàng tìm nửa ngày, cuối cùng móc ra một cái bao bố. Cái bao bố này được bện từ những sợi thừng nhỏ, chắc chắn vô cùng, vừa nhìn đã thấy Foley Tina quý trọng thứ này vô cùng.

Heron nhận bao bố, mở ra. Bên trong là một xấp da dê cũ kỹ ố vàng, thậm chí có tờ đã xuất hiện vết rách. May mà chữ trên đó được viết bằng mực nước nên vẫn còn đọc được.

Heron rút một tờ ra xem thử, phát hiện cuối trang có đóng một con dấu.

Hắn sửng sốt.

Đây rõ ràng là con dấu của gia tộc Antony. Lúc trước, lúc Darling cưỡng ép hắn ký tên vào hợp đồng chuyển nhượng vườn hồng, hắn đã thấy con dấu này, không sai đi đâu được.

“Ngài còn nhớ Antony không ạ?” Foley Tina nói, “Hắn đã bắt đầu liên lạc với thủ lĩnh phản quân từ ba tháng trước. Đây là tất cả thư từ bọn chúng gửi cho nhau. Tôi biết được tin ngài trở thành quan hệ dân từ Lucas, tôi nghĩ những thứ này sẽ có ích cho đường sự nghiệp của ngài.”

“Tại sao người có được thứ này?” Heron nghi ngờ.

“Như ngài đã biết, nhiệm vụ của tôi là thủ hộ Thánh hỏa, mà thủ lĩnh phản quân lại có thói quen đọc và viết thư ngay trước Thánh hỏa. Trùng hợp là gã lại không rành tiếng La Tinh, nên đã nhờ tôi viết hộ.”, Foley Tina dừng lại một chút, “Vì vậy, ngoài gã ra, tôi là người duy nhất biết chỗ cất giấu của đồng thư này.”

Heron đọc lướt qua nội dung bức thư, ngón tay chạm nhẹ lên con dấu in rõ ràng trên mặt miếng da dê: “Darling kia còn tham lam và đê tiện hơn Jupiter* chuyên môn hóa thành chim ưng bắt cóc con gái và con trai nhà lành gần ngàn lần!”

*Jupiter (Tức Zeus trong thần thoại Hi Lạp): Là vua của các vị thần, cai quản thiên đường. Ông thường xuyên ngó xuống trần gian, thấy cô, cậu nào đẹp là ông sẽ tìm cách cưỡng bức. Người lọt vào mắt xanh của Jupiter nhiều vô số kể, cho nên ông có một lũ một lốc con rơi.

“Rất nhiều lần hắn được gã thủ lĩnh kia mời đến Thánh điện, nhưng hắn không nhận ra tôi. Còn tôi, nhờ phúc hắn và gã Brutus ban cho mà suýt chút nữa đã hại chết chủ nhân mình, đã nhận ra hắn ngay lập tức, sau đó qua miệng gã thủ lĩnh biết được tên hắn là Darling.” Foley Tina nói tiếp, “Hai tháng trước, hắn nhậm chức Tổng đốc Do Thái thay cho cựu Tổng đốc đã bị phản quân giết chết. Là người La Mã, hắn lại lạm quyền, cấu kết với phản quân! Thật là nỗi nhục của nước nhà!”

Heron vừa nghe Foley Tina nói vừa cẩn thận đọc từng bức thư. Đọc xong, hắn bỏ thư vào lại bao, buộc dây kỹ càng.

“Foley Tina, người xứng đáng được thưởng. Ta định sẽ chuẩn bị đồ cưới cho người, tơ lụa, vàng bạc, trân châu đá quý, gì ta cũng đồng ý. Ý người thế nào?” Heron giữ chặt bao bố, trịnh trọng nói.

Foley Tina vội vàng quỳ rạp xuống nói lời cảm tạ.

Trước mắt Heron hiện lên nụ cười gian trá của Darling, sau đó hình ảnh chuyển thành cảnh Lucas thoi thóp bị trôi trên thập tự giá, hợp đồng chuyển nhượng vườn hồng, pháp lệnh giáng chức xuống ký sĩ... Những vết thương đã bắt đầu lên da non này nay lại bị xé ra, mang đến đau đớn gấp bội.

Heron không sao quên được những lúc hấn và Lucas, bấy giờ vẫn còn yếu kém, bị người ta quay như chong chóng mà không làm gì được. Những ký ức không mấy tốt đẹp này cứ luẩn quẩn trong lòng như những vết nhơ thời gian không tài nào xóa được, thì dù là người dễ tính, hấn cũng không thể không ghi hận.

“Lúc này người có hỏi ta có nhớ Darling không. Đương nhiên là nhớ! Hấn để lại ấn tượng sâu sắc thế kia, quên sao được!”

Foley Tina ngẩng đầu nhìn Heron bằng ánh mắt khó hiểu. Heron vỗ vỗ cái bao, nở một nụ cười thần bí.

...

Hôm sau, Heron lợi dụng quyền phủ quyết của quan hộ dân, bỏ qua viện nguyên lão, trực tiếp trình những thư từ giữa Darling và thủ lĩnh phản quân lên cho Hoàng đế.

Mấy ngày sau, Hoàng đế truyền lệnh sắc phong Darling làm La Mã Đại pháp quan*, khôi phục lại chức thẩm phán của hấn. Ngày nghênh đón tân thẩm phán, các quý tộc có chức vị cũng phải có mặt.

**Đại pháp quan: hay còn gọi là Đại Chương án, được coi là thứ hạng cao nhất của các quan chức lớn của Nhà nước.*

Lúc Darling từ Do Thái về đến La Mã, trời đã về trưa. Mây trắng tầng tầng lớp lớp che kín trên đỉnh đầu, bầu trời như sà thấp xuống, khí nóng chậm rãi lưu động.

Heron khoác lên mình quan bào ngồi dưới đài, xung quanh là những quý tộc có chức vị mặc quan bào rực rỡ hoặc nghiêm mặt, hoặc châu đầu ghé tai xì xầm gì đó với người bên cạnh, khéo môi nhếch lên một nụ cười không rõ nghĩa, có thể là ước ao, cũng có thể là xem thường. Bọn họ lẩn lộn trên quan trường khá lâu rồi, dĩ nhiên da mặt đã dày như tường thành, dù trong lòng có sóng cuộn biển gầm như thế nào, bên ngoài vẫn đứng đưng như không.

Những nữ nô xinh đẹp đứng xung quanh quảng trường rải cánh hoa, nhạc công thổi sáo chúc mừng, ngoài ra còn có dân thường tò mò bu đen bu đỏ ở đằng xa.

“Đến rồi kìa...” Một quý tộc ngồi cạnh Heron lầm bầm một câu.

Heron nhìn về phía lối đi. Giữa một trời đầy hoa và kim tuyến, Darling ngồi trên một cái xe trang trí cầu kỳ được đẩy bởi nô lệ từ từ đến gần. Hắn mặc áo lụa đen thêu chỉ vàng, tóc dính đầy kim tuyến, đôi mắt được tô vẽ cẩn thận nheo lại, hưởng thụ ánh mắt của mọi người bắn tới từ bốn phương tám hướng.

Hắn nâng tay tiếp được một cánh hoa, nở nụ cười quái dị.

Đây là khoảnh khắc Darling đặc ý nhất.

Hắn từ trên cao nhìn xuống những quý tộc ngồi bên dưới, bày ra vẻ mặt thương người trách trời, âm thầm sắp xếp từ ngữ:

“Từ chiến trường Do Thái dầu sôi lửa bỏng, ta đã trở về. Bạo dân như ung nhọt, khiến La Mã ngày đêm nhức nhối! Ta căm hận những kẻ phản loạn, giống như căm hận chính mình vì không có đủ tài cán giải thoát nhân dân ta khỏi cảnh lầm than!”

“Nay Hoàng đế cao quý tin tưởng ta, trao cho ta chức La Mã Đại pháp quan. Để xứng với sự kỳ vọng của ngài, ta thề sẽ lấy thân mình bảo vệ La Mã, dùng pháp lý bảo vệ chính nghĩa và công bằng. Ta sẽ không khoan nhượng trước bất kỳ hành động trái với đạo đức nào, cũng như sẽ đối nhân xử thế bằng lòng bác ái vô biên. Nếu trái lời thề...”

Một mũi tên xé gió bay đến, đâm xuyên cổ họng Darling, cắt đứt bài diễn thuyết của hắn, đồng thời đẩy lên một trận hỗn loạn.

Hai mắt Darling trợn trắng, miệng há rộng. Dường như hắn còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, vẫn muốn nói tiếp, nhưng vừa lên tiếng thì một lượng máu lớn đã trào ra ngoài, kèm theo tiếng ùng ục phát ra từ cổ họng. Hắn cúi đầu, nhìn trân trân vào phần đuôi mũi tên thò ra ngoài, sau đó đưa tay sờ sờ cổ, bàn tay lập tức thấm đẫm máu tươi. Máu vì động tác của hắn mà ồ ạt phóng ra ngoài, bắn thành tia.

Vài phút sau, cơ thể trắng bệch vì mất máu của hắn ngã xuống, mắt mở to, không cựa cựa nữa. Đến tận khi trút hơi thở cuối cùng, hắn vẫn chẳng tin rằng mình đã chết.

Tiếng la hét sợ hãi thì nhau vang lên, rất nhiều người ôm đầu dẫm đạp lên nhau tìm đường chạy trốn, những nữ nô rải hoa đứng gần xác Darling thì càng khó phải nói, có người còn sợ quá mà ngã khỏi đài cao.

Mọi người đều hoảng loạn.

Trừ Heron.

Lúc này, đội cận vệ của Hoàng đế đột ngột ập đến. Tình hình rất nhanh được khống chế.

Trên đài xuất hiện thân ảnh của Hoàng đế, nổi bật nhất là mái tóc đỏ rực như lửa cháy được di truyền của ngài.

Bộ y phục bằng tơ lụa màu tím khói khẽ bay bay trong gió. Nhìn khắp đế quốc La Mã, chỉ có Hoàng đế là có khả năng sử dụng y phục có màu sắc hiếm lạ này*.

**Để tìm hiểu thêm về sự quý giá của màu tím, mọi người có thể truy cập link sau: <http://m.genk.vn/vi-sao-mau-tim-khoi-luon-duoc-gan-lien-voi-dang-cap-hoang-toc-20180209135711148.chn>*

Các quan lại đã phần nào lấy lại bình tĩnh, đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

“Lúc trước Antony lấy cớ tự nguyện đương đầu với khó khăn để xin được đến Do Thái. Không ngờ hắn lại lập mưu chống lại ta! Ta lấy chức La Mã Đại pháp quan dụ hắn về, kết cục của hắn như thế nào, xin các người hãy nhớ cho kỹ, lấy đó làm gương.”

Sắc mặt Hoàng đế âm trầm: “Hắn thông đồng với quân phản loạn, âm mưu tách Do Thái ra thành một đất nước độc lập do hắn làm chủ! Tội của hắn dù chết vạn lần cũng không đủ!...”

Hoàng đế còn nói rất nhiều, nhưng Heron nghe không vô. Hắn chỉ im lặng nhìn thi thể Darling, kẻ thù của hắn.

Kiếp trước, Darling và Brutus cấu kết với nhau cướp đi Polio, còn kiếp này, Darling lại dùng thủ đoạn hèn hạ, lấy người hân yêu ra uy hiếp hân, cướp đi thân phận nguyên lão của hân.

Heron rất cao hứng.

Người xưa có câu, “Gieo nhân nào, gặt quả đó” cấm có sai.

...

Lúc Gattuso biết tin lật đật chạy tới nhà chính của gia tộc Polio thì trời đã về chiều, tầng mây dày đặc đã biến đi đâu mất, lộ ra bầu trời xanh thẳm không lẫn bất kỳ màu sắc nào, rất có hiệu quả lay động lòng người. Đến ánh mặt trời cũng không thể nào át được màu xanh thuần khiết đó.

Heron đứng giữa sân, im lặng ngẩng đầu nhìn không trung. Bỗng hân vươn tay ra như muốn chạm đến bầu trời cao vợi kia.

Áo quan của hân đã thay đổi, từ bộ màu đỏ vàng thành bộ màu tím, từng sợi tơ tinh xảo rạn rở dưới ánh chiều.

“Chú nhận được lệnh của Hoàng đế rồi à?” Gattuso đi đến, “Ngoài Hoàng đế ra, y phục làm bằng tơ lụa tím này chỉ có Tổng đốc Ai Cập* mới có thể mặc đấy nhé.”

**Tỉnh Ai Cập của La Mã được thành lập vào năm 30 TCN sau khi Octavian (sau này là hoàng đế tương lai Augustus) đánh bại Mark Antony cùng người tình Cleopatra VII và sáp nhập vương quốc Ptolemaios của Ai Cập vào đế chế La Mã. Tỉnh này bao gồm phần lớn lãnh thổ Ai Cập ngày nay ngoại trừ bán đảo Sinai (sau này sẽ bị Trajan chinh phục)*

(Nguồn: Wikipedia)

Heron đang chìm đắm vào màu xanh bát ngát kia nên không để ý có người đến, bị Gattuso dọa giết mình, “Gattuso, anh muốn dọa chết em à? Thế nào, Darling chết rồi, anh có vui không?”

“Vui quá đi chứ! Nhưng anh càng mừng cho chú hơn.” Gattuso cười toe toét, “Ai Cập là tài sản riêng của Hoàng đế, ngài ấy chọn chú làm Tổng đốc bên đó, sau này chú có thể sống an bình, không cần phải dính dáng đến thùng thuốc nhuộm là viện nguyên lão nữa rồi.”

“Em được phong làm Tổng đốc là bởi Hoàng đế nhìn ra được sự trung thành tuyệt đối của em.” Heron trả lời, “Nhưng nếu không có những lá thư của Darling và thủ lĩnh phản quân, có lẽ em sẽ không có được ngày hôm nay rồi.”

Gattuso sờ sờ vạt áo Heron, cười nói: “Trùng hợp là vị trí Tổng đốc Ai Cập chỉ có kỵ sĩ mới được đảm nhiệm, cũng phải cảm ơn Darling đã ”giúp” chú hạ xuống hàng kỵ sĩ.”

Gã cảm thán: “Gã Darling đó mưu mô xảo quyệt, đi một bước tính ba bước, cuối cùng thứ nhận được chỉ là cái chết thảm khốc trước bàn dân thiên hạ. Còn chú, nếu đổ về thủ đoạn thì chắc chắn sẽ bị Darling bỏ xa cả dặm đường, thế mà lại vợ được miếng thịt béo bở.”

Heron ngẫm nghĩ rồi nói: “Cái đó gọi là luật nhân quả.”

“Chú nói không sai, nhưng chú cũng không thể phủ nhận công sức của thần may mắn.” Gattuso chân thành khuyên bảo, “Làm Tổng đốc Ai Cập, chú chỉ cần làm theo mệnh lệnh của Hoàng đế là đủ rồi, đừng bày vẽ gì cả, mắc công lại chuốc họa vào thân.”

Gã khoác vai Heron, dịu giọng: “Nói thật, thời gian của chú như bị đóng băng ở thời thơ ấu ấy.”

Heron hơi sững sốt, ánh mắt bỗng tối lại: “Đã từng có người nói với em câu đó...”

“Ai?”

“... Lucas.”

Gattuso vỗ lễ: “Cái chết của Darling đã kết thúc bạo loạn ở Do Thái. Đêm nay quân ta sẽ về lại thành, chú biết chưa?”

Heron thở dài: “Em biết rồi.”

...

Mặt trăng treo lơ lửng trên ngọn cây. Heron cởi quan bào, đổi sang một bộ quần áo thoải mái hơn.

Hắn đứng trước gương đồng gắn ở mặt sau cửa lớn chải tóc, động tác của hắn có chút nôn nóng, thành ra lỡ tay kéo đứt một đồng tóc. Da đầu nhói lên, Heron ném luôn lược, tóm chặt cổ áo hít sâu mấy lần, ngón tay run lấy bầy. Chân mềm nhũn, hắn phải ngồi xồm xuống mới ngăn không cho mình té ngã. Hắn căng thẳng đến mức bụng quặn lên từng đợt, tim như bị ai bóp nghẹt, máu nóng xông thẳng lên não.

Hắn chờ đợi trong hoảng loạn. Đây là lần đầu tiên hắn căng thẳng như thế, đến linh hồn cũng run rẩy theo từng nhịp thở nặng nề.

Cuối cùng ngày hắn phải đối mặt với sự thật về sống chết của Lucas cũng tới.

Hắn cảm giác như mình là một vong linh đang chờ phán xét của tòa án.

Xa xa vang lên từng hồi kèn lệnh của quân đội vào thành. Heron vốc nước giếng tấp vào mặt, chậm rãi đi tới cửa cổng.

Chợt tiếng lá cây soàn soạt vang lên.

Tiếng động vừa lạ vừa quen này vô tình khiến tim Heron hẫng mất một nhịp, sau đó đập điên cuồng.

“Tôi đã đợi ngài rất lâu, Polio đại nhân.”

Giọng nói khàn khàn quá mức thân quen như một cây đinh khổng lồ mạnh mẽ cố định linh hồn đang run sợ của Heron lên một cây thập tự giá vô hình.

Cơ thể Heron đông cứng tại chỗ, mặt ngơ ngác.

Lucas nhảy xuống từ một cái cây gần cổng, quỳ một chân trước mặt Heron.

Cảnh tượng giống hệt lần đầu, chính xác hơn là lần thứ hai, Heron và Lucas gặp mặt, nhưng đáng dấp của hai người đã thay đổi.

Lucas mới trở về từ chiến trường.

Cả người y bám đầy bụi bẩn, có cả vết máu, mái tóc vàng gần như không còn nhìn ra màu sắc ban đầu, đôi mày nhuộm máu và gió sương càng thêm sắc bén, khuôn mặt mơ hồ hiện lên khí tức cứng rắn đặc trưng của chiến sĩ, đôi mắt xanh lam của y được ánh trăng chiếu vào, trở nên trong suốt như tất cả nước biển trên thế gian đều hội tụ hết vào đó vậy.

Y vẫn còn sống, vẫn mạnh mẽ như trong trí nhớ của Heron.

Lucas ngẩng đầu nhìn Heron, dịu dàng cười.

Heron theo bản năng vươn tay sờ sờ tóc Lucas, rồi lại gấp rút rút về như chạm phải lửa.

Giọng Heron run run, bán tín bán nghi hỏi dò: “Ngươi là người hay là quỷ?”

Lucas hơi lo lắng vì biểu hiện của Heron. Y đứng dậy kéo Heron vào lòng.

“Tất nhiên là người rồi. Ngài sờ thử xem, người tôi nóng thế này sao có thể là quỷ được?”

Heron nâng tay xoa xoa eo lưng Lucas, rồi theo sống lưng trượt lên bả vai, tinh tế cảm nhận xương cốt và bắp thịt no đủ của y.

Thân nhiệt của Lucas còn cao hơn của Heron, và dù cách một lớp giáp da, hắn vẫn có thể cảm nhận được nhịp đập mãnh liệt của trái tim y.

Heron xác nhận người hắn yêu vẫn còn sống.

Vào thời khắc này, hắn chỉ muốn điên cuồng kêu gào, hoặc khóc một trận cho đã đời. Lý trí của hắn đã rơi đi đâu mất.

Đầu Heron nóng lên, hắn tuân theo bản năng, đắm một đắm không nặng không nhẹ vào cằm Lucas.

Lucas bị đắm đau, khẽ đẩy hắn ra, xoa xoa cằm, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Tôi đúng là Lucas của ngài mà, không phải giả đâu.”

“Ta biết! Tên khốn kiếp này!” Heron kích động kêu khàn cả giọng, “Ngươi trốn trên cây làm cái mẹ gì?!”

“Tôi là nô lệ đã có chủ nên được về sớm.” Lucas đặt tay lên vai Heron, “Lúc ở cửa tôi thấy ngài đang soi gương, tự nhiên nảy ra ý tưởng cho ngài một niềm vui bất ngờ ấy mà.”

Y cúi xuống hôn lên trán Heron, “Ngài còn nhớ không? Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau...”

“Đương nhiên là nhớ rồi! Nhưng mà lúc đó người không có bản như này!” Heron quát, “Người dám ản giấu tung tích, lại còn lừa dối ta... Ta thật sự hận chết người! Chuẩn bị chịu phạt đi!”

Tay Heron trượt xuống hông Lucas, tóm lấy kiếm của y, rút ra, thô bạo chém xuống một đường.

Lucas linh hoạt né tránh, cười nói: “Ngài lại nổi hứng nữa à?”

Heron cắn răng, nhảy tới chém loạn xạ.

Thật ra hắn đã kích động đến tay chân run rẩy, trước mắt tóe đom đóm, kiếm còn nắm không vững, tiến lùi không theo quy tắc nào. Mặt hắn đỏ lên, khóe mắt lấp lánh nước. Linh hồn hắn đã quay về với cơ thể, chấm dứt chuỗi ngày sống như cái xác không hồn.

Từ khi gặp phải Lucas, linh hồn hắn chết rồi lại trùng sinh vô số lần.

Lucas ung dung tóm lấy tay Heron, thúc cùi chỏ lên, tay Heron lập tức mất lực, kiếm rơi xuống đất, chân hắn cũng mềm nhũn, ngã xuống theo.

Lucas vội ôm lấy hắn, thuận thế ngồi luôn dưới đất, để Heron nằm gối lên khuỷu tay mình.

Heron thở dốc, nhìn đắm đắm vào Lucas.

Hai người im lặng nhìn nhau hồi lâu.

Heron thở dài một tiếng, đặt tay lên gáy Lucas, nhòm người dậy, hôn y.

Đây là nụ hôn đầu tiên sau bao tháng ngày xa cách. Khoảng khắc môi chạm môi như có một luồng điện chạy khắp hai cơ thể, khiến bọn họ vô thức ôm chặt lấy đối phương.

Lucas gặm cắn môi Heron, đầu lưỡi bá đạo tàn sát trong khoang miệng hắn, không thêm quan tâm đến việc Heron có bị y làm đau hay không. Không cần làm tình, chỉ thông qua một cái hôn, y đã có cảm giác mình và người y yêu đã hòa cùng một thể.

Bọn họ đã là người yêu của nhau, nên có thể nói, làm tình chỉ là một chút gia vị không mấy quan trọng mà thôi.

Nụ hôn kết thúc, mắt hai người đều tối đi vài phần.

“Ta nhớ em.” Lucas vuốt ve mặt Heron, nghiêm túc nói.

Heron mở cúc áo giáp da của Lucas ra, nói: “Đi tắm trước đã!”

Tay hắn luồn vào trong, xoa xoa lồng ngực và cơ bụng rắn chắc của y, sau đó không thành thần dờ xuống phía dưới, dễ dàng đốt lên dục hỏa của y.

“Đêm hãy còn dài...” Ngón tay Heron vẽ vòng tròn nơi bụng dưới Lucas, thâm ý nói.

...

Một tháng sau.

Heron mặc quan bào màu tím cưỡi trên lưng ngựa, dẫn đầu nô lệ và ngựa di chuyển đến Ai Cập. Bọn họ vừa vượt qua sông Nile huyền thoại.

Đây là Ai Cập, giàu có mà yên bình, như một viên ngọc quý khảm trên tấm vải vàng mệnh mông. Người dân đeo vàng bạc đứng hai bên đường chào đón tân Tổng đốc. Phụ nữ Ai Cập đầu đội bình gốm, mặc áo choàng kết từ lông chim, rót sữa bò chu đáo đưa cho từng người trong đội ngũ. Màu da người Ai Cập nghiêng về đen sẫm, cả nam lẫn nữ đều thích trang sức, lại chăm làm, phần lớn lương thực của La Mã là từ nơi này chuyển đến. Những thần miếu được xây dựng rất công phu, xem ra còn tráng lệ hơn thần miếu ở La Mã. Cát vàng bay trong không khí, lẫn với màu trời xanh, tạo một màu vàng đặc trưng của Ai Cập.

Lucas cầm kiềng cưỡi ngựa bên cạnh Heron, hiếu kỳ nhìn xung quanh: “Tôi chưa bao giờ thấy ở đâu sung túc như ở đây hết á!”

“Chẳng biết Hoàng đế giao cho ta quản lý vùng đất màu mỡ này là tốt hay xấu nữa...” Heron cảm khái.

Lucas cười đáp: “Thứ gì về tay ngài chắc chắn đều sẽ trở thành cực phẩm.”

“Nói vậy ngươi cũng là cực phẩm. Mà ta chỉ cần mình ngươi là đủ rồi.”

Heron chỉ chỉ đội ngũ phía sau: “Ta đang nghĩ đến chuyện phóng thích hết những nô lệ kia.”

“Vậy gã nô lệ này ngài tính sao đây?” Lucas cười hỏi.

“Ngươi? Đừng mong ta phóng thích!” Heron nói, “Ngươi mãi mãi là của ta!”

Lucas nghiêng đầu, ánh tà dương nhuộm đỏ nửa thân trên của y. Cẳng chân y thỉnh thoảng vô tình va

phải bụng ngựa, cánh tay với những bắp thịt ưu mỹ nắm lấy dây cương, tóc của y được ánh nắng mạ lên một lớp vàng óng ả, đôi mắt xanh cũng được màu vàng đặc trưng của Ai Cập nhuộm thành màu hung đỏ, giống như một quãng mây lửa la đà trên mặt biển.

“Vẫn là câu nói kia...” Lucas cố ý dè thấp âm cuối.

“Câu gì cơ?” Heron tò mò hỏi.

“Tôi đồng ý.”

- -Hoàn—

(08/2018 - 02/2019)

Như đã nói, truyện này không có phiên ngoại nhé~ Cảm ơn mọi người đã ủng hộ suốt thời gian qua. Edit vẫn còn nhiều chỗ sai sót, nếu có thời gian em sẽ beta lại ạ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-si-giac-dau-ta-suoi-am-dong-mau-lanh-cua-han>